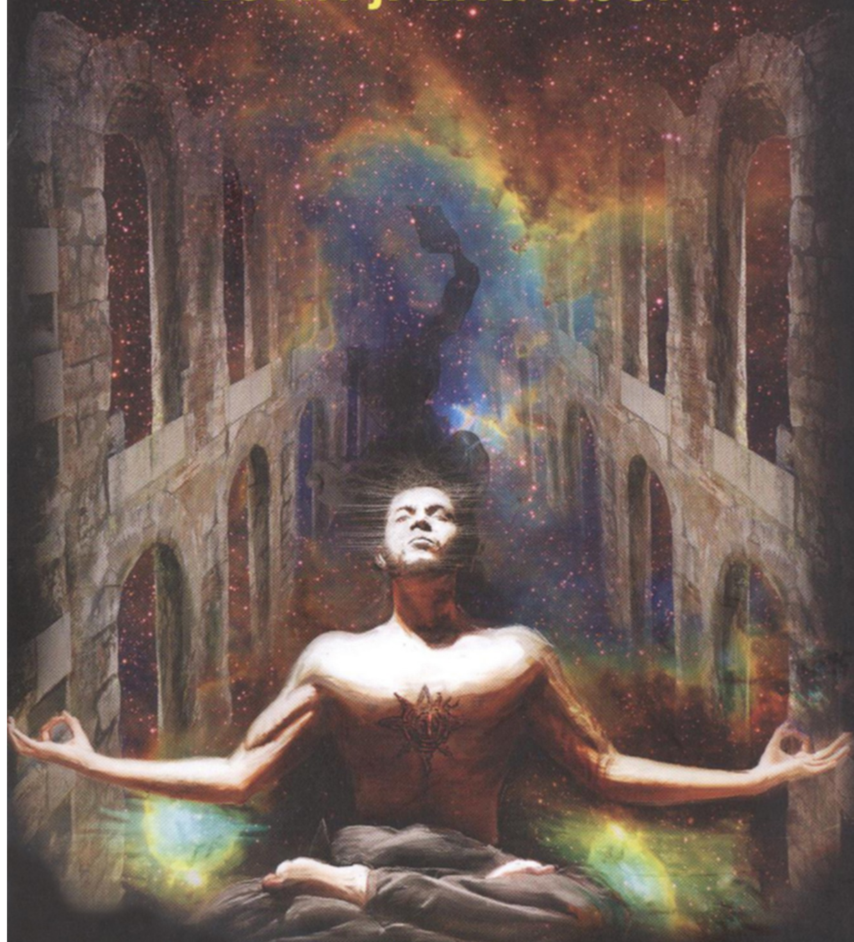
antologia

nebula 2011

editor

kevin j. anderson

Premiile și nominalizările la Premiile Nebula

TREI

Science Fiction

Antologia NEBULA 2011

Editor
Kevin J. Anderson

Traducere din engleză de:
Laura Bocancios, Roxana Brânceanu, Silviu Genescu, Alexandru Maniu, Ana-Veronica Mircea, Mihai-Dan Pavelescu

www.virtual-project.eu

Cuprins

INTRODUCERE

Kevin J. Anderson

Timp de patruzeci şi cinci de ani, membrii asociaţiei Science Fiction and Fantasy Writers of America (SFWA) au citit, cântărit, discutat şi selectat lucrările cele mai bune din domeniu. În fiecare an, ei acordă prestigiosul Premiu Nebula pentru cele mai bune realizări în categoriile roman, nuvelă (17 500–40 000 de cuvinte), nuveletă (7 500–17 500 de cuvinte) şi povestire (sub 7 500 de cuvinte). Primele trofee, decernate în 1965, au onorat lucrări de Frank Herbert, Brian W. Aldiss, Roger Zelazny şi Harlan Ellison. Deloc rău pentru început.

Anual, cei aproape o mie cinci sute de membri ai SFWA trimit recomandări, atrăgând atenţia asupra unor lucrări pe care le consideră demne de luat în considerare. Dacă o proză scurtă sau un roman primeşte suficiente recomandări în mai puţin de un an de la publicarea sa, se include pe lista preliminară a anului respectiv. Toţi membrii SFWA votează apoi lista pentru a reduce numărul propunerilor la câte patru candidate pentru fiecare categorie (un juriu special poate adăuga de asemenea lucrări, dacă membrii săi apreciază că acestea merită atenţia) şi se obţine astfel lista finală a nominalizărilor Nebula, din care sunt alese câştigătoarele.

Aşa s-a ajuns de altfel la conţinutul acestei cărţi.

Hugo, premiul rival al genului SF, este ales de cititori şi fani, fiind aşadar echivalentul unui premiu al publicului. Gusturile celor care votează pentru premiile Hugo, respectiv Nebula nu concordă întotdeauna, dar ambele premii reprezintă un trofeu impresionant în panoplia oricărui autor. Pentru mine lista finală a nominalizărilor Nebula are un alt scop vital: le oferă cititorilor de SF şi fantasy „caimacul” genului literar din anul respectiv.

Am crescut într-un orăşel din statul Wisconsin, unde o secţiune a bibliotecii publice era dedicată science-fictionului (aşa cum anunţau abţibildurile în formă de rachetă lipite pe cotoare) şi îmi venea greu să ştiu de unde să pornesc. Secţiunea mi se părea impresionantă şi uriaşă: *şase rafturi pline* cu cărţi de science-fiction! Aş fi putut începe de sus şi citi treptat, coborând până la raftul cel mai de jos, ceea ce m-ar fi familiarizat perfect cu Asimov, Bradbury şi Clarke, dar poate că n-aş fi ajuns

niciodată la Zelazny. În mod evident, nu era un sistem ideal.

De aceea am preferat să mă întorc spre antologiile *Premiile Nebula,* care ofereau o selecţie din cele mai bune texte ale anului; de acolo, consultând lista fostelor romane câştigătoare, am ajuns la capodopere ca *Lumea inelară, Războiul etern, Rendez-vous cu Rama, Proiectul Omul Plus, Poarta, Stardance* şi multe altele. Le-am studiat, am învăţat din ele şi (mai mult ca orice) m-am bucurat de ele.

La vârsta de doisprezece ani, aspiram deja la cariera de scriitor, trimiţând povestiri la reviste şi adunând un teanc de răspunsuri de refuz. Interesul meu faţă de literatură n-a trecut neobservat şi profesorii au început să mă încurajeze. Am intrat în legătură cu un serviciu local de recenzii de cărţi şi m-am pomenit cu oricâte romane gratuite puteam citi, cu singura condiţie de a le recenza. (Pe atunci aveam doar cincisprezece ani şi „recenzie" însemna mai degrabă un fel de „rezumare a cărţii".) Redactorul care se ocupa de recenzii m-a încurajat să particip la o convenţie science-fiction locală din Madison, statul Wisconsin – WisCon –, ba chiar mi-a împrumutat cei 15 dolari pentru taxa de participare. Atunci l-am întâlnit pe primul editor newyorkez real, David Hartwell. Eram doar un elev de liceu, prea timid ca să vorbesc mult, şi m-am întrebat dacă toţi editorii profesionişti purtau asemenea cravate bizare. (Apropo, Hartwell este editorul Tor chiar pentru volumul acesta şi noi doi am mai colaborat şi la alte proiecte.)

După ce am absolvit Universitatea Wisconsin, am plecat din Vestul Mijlociu – doream în continuare să fiu scriitor – şi m-am angajat ca autor tehnic pentru un laborator de cercetări din zona San Francisco. Acolo am descoperit o lume mult mai mare a fandomului, alţi entuziaşti care aspirau să devină scriitori, ateliere de scriere creativă şi convenţii frecvente. Am participat la prima mea ceremonie de decernare a Premiilor Nebula în 1985, în elegantul hotel Claremont din Oakland, statul California (nimeni nu mi-a spus că n-ar fi trebuit să vin îmbrăcat în tricoul Star Wars ponosit), unde l-am privit pe Orson Scott Card primind Nebula pentru *Jocul lui Ender.*

Mi-am publicat primele povestiri în reviste profesioniste, apoi primul roman, apoi alte trei romane, m-am alăturat lui SFWA ca membru plin… şi, brusc, autori şi editori au început să-mi trimită romane şi texte scurte pe care să le recomand pentru Premiile Nebula. În loc să privesc finalistele şi câştigătoarele din fiecare

an ca pe o listă de proze de calitate care merită să fie citite, puteam să votez eu însumi, puteam să adaug recomandările mele de cărţi şi povestiri pe care le găsisem demne de luat în seamă. A fost o responsabilitate ameţitoare (şi o sarcină dificilă pentru un cititor relativ lent). Este aproape imposibil să ţii pasul măcar cu prozele *cele mai bune.*

În fiecare an antologia *Premiile Nebula* este cu certitudine de mare ajutor.

Gusturile şi stilurile s-au schimbat de-a lungul timpului, dar textele recomandate şi nominalizate de membrii SFWA constituie întotdeauna un eşantion de excepţie al literaturii science-fiction şi fantasy: idei îndrăzneţe, uluitoare lumi imaginare, proză clară şi precisă sau scrieri experimentale ameţitoare – tot spectrul.

Volumul acesta se încadrează în linia generală a antologiilor anterioare. Citind povestirile care urmează, veţi descoperi un spectru larg de fantasy pitoresc, ficţiuni speculative experimentale, steampunk, mainstream de frontieră şi hard SF. Ele vă vor purta din trecutul îndepărtat, prin epoca modernă distorsionată, până în viitorul îndepărtat, dar şi în puncte intermediare aflate pe trasee paralele. Editura Tor Books ne-a îngăduit cu generozitate spaţiul necesar pentru a include nu numai câştigătoarele celor trei categorii de ficţiune scurtă, ci şi toate prozele nominalizate la categoriile nuveletă şi povestire. Vă garantez că veţi găsi printre ele destule care vă placă.

Lăsaţi Science Fiction and Fantasy Writers of America să vă arate ce avem mai bun.

LISTA NOMINALIZĂRILOR NEBULA 2009

Povestire

Hooves and the Hovel of Abdel Jameela/ Copitele şi coliba lui Abdel Jameela, de Saladin Ahmed *(Clockwork Phoenix 2,* Norilana Books, iulie 2009)

I Remember the Future/ Îmi amintesc viitorul, de Michael A. Burstein *(I Remember the Future,* Apex Publications, noiembrie 2008)

Non-Zero Probabilities/ Probabilităţi non-zero, de N.K. Jemisin *(Clarkesworld,* noiembrie 2009)

Spar/ Coabitare, de Kij Johnson *(Clarkesworld,* octombrie 2009)

Going Deep/ Lunga hibernare, de James Patrick Kelly *(Asimov's Science Fiction,* iunie 2009)

Bridesicle/ Ultima moarte, de Will McIntosh *(Asimov's Science Fiction,* ianuarie 2009)

Nuveletă

The Gambler/ Jucătorul, de Paolo Bacigalupi *(Fast Forward 2,* Pyr Books, octombrie 2008)

Vinegar Peace (or, the Wrong-Way, Used-Adult Orphanage)/ Pacea Oţetului sau Orfelinatul pe Dos pentru Adulţi Uzaţi, de Michael Bishop *(Asimov's Science Fiction,* iulie 2008)

I Needs Must Part, the Policeman Said/ Trebuie să plec, a spus poliţistul, de Richard Bowes *(The Magazine of Fantasy & Science Fiction,* decembrie 2009)

Sinner, Baker, Fabulist, Priest; Red Mask, Black Mask, Gentleman, Beast/ Păcătos, brutar, fabulist, preot; mască roşie, mască neagră, gentleman, brută, de Eugie Foster *(Interzone,* februarie 2009)

Divining Light/ Lumină divină, de Ted Kosmatka *(Asimov's Science Fiction,* august 2008)

A Memory of Wind/ Amintirea vântului, de Rachel Swirsky (Tor.com, noiembrie 2009)

Nuvelă

The Women of Nell Gwynnes/Doamnele de la Nell Gwynne, de Kage Baker *(Subterranean Press,* iunie 2009)

Arkfall, de Carolyn Ives Gilman *(The Magazine of Fantasy & Science Fiction,* septembrie 2009)
Act One, de Nancy Kress *(Asimov's Science Fiction,* martie 2009)
Shambling Towards Hiroshima, de James Morrow *(Tachyon,* februarie 2009)
Sublimation Angels, de Jason Sanford *(Interzone,* octombrie 2009)
The God Engines, de John Scalzi (Subterranean Press, decembrie 2009)

Roman
The Windup Girl, de Paolo Bacigalupi (Night Shade Books, septembrie 2009)
The Love We Share Without Knowing, de Christopher Barzak (Bantam, noiembrie 2008)
Flesh and Fire, de Laura Anne Gilman (Pocket, octombrie 2009)
The City & The City, de China Miéville (Del Rey, mai 2009/ Ed. Tritonic, 2010)
Boneshaker, de Cherie Priest (Tor, septembrie 2009)
Finch, de Jeff VanderMeer (Underland Press, octombrie 2009)

Premiul Ray Bradbury pentru prezentare dramaturgică de excepţie
Star Trek, JJ Abrams, Roberto Orei şi Alex Kurtzman (Paramount, mai 2009)
District 9, Neill Blomkamp şi Terri Tatchell (Tri-Star, august 2009)
Avatar, James Cameron (Fox, December 2009)
Moon, Duncan Jones şi Nathan Parker (Sony, iunie 2009)
Up/ Deasupra tuturor, Bob Peterson şi Pete Docter (Disney/Pixar, mai 2009)
Coraline, Henry Selick (Laika/Focus, februarie 2009)

Premiul Andre Norton pentru science-fiction şi fantasy Young Adults
Hotel Under the Sand, de Kage Baker (Tachyon, iulie 2009)
Ice, de Sarah Beth Durst (Simon & Schuster, octombrie 2009)
Ash, de Malinda Lo (Little, Brown and Company, septembrie 2009)

Eyes Like Stars, de Lisa Mantchev (Feiwel and Friends, iulie 2009)

Zoë's Tale/ Povestea lui Zoë, de John Scalzi (Tor Books, august 2008/ Ed. Millennium Books, 2012)

When You Reach Me, de Rebecca Stead (Wendy Lamb Books, iulie, 2009)

The Girl Who Circumnavigated Fairyland in a Ship of Her Own Making, de Catherynne M. Valente (Catherynne M. Valente, iunie 2009)

Leviathan, de Scott Westerfeld (Simon Pulse, octombrie 2009)

POVESTIRI

COPITELE ŞI COLIBA LUI ABDEL JAMEELA

Saladin Ahmed

DIN PARTEA AUTORULUI: „Copitele şi coliba lui Abdel Jameela” este de fapt transpunerea în proză a unui poem foarte scurt pe care l-am scris cu ani în urmă. Poemul consta integral dintr-o singură imagine – un bătrân din lumea islamică medievală care sfidează minţile înguste, declarându-şi iubirea pentru o femeie cu copite. Transpunerea acestei imagini într-o povestire a introdus, desigur, alte cerinţe de intrigă şi personaje. În cele din urmă cerinţele acelea au dus la povestirea de faţă. Apropo, majoritatea numelor personajelor sunt vag alegorice sau pur şi simplu glumeţe – „Abdel Jameela”, de pildă, ar putea fi tradus aproximativ ca „roaba (sau sclava) frumuseţii”.

Imediat cum ajung în satul Beit Zujaaj încep să aud bârfe despre Abdel Jameela, un bătrân ciudat despre care se presupune că nu are legături cu nicio familie din regiune. În primele două zile de şedere, sătenii s-au bătut care mai de care să-mi împărtăşească zvonurile cum că Abdel Jameela ar fi de fapt înrudit de departe cu onorabilul clan Assad. Cam în a treia zi petrecută în Beit Zujaaj câţiva dintre Assazi, atotştiutori aşa cum sunt cei din familiile „importante” în asemenea îngrămădiri de cocioabe, m-au acostat ca să nege şoaptele maliţioase. Fără îndoială îi îngrijorează impresia proastă pe care mi-ar putea-o face o asemenea asociere mie, medicul favorit al însuşi fiului califului.

Ultima negare vine chiar din partea lui Hajjar al-Assad, şeful de vârstă mijlocie al clanului şi genul de mocofan semidoct care trece drept şeic în astfel de locuri. Disperat după încuviinţarea tânărului curtean pe care fără îndoială în particular îl condamnă drept sodomit mult prea şcolit, şeicul cu barbă ţepoasă Hajjar mă încolţeşte în singura cafenea a satului – dacă salonul unei bătrâne mestecătoare de qat[1] poate fi numit cafenea de oricine altcineva decât de nişte ţopârlani.

Nu ar trebui să fiu atât de dur cu Beit Zujaaj şi cu ţopârlanii lui. Dar când mă uit la casele ca nişte grămezi de pietre cenuşii, la grădinile cu legume cenuşii ofilite, la vieţile cenuşii şi stupide

[1] Plantă ale cărei frunze conţin alcaloizi asemănători amfetaminei. *(N.t.)*

care umplu acest sat, îmi vine să plâng după culorile pierdute ale Bagdadului.

În loc de asta stau şi îl ascult pe şeic.

– Abdel Jameela nu are sânge Assad, o, prea-învăţate profesor. Bunicul meu a avut milă, aşa cum Dumnezeu ne spune că trebuie, de mama bătrânului. Acum şaptezeci şi ceva de ani, ea a apărut în Beit Zujaaj pe jumătate moartă de istoveala drumului şi purtând în pântece un copil, zicând poveşti – doar Dumnezeu ştie dacă erau adevărate – despre soţul ei din clanul Assad, pasămite ucis de tâlhari. Abdel Jameela s-a născut şi a crescut aici, dar nu a făcut niciodată parte din satul ăsta.

Şeicul Hajjar se încruntă.

– De zeci de ani – de când eram eu copil – a preferat să trăiască pe culmea dealului mai degrabă decât printre noi. E mai curând un pustnic decât un localnic. Şi nu are sânge Assad, repetă el.

Mă ridic. Nu mai suport glasul mieros al omului şi, slavă Domnului, nici nu sunt obligat.

– Desigur, o, şeicule, desigur. Înţeleg. Acum te rog să mă scuzi.

Şeicul Hajjar clipeşte. Ar vrea să spună mai mult, dar nu îndrăzneşte. Pentru că eu vin de la curtea califului.

– Da, profesore. Pacea fie cu tine, îngaimă cu o voce ca o lumânare stinsă.

– Şi ţie pace, rostesc în timp ce mă îndrept spre uşă.

Sătenii ar fi mai puţin respectuoşi dacă ar şti despre actuala mea poziţie la curte – sau mai degrabă despre lipsa ei. Califul m-a trimis la Beit Zujaaj ca o insultă. Sunt aici ca amintire a faptului că tânărul şi cititul medic cu mintea vioaie şi aptitudini impresionante, a cărui companie o apreciază însuşi fiul savant al Conducătorului Credincioşilor, valorează mai puţin decât excrementele şoimului favorit al califului. Cel puţin atunci când sunt implicate aurul şi frumoasa fiică a unui nobil persan.

Căci adjunctul lui Dumnezeu, califul, a considerat potrivit s-o promită pe Shireen a mea altcuiva, în ciuda iubirii ei pentru mine. Viitorul ei soţ e mai bătrân decât tatăl ei – şi prea bolnav, aşa auzisem ultima dată, ca să semneze chiar şi contractul de căsătorie. Dar imediat ce mâna lui neputincioasă şi pătată de boli de ficat va fi suficient de sănătoasă ca să ridice un toc… Lucrurile ar fi stat altfel dacă aş fi fost un om bogat. Tatăl lui Shireen mi-ar fi ascultat cererea cu destulă bucurie dacă i-aş fi

putut oferi zestrea imensă pe care o căuta. Fiul califului, iubindu-şi strălucitul medic, chiar ceruse ca Shireen să fie măritată cu mine. Dar dragostea băiatului nu mă putuse duce prea departe. Conducătorul Credincioşilor nu văzuse niciun motiv pentru care să-l impună pe un savant zdrenţăros ca ginere persanului, când un vultur bătrân şi bogat îi era mai pe plac. Sunt, în ochii califului, o companie amuzantă pentru fiul lui, dar de care băiatul se va descotorosi ca de o păpuşă atunci când va creşte şi va îndrăgi omorul şi obţinerea aurului mai mult decât învăţătura. Cu siguranţă din cauza mea nu merita să-l supere pe tatăl înnebunit după bani al lui Shireen.

Căci un om nu este numai ceea ce este, ci şi ceea ce posedă. Dacă aş deţine pământ sau caravane, aş fi un alt om – genul care ar putea concura pentru mâna lui Shireen. Dar eu nu am decât cărţi şi instrumente şi o mică moştenire şi prin urmare asta este tot ceea ce sunt. Un om făcut din cărţi şi venituri modeste ar fi un prost să protesteze atunci când Conducătorul Credincioşilor îi spune că iubita lui se va mărita curând cu altul.

Eu sunt un prost.

Răbufnirea mea la curte nu m-a costat chiar capul, însă am fost trimis la Beit Zujaaj „numai pentru o scurtă perioadă, pentru a servi sătenilor drept reprezentant al generoasei Noastre griji faţă de supuşii Noştri”. Iar pătimaşa mea Shireen, cea care se căţăra prin copaci, a fost închisă în aşteptarea însănătoşirii pretendentului ei pe jumătate mort.

– O, profesore! Se pare că ai ocazia să-l întâlneşti tu însuţi pe Abdel Jameela!

Imediat ce ies din cafenea, vocea scârţâitoare a lui Umm Hikma, proprietara cafenelei, sparge aerul răcoros al dimineţii şi mă smulge din reverie. Îmi place de bătrâna Umm Hikma, cu irascibilitatea ei de mestecătoare de qat şi braţele ei de fierar. Alături de ea e un bărbat lat în umeri pe care nu-l cunosc. Râcâie pământul prăfos cu sandaua şi mi se adresează pe un ton nedesluşit şi temător:

– P-pacea fie cu tine, o, învăţate profesor. Nu ne-am întâlnit până acum. Eu sunt Yousef, hamalul.

– Şi ţie pace, o, Yousef. Îmi face plăcere să te cunosc.

– Plăcerea e de partea mea, o, profesore. Dar am venit aici în numele altcuiva. Ca să-ţi aduc un mesaj. De la Abdel Jameela.

Pentru prima dată de când am sosit în Beit Zujaaj, sunt surprins.

– Un mesaj? Pentru mine?

– Da, profesore. Tocmai m-am întors de la coliba bătrânului pustnic, care-i la jumătate de zi de mers de aici, pe culmea dealului. Ştii, de cinci-şase ori pe an îi duc lucruri lui Abdel Jameela. Îmi dă în schimb câţiva bănuţi, lăudat fie Domnul.

– Şi de unde are el bănuţii ăştia, acolo sus pe culme?

Glasul şeicului Hajjar scuipă cuvintele din uşa cafenelei, în spatele meu. Îi arunc o privire urâtă şi el tace.

Mă întorc către hamal.

– Ce mesaj îmi aduci, o, Yousef? Şi de unde ştie acest venerabil despre mine?

Yousef cel lat în umeri pare îngrozit. Puterea curţii.

– Iertare, învăţate profesor! Abdel Jameela a întrebat ce mai e nou prin sat şi eu... eu i-am pomenit de un medic de la curte care a venit în Beit Zujaaj. El s-a emoţionat şi mi-a spus să implor din partea lui ajutorul tău. A zis că nevasta lui e foarte rău bolnavă. Se teme că o să-şi piardă picioarele şi poate şi viaţa.

– Nevasta lui?

Nu mai auzisem niciodată de un pustnic însurat.

Umm Hikma ridică din sprâncenele ei date cu cărbune, îşi mestecă încet qatul şi tace.

Şeicul Hajjar e mai vorbăreţ.

– Doar Dumnezeu ştie de unde a venit ea sau câţi ani a trăit acolo sus. Oamenii doar au zărit-o când şi când. Nu poartă basma pe cap, ca femeile noastre. E îmbrăcată din cap până-n picioare în haine negre şi are faţa acoperită ca o străină. Nu a vorbit cu nimeni. Ştii, profesore, ce mi-a spus bătrânul ticălos cu ani în urmă, când l-am întrebat de ce femeia lui nu vine niciodată în sat? „E foarte religioasă.” Câine bătrân! Unde stă scris că o femeie nu poate vorbi cu alte femei? Cu alte femei care sunt bune musulmane? Fiu de târfă! De ce ar avea a se teme nevasta lui aici? Adevărul e că...

– Adevărul, o, şeicule, e că în satul ăsta numai biata *ta* nevastă trebuie să trăiască în frică!

Umm Hikma dă drumul unui chicotit bolovănos şi îmi face conspirativ cu ochiul. Înainte ca şeicul să-şi scuipe replica ofensată, mă întorc din nou către Yousef.

– În timpul vizitei ai văzut-o pe nevasta lui Abdel Jameela?

Dacă el îmi va descrie femeia bolnavă, poate că aş presupune ceva despre starea ei. Dar hamalul se încruntă.

– Nu m-a invitat în casă, o, profesore. Nimeni nu a fost invitat

în casa lui de treizeci de ani.

Cu excepţia tânărului medic plin de har de la curtea Califului. Ei bine, s-ar putea dovedi ceva mai interesant decât am văzut până acum în Beit Zujaaj. Am o pasiune pentru pustnici. Sau mai degrabă pentru *ideea* de pustnici, nu pot spune că am cunoscut vreodată unul. Dar când eram elev visam că într-o zi *voi fi* pustnic, singur cu Dumnezeu şi cu multele mele cărţi pe colinele pustii.

Asta era înainte s-o cunosc pe Shireen.

– Mai e ceva, zise Yousef, cu chipul său lat arătând şi mai nervos. A cerut să vii singur.

Bătăile inimii mi se înteţesc, cu toate că nu am niciun motiv serios să mă tem. Cu siguranţă nu e decât capriciul morocănos al unui bătrân care urăşte oamenii. Un medic întâlneşte astfel de bizarerii temperamentale la fel de des ca bolile de ficat sau de plămâni. Totuşi…

– De ce a cerut asta?

– Spune că nevasta lui este foarte timidă şi că în starea ei prezenţa înspăimântătoare a bărbaţilor i-ar putea agrava boala.

Auzind asta şeicul Hajjar izbucneşte:

– Bah! Boală! Mai degrabă au făcut ceva ruşinos şi nu vor să ştie satul. Ferească Dumnezeu cel atotputernic, poate că…

Orice răutate ar fi vrut şeicul să rostească, l-am readus la tăcere cu o altă căutătură urâtă împrumutată de la Conducătorul Credincioşilor.

– Dacă femeia e bolnavă, este de datoria mea ca musulman şi medic să o ajut, indiferent care ar fi ciudăţeniile soţului ei.

Furia şeicului Hajjar e profundă.

– Iertare, profesore, dar aici nu e vorba de ciudăţenii. Ai putea fi în pericol. Noi ştim de ce se ascunde nevasta lui Abdel Jameela, cu toate că unii de pe-aici se tem să vorbească de asemenea lucruri.

Umm Hikma scuipă qatul în drum, îşi încrucişează braţele puternice şi se încruntă.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Doar nu crezi, profesore, că Abdel Jameela, care nu ar putea ucide nicio furnică, intenţionează să-ţi facă vreun rău.

Apoi smuceşte din bărbie spre şeicul Hajjar:

– Iar tu, o, şeicule, pentru Dumnezeu, te rog nu începe iar cu poveştile tale de babă!

Şeicul scutură un deget către ea:

– Ba da, *o să-i spun,* femeie! Să te ierte Atotputernicul că-ţi baţi joc de şeicul tău!

Şeicul Hajjar se întoarce spre mine cu o privire mohorâtă.

– O, învăţate profesor, o s-o spun pe faţă: nevasta lui Abdel Jameela e vrăjitoare.

– Vrăjitoare?

Ultimele mele picături de răbdare faţă de Beit Zujaaj se scurseseră din clepsidră. E timpul să mă îndepărtez de oamenii ăştia.

– De ce zici aşa ceva, şeicule?

Şeicul ridică din umeri:

– Doar Dumnezeu ştie cu adevărat.

Tonul îi dezminte cuvintele.

– Să ne apere Dumnezeu pe toţi de bârfitorii care ne doresc răul, rostesc.

El se încruntă. Dar eu am venit de la curtea califului, aşa că intonaţia lui e de o politeţe veninoasă.

– Asta nu-i bârfă, o, profesore. Nevasta lui Abdel Jameela se împerechează cu vârcolacii. Călătorii au auzit zgomote ciudate venind de pe culmea dealului. Şi au fost văzute urme de copite pe cărare. Urme de copite despicate. Profesore, pe aici nu sunt nici oi, nici capre.

– Nu! Nu copite despicate!

Dar şeicul se preface că nu observă sarcasmul meu. Doar înclină din cap.

– Forţa şi siguranţa nu sunt decât în Dumnezeu.

– Dumnezeu e mare, spun într-o vagă, obligatorie aprobare.

Am auzit destule zvonuri şi prostii. Iar o femeie bolnavă avea nevoie de ajutorul meu.

– Plec imediat ce îmi adun lucrurile. Acest Abdel Jameela locuieşte departe pe drum, da? Pe un deal? Dacă merg pe jos, cât mi-ar lua?

– Dacă nu te opreşti să te odihneşti, o să vezi dealul în depărtare pe la rugăciunea de amiază, zice Umm Hikma, care şi-a pus o bucată nouă de qat sub obraz. Îţi aduc ceva merinde de drum, profesore, iar pârâul curge pe lângă drum cam tot timpul, aşa că n-o să ai nevoie de apă.

Yousef pare uşurat că nu sunt supărat pe el, deşi nu prea ştiu de ce aş fi. Îi mulţumesc, apoi mă adresez grupului:

– Pacea fie cu voi toţi.

– Pace şi ţie, răspund ei aproape la unison.

Ajuns în camera mea, îmi pun bisturiul, fierăstrăul şi medicamentele în geantă – geanta din piele de ied pe care mi-a dăruit-o iubita mea. Îmi iau rămas bun de la săteni, descurajând ferm compania lor, şi pornesc de unul singur la drum. În timp ce merg, bârfele despre vrăjitoare şi bărbaţi care îşi bat nevestele sunt alungate din gândurile mele de dulcea amintire a parfumului de sudoare şi ambră al lui Shireen a mea.

După o oră pe drumul pietruit, aerul dimineţii târzii se încălzeşte. Zgomotul pârâului lângă drum aproape că mă calmează.

Timpul trece şi soarele urcă pe cer. Îmi scot turbanul şi caftanul, îmi fac abluţiunile în pârâu şi îmi spun rugăciunile de prânz. La scurt timp după ce pornesc iar, zăresc în depărtare ceea ce trebuie să fie dealul Beit Zujaaj. În aproximativ încă o oră sunt la poalele lui.

De fapt, nu e chiar un deal. În Bagdad există clădiri mai înalte. E o uşurare, căci nu prea mă pricep la urcuşuri. Poteca pietroasă nu e abruptă şi o împestriţează petece de iarbă verde şi cimbru sălbatic – practic, o plimbare plăcută. Soarele coboară puţin pe cer şi eu fac o pauză la jumătatea pantei pentru rugăciunea de după-amiază, puţină pâine şi un măr verde. Încerc să-mi împiedic un gol în suflet amintindu-mi-o pe Shireen, cu fustele înnodate scandalos de sus, doborând mere pentru mine de pe ramurile superioare ale pomilor din livada califului.

Continuarea potecii se dovedeşte mai abruptă şi galabeya[2] mea e plină de transpiraţie când ajung în cele din urmă pe culmea dealului. Cum stau acolo gâfâind din greu, ochii îmi cad pe o construcţie mică situată la vreo treizeci de metri depărtare.

Dacă dealul Beit Zujaaj nu prea e un deal, cel puţin coliba pustnicului nu poate fi numită altfel decât colibă. Pietre aşezate deasupra altor pietre până când grămada ia forma vagă a unei locuinţe. Două găini bolnăvicioase scurmă în pământ. Imediat ce îmi recapăt răsuflarea, un bărbat iese în întâmpinarea mea. Abdel Jameela.

E zbârcit şi poartă o barbă lungă şi căruntă şi un keffiyeh[3] zdrenţuit, şi pot să-mi dau seama că miroase urât chiar înainte de a ajunge lângă mine. Cum de ştie deja că sunt aici? Nu am prea mult timp să mă mir, căci bătrânul se mişcă repede în ciuda

---

[2] Haină lungă bărbătească. *(N.t.)*

[3] Acoperământ pentru cap. *(N.t)*

picioarelor evident atinse de gută.

– Tu eşti medicul, da? De la curtea califului?

Nici „Pacea fie cu tine”, nici „Ce mai faci”, nici „Mă bucur să te cunosc”. Se pare că traiul pe culmea unui deal şterge manierele omului. Ca şi cum mi-ar citi gândurile, bătrânul îşi pleacă fruntea cerând iertare.

– Of, iartă-mi bruscheţea, o, învăţate profesor. Eu sunt Abdel Jameela. Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc de o mie de ori că ai venit.

Am avut dreptate în privinţa duhorii lui şi slavă Domnului că nu încearcă să mă îmbrăţişeze. Fără vreo altă ceremonie sunt condus în colibă.

Pe podeaua de pământ bătătorit stau întinse câteva covoare pătate şi zdrenţuite. O saltea de paie, o pernă veche şi o măsuţă de ceai uzată sunt singurele mobile. În afară de paravan. Drept în faţa uşii se află un paravan pliabil înalt, uimitor de frumos, din lemn de cedru încrustat cu perle, în spatele căruia nu pot distinge altceva decât o siluetă neclară. E o piesă de mobilier mult mai scumpă decât şi-ar putea permite oricare dintre săteni, sunt convins. Iar în spatele ei, fără îndoială, se află soţia lui Abdel Jameela.

Bătrânul face ceaiul în grabă, zăngănind ceştile şi fără să zică nimic în tot acest timp. Aroma frunzelor de mentă se înalţă acoperindu-i mirosul acru. Abdel Jameela îmi pune ceaiul dinainte, aşază o ceaşcă lângă paravan şi ia loc. O mână se întinde din spatele paravanului să ia ceaiul. E cafenie şi graţioasă. *Frumoasă,* ca să spun adevărul, îmi dau seama că mă holbez la ea şi îmi îndepărtez privirea.

Bătrânul nu pare să observe.

– Eu nu-mi petrec timpul printre oameni, profesore. Nu ştiu să rostesc vorbe ca un om de curte. Tot ce pot zice e că avem nevoie de ajutorul tău.

– Yousef hamalul mi-a spus că soţia ta e bolnavă, o, unchiaşule. Ceva la picioare, da? O să fac tot ce pot ca s-o vindec, cu voia lui Dumnezeu cel atotputernic.

Din nu ştiu ce motiv, Abdel Jameela se strâmbă auzindu-mă. Apoi îşi freacă mâinile şi îmi oferă o figură şi mai îndurerată.

– O, profesore, o să-ţi arăt ceva ce o să te şocheze. Nevasta mea… Ei, vorbele nu sunt cele mai potrivite.

Bătrânul se ridică gemând şi se duce după paravan, îmi face semn să-l urmez apoi mă opreşte la câţiva paşi distanţă. Aud foşnete dincolo de paravan şi pot să disting o siluetă de femeie

mişcându-se, dar soţia lui Abdel Jameela continuă să tacă.

– Pregăteşte-te, profesore. Te rog, arată-i, o, frumoasa mea nevastă.

Silueta din spatele paravanului se mişcă. Se aude un zgomot ca de răzuire. Şi piciorul unei femei terminat cu o copită despicată se întinde de după paravan.

Inspir adânc.

– Dumnezeu e mare, rostesc cu voce tare.

Deci asta este sursa bodogănelilor pline de imaginaţie ale şeicului Hajjar. Dar astfel de bizarerii nu sunt ceva despre care un om cu educaţie să nu fi auzit. Chiar anul trecut un medic de la curte mi-a arătat un copil – născut în familia unui bărbat sănătos şi pios, cu o soţie modestă – care era cu totul acoperit de blană. Acelaşi medic mi-a povestit despre un alt copil pe care îl văzuse născându-se cu solzi pe piele. Inspir din nou adânc. Dacă e posibil să se nască şi să supravieţuiască o femeie cu copite, de ce ar fi aşa ciudat să găsească un bătrân nebun care să aibă grijă de ea?

– O, iubita mea!

Şoapta lui Abdel Jameela ţinând în mâini copita soţiei sale pare indecentă.

Şi pentru o clipă văd şi eu ceea ce vede nebunul Abdel Jameela. Frumuseţea neagră şi lucitoare a copitei, arzând înăbuşit ca ochii unei femei. E fascinant…

– O, nevasta mea, continuă bătrânul mângâind cu degetul cu pielea crăpată despicătura copitei, încet şi iubitor. O, frumoasa mea nevastă…

Piciorul se îndoaie, dar tot nu se aude niciun sunet de după paravan.

Asta nu e bine. Fac un pas în spate, depărtându-mă de paravan fără să vreau.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Nu ţi-e ruşine, bătrâne?

Abdel Jameela se întoarce spre mine cerându-şi scuze printr-un zâmbet.

– Îmi pare rău să spun că mi-a mai rămas foarte puţină ruşine.

N-am mai auzit vreodată cuvinte rostite cu atâta dezgust. Îmi amintesc de faptul că grija şi milostenia fac parte din datoria noastră faţă de Dumnezeu şi îmi îndulcesc tonul.

– De asta ai trimis după mine, unchiaşule? Ce-ai vrea să fac? Să-i redau picioarele cu care s-a născut? Sincer, inima mea plânge pentru tine. Dar asemenea lucru numai Dumnezeu poate

să-l facă.

O altă grimasă printre riduri.

– O, profesore, mă tem că trebuie să-ţi cer iertare. Căci te-am minţit. Şi-mi pare rău. Nu nevasta mea are nevoie de ajutorul tău, ci eu.

– Dar… iartă-mă, unchiaşule… copita ei?

– Da! Ce forme! Ca o semilună neagră precum cărbunele!

Glasul bătrânului pustnic tremură şi el se străduieşte să-şi menţină privirea asupra mea. Să n-o întoarcă spre copita nevestei sale.

– Copita ei îţi taie respiraţia, profesore. Nu, *eu* am nevoie de ajutor, căci eu nu sunt fiinţa care ar trebui să fiu.

– Nu înţeleg, unchiaşule.

Exasperarea îmi şterge compasiunea. Am mers pe jos ore întregi şi am urcat un deal, chiar dacă mic. Nu am chef de şaradele unui pustnic. Abdel Jameela tresare observând mânia din ochii mei şi zice:

– Nevasta mea… o să-ţi explice ea.

O să încerc, bărbate.

Vocea e ca un cântec şi simt miros puternic şi dulce de flori. Apoi ea iese de după paravan, iar eu îmi pierd toate cuvintele. Urlu. Îl chem pe Dumnezeu şi urlu.

Soţia lui Abdel Jameela nu este o creatură de-a lui Dumnezeu. Are cap de ţap şi bot ca de lup. E acoperită cu solzi de peşte şi păr de şacal. În spatele ei se curbează o coadă de scorpion. Mă uit în ochii unei femei aşezaţi pe faţa unui demon şi dau înapoi, strigându-l pe Dumnezeu şi pe mama mea răposată.

Te rog, învăţatule, linişteşte-te.

– Ce… ce…

Nu pot forma cuvintele. Mă uit la podea. Încerc să-mi îngrop privirea în covoarele murdare şi în pământul bătătorit. Vocea ei e mai frumoasă ca a oricărei femei. Şi miroase puternic a iasomie şi trifoi. O privighetoare îmi cântă vorbe parfumate în timp ce ochii minţii mele sunt arşi de orori care l-ar face chiar şi pe Atotputernicul să întoarcă capul.

Dacă frica nu ţi-ar încleşta limba, m-ai întreba ce sunt. Oamenii au numit poporul meu în multe feluri – vârcolaci, demoni. Oare un cuvânt contează atât de mult? Eu, învăţatule, sunt soţia lui Abdel Jameela.

Mult timp păstrez tăcerea. Dacă nu vorbesc, coşmarul se va sfârşi. Mă voi trezi în Bagdad sau în Beit Zujaaj. Dar nu mă

trezesc.

Ea vorbeşte din nou, iar eu îmi acopăr urechile, cu toate că sunetul este frumuseţea însăşi.

Vorbele pe care le auzi nu vin din gura mea şi tu nu le auzi cu urechile. Îţi cer să asculţi cu mintea şi cu inima. Noi vom muri, soţul meu şi cu mine, dacă tu nu ne împrumuţi priceperea ta. Oare tu, învăţatule, nu ai avut niciodată nevoie să fii altceva decât ceea ce eşti?

Aromă de scorţişoară şi adierea vântului unei oaze ajung până la mine. Nu pot să-i vorbesc acestui demon. Dacă o fac, mi se va opri inima, sunt sigur. Vreau să fug, dar teama îmi paralizează picioarele. Mă întorc către Abdel Jameela, care stă frângându-şi mâinile.

– De ce mă aflu aici, unchiaşule? Fii blestemat! De ce m-ai chemat aici? Nu e nicio femeie bolnavă! Să mă ferească Dumnezeu, eu nu ştiu nimic despre… despre vârcolaci sau…

Îmi vine un gând îngrozitor:

– Tu… doar nu speri să o transformi într-o femeie? Doar Dumnezeu poate…

Bătrânul pustnic pleacă privirile.

– Te rog… trebuie s-o asculţi pe nevasta mea. Te implor.

El tace şi nevasta lui, din nou dincolo de paravan, continuă.

Soţul meu şi cu mine am trăit pe culmea acestui deal mult prea mult, învăţatule. Trupul meu nu poate rezista atâta timp departe de poporul meu.

Simt parfum de trandafiri galbeni şi aud albine bâzâind dincolo de glasul ei.

Dacă mai rămânem în acest loc încă un anotimp, voi muri. Şi dacă nu sunt eu să am grijă de el şi să-i îndepărtez osânda vârstei, iubitul meu Abdel Jameela va muri şi el. Dar de cealaltă parte a deşertului există viaţă pentru noi. Tatăl meu a fost un prinţ în neamul meu. Eu am plecat cu mult timp în urmă. Am avut multe motive. Dar niciodată nu am renunţat la dreptul meu din naştere. Acum tatăl meu e pe moarte, aşa am auzit. Nu are fii, aşadar pământurile lui îmi aparţin. Mie şi mândrului meu soţ.

În glasul ei e un cor de clopoţei. Fără să vreau, ridic ochii. Ea iese din spatele paravanului, îmbrăcată acum într-o abaya[4] neagră şi cu văl pe faţă. Prin plasa vălului se întrezăreşte

---

[4] Haină largă şi lungă care acoperă tot corpul, purtată de femei. *(N.t.)*

sclipirea colţilor de lup. Privesc din nou în podea, concentrându-mă asupra unei spirale albastre decolorate de pe covor şi a frumuseţii glasului.

Însă poporul meu nu iubeşte oamenii. Nu-mi pot revendica pământurile dacă situaţia nu se schimbă. Dacă soţul meu nu demonstrează alor mei că se poate schimba.

Mă forţez cumva să vorbesc.

– Ce... cum adică să se schimbe?

Vocea ei e ca un clinchet de cinel şi mirosul de lemn de santal îmi umple nările.

O, învăţatule, o să mă ajuţi să-i pun astea lui Abdel Jameela al meu.

Întinde palmele fine şi cafenii, pictate cu henna. În fiecare ţine câte o statuetă de aur – picioare ca de capră, terminate cu copite despicate, strălucitoare. Un şnur gros de aur dansează la capătul fiecărui picior-statuetă, ca viu.

E o nebunie, şi trebuie să o spun, deşi creatura ar putea să mă ucidă pentru asta.

– Nu mă pricep să fac asta! Niciun om nu poate!

N-o s-o faci numai prin priceperea ta. Aşa cum nici eu nu-mi pot face vrăjile singură. Arta mea o va ghida pe a ta în timp ce mâinile tale vor lucra.

Face un pas către mine şi umerii mi se încordează la zgomotul copitelor izbind pământul.

– Nu! Nu... nu pot să fac asta.

– Te rog!

Tresar auzind glasul lui Abdel Jameela, aproape îl uitasem. Din ochii bătrânului curg lacrimi când mă apucă de galabeya, iar duhoarea lui ajunge la nările mele.

– Te rog, ascultă! Avem nevoie de ajutorul tău. Şi ştim şi ce te-a adus în Beit Zujaaj.

Bătrânul cade în genunchi în faţa mea.

– Te implor! Oare Shireen a ta nu ne-ar ajuta?

Cu cuvintele astea îmi goleşte plămânii de aer. De unde ştie acest nume? Şeicul n-a minţit – *există* vrăjitorie aici, iar eu ar trebui să fug de ea.

Dar, să mă ajute Dumnezeu atotputernicul, Abdel Jameela are dreptate. Aşa aprigă cum e, Shireen încă are ideile ei persane romantice – că dragostea este mai importantă decât banii sau datoria sau decât religia. Dacă îi întorc spatele acestui bătrân...

Am gâtul uscat şi crăpat.

– De unde ştiţi de Shireen?
Fiecare cuvânt arde.
Ochii lui alunecă în lături.
– Are căile ei… nevasta mea.
– Tot ajutorul vine de la Dumnezeu.
Mă simt ca un prost chiar dacă mă întăresc prin străvechile cuvinte. Să fie oare interzis? Merg pe căi neplăcute Atotputernicului? Să mă ierte Dumnezeu, dar e greu să ştiu sau măcar să-mi pese acum că iubita mea nu mai e.
– Dacă aş fi un bun musulman aş lua-o la fugă spre sat chiar acum şi… şi…
Şi ce, învăţatule? Ai vorbi despre ceea ce ai văzut? Ai aduce bărbaţi cu suliţe şi cu săgeţi? De ce ai face aşa ceva?
Vanilia şi sunetul ploii fac loc la ceva diferit. Zăngănit de oţel şi foc devastator.
N-o să te las să-i faci vreun rău soţului meu. Ceea ce noi îţi cerem nu îţi e nepermis. Îmi poţi spune, învăţatule, că în cartea ta despre ce e binecuvântat şi ce e interzis scrie să nu-i pui unui bărbat picioare de aur?
Nu scrie. Nu în atâtea cuvinte. Dar asemenea lucru nu poate fi acceptabil în ochii lui Dumnezeu. Nu-i aşa?
– S-a mai făcut aşa ceva până acum?
Există poveşti de demult. Dar au trecut secole.
Fiecare cuvânt al ei împrăştie parfum şi muzică, şi ea cere:
Te rog, învăţatule, o să ne ajuţi?
Apoi o aromă se ridică deasupra tuturor celorlalte.
Să mă apere Dumnezeu, e mirosul de sudoare şi ambră al iubitei mele. Shireen cea cu replici întăritoare, care în momente de linişte şi-a mărturisit dragostea pentru ştiinţa mea. Ea *i-ar fi ajutat.*
Mai am de ales? De fapt, ăsta e rodul studiilor mele. Şi recompensa pentru că mi-am dorit să fiu mai mult decât sunt. O cale sucită, nefirească.
– Foarte bine.
Îmi iau micul fierăstrău şi mă străduiesc să nu aud tânguielile bizare ale lui Abdel Jameela în timp ce îl ascut.
Îi dau mac şi cucută, dar în timp ce lucrez Abdel Jameela tot mai ţipă, suficient de tare cât aproape să-mi facă inima să nu mai bată. Trupul său bătrân trece prin chinuri cărora nu ar trebui să le supravieţuiască. Şi eu sunt cel care îl fac să treacă prin aceste chinuri, cu cuţite şi foc şi şuruburi care rup oasele. Îmi

îndes în urechi dopuri de câlţi ca să nu mai aud ţipetele pustnicului.

Dar în timp ce fac asta mă simt pe jumătate adormit, abia conştient de propriile mele mâini. Cumva magia demonului îl ţine în viaţă pe Abdel Jameela şi mă conduce prin îngrozitoarea mea muncă. E dureros, ca şi cum aş avea două minţi înghesuite în ţeastă şi sfori de marionetă legate de braţe. Am febră şi abia îmi pot urma gândurile. Încet, încet, conştientizez vocea vârcolacului în capul meu şi mirosul de piersici.

Taie acolo. Acum pudra de mercur. Fierul pentru cauterizat e încins. Pune-i o cârpă în gură ca să nu-şi muşte limba.

Eu tai şi cauterizez şi pierd noţiunea timpului. Febra îmi coace mintea. Lucrez în timpul rugăciunii de seară, apoi al rugăciunii de noapte. Mă simt veştejit pe dinăuntru.

La fiecare pas mă ghidează soţia lui Abdel Jameela. Cu magia ei îmi deschide mintea după cunoştinţele de care am nevoie şi îmi conduce degetele îndemânatice. Mult timp, în capul meu nu mai e decât glasul ei şi senzaţia instrumentelor însângerate în mâini, mişcându-se parcă prin propria lor voinţă.

Apoi ţin în mâna dreaptă tendoanele libere umane şi în stânga şnururile groase de aur. Aerul miroase înfiorător şi Abdel Jameela strigă şi mă imploră să mă opresc, deşi e pe jumătate adormit după cantitatea mare de droguri pe care i-am turnat-o cu forţa pe gât.

Ceva *nu e bine!* strigă vârcolacul în capul meu şi Abdel Jameela leşină.

Mâinile mele nu mai dansează prin magie. Firele de aur tremură în pumnul meu. Am eşuat, cu toate că nu ştiu exact cum.

Nu! Nu! Priceperea noastră! Magia noastră! Dar corpul lui refuză!

Se aud bocete funebre în aer şi miros de case arzând.

Bărbatul meu! Fă ceva, doctore!

Picioarele de aur se prefac în praf în mâinile mele. Cu urechile o aud pe nevasta lui Abdel Jameela mormăind fără cuvinte ameninţări cu moartea.

Îmi merit moartea! Dumnezeule atotputernic, ce am făcut? Un bătrân zace pe moarte pe masa mea. I-am tăiat picioarele la cererea unui vârcolac. Numai Dumnezeu îl poate salva! Îmi plec capul.

Şi apoi le văd. Chiar deasupra locului unde amputasem

picioarele lui Abdel Jameela sunt nişte umflături despre care crezusem că se datorează gutei. Dar nu guta le-a făcut. Există ceva ascuns sub pielea fiecărui picior. Iau bisturiul şi tai pielea de pe fiecare coapsă subţire. Bătrânul geme cu slabul suflu care i-a mai rămas.

Ce faci? întreabă nevasta lui Abdel Jameela pereţii ţestei mele.

O ignor, trăgând de carnea coapselor bătrânului, descoperind un miracol sinistru.

Sub pielea lui Abdel Jameela, înghesuite printre muşchi, se află nişte picioare micuţe. Subţiri ca nişte lujere şi lipsite de păr. Fiecare picior pliat se termină cu o copită minusculă.

Nechemată, apare o amintire – Shireen şi eu în livada Califului. Un pui de pasăre căzuse din cuib. Eu am oftat şi mi-am muşcat buza, iar Shireen – o visătoare, dar nu una blândă – a râs de inima mea miloasă.

Scot fiecare picior cenuşiu şi umed de sub pielea jupuită şi îl întind cu grijă. Când flexez micile încheieturi, vocea vârcolacului revine:

Ce... ce e asta, învăţatule? Spune-mi!

O lungă clipă rămân mut. Apoi mă forţez să vorbesc, cu gâtul încă uscat:

– Nu... nu ştiu. Sunt... arată... ca nişte picioare de copil sau de miel aflat încă în pântec.

Simt cum ea aprobă în interiorul minţii mele.

Sau ca picioarele unuia dintre ai mei. Mult timp m-am întrebat cum a putut să mă atragă atât un simplu om.

– Toată ştiinţa şi înţelegerea aparţin lui Dumnezeu, rostesc. Poate că soţul tău le-a avut dintotdeauna înăuntrul său. Sătenii spun că nu se ştie cine îi sunt părinţii. Sau poate... poate dragostea lui pentru tine... Cerşetorii infirmi din Cairo sunt cei mai groteşti – şi cei mai buni – din lume. Se zice că îşi doresc atât de mult să câştige bani din cerşit, încât sufletele lor le remodelează corpul din interior spre exterior. Ieri priveam asemenea poveşti drept absurde. Dar ieri te consideram şi *pe tine o* fantezie a sătenilor.

În timp ce vorbesc, mişc în continuare cu grijă micile picioare ca să ajut circulaţia sângelui. Vrăjile vârcolacului nu-mi mai ghidează mâinile, dar rutina unui medic este aproape la fel de copleşitoare. Acolo există o slăbiciune şi eu fac tot ce pot ca să le ajut să găsească puterea.

Picioarele se zbat şi lovesc în mâna mea.

Nevasta lui Abdel Jameela urlă în capul meu.

Îmi absorb magia. Ceva trage de…

Glasul se opreşte.

Dau drumul picioarelor şi, sub ochii mei, ele încep să crească. Pe măsură ce cresc le revine culoarea, parcă sângele ar începe să curgă. Apoi începe să apară păr pe ele.

– Nu există putere şi siguranţă decât în Dumnezeu!

Încerc să închid ochii şi să mă concentrez pe cuvintele pe care le rostesc, dar nu pot. Capul mi se clatină şi corpul se prăbuşeşte.

Vraja pe care am aruncat-o asupra bietului meu soţ ca să-l apăr – copitele astea ascunse s-au hrănit cu ea! O, uimitorul, minunatul meu soţ!

Aud muzică puternică de lăute şi miros de iarbă de lămâie, apoi totul în jurul meu se întunecă.

Când mă trezesc, zac pe spate, privind un cer purpuriu. Cerul de dimineaţa devreme. Stau întins pe o pătură afară din colibă. Mă ridic şi Abdel Jameela se apleacă spre mine cu mirosul lui acru. Departe, aproape de poteca de pe deal, văd silueta neagră a soţiei lui.

– Profesore, te-ai trezit! Ce bine! spune pustnicul. Noi tocmai plecam.

Dar ne bucurăm că avem prilejul să-ţi mulţumim.

Inima mea tresare şi stomacul mi se strânge când aud din nou vocea în capul meu. Tors de pisică şi miros de cardamom strivit plutesc sub cuvintele demonului. Mă uit la picioarele lui Abdel Jameela.

Sunt suple şi acoperite cu blană de culoarea alunei. Fiecare picior se termină într-o copită despicată perfectă. Merge pe ele cu o graţie surprinzătoare.

Da, învăţatule, iubitul meu soţ trăieşte şi merge pe două copite. Nu ar fi fost aşa dacă nu am fi avut ajutorul tău. Ai toată recunoştinţa noastră.

Ridicându-mă ameţit în picioare, arăt cu capul în direcţia vârcolacului. Abdel Jameela mă bate pe spate fără un cuvânt şi face câţiva paşi de ţap spre cărare. Nevasta lui se înclină uşor spre mine.

La poporul meu, învăţatule, recunoştinţa este mai mult decât un simplu cuvânt. Uită-te la colibă.

Mă întorc şi mă uit. Şi mi se taie respiraţia.

O comoară ca din basme. Aur şi mirodenii. Nestemate şi mosc. Argint şi mătăsuri. Porţelan şi muguri de aloe.

E probabil de zece ori zestrea pe care o caută tatăl lui Shireen.

Îţi lăsăm astea şi îţi dorim numai bine. Am curăţat urmele muncii noastre în colibă. Şi în limba animalelor am chemat doi măgari sălbatici să-ţi poarte lucrurile. Nu a mai rămas niciun necaz care să-l tulbure pe viteazul nostru prieten!

Reuşesc să zâmbesc recunoscător ţinând capul sus pentru o clipă. Sânge şi bucăţele din oasele bătrânului încă îmi mai murdăresc mâinile. Dar când mă uit la Abdel Jameela şi la nevasta lui în lumina răsăritului, gândurile mele nu mai sunt mohorâte sau sinistre.

Pornesc pe cărarea de pe deal şi vârcolacul îl ia pe Abdel Jameela de braţ, iar copitele soţului şi ale soţiei scrâşnesc pe pietrişul dealului Beit Zujaaj. Eu stau încremenit, privindu-i îndreptându-se spre ţinutul vârcolacilor.

Trec de o cotitură a cărării şi dispar în spatele dealului. O voce slabă, plină de chicote înşelătoare şi iz de dragoste dimineaţa între aşternuturi parfumate, şopteşte în capul meu:

Nu-ţi face griji, învăţatule. Fiindcă noaptea trecută viitorul soţ al lui Shireen a pierdut lupta cu nimicitorul plăcerilor.

E într-adevăr posibil? Bătrânul vultur a murit? Şi eu sunt un om bogat? Ar trebui să dansez şi să râd. Însă mă îngenunchează amintirea grea a copitelor de aur stropite cu sânge. Mă întreb dacă pretendentul lui Shireen a murit de boala lui sau din cauza unei vrăji negre menite să mă răsplătească pe mine. Mă tem pentru sufletul meu. Timp îndelungat stau acolo în genunchi şi plâng.

Dar după un timp nu mai plâng. Lacrimile fac loc speranţelor pe care le crezusem moarte. Mă ridic în picioare şi mulţumesc lui Dumnezeu cel măreţ, sperând că nu e ceva greşit să fac asta. Apoi încep să încropesc o poveste acceptabilă despre bogăţia secretă a unui pustnic care m-a răsplătit pentru că i-am salvat viaţa nevestei lui. Şi mă întreb ce vor crede Shireen şi tatăl ei despre bărbatul care am devenit.

Saladin Ahmed s-a născut în Detroit. A fost nominalizat pentru Premiul Campbell decernat „celui mai bun nou scriitor de science-fiction sau fantasy” şi la Premiul Harper’s Pen pentru „cea mai bună povestire sword and sorcery/heroic fantasy”. Prozele lui au apărut în reviste şi

podcasturi, printre care *Orson Scott Card's InterGalactic Medicine Show, Beneath Ceaseless Skies, Apex Magazine* şi *PodCastle,* şi au fost traduse în portugheză, cehă şi olandeză. Romanul fantasy *Throne of the Crescent Moon* a apărut la editura DAW Books. Site-ul lui este la adresa www.saladinahmed.com.

Traducerea: Roxana Brânceanu

ÎMI AMINTESC VIITORUL

Michael A. Burstein

DIN PARTEA AUTORULUI: Când Apex Publications a decis să publice o culegere cu povestirile mele nominalizate la diverse premii, i-am întrebat pe cititorii care-mi urmăresc LiveJournal dacă m-ar putea ajuta să-i găsesc un titlu potrivit. Amicul Andrew Marc Greene din liceu a sugerat titlul „Îmi amintesc viitorul” ca fiind potrivit pentru tipul de povestiri pe care am tendinţa să le scriu. Am fost de acord, însă asta însemna să scriu o povestire cu titlul respectiv. Am repetat întruna în minte „Îmi amintesc viitorul”, dar nu mi-a venit absolut nicio idee. Pentru ca apoi, în după-amiaza de marţi 18 martie 2008, să aud că Arthur C. Clarke murise. (Straniu; întrucât Clarke trăia pe un fus orar mult mai spre est, el a murit miercuri 19 martie, dar noi, cei care trăim în Occident, am aflat vestea marţi. Este aproape ca o călătorie în timp.)

Mai târziu în aceeaşi seară, pe când mă uitam în oglindă şi mă gândeam la dispariţia ultimului dintre Cei Trei Mari, mi-am dat seama brusc despre ce trebuia să fie povestirea. I-am împărtăşit repede ideea soţiei mele, Nomi, după care am mâzgălit câteva notiţe ca să nu le uit. Am sunat-o de asemenea pe Janna Silverstein, deoarece trebuia să-i spun şi altui scriitor de science-fiction şi fantasy despre epifania pe care tocmai o avusesem, şi era prea târziu să mai telefonez cuiva de pe coasta Atlanticului. „Îmi amintesc viitorul” este povestea unui scriitor de science-fiction vârstnic pe nume Abraham Beard (numele este o glumă a mea şi a prietenului Charles Ardai din liceu, fiindcă amândoi l-am utilizat pentru scriitori sau redactori care sunt personaje în povestirile noastre). Abraham şi-a petrecut viaţa scriind despre diverse viitoruri pline de speranţe şi este dezamăgit că niciunul dintre ele nu s-a împlinit. El vrea să stabilească o legătură cu fiica lui adultă, Emma, care să-l conecteze pentru ultima dată cu viitorul, dar ea pleacă şi-i respinge încercarea, care însemna oricum prea puţin, prea târziu. Din punctul de vedere al Emmei, tatăl ei şi-a petrecut o parte mare din viaţă urmându-şi cariera de scriitor, cu capul pierdut în nori şi dedicând prea puţin familiei sale. Abraham recunoaşte asta în povestire, când scrie: „Mă gândesc o dată în plus să-i spun ceea ce i-am mai spus: că timpurile erau grele, că banii erau puţini şi că Sheila şi cu mine trebuia să lucrăm amândoi pentru a-i asigura o viaţă decentă Emmei. Apoi însă îmi amintesc de câte ori i-am trântit în nas Emmei uşa biroului meu, fiindcă aveam un termen urgent de predare, şi-mi dau seama că şansa pentru scuze şi explicaţii s-a pierdut departe în ceţurile timpului”. La sfârşitul povestirii, Abraham stabileşte o legătură cu celelalte progenituri ale sale, personajele pe care le-a creat în lumile lui infinite.

Textul este sumbru, totuşi plin de speranţă. M-am amuzat scriind selecţiile din romanele lui Abraham, pe care le-am întreţesut prin firul narativ, deoarece a trebuit să reproduc atmosfera science-fictionului din diverse decenii ale secolului XX. Povestirea abordează de asemenea în mod direct controversa minoră potrivit căreia mulţi scriitori de science-fiction şi fantasy din prezent privesc mai mult spre trecut decât spre viitor; ea sugerează că ar trebui să îmbrăţişăm trecutul, nu să-l respingem. Aşa cum spune Shakespeare în Furtuna: „Prologul este trecutul”.

„Îmi amintesc viitorul” nu este prima mea tentativă în science-fictionul recursiv menită să-i onoreze pe înaintaşii noştri: povestirile mele nominalizate la Premiul Hugo „Cosmic Corkscrew” şi „Paying It Forward” îmi arată de asemenea interesul faţă de această temă.

Îmi amintesc viitorul se dedică lui Arthur C. Clarke.

Îmi amintesc viitorul.

Viitorul a fost glorios cândva. Abunda în nave spaţiale zvelte şi argintii, în colonii selenare şi imperii galactice.

Orizontul părea imediat accesibil; aproape că am fi putut atinge stelele, cu singura condiţie de a încerca.

Eu am ajutat cândva la crearea viitorului aceluia. Noi l-am creat din sângele nostru, din sudoare şi lacrimi pentru un penny cuvântul. Noi am dat în clocot viitorul acela, întipărindu-l pe teancuri de hârtie de calitate proastă, doar pentru a vedea cum îl macină acizii amari ai deceniilor. Încă pot simţi izul proaspăt al lumii aceleia, printre mirosurile stătute rămase în biblioteci, cerneală adevărată pe hârtie adevărată.

Nădăjduiesc însă că nimeni altul nu-l simte.

Smith s-a întors către Angela, a cărei faţă era ascunsă de vizorul din sticlă al căştii ei. În ciuda gravitaţiei sporite şi a dimensiunilor mari ale costumului spaţial, simţea că ar fi fost în stare să sară treizeci de metri în vid.

– Angela, priveşte!

– Ce este? a întrebat ea.

Şi-a întins mâinile înmănuşate pentru a-i lua obiectul.

– Uşurel, a spus el când i-a întins foaia. Este hârtie. Hârtie adevărată!

Angela a luat-o, tratând-o aproape cu veneraţie.

O dată în plus a privit în jurul grotei mari, la numeroasele coloane de marmură inscripţionate, şi şi-a plimbat raza prin toate colţurile întunecoase.

– Hârtie? Chestia aia din lemn mort despre care mi-ai povestit? Făcută din copaci?

Smith a încuviinţat din cap.

– Exact. Am găsit străvechea bibliotecă pierdută a Noului Pământ. Şi poate că – doar poate – în volumele acestea vom găsi indiciul final care ne va duce spre locul unde se află planeta natală a omenirii.

Abraham Beard,
Căutătorii (1950)

A doua zi după ce am primit diagnosticul, Emma vine să mă viziteze acasă. Când sună, mă ridic de pe scaunul din living, unde vizionam de o oră *Planeta interzisă* pe DVD, şi şontâcăiesc până la uşa din faţă, la capătul holului.

Un vânt rece mă loveşte când întredeschid uşa. Mă înfior pentru o clipă, în timp ce Emma trece pe lângă mine.

Închid uşa, iar ea deschide dulapul mare de pe hol şi mâinile îi dansează peste umeraşe. Le ignoră pe cele goale din lemn şi alege unul din plastic albastru.

– E aproape amiază şi tu eşti tot în halatul de baie? mă întreabă, pe când îşi scoate pardesiul.

– Sunt pensionar şi este weekend, îi răspund. De ce m-aş îmbrăca altfel?

– Fiindcă vine în vizită unica ta fiică? În sfârşit, nu contează…

Îşi atârnă pardesiul în dulap.

– Unde-s Frank şi copiii? o întreb.

Ea pufneşte.

– Au decis să rămână acasă.

Copiii au decis să stea acasă. Nepoţii mei, Zachary şi Kenneth. Sau Zach şi Ken, aşa cum mi-a spus Emma că preferă să fie numiţi. Nu i-am mai văzut de luni de zile.

– N-aveau chef să traverseze New York-ul până-n Queens?

– E prea frig.

– Atunci de ce ai mai venit?

Emma ţuguie buzele şi se uită la podea.

– M-am gândit c-ar fi frumos să te văd.

Ştiu că asta nu poate fi tot, însă nu insist. Emma îmi va spune totul atunci când va avea chef.

– Ţi-e foame? o întreb, mergând spre living. Vrei ceva de mâncare?

Ea zâmbeşte.

– Ce-o să-mi oferi de data asta? Un ardei gras? O clementină?

Adevărul este că în frigider se găsesc mulţi ardei graşi şi

clementine, dar refuz să-i dau satisfacţie.

– Mă gândisem că poate vrei nişte îngheţată.

– Îngheţată? repetă ea surprinsă. Da, nişte îngheţată mi-ar plăcea. Unde-i?

– În congelator, îi răspund, deşi ar trebui să fie evident; unde altundeva să ţii îngheţata?

Primul lucru pe care l-a remarcat Larry a fost frigul. Îi umpluse însuşi miezul făpturii, după care se estompase lent, pe măsură ce tentaculele de căldură îi pătrunseseră în corp.

După aceea a observat o luminiţă albă, slabă, care clipea în depărtare. Se mărise, sau poate că se apropiase, dar continua să pulseze în ritm regulat.

Şi în cele din urmă a auzit un şuierat, sunetul aerului care scăpa cu repeziciune printr-un orificiu. A încercat să respire şi a simţit ca şi cum plămânii i-ar fi fost plini cu lichid. A încercat din nou…

… şi o uşă s-a deschis brusc, iar Larry a înţeles că plutea în poziţie verticală într-o incintă rotundă din sticlă. Lichidul gelatinos care-l înconjura s-a scurs repede şi a căzut în braţele a doi bărbaţi în combinezoane argintii.

– Uşurel, a rostit cel mai înalt dintre ei. Muşchii tăi au nevoie de adaptare.

Larry le-a îndepărtat sprijinul.

– Mă simt perfect, a croncănit el.

A expectorat nişte fluid şi a continuat:

– N-am nevoie de ajutor.

– Dacă aşa crezi…, a zis bărbatul înalt.

– Da, aşa cred.

Larry s-a întins complet, îndreptându-şi poziţia gârbovită şi, cu toate că-şi simţea picioarele gata să cedeze, a refuzat să le ofere străinilor satisfacţia de a-l vedea căzând.

– Unde sunt? a întrebat el. Ce se-ntâmplă?

– Totul la momentul cuvenit, a rostit bărbatul mai scund cu glas subţire, piţigăiat.

Larry s-a întors şi l-a ţintuit cu privirea.

– Sunt Larry Garner, omul cel mai bogat de pe Pământ şi vreau să-mi spuneţi ce se-ntâmplă. Imediat!

Cei doi bărbaţi au schimbat priviri, iar cel scund a ridicat din umeri.

– De obicei le acordăm oamenilor mai mult timp pentru readaptare, dar dacă insişti…

– Insist!

– Te afli în viitor, a spus bărbatul. De la moartea ta au trecut două mii de ani.

Larry a leşinat.

– Pământul către tata! Alo? Mai eşti acolo?

Emma flutură o mână prin faţa ochilor mei.

– Scuze, răspund. Mă gândeam la ceva. Mintea mea…

– Era prin altcândva. Mda, am mai auzit asta.

Îmi dau seama că stăm în sufragerie şi că Emma a umplut două boluri cu îngheţată, câte unul pentru fiecare. Îmi iau linguriţa şi înghit puţin. Este cu unt de arahide.

Detest untul de arahide, dar am cumpărat pentru Zach şi Ken când au fost ultima dată aici.

Îngheţata este bocnă. O simt atât de rece pe limbă, încât mă arde. Las linguriţa în bol şi o privesc pe Emma mâncând.

– Poţi să iei restul când pleci, îi spun. S-ar putea să le placă copiilor.

Îmi aruncă un semisurâs.

– În ciuda frigului de afară, probabil că tot s-ar topi înainte s-ajung acasă.

– Ah.

Rămânem în tăcere pentru câteva momente; singurul sunet este ticăitul ceasului analog din camera vecină, cel pe care l-a cumpărat soţia mea, Sheila, când ne-am căsătorit, ceasul care atârnă deasupra televizorului cu ecran plat pe care Emma şi Frank mi l-au dăruit la ultima mea aniversare.

– Şi, cum merge treaba?

– Merge bine.

– Copiii se descurcă la şcoală?

– Da.

Emma zâmbeşte.

– Zach a făcut o prezentare în PowerPoint despre blogging.

Încuviinţez din cap şi mă străduiesc să-mi păstrez expresia neutră, dar Emma mă citeşte perfect.

– Dezaprobi?

– Nu-i vorba despre asta. Atât că…

– Te cunosc eu. Predica numărul douăzeci şi trei.

– Nu-s chiar atât de previzibil.

Ea îşi încrucişează braţele peste piept.

– Perfect. Atunci la ce te-ai gândit?

Tac un moment, însă ea n-a părut sarcastică, aşa încât spun:

– Când eu aveam vârsta lor, viitorul părea realmente plin de

posibilităţi.

– Şi noi avem posibilităţi, tată.

Clatin din cap.

– Ne-am întors spre interior. Cu toţii. Cândva visam la o lume mare cât cerul. Acum stăm toţi ghemuiţi peste ecranele noastre mititele.

Emma dă ochii peste cap.

– Cum am spus, predica numărul douăzeci şi trei. În numai trei fraze, treci din nou de la internet la absenţa programului de explorare a spaţiului cosmic.

– Şi nu crezi că-i o problemă?

– Atât doar c-am mai auzit chestia asta.

– Cu cât ceva este mai adevărat, cu atât merită să fie repetat mai des.

– Nimic nu merită să fie repetat, dacă nu poţi face ceva în direcţia respectivă, zice ea, apoi suspină. Vorbesc serios, ce aşteptai să fac la doisprezece ani, când m-ai avertizat pentru prima oară despre entropie şi moartea termică a universului?

Nava stelară *HaTikvah* ajunsese în cele din urmă la marginea universului. Speranţa umplea sufletele celor cincizeci de mii de oameni şi extratereştri care o ocupau; fiecare era ultimul din rasa sa.

Pe punte, căpitanul Sandra McAllister rosti în intercom:

– Semeni întru conştiinţă, am ajuns la proverbialul „acolo”. Universul se termină, tăciunii stelelor se estompează în neant şi peste o clipă vom recurge la puterea Găurii Negre Omega. Dacă totul se va desfăşura conform planului, vom părăsi universul nostru muribund şi vom pătrunde în unul nou, tânăr şi plin de viaţă. Vom continua să trăim, dar, mai important, vom continua să existăm pentru a ne putea reaminti de cei care au trăit înaintea noastră.

McAllister se întoarse către secund şi spuse:

– Jacob, de-acum poţi să apeşi butonul în orice clipă.

Jacob încuviinţă şi-şi întinse degetele subţiri spre Dispozitivul Poarta. Dar cu o clipă înainte de a apăsa butonul roşu, întreaga navă fu zgâlţâită violent.

– Ce-a fost asta? strigă el.

Virilion, pilotul-robot al navei, răspunse croncănit:

– Nichashimii! Au venit să ne-oprească!

McAllister miji ochii.

– Nici vorbă s-o facă, replică ea. Virilion, foc de voie! Rade-i din cer!

Abraham Beard,
Foc şi gheaţă (1980)

– Tată? Tată?

– Nu trebuie să ţipi.

– Iar te pierduseşi în gânduri.

– Poate că mă-ntorc spre interior, îi răspund, fiindcă-mbătrânesc.

Pentru prima dată de când a intrat azi în casă, Emma pare îngrijorată.

– Nu eşti chiar aşa bătrân, tată.

Îi zâmbesc pentru a o împiedica să observe umezeala pe care o simt în ochi.

– E drăguţ din partea ta, dar nu-i adevărat, *sunt* bătrân.

– Eşti bătrân doar când te simţi bătrân. Tu mi-ai spus asta, odată.

Clatin din cap.

– E greu să mă simt tânăr când atâţia dintre colegii mei au dispărut.

Mai întâi Robert, apoi Isaac, acum Arthur, gândesc, deşi n-o spun cu glas tare. O cunosc pe Emma prea bine; s-ar putea să râdă de mine fiindcă mă plasez printre asemenea giganţi.

Ea însă nu pare să ştie ce să-mi răspundă; se foieşte câteva secunde, mai înghite nişte îngheţată, apoi schimbă subiectul.

– Ştii, am venit azi pentru că am nişte noutăţi.

– Interesant, şi eu am. Începe tu.

– Eşti sigur?

– Da, sunt sigur. Ce este? o întreb.

Ea inspiră profund şi mă priveşte în ochi.

– Ne mutăm în California.

Jackie s-a uitat la nava spaţială argintiu-strălucitoare, cu hublouri pe toate părţile, de sus până jos.

Se simţea mai surescitată decât fusese vreodată în cei şase ani de viaţă. În scurt timp familia ei avea să lase în urmă planeta aceasta poluată şi deprimantă, pentru o lume nouă, plină de câmpii verzi şi frumoase, bogată în posibilităţi.

Mama şi tatăl lui Jackie au ţinut-o strâns de mâini, când au ieşit toţi trei pe platforma de lansare. Perna de aer plutea alături, purtându-le bagajele, în timp ce robocâinele ei alerga înainte şi înapoi, răspunzând la agitaţia fetiţei.

În cele din urmă, parcă după multe ore, deşi Jackie ştia că trecuseră doar câteva minute, potrivit cronometrului ei, au ajuns la trapa deschisă a navei spaţiale. O stewardesă cu păr platinat stătea în prag, primindu-i pe imigranţi cu un zâmbet larg. Le-a luat biletele şi le-a urat

bun-venit la bord.

– E chiar adevărat, tati? a întrebat Jackie.

Tatăl ei şi-a scos pipa din gură şi a zâmbit.

– Da, este, a spus el. Adio, Pământ! Următoarea oprire – Marte!

Abraham Beard,
Familia Burns pe Marte (1960)

– Tată, iar ai plecat?

– Nu, nicidecum.

– Cum spuneam, ne mutăm în California.

– De ce?

Trage aer adânc în piept.

– Frank are o slujbă nouă. UCLA îi oferă un post de titular. Profesor plin.

– UCLA. *Hmm...* California...

Încerc să par cât mai inexpresiv posibil, deşi Emma trebuie să ştie cât de mult mă afectează vestea asta.

– Da, California.

– Din câte aud, California este un loc frumos.

Se încruntă şi pare derutată.

– N-o să obiectezi?

– Ai vrea?

– Nici măcar nu doreşti să ştii de ce ne mutăm?

– Păi, mi-ai spus... Frank a primit o ofertă de slujbă.

Fac o pauză.

– Şi tu?

– Ce-i cu mine?

– Dacă o să locuieşti în L.A., nu cred c-o să mai poţi lucra la Societatea Istorică din New York. Ai găsit un post la vreun muzeu de-acolo?

Acum *ea* face o pauză lungă înainte de a răspunde.

– Nu intenţionez să mă reangajez, cel puţin nu imediat.

– Da?

– Vreau să-mi pot dedica tot timpul copiilor.

O privesc cu atenţie în ochi, văzând fetiţa de şase ani care nu-şi dorea nimic altceva decât să fie primul astronaut care va păşi pe Jupiter.

– Chiar asta îţi doreşti?

Se încruntă la mine.

– Cred că măcar un părinte ar trebui să-şi dedice tot timpul creşterii copiilor.

Simt înţepătura cuvintelor ei. Mă gândesc o dată în plus să-i spun ceea ce i-am mai spus: că timpurile erau grele, că banii erau puţini şi că Sheila şi cu mine trebuia să lucrăm amândoi pentru a-i asigura o viaţă decentă Emmei. Apoi însă îmi amintesc de câte ori i-am trântit în nas Emmei uşa biroului meu, fiindcă aveam un termen urgent de predare şi-mi dau seama că şansa pentru scuze şi explicaţii s-a pierdut departe în ceţurile timpului.

Allen Davidoff ocoli cubul plutitor de ceaţă, precaut să nu-l atingă vreun tentacul. Pe planeta aceasta nu mai exista nimic altceva cale de mulţi kilometri.

Complet acoperită în veşmântul ei alb, Păstrătoarea venea după el la trei paşi depărtare, până ce bărbatul se opri în cele din urmă.

Se întoarse cu faţa către ea.

– Impresionant, rosti el. Un fenomen atmosferic?

Ea râse şi ochii căprui îi licăriră.

– Te prefaci necunoscător, îi replică. Ştii bine că nu-i asta.

Allen încuviinţă; Păstrătoarea avea dreptate. El ştia, dar în trecut îşi îngăduise să nutrească speranţe în timpul căutării donquijoteşti, speranţe care-i fuseseră spulberate din nou şi din nou.

– Am găsit-o aşadar cu-adevărat? întrebă el.

Păstrătoarea aprobă din cap.

– Da, ai găsit-o.

Allen reveni cu ochii la pâclele alburii.

– Este Poarta Timpului, spuse el. Pot merge oricând, în orice flux temporal aş dori.

– Este Poarta Timpului, repetă Păstrătoarea. Poţi merge în orice perioadă temporală şi în orice loc din univers ai dori. Există totuşi o problemă.

Allen aşteptă. Păstrătoarea rămase tăcută, iar ceasul bărbatului ticăi secundele până ce el întrebă în cele din urmă:

– Care-i problema?

Păstrătoarea surâse răutăcios.

– Singura problemă este că odată ce ai făcut alegerea şi ai pătruns în trecut, nu te mai poţi întoarce. Călătoria este numai dus… şi finală.

– Atunci…

– Atunci ar fi bine să alegi înţelept.

Abraham Beard,
Printre ceţuri (1991)

– Sper să fie de bun augur pentru tine. Ştii că doresc doar ce-i mai bine pentru tine şi pentru copii.

Dacă a observat că nu l-am menţionat pe Frank, nu comentează. Se mulţumeşte să aprobe din cap.

– Mai devreme, ai zis că şi tu ai noutăţi.

Deschid gura ca s-o anunţ despre diagnostic, aşa cum intenţionasem când mă sunase prima dată să-mi spună că voiau să vină cu toţii în vizită, dar apoi mă opresc. Încă nu mor, dar sunt bătrân. Medicii mi-au zis că mintea nu-mi mai este la fel de ageră pe cât a fost cândva şi că anii mi se apropie de sfârşit. Dacă-i spun asta, poate că ea şi Frank vor amâna mutarea, sau cel puţin vor rămâne mai aproape de New York, pentru a-i putea vedea în ultimele mele zile, împuţinate.

Ultimul om de pe Pământ îşi luă rămas-bun de la nava spaţială care purta restul omenirii spre stele. Când nava deveni doar un punctuleţ pe cer, inspiră adânc aerul proaspăt şi zâmbi. Cineva trebuia să vegheze planeta care murea şi simţea că era cuvenit s-o facă el şi numai el.

Abraham Beard,
Ultimele zile ale planetei Pământ (1970)

Decid să nu-i pomenesc Emmei despre diagnostic. N-ar fi corect nici pentru ea, nici pentru copii să adauge factorul acela în ecuaţie. Însă ea aşteaptă să-i destăinui noutatea şi n-am decât un alt lucru de împărtăşit. Este ceva foarte intim şi posibil doar primul simptom al demenţei senile, dar am simţit nevoia să spun cuiva. Şi Emma este aici, şi Sheila nu mai este aici.

– Pot să-ţi spun un secret?

Ea lasă capul pe un umăr.

– Nu s-a mai întâmplat.

Deschid gura să obiectez, apoi îmi dau seama că are dreptate.

– Ei bine, vreau acum. Tu ştii povestirile şi romanele pe care le-am scris…

– Da, răspunde sec. Ce-i cu ele?

– Niciodată în toată viaţa mea n-am simţit că scriu ceva care să-mi aparţină cu adevărat, încep şi privesc undeva peste umărul ei. Uneori, când stăteam treaz la ora trei noaptea, aveam senzaţia că imaginile din mintea mea nu erau simple născociri personale. Aveam senzaţia că eram un canal de transmitere, ca şi cum ridicasem o antenă într-un fel de ceaţă cosmică şi receptam mesaje, mesaje adevărate, din viitorul din visele mele.

Emma stă stoic în timp ce-i înşir toate astea. Nu ştiu la ce reacţie să sper, dar în niciun caz s-o văd dând ochii peste cap. Totuşi, cu asta mă aleg.

– Bun, şi care-i noutatea?

– Nu sunt tocmai sigur, îi răspund. Ştii că de cinci ani n-am mai scris nimic? Asta pentru că mesajele s-au oprit. Atât doar…

– Atât doar… că ce?

– Au reînceput visele. Mă trezesc iarăşi în toiul nopţilor, simţind ca şi cum viitorul ar încerca să ajungă din nou la mine. Însă imediat ce mă trezesc, imaginile pe care încearcă să mi le trimită viitorul se pierd în depărtare.

Oftează şi se ridică; nu pot spune dacă-i furioasă sau doar enervată.

– Iar mă încerci cu idei pentru cărţile tale, aşa-i?

– Nu, clatin eu din cap. Nu, deloc. Este ceva ce mi se-ntâmplă cu adevărat.

Expresia ei este compătimitoare.

– Deci asta ţi-e scuza, rosteşte încet. Viitorul se străduia să te contacteze şi de aceea ai fost mereu cu capul pierdut în nori.

Încerc să protestez, dar, ca o ironie a sorţii, nu-mi găsesc cuvintele. Emma ia bolurile şi linguriţele şi le duce în bucătărie. O aud spălându-le repede şi lăsându-le pe scurgător în timp ce eu stau la masă, neştiind ce să-i spun ca să îndrept lucrurile.

Iese din bucătărie şi se îndreaptă către dulapul de pe hol. O aud îmbrăcându-şi pardesiul, apoi revine în sufragerie şi se opreşte lângă mine.

– Tată, tu ai fost întotdeauna atât de ocupat să trăieşti în viitor, încât nu te-ai bucurat niciodată de propriul tău prezent. Iar cum nici măcar nu mai trăieşti în viitor. Trăieşti în trecut.

Apoi iese din încăpere şi din casă.

În zilele următoare, Emma îmi foloseşte cheile de rezervă pentru a intra în casă. Abia dacă mă salută din cap când suie în pod şi scotoceşte prin cutii, strângând puţinele amintiri din copilărie pe care şi le doreşte.

Aş dori să lase fotografiile, dar am ajuns să înţeleg că le va lua oricum cu ea, dacă vreau ca nepoţii mei să continue să nu uite cum arătau bunicul şi bunica lor. Emma îmi spune că le va scana şi mi le va restitui, iar eu mă mulţumesc să aprob din cap.

Zilele trec mult prea repede. În cele din urmă soseşte ultima dimineaţă în care Emma va veni pentru a-şi lua ultimele cutii. Ea nu ştie însă, pe când şofează, că dimineaţa aceasta reprezintă de asemenea ultimele mele momente petrecute pe acest Pământ. Şi în ultimele mele momente pe acest Pământ sunt mântuit.

Stau întins în pat, în pijamaua albastră favorită, şi privesc prin ochelari literele minuscule ale unei reviste. Pe noptieră se află o farfurie cu o portocală pe jumătate mâncată; încă îi pot simţi sucul pe limbă şi o bucăţică de pulpă care mi-a rămas prinsă între două măsele din partea dreaptă.

Atunci începe.

O briză uşoară suflă spre mine de la piciorul patului. Pun revista deoparte şi mă uit, dar nu văd nimic acolo, decât peretele şi uşa închisă de la baie.

Reîncep să citesc şi altă briză flutură paginile revistei. Apoi briza se înteţeşte, până ce se transformă într-o pală adevărată de vânt.

O crăpătură foarte subţire apare în aer, plutind la doi metri deasupra mochetei roşii. Crăpătura se lărgeşte şi devine o gaură circulară. Lumină albă emană din gaură, care se măreşte şi se tot măreşte, până devine o sferă cu diametrul de doi metri, scăpărând uşor de electricitate. O siluetă umană în costum spaţial argintiu, cu chipul invizibil în cască, iese din sferă cu un pocnet audibil.

Ştiu că aceasta nu-i o iluzie, că ceea ce se întâmplă în faţa mea este real. Izbutesc să-mi păstrez sângele rece şi întreb:

– Cine eşti?

Silueta duce mâna la cască, desface etanşările şi o scoate.

Astronautul este o femeie. Îşi scutură părul blond şi lung, apoi şi-l îndepărtează de pe chip şi zâmbeşte:

– Ştii cine sunt, Abe. Uită-te bine.

Mă uit şi simt un fior.

– Nu se poate!

Ea încuviinţează din cap.

– Ba se poate.

– Eşti Sandra McAllister. Însă tu eşti un personaj fictiv. Nu exişti. Eu te-am inventat.

– Da, tu m-ai inventat. Dar eu exist cu adevărat.

– Nu-nţeleg…

– Ne-am gândit că s-ar putea să nu-nţelegi, dar nu dispunem de mult timp, aşa c-ascultă-mă atent. Din câte au putut determina savanţii noştri, de fiecare dată când ai scris o povestire, ai creat un univers paralel, un loc în care oamenii pe care i-ai gândit existau cu adevărat. Aparent, creierul tău are o conexiune la nivel cuantic cu câmpul de energie punct zero din

multivers. Tu ai izbutit să deformezi realitatea, realitatea noastră, aşa încât noi am sfârşit prin a exista cu adevărat.

– Aşa ceva nu-i posibil.

– Abe, ştiu foarte bine că eşti un individ raţional. Explică-mi atunci în alt fel prezenţa aici.

În adâncul inimii şi al sufletului ştiu că nu halucinez. Iar după ce am eliminat imposibilul, rămân cu improbabilul.

– Aşadar eşti reală?

– Şi nu numai eu, răspunde Sandra.

Încep să mă gândesc la toate personajele pe care le-am creat de-a lungul carierei mele.

– Jackson Smith şi Angela Jones? Larry Garner? Jackie Burns? Allen Davidoff? Toţi sunt reali?

Sandra încuviinţează la auzul fiecărui nume pe care-l recit.

– Sunt toţi reali. *Suntem* toţi reali.

– Chiar dacă ar fi aşa, cum ai trecut prin bariera dintre universuri? Nu-i posibil.

– Ba da, dacă controlezi energia unei găuri negre, utilizând Dispozitivul Poarta.

Rămân stupefiat doar pentru o clipă, după care mă luminez. Îmi amintesc detaliile ciclului de povestiri din care soseşte Sandra.

– Nava stelară *HaTikvah,* rostesc eu.

– Şi nichashimii, adaugă ea.

Holbez ochii.

– Sunteţi duşmani de moarte. Aşa am scris. Cum puteţi coopera?

– Nichashimii au înţeles că tot tu i-ai creat şi pe ei. Am conectat cele două nave pe orbita Găurii Negre Omega.

Nu mă pot abţine: arunc cearşaful de pe corpul meu slăbănog şi cobor picioarele din pat, ca să mă pot ridica şi s-o privesc mai bine pe Sandra.

– Asta-i ceva mult prea periculos. Aţi putea pierde ambele nave într-o clipită.

– Tocmai de aceea trebuie să te grăbeşti.

– Nu-nţeleg.

– De ce crezi c-am venit aici?

– Ăăă, să mă saluţi? Să mă anunţi că nu mi-am trăit viaţa în zadar?

Ea dă ochii peste cap.

– Ca să te salvez. Ca să te vindec de boala care se apropie şi

ca să-ţi împărtăşesc aceeaşi nemurire pe care ne-ai acordat-o cu generozitate tuturor.

– Să mă salvezi? Folosiţi toată energia aceea doar pentru a mă salva pe mine?

Strânge din umeri.

– Eşti tatăl nostru. De ce n-am face-o?

Simt cum lacrimile îmi umplu ochii, înaintez şi-o îmbrăţişez pe Sandra cât pot de tare. Ea mă strânge în braţe în timp ce plâng.

– E-n regulă, tată, îmi spune. Am venit după tine. Bun-sosit acasă.

Ultimul fragment pot doar să-l ghicesc, deoarece sunt deja plecat. Dar după cum văd eu lucrurile, când Emma a întors cheia în broască, casa a uruit, iar ea a auzit un pocnet sonor şi un vâjâit de la etaj.

– Tată? Tată? a strigat, dar eu nu eram acolo ca să-i răspund.

S-a repezit în sus pe scări şi a luat-o la dreapta, spre dormitorul tatălui ei. A deschis uşa, ca să descopere că tatăl ei dispăruse deja, în mijlocul unui iz de ozon.

Mi-am amintit viitorul.

Şi la rândul lui, viitorul şi-a amintit de mine.

Michael A. Burstein s-a născut în New York City, unde a urmat Hunter College High School în Manhattan. Este diplomat în fizică la Harvard College şi la Boston University, şi a participat la Clarion Workshop în 1994. Povestirile lui au fost nominalizate de zece ori la Premiul Hugo şi de patru ori la Premiul Nebula; în 1997, a obţinut Premiul John W. Campbell pentru cel mai bun scriitor nou. Între 1998 şi 2000 a fost secretar al SFWA. Împreună cu soţia lui, Nomi, şi cu fiicele lor gemene locuieşte în Brookline, statul Massachusetts, unde este membru în Consiliul de Administraţie al Bibliotecii Publice şi în Consiliul Primăriei.

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu

PROBABILITĂŢI NON-ZERO

N.K. Jemisin

DIN PARTEA AUTORULUI: Ar trebui să fie destul de evident că povestirea aceasta este în majoritate o pastişă a vieţii mele cotidiene perfect banale din Brooklyn – naveta la serviciu, explorarea pieţii agricole, gândurile dispreţuitoare despre turişti, ca şi cum nu m-aş fi mutat eu însămi aici cu doar câţiva ani în urmă şi aşa mai departe. În Brooklyn există însă un soi de magie minimalizată, pe care o pot percepe în toate plimbările şi întâlnirile acestea perfect banale. Mi se lipeşte de piele ca umiditatea, zumzăie dedesubtul tuturor conversaţiilor. Cred că conştientizarea ei îl defineşte pe adevăratul newyorkez. Te muţi aici, te simţi nelalocul tău pentru o vreme, pentru ca apoi, deodată, trosc! apare momentul în care o simţi. Te poţi uita la altcineva care aparţine locului acestuia, care simte aceeaşi magie, şi ştii. Este ca o strângere secretă de mână, atât doar că newyorkezii n-ar fi niciodată atât de stângaci. Ei s-ar mulţumi doar să se uite unul la celălalt. Asta ar fi suficient. Aşa încât în cazul lui „Probabilităţi non-zero", n-am făcut altceva decât să explicitez subcurentul acela de stranietate perpetuă. Sunt încântată de reacţiile cu care a fost primit textul, dar realmente nu mă aşteptam la ele, deoarece, aşa cum povestirea însăşi aminteşte – ce contează dacă un oraş reacţionează la un dezastru improbabil (să zicem, 11 septembrie) sau la altul (probabilitate neştiută)? Oraşul rămâne, şi reacţionează, la fel. Acolo rezidă adevărata magie.

Dimineaţa, Adele se pregăteşte pentru drumul la serviciu ca un războinic pentru bătălie. Mai întâi, se roagă, deopotrivă la Dumnezeul creştin al strămoşilor ei irlandezi şi la zeii orixa ai strămoşilor ei africani – aceştia din urmă îi sunt mai puţini familiari, dar începe să-i cunoască. Apoi face o baie cu ierburi, printre care cicoare uscată şi ienibahar, dintr-un amestec pe care i-l dă femeia de la magazinul local de plante şi obiecte rituale. (Nu ştie bine spaniola, dar începe să se familiarizeze şi cu ea. Cuvântul de astăzi este *suerte.)* Apoi, mirosind vag a cafea şi a plăcintă cu dovleac, se găteşte în straturile armurii: Medalia Sfântul Christopher pe care i-a trimis-o mama, ca s-o apere în călătorii. Agrafa de păr pe care o purta când s-a despărţit de Larry, decizie pe care o socoteşte cea mai bună din viaţa ei. În zilele deosebit de periculoase, poartă chiloţii în care a trăit primul orgasm autoindus post-Larry. Sunt puţin jerpeliţi, dar încă

mai mult sau mai puţini siguri. (Îi spală acum de mână, cu Woollite şi îi usucă întinşi pe orizontală.)

Apoi începe călătoria spre serviciu. Nu merge cu bicicleta, deşi are. O vecină şi-a rupt o mână, când roata din faţă a bicicletei i s-a desprins în timpul mersului. Ar fi putut să fie orice. Doar un accident. Dar totuşi.

Aşa că Adele porneşte la drum, legănându-şi braţele, bucurându-se de vremea de afară, dacă e soare, luptându-se cu umbrela-i mizerabilă, dacă plouă. (Nu mai deschide umbrela când se află înăuntru.) E cu ochii în patru la cei care ar putea să nu fie la fel de bine protejaţi. E nevoie de doi pentru un tango, dar ajunge unul singur ca să te bage-n rahat, cum se zice în cartierul ei. Şi, uite-aşa, după ce trece de doar trei străzi, se înalţă un bubuit oribil, pământul se cutremură, alarmele maşinilor pornesc, se aud ţipete şi oamenii încep să fugă. Valuri de fum, încărcate de un miros înţepător şi un gust ca de sânge uscat. Când Adele ajunge la colţ, încordată şi gata s-o ia la goană, dă cu ochii de trenul navetă de pe ruta Franklin Avenue, o maşinărie minusculă, care circulă pe o linie suspendată pe anumite porţiuni ale traseului său scurt, lăbărţându-se peste Atlantic Avenue ca o balenă de aluminiu aruncată la mal. Trenul a sărit de pe linii, s-a prăbuşit zece metri până la sol şi i-a ucis, probabil, pe toţi cei aflaţi în interior, dedesubt ori în apropiere.

Adele se duce să dea o mână de ajutor, fireşte, dar, chiar în timp ce ea şi alţi buni samariteni târăsc dintre dărâmături cadavre şi răniţi urlând, nu poate să nu simtă o doză de dispreţ. Furia ei e un refugiu: e mai uşor de suportat decât oroarea în faţa membrelor zdrobite şi a vieţilor curmate. Se simte şi puţin ruşinată, dar ţine cu dinţii de furia ei, pentru că e un scut mai bun.

Ar fi trebuit să fie mai prudenţi. Probabilitatea ca un tren să deraieze era infinitezimală. Ceea ce însemna că era doar o chestiune de timp.

Vecinul ei – celălalt, bărbatul de vizavi – a ajutat-o să priceapă asta cu mult înainte ca obsedaţii de matematică să-şi termine calculele complexe.

– Uite, spusese el, aşezând un pachet de cărţi cu faţa în jos pe măsuţa de cafea a Adelei. (În ceşti era cafea, cu o porţie generoasă de Bailey’s. Era un tip destul de cumsecade, astfel că i-l oferea cu dragă inimă.)

A amestecat cărţile cu viteza ameţitoare a unui expert, a tăiat, iarăşi a amestecat, apoi a luat întreg pachetul şi l-a răsfirat, tot cu faţa în jos.

– Alege o carte.

Adele a ales. Jokerul.

– Sunt doar doi în pachet, a zis el, apoi a amestecat cărţile şi le-a răsfirat din nou. Mai alege una.

S-a supus şi a tras celălalt joker.

– Coincidenţă, a spus ea. (Asta se întâmplase cu luni în urmă, pe când era încă sceptică.)

El a clătinat din cap şi a pus cărţile deoparte. Din buzunar, a scos o pereche de zaruri. (Era destul de cumsecade ca să-l poftească înăuntru, dar tot era genul *acela* de bărbat.)

– Ia vezi, a zis el şi le-a azvârlit pe masă.

Unu-unu. A luat zarurile în palmă, le-a scuturat, le-a aruncat din nou. Tot unu-unu. A treia aruncare i-a adus şase-şase; la aceasta, Adele a arătat triumfătoare cu degetul. Însă a patra aruncare a fost din nou unu-unu.

– Nu sunt măsluite, dacă te-ntrebi, a precizat el. Nimeni n-a pilit colţurile, nici nu le-a făcut altceva. Le am de la băcănia de pe strada noastră, dintr-un morman de nimicuri pe care bătrânul le azvârlea, să facă mai mult loc pentru rafturile cu mâncare. Noi-nouţe, direct din pachet.

– S-ar putea să fie un set defect, a spus Adele.

– S-ar putea. Dar cărţile nu sunt defecte, nici degetele tale.

S-a aplecat spre ea, cu ochii concentraţi, în ciuda aburului plăcut adus de Bailey's.

– Unu-unu în trei aruncări din patru? Şi a patra, şase-şase. Asta nu e de aşteptat să se întâmple nici măcar într-un joc măsluit. Acum, fii atentă.

Cu grijă, şi-a încrucişat degetele mâinii libere. Apoi a aruncat zarurile din nou, de data aceasta de şase ori. Unu-unu a mai căzut de două ori, dar au apărut şi alte numere. Patru, trei, doi şi cinci. Şi o singură dată şase-şase.

– Asta-i o nebunie, omule, a spus Adele.

– Da, dar funcţionează.

Avea dreptate. Şi astfel Adele se hotărâse să studieze temeinic zeii norocului şi să se ferească să spargă oglinzi. Şi să caute trifoi cu patru foi în rondoul din faţa blocului. (Se găsesc de vânzare prin Chinatown, dar auzise că sunt contrafăcuţi.) A scotocit prin rondou de mai multe ori în ultimele câteva luni, o

dată vreme de câteva ore. Nimic, deocamdată, dar rămâne optimistă.

Doar New York-ul e aşa, asta-i marea nebunie. Yonkers? În regulă. Jersey? Idem. Long Island? Ei, bine, rămâne tot Long Island. Totul dincolo de East New York e în regulă.

Canalele de ştiri fuseseră primele care descoperiseră acea fisură anume, dar religiile au fost primele care s-au aplecat cu sârguinţă asupra ei. Unele dintre ele aşteaptă de o mie de ani Sfârşitul Lumii; Adele chiar nu le poate învinui pentru că s-au ambalat. Le învinuieşte însă pentru interpretarea pe care i-au dat-o. Trebuie să existe în lume „locuri de pierzanie” mai mari. Delhi colcăie de oameni săraci, Moscova e plină de bandiţi, Bangkokul e un paradis al pedofililor. Adele a auzit că mai există câteva orăşele rasiste în nord-vestul Statelor Unite. Toată lumea poartă pică New York-ului.

Şi nu se poate spune că semnele sunt toate rele. Statul a trebuit să-şi suspende programul de loterie: prea mulţi câştigători într-o săptămână l-au dus la faliment. Echipa de baseball Knicks a ajuns în finală, iar Mets a câştigat seria. Mulţi oameni cu cancer au cunoscut o ameliorare spontană, iar unii cu SIDA în stadiu avansat au încetat să prezinte orice încărcătură virală. (Există tururi noi acum. Autobuze etajate, pline de bolnavi şi infirmi. Adele încearcă să-şi spună că sunt doar mai mulţi turişti.)

Misionarii veniţi din afara oraşului sunt cei mai nesuferiţi. În absolut orice zi, îi aţin calea, vârându-i pliante sub nas şi voind să ştie dacă e mântuită. Se pricepe tot mai bine să-i ochească de la distanţă, insule gureşe întrerupând cursul râului de pe trotuar, cu feţele luminate de o strălucire interioară pe care niciun localnic care se respectă n-ar etala-o fără trei beri şi o simbrie grasă. Chiar acum, unul stă, practic, sub scările unei schele. Idiotul, doi paşi în spate şi îşi dublează şansele să fie lovit de autobuz. (Şi pe urmă autobuzul va lua foc.)

În clipa în care ea îl observă, o observă şi el, şi un rânjet i se lăbărţează pe faţa pistruiată. Îi aminteşte de tritonii orbi care au puncte fotosensibile pe piele. Acesta este sensibil-*nebărbierit.* Virează la dreapta, să ocolească schela, iar el face un pas mare, să-i iasă iarăşi în cale. Coteşte la stânga; el o ia într-acolo.

Se opreşte oftând.

– Ce-i?

– L-ai acceptat…
– Sunt catolică. Se ocupă de noi la naştere, ai uitat?
Zâmbetul lui este iertător.
– Asta nu înseamnă că nu putem vorbi, nu-i aşa?
– Sunt ocupată.
Încearcă o manevră de scăpare, sperând să-l ia pe nepregătite. El se mişcă odată cu ea, sprinten ca un fundaş.
– Atunci doar am să-ţi dau asta, spune el, îndesându-i ceva în mână.
Nu un pliant, ceva mai mare. O foaie volantă.
– Ziua pe care trebuie să ţi-o aminteşti este 8 august, adaugă el.
Ceea ce, în sfârşit, îi stârneşte Adelei interesul. 8 august. 8/8 – o zi norocoasă, după chinezi. O are marcată în calendar drept o zi favorabilă pentru lucruri precum închiriatul unei maşini sau mersul la Ikea.
– Stadionul Yankee, spune el. Vino alături de noi. O să ne rugăm pentru însănătoşirea oraşului.
– Sigur, în fine, face ea şi, în cele din urmă, reuşeşte să se strecoare pe după el. (Chiar o lasă să plece. Ştie că a prins-o.)
Adele aşteaptă până iese din zona centrală ca să citească foaia volantă, fiindcă străzile din centru sunt înguste şi strâmte şi trebuie să fie cu ochii în patru. E o zi fierbinte; toată lumea foloseşte aparatele de aer condiţionat. Majoritatea oamenilor nu le fixează cum ar trebui.
„O RUGĂCIUNE PENTRU SUFLETUL ORAŞULUI”, vesteşte pliantul şi, împotriva voinţei sale, Adele este cuprinsă de curiozitate. Foaia volantă spune că peste 500.000 de newyorkezi s-au angajat să se adune în ziua respectivă şi să-şi unească rugăciunile. *Un asemenea lucru are putere acum,* gândeşte ea. Există un laborator în Princeton – recent revitalizat şi beneficiind de o nouă finanţare – care este capabil s-o dovedească. Dacă asta înseamnă că există Cineva care ascultă sau doar că acele unde telepatice umane influenţează evenimentele, după cum spun oamenii de ştiinţă, Adele nu ştie. Nu-i pasă.
Se gândeşte: *Aş putea merge iarăşi cu trenul.*
Ar putea să râdă de următoarea zi de vineri, 13.
Ar putea – şi aici şovăie, pentru că este ceva la care încearcă să nu se gândească, dar a trecut ceva vreme şi, oricum, n-a fost niciodată o fată catolică la locul ei. Dar ar putea – poate, doar poate – să încerce să-şi găsească iarăşi pe cineva.

În timp ce se gândeşte la asta, trece prin parc. Traversează vasta peluză, înţesată de copii negri care se zbenguie, de adulţi albi care trândăvesc la soare şi de câţiva vârstnici tuciurii care hoinăresc cu tonete de îngheţată italiană. Deşi de obicei e în alertă la asemenea lucruri, foaia volantă i-a distras atenţia, aşa că nu bagă de seamă că vânzătorul de îngheţată din apropiere se opreşte, înjurând în spaniolă fiindcă una dintre roţile tonetei i s-a împotmolit în iarba moale.

Asta îl aşază direct în calea unui copil care aleargă, urmărind cu privirea un disc zburător în coborâre. Cu aroganţa înnăscută a unui băiat de la oraş, acesta a presupus că toneta se va fi mişcat din calea lui până să ajungă acolo. În schimb, copilul loveşte toneta în plină viteză, ceea ce, în sfârşit, îi atrage Adelei atenţia, astfel că îşi dă seama, prea târziu, că se află în epicentrul unuia dintre acele devastatoare evenimente în lanţ care se întâmplă doar în filmele de comedie şi în oraşul transformat. Într-un şir Rube Goldberg de improbabilităţi absolute, toneta se răstoarnă, împrăştiind pe iarbă recipiente de îngheţată viu colorată. Băiatul saltă peste ea, cu o precizie acrobatică, din pură întâmplare, şi aterizează cu ambele picioare pe un recipient cu îngheţată. Simpla forţă a acestei lovituri azvârle în aer conţinutul cu puterea unui proiectil. O explozie roşie de afine cu cocos năvăleşte spre faţa Adelei, atât de repede încât nu apucă să ţipe. Va avea un gust delicios. De asemenea, o va doborî, probabil, în mijlocul traficului de biciclete.

În ultima clipă, cercul zburător loveşte masa de îngheţată în aer, deviindu-i traiectoria. Arome de fructe îngheţate împroaşcă spinările goale ale unui şir de oameni aflaţi la plajă în apropiere, spre disperarea lor.

Genunchii Adelei se înmoaie când constată că a scăpat ca prin urechile acului. Se prăbuşeşte pe iarbă, cu inima bubuind, în timp ce oamenii care fac plajă ţipă, bărbatul cu toneta verifică dacă băiatul e teafăr, iar porumbeii se adună.

Adele priveşte, din întâmplare, în jos. Acolo, la o întindere de mână, creşte un trifoi cu patru foi.

În cele din urmă, îşi reia drumul spre casă. În colţul blocului ei, vede o pisică neagră în vârful unei pubele. Are capul zdrobit şi cineva a încercat s-o ardă. Speră că pisica a murit înainte de asta şi se grăbeşte să treacă.

Adele are o grădină pe scara de incendiu. Vinete şi ierburi

într-un ghiveci. Aici a plantat trifoiul. În alt ghiveci se află ardei iuţi şi flori. În cel mare, roşii şi o varză ciufulită pe care o s-o omoare dacă mai continuă să scoată frunze aşa de repede. (Deşi îi plac legumele.) Are noroc – mare noroc – că a ales să-şi facă o grădină anul acesta, pentru că, de când s-au schimbat lucrurile, e mai greu pentru angrosişti să aducă mâncare în oraş şi preţurile au săltat. Piaţa producătorilor pe care o frecventează sâmbăta a devenit şi piaţă de troc, aşa că Adele culege două vinete suple, întunecate şi o mână de ardei mici şi furioşi. Vrea fructe proaspete. Fructe de pădure, poate.

În drum spre ieşire, bate la uşa vecinului. Când deschide, acesta pare surprins, dar încântat s-o vadă. Îi trece prin minte că poate spera şi el la puţin noroc. Se gândeşte puţin şi îi întinde o vânătă. El o priveşte consternat. (Nu e genul de bărbat care să mănânce vinete.)

– Trec mai târziu să-ţi arăt cum se găteşte, spune ea.

El zâmbeşte larg.

La piaţă, schimbă ardeii mici şi furioşi pentru nişte zmeură mică şi neobrăzată, iar vânătă rămasă, pentru două tulpini de rubarbă târzie. Adele vrea şi informaţii, aşa că zăboveşte o vreme, trăncănind cu cine se nimereşte să stea lângă ea. Toată lumea vorbeşte mai mult ca de obicei. E plăcut.

Şi toată lumea, toată lumea cu care stă de vorbă are de gând să ia parte la rugăciune.

– Fac dializă, zice o bătrână care şade sub un pom înflorit. De fiecare dată când mă cuplează la chestia aia, mi-e frică. Ştii, dializa te poate ucide.

A putut întotdeauna, nu spune Adele.

– Lucrez pe Wall Street, zice altă femeie, care vorbeşte vioi şi strânge un sac cu peşte proaspăt de parcă ar fi aur.

Ar putea să şi fie: peştele e scump în ziua de azi. Un mic pandantiv egiptean de forma unui scarabeu atârnă de lănţişorul pe care-l poartă femeia.

– Analiză cantitativă, adaugă ea. Toate modelele sunt batjocorite acum. Am fost singurii pe care nu i-au concediat când s-a prăbuşit piaţa imobiliară, iar acum asta.

Aşadar, se va duce şi ea să se roage.

– Deşi sunt oarecum atee. Ce importanţă are, dacă funcţionează, nu?

Adele găseşte şi alţii, cu toţii obosiţi să-şi săvârşească ritualurile zilnice, cu toţii îngrijoraţi de probabilitatea de a fi

condamnaţi la moarte, ca valori statistice aberante.

Se întoarce în blocul ei, culege nişte busuioc dulce şi îl duce, împreună cu vânătă, la uşa de alături. Vecinul ei pare uşor agitat. Apartamentul lui e mai curat decât l-a văzut ea vreodată, cu mirosul de detergent Pine Sol stăruind puternic în baie. Se străduieşte să nu râdă şi îi arată cum se curăţă şi se feliază vânăta, o sărează, ca să scoată toxinele („e înrudită cu mătrăguna, ştii”) şi o sotează cu busuioc, în ulei de măsline. El încearcă să se arate impresionat, dar ea îşi dă seama că nu e genul de bărbat căruia îi place să-şi mănânce legumele.

După aceea, se aşază amândoi şi ea îi spune despre rugăciune. El ridică din umeri.

– Te duci? insistă ea.

– Nu.

– De ce nu? Ar putea să repare lucrurile.

– Poate. Poate că îmi plac lucrurile aşa cum sunt acum.

Asta o uluieşte.

– Omule, trenul *a sărit de pe linii* săptămâna trecută.

Douăzeci de morţi. De atunci, Adele se trezeşte noaptea scăldată în sudori reci, cu ţipete răsunându-i în urechi.

– S-ar fi putut întâmpla oricând, zice el, iar ea clipeşte surprinsă, pentru că e adevărat.

Investigaţia oficială spune că cineva – poate un muncitor la linie – a lăsat o cheie fixă pe şină, lângă o sursă de alimentare electrică. Şansa ca respectiva cheie să lovească sursa de alimentare, provocând un scurt circuit şi o explozie a fost una la un milion. Dar niciodată zero.

– Dar… dar…

Adele vrea să sublinieze celelalte lucruri oribile care s-au întâmplat. Scurgeri de gaze. Inundaţii. O clădire s-a prăbuşit în Harlem. Un atac fatal al raţelor. Mai multe apartamente din clădirea lor sunt goale fiindcă o mulţime de oameni nu se pot adapta. Vecinul ei – celălalt, cel cu mâna ruptă – se mută la sfârşitul lunii. În Seattle. Piste de biciclete mai bune.

– Chestii nasoale se tot întâmplă, spune el. S-au întâmplat odinioară, se întâmplă acum. Mai mult sau mai puţin nasoale… Dar tot nasoale, nu? zice şi ridică din umeri.

Ea cugetă la asta. Cugetă îndelung.

Joacă împreună cărţi, beau nişte vin şi Adele îl tachinează în legătură cu puiul prea fript. Îi place faptul că el îşi dă silinţa atât de tare. Îi place şi mai mult că ea nu se gândeşte cât de singură

a fost.

Aşa că se retrag în dormitor, unde se simt stânjeniţi, ea e sfioasă pentru că a trecut ceva vreme şi, fără exerciţiu, chiar îţi pierzi unele aptitudini, iar el e stângaci pentru că, probabil, şi-a format obiceiuri proaste din cauza pornografiei, dar în cele din urmă se descurcă. Folosesc un prezervativ. Ea îşi încrucişează degetele în timp ce el şi-l pune. De grilajul patului atârnă un breloc labă de iepure, pe care el îl atinge înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia spre ea. Jură că e curat, iar ea ia pastile, dar… nu se ştie. Chestii nasoale se tot întâmplă.

Ea închide ochii şi se lasă pradă uitării o vreme.

Povestea cu rugăciunea e pe toate canalele de ştiri. Săptămâna următoare e apogeul. Capetele vorbitoare de la emisiunile matinale speculează că rugăciunea ar trebui să aibă un oarecare efect dacă suficienţi oameni se duc şi exercită „energie pozitivă”. Au grijă să nu folosească limbajul unei religii anume; e vorba, totuşi, despre New York. În tot oraşul se pun la cale evenimente alternative pentru cei care nu vor să răspundă chemării evanghelice. Sukkahurile mobile sunt în mişcare, deşi nu e momentul lor din an, răspândind vestea despre ceva ce se întâmplă într-una dintre sinagogi. În zona Flatbush, Adele nu poate merge pe stradă fără să fie acostată de Martorii lui Iehova. Există undeva o „vizualizare constructivă” pentru umaniştii-etici. Nu toţi cred că Dumnezeu sau zeii îi vor salva. Însă aşa funcţionează lumea acum şi toată lumea pricepe. Dacă degetele încrucişate pot să modifice temporar felul în care cad zarurile, atunci de ce nu şi ceva mai important? În sine, nu e nimic deosebit la încrucişatul degetelor. E doar un gest „norocos” pentru că oamenii cred în el. Fă-i să creadă altceva şi ar trebui să funcţioneze şi asta.

Doar că…

Adele trece pe lângă Grădina Botanică, unde se desfăşoară pregătirile pentru marele ritual şintoist. Se opreşte să privească muncitorii montând o graţioasă poartă roşie.

Încă se teme de metrou. Are destulă experienţă ca să nu-şi pună mari speranţe în vecinul ei, dar totuşi… e destul de drăguţ. Continuă să-şi organizeze dimineţile în jurul abluţiunii sale şi drumurile la serviciu în jurul punctelor periculoase – dar cum diferă asta, de fapt, de ceea ce făcea înainte? Mai demult, era vorba despre machiaj şi aranjatul părului şi teama de bandiţi.

Acum, se plimbă mai mult decât obişnuia; a slăbit cinci kilograme. Acum ştie numele vecinilor săi.

Privind împrejur, observă şi alţi oameni prin preajmă, urmărind, la rândul lor, cum se ridică poarta. Se uită în treacăt la Adele, unii clătinând din cap, alţii ignorând-o şi întorcând privirea. Nu-i nevoie să întrebe dacă *ei* vor lua parte la una dintre slujbe: îşi dă seama că nu. Unii reacţionează la teamă căutând siguranţă, schimbare, control. Ceilalţi acceptă schimbarea şi îşi văd pur şi simplu mai departe de viaţa lor.

– Domnişoară?

Adele aruncă o privire în spate, tresărind, şi descoperă acolo un tânăr care îi întinde un fluturaş cunoscut. Nu e atât de insistent ca tipul din centru. După ce ia fluturaşul, el îşi vede de drum. RUGĂCIUNEA PENTRU SUFLETUL ORAŞULUI este mâine. Autobuze-navetă („binecuvântate special”) vor lua oamenii din diverse puncte ale oraşului.

AVEM NEVOIE SĂ CREZI, scrie în partea de jos a foii volante.

Adele zâmbeşte. Împătureşte foaia cu grijă, degetele ei amintindu-şi deprinderile din copilărie şi numaidecât e perfectă. Au tipărit fluturaşul pe hârtie bună, tare.

Îşi scoate Medalia Sfântul Christopher, o sărută şi o vâră în cutele din spate, să-i dea câtă greutate trebuie.

Apoi lansează avionul de hârtie, care zboară şi zboară, şi zboară, micşorându-se în timp ce călătoreşte la o distanţă imposibilă, până când, în cele din urmă, dispare pe cerul albastru, senin.

N.K. Jemisin este autoare din New York. A scris romane încă din copilărie (cu diverse grade de succes), dar a început să scrie povestiri în 2002, după ce a participat la atelierul de scriere creativă Viable Paradise. După aceea s-a alăturat grupului Boston-Area SF Writers (actualmente BRAWLers), până în 2007, când s-a mutat la New York. În prezent este membră a grupului de scriitori Altered Fluid.

Prozele ei scurte au fost publicate pe o mulţime de pieţe, tipărite, online şi audio, printre care Clarkesworld, Strange Horizons, Postscripts şi Jim Baen’s Universe. A fost prima beneficiară a bursei Gulliver Travel Research oferită de Speculative Literature Foundation, pe care a primit-o pentru povestirea „L’Alchimista”. Povestirea aceea şi „Cloud Dragon Skies” au primit Menţiuni Onorabile în două ediţii ale antologiei The Year’s Best Fantasy and Horror, iar povestirea „Playing Nice With God’s Bowling Ball” a primit Menţiune Onorabilă în The Year’s Best Science Fiction. „Cloud Dragon Skies” a figurat de asemenea pe lista scurtă de

recomandări a Societăţii Carl Brandon pentru Premiul Parallax. Povestirea de faţă, „Probabilităţi non-zero”, a figurat de asemenea printre nominalizările la Premiul Hugo 2010. Primul ei roman, *The Hundred Thousand Kingdoms,* a fost publicat de Editura Orbit Books. Este primul volum al unei trilogii şi a fost recenzat laudativ de *Publishers Weekly* şi *Library Journal* O bibliografie integrală a lucrărilor ei poate fi găsită la nkjemisin.com.

Traducerea: Laura Bocancios

LUNGA HIBERNARE

James Patrick Kelly

DIN PARTEA AUTORULUI: „Lunga hibernare” a marcat al douăzeci şi cincilea meu text în numărul din iunie din Asimov’s Science Fiction Magazine. *Deşi succesiunea aceasta a început cu totul întâmplător, a devenit treptat o piatră de temelie a carierei mele: majoritatea textelor care mi-au fost nominalizate pentru Premiul Nebula au fost odraslele lunii iunie. Sunt veşnic recunoscător celor trei editori care le-au publicat: Shawna McCarthy, Gardner Dozois şi Sheila Williams. Viaţa merge însă mai departe şi „Lunga hibernare” este ultima mea povestire din iunie... cel puţin deocamdată. Le mulţumesc mult prietenilor şi colegilor pentru onoarea de a-mi încheia seria cu o nominalizare.*

Mariska se zgribuli când îşi dădu seama că propria ei cameră îi spiona visele de câteva minute.

– A răsărit Pământul, îi susură cu accentul ei blând şi cântat. Tăticul Al e treaz şi eu sunt întotdeauna de veghe. Acum şi Mariska se trezeşte.

Fata suspină, hotărâtă să nu-i permită camerei intruziuni. Recent, visase propriile ei vise cu Jak şi degetele lui lungi şi puf pe bărbie şi despre cum i se încorda gâtul când se freca de el. Însă acesta era unul dintre fluxurile camerei, unul dintre cele mai bune, unul pe care-l avea de când lumea. Acolo se afla în spaţiu, nu pe Lună şi nu purta costumul extravehicular. Erau stele peste tot unde se uita. Desigur, văzuse stele prin vizorul căştii sale, însă acestea erau întotdeauna altfel. Nu o lumină difuză, ci un roi întreg. Şi toate-şi intonau numele, invitând-o să vină la ele. Le putea distinge pe cele mai apropiate: *Alfa Centauri, Steaua lui Barnard, Wolf, Lalande, Luyten, Sirius.*

– A răsărit Pământul, Tăticul Al s-a trezit, iar eu sunt mereu de veghe, insistă camera ei. Acum şi Mariska se trezeşte.

Dacă nu se scula imediat, va trebui să bată gongul.

– Mai scuteşte-mă.

Se răsuci, trează şi irascibilă. Camera ei o călcase recent pe nervi. Pe când era fetiţă, se trezea la şoaptele ei, însă în ultimele câteva săptămâni începuse s-o cicălească numai ca să se scoale. Ştia că o iubeşte şi era îngrijorată ca nu cumva să intre în letargie, însă avea o respiraţie regulată, iar pulsul îi era, probabil, de şaizeci şi ceva. O monitoriza, aşa că trebuia să ştie că dormea

doar.

Se gândea că totul era legat de Al. Se enerva, aşadar şi camera ei era iritată.

– *Dobroie utro,* zise Ursul Feodor. Bună dimi-neaţa, Mar-i-ska.

Vechiul robot de jucărie se ridică singur, se bălăbăni, apoi se aşeză brusc. Avea peste o sută de ani şi, după cum credea ea, avea nevoie de o ieşire din scenă.

– Bună dimineaţa, dragă Mariska, zise camera. Astăzi este vineri, 15 iunie 2159. Astăzi eşti aşteptată la Sere şi la bazinul de înot Muoi. În această sâmbătă este Ziua Tatălui.

– Ştiu, *ştiu.*

Îşi scoase piciorul de sub aşternut şi-şi mişcă degetele în aerul răcoros. Camera începu să mărească temperatura, de la nivelul pentru somn la cel de veghe.

– Aş putea să te ajut să găseşti un cadou pentru Tăticul Al, dacă vrei, spuse camera şi afişă pe perete mai multe pictograme Buycenter. N-am făcut cumpărături împreună de ceva vreme.

– Poate mai târziu.

Uneori se simţea vinovată că nu petrecea destul timp cu camera, însă personalitatea acesteia continua s-o trateze ca pe o fetiţă. Lui încă-i zice *Tăticul Al,* de exemplu; era jenant. Şi, în cele din urmă, va primi tot ceea ce-şi dorea. Ce alegere mai avea?

Uşa glisă pe o lungime de braţ, iar Al apăru în deschizătură.

– Sus cu tine, Mariska.

Zâmbetul lui era ca o crăpătură pe o faţă îngrijorată.

– Avem clătite la micul dejun, continuă el. Dar numai dacă te scoli acum.

Îi trimise o bezea de care ea se feri.

– Deja sunt sus pe cer, bombăni ea. Draga ta steluţă.

În timp ce trecea prin epurator, se întreba ce să facă cu el. Ştia exact ce se petrecea. *Gorşkov* tocmai revenise din misiunea de explorare a sistemului *Delta Pavonis,* ceea ce însemna că vor vorbi curând cu Natalia Volocikova. Iar Mariska de-abia împlinise treisprezece ani; peste încă un an va putea să voteze, să semneze contacte, să se mărite. Aşa se întâmplau toate pe lume: acum, că era aproape adultă, venea şi vremea ca Al să se ţicnească. Toţi părinţii prietenilor ei se ţicniseră. Simptomele erau greu de ignorat: întrebări jenante, cum ar fi *unde pleca?* şi *cu cine mergea?* şi *cine mai era pe acolo?* Spunea că are încredere în ea, dar ştia că ar pune-o sub urmărire dacă ar fi

convins că-i suficient. Dar ce mai conta? Erau pe Lună. La fiecare sas de siguranţă erau camere de securitate. În câte necazuri s-ar putea băga? Să iasă printr-un sas fără costumul spaţial? Nu era sinucigaşă, nici proastă. Să facă sex şi să rămână gravidă? Era *eclisată,* iar când va ajunge să sară pe vreun băiat, sarcina nu va fi o problemă. Să se îmbolnăvească de la un flux toxic? Era tânără, îi va trece.

Faptul că murea după clătitele cu căpşuni ale lui Al nu contribuia cu nimic la îmbunătăţirea stării sale la micul dejun. El era neobişnuit de posac, ceea ce însemna că-şi făcea curaj pentru cine ştie ce discuţii părinteşti idioate. Ceva pe la ştiri? Îşi aduse fluxul de mondenităţi ale zilei pe tabletop, să se dumirească. Scrâşnetul cuţitului lui pe farfurie, în timp ce parcurgea titlurile, o făcea să-şi dorească să urle. De ce trebuia să se folosească de felul ei preferat ca s-o poată irita?

– Ai auzit de băiatul acela din Penrose High? zise el în cele din urmă. Făcea parte din formaţia care-ţi plăcea ţie la un moment dat… No Exit? Final Exit?

– Vorbeşti de Last Exit to Nowhere?

Informaţia era atât de veche, încât expirase demult.

– Deltron Cleen?

– Da, el, încuviinţă, apoi străpunse dintr-o lovitură şi ultima clătită şi-o tăvăli printr-un castron cu sirop. Cică s-a dus la o petrecere acum două săptămâni şi şi-a deschis mintea pentru toată lumea de-acolo, am şi uitat câte fluxuri mentale a acceptat.

– Şi? făcu ea, nevenindu-i să creadă că i-l băga pe gât pe Deltron Cleen.

– Îl cunoşteai?

– L-am cunoscut, sigur.

– N-ai fost acolo, nu? o întrebă el şi se strâmbă ca şi cum pe picior i se urcau nişte furnici. Atunci când s-a întâmplat.

– Sigur că da. Iar când a picat secerat, eu i-am făcut respiraţia gură la gură, îi răspunse ea, se apucă de nas şi suflă aerul spre el. I-am salvat viaţa, comisia superioară o să-mi dea o medalie joia viitoare.

– E o chestie serioasă, Mariska. Să accepţi fluxuri de la oameni pe care nu-i cunoşti este periculos.

– Doar dacă nu sunt fluxuri şcolare sau de ştiri. Ori fluxuri onirice.

– Acelea sunt fluxuri de date. Şi sunt verificate.

– Atunci fluxurile dumnezeieşti.

El se lăsă pe speteaza scaunului.

– Nu te-ai alăturat vreunei biserici, nu?

– Nu.

Râse şi-l bătu pe mână.

– Sunt bine, Al. Crede-mă. Te iubesc şi totul este în ordine.

– Ştiu.

Era atât de tulburat, încât îşi băgă furculiţa în buzunarul de la pantaloni.

– Ştiu, repetă el, ca şi cum ar fi încercat să se convingă singur.

– Bietul Del e destul de prostănac, chiar şi pentru un cântăreţ dintr-o trupă de shoutcast. Am auzit că a acceptat vreo duzină de fluxuri, dar cred că în capul lui nu era loc decât pentru el şi vreo doi dintre prietenii lui foarte de duzină. Dar a capotat; au să-l repornească. Poate că este o îmbunătăţire.

Se întinse peste masă, apucă farfuria goală a lui Al şi-o puse peste a ei.

– Tu n-ai făcut niciodată aşa ceva, nu? continuă ea.

Duse farfuriile pe tejgheaua bufetului şi le împinse prin uşiţa unităţii de procesare.

– Să accept fluxuri din partea unor necunoscuţi? Nu necunoscuţi, nu.

– Dar *ai fost* şi tu tânăr cândva, nu? Adică, nu te-ai născut părinte, nu?

– Sunt tată, Mariska.

Îşi şterse buzele cu şervetul, apoi îl împături cu un aer absent.

– Eşti minoră şi încă în grija mea. Aşa-s eu, încercând să păstrez legătura.

– Nişte bile albe în plus, atunci, zise ea şi punctă prin aer. E complicat să fii tată. N-ar trebui să mai lucrezi la tehnică?

– A venit Jak, anunţă uşa.

– Trebuie s-o şterg.

Mariska îşi înşfăcă trusa, îl sărută pe Al şi se îndreptă spre uşă uşurată. Uneori, îi părea rău de el. Nu era vina lui că luase atât de serios toată mizeria din fluxul *Să te înţelegi cu adolescentul tău.*

Desigur, un alt motiv pentru care Al se ambala atât era că mama genetică a Mariskăi era pe cale să se repeadă asupra lor. *Gorşkov* se întorsese, în sfârşit, dintr-o misiune de cincisprezece ani şi era acum andocat la Staţia Sweetspot. Umbla vorba că

omenirea găsise o lume terestră de colonizat, aflată la numai trei ani-lumină distanţă de gaura de vierme *Delta Pavonis.* Natalia Volocikova era pe lista echipajului navei interstelare în calitate de şefă a echipei medicale.

Nu se putea spune că Mariska o ura pe maică-sa. Cum ar fi fost posibil? Nu s-au întâlnit niciodată. Ştia foarte puţine lucruri despre Volocikova şi nu avea niciun interes să afle mai mult. Nici vorbă. Tot ce avea de la ea erau două jucării fosile: Ursul Feodor şi acvariul acela stupid cu Mica Sirenă. Piese de colecţie din secolul douăzeci şi unu, motiv pentru care Mariskăi nu i s-a permis niciodată să se joace cu ele.

Ceea ce detesta era ideea că deciziile luate de această străină acum cincisprezece ani îi guvernau acum viaţa. Ea era clona Volocikovei şi fusese adusă la soroc într-un uter de plastic, apoi plasată în îngrijirea unui oarecare Alfred DeFord, un tată cu licenţă, conform termenilor unui contract de adopţie. Mama ei genetică îl angajase pe Al la fel cum unii oameni angajează secretare; trei cincimi din salariul Volocikovei plătit pentru traiul lor confortabil, dar tern. Mariska ştia că în decursul anilor Al ajunsese s-o iubească, dar, dacă ar fi avut de ales, n-ar fi vrut să crească având o cameră inteligentă şi un tată de închiriat în loc de părinţi.

Ca şi când plasarea ei alături de un tată plătit n-ar fi fost ceva suficient de rău, Volocikova o binecuvântase pe Mariska şi cu gene de om al spaţiului. Motiv pentru care trebuia să îndure acele fluxuri pre-spaţiale de la superiorii din educaţie. Şi toată lumea era atât de îngrijorată că ar putea intra în hibernare profundă înainte să-i vină vremea. Mai mult, îi găsiseră adevărata iubire încă de pe când se găsea în scutece.

De fapt, avându-l pe Jak ca prieten nu era chiar o problemă. Ar fi dorit doar să nu fi fost atât de al naibii de inevitabil. Voia ca ea să fie cea care decide că o claie de păr negru şi buclat era mai sexy decât părul blond, tuns perie, sau că buzele subţiri erau mai sărutabile decât cele groase, sau că a fi loial era mai atrăgător decât a fi deştept. El avea cincisprezece ani, deja adult, dar încă locuia cu părinţii săi. Deşi mai mare cu doi ani decât ea, erau în acelaşi semestru în programul spaţialilor.

Jak o ascultă pe Mariska văicărindu-se întâi de Volocikova, apoi de interogatoriul de mic dejun din partea lui Al, în timp ce patinau spre laboratorul hidroponic. Ştia când s-o strângă de mână, când să emită gemete înţelegătoare şi bolboroseli

îngrijorate. Asta era ceea ce numea el a căra povara, iar ea era încântată de capacitatea lui de a o suporta atunci când trebuia. Se potriveau amândoi într-un procent de 57% pe scara Hammergeld, potrivit supervizorului lor de sociologie. Deşi se întreba dacă nu mai era vreun băiat pentru ea, pe undeva, Mariska se împăcase cu ideea că, dacă nu o lovea vreun meteorit sau dacă n-o răpeau extratereştrii, o să-l tragă în pat într-una din zilele acestea şi se va mărita cu el când va împlini paisprezece ani, apoi vor hiberna fericiţi şi îndelung, în drum spre Lalande 21185 sau spre Steaua lui Barnard sau cine ştie unde.

– Dar eram amândoi acolo, 'Ska, spuse Jak când sasul de siguranţă al laboratorului glisă lateral. Del ţi-a cerut *ţie* să-ţi deschizi mintea.

Tânărul se aplecă să-şi retragă rolele în tălpile pantofilor.

– Şi de-asta am şi plecat, răspunse ea, apoi trase o salopetă verde din distribuitorul de lângă sas, o îmbrăcă, iar haina se mulă pe corp. De-asta ne aflam deja în Zona Chim când a venit tehnicianul medical, ceea ce înseamnă că *nu eram* acolo, de fapt. De câte ori tot trebuie să repet?

Îi dădu un brânci prietenesc spre banca lui şi se îndreptă spre a ei, aflată în partea cealaltă a laboratorului.

Mariska controlă compoziţia chimică a soluţiei ei nutritive. Fosforul era sub 50 de părţi dintr-un milion, aşa că adăugă puţin fosfat monoamonic. Creştea roşii într-un răsad de fibre extrase din roca lunară. De marţi încoace, apăruseră şaisprezece noi inflorescenţe şi necesitau polenizarea; folosi una dintre periuţele de dinţi cu baterii, preferate de domnul Holmgren, supervizorul agricol. Avea nevoie de o recoltă medie de 4,2 kilograme pentru fiecare plantă pentru a termina această unitate; roşiile ei se vor coace doar peste alte opt săptămâni. Şi Jak avea tot roşii; recolta lui de primăvară suferise de pe urma unui atac al virusului mozaicului, aşa că repeta acum unitatea.

Ceilalţi copii se împrăştiară prin laborator în timp ce ea lucra. Grieg, a cărui bancă era lângă a ei, îi oferi unul dintre boabele lui de fasole, însă ea refuză, şi o doză din inhalatorul lui, pe care o acceptă. Megawatt le făcu un semn de salut, iar Fung se opri lângă ea să-i spună că turul lor pe *Gorşkov* fusese reprogramat pentru marţi, lucru pe care îl ştia deja.

După o vreme, Random intră agale, folosind o unitate de aspirare pentru a curăţa bălţile de substanţe nutritive

împrăştiate şi resturile de frunze. Tocmai terminase programul spaţial, însă mama sa era supervizorul medical, aşa că o lălăia ocupându-se de curăţenie până când se hotăra în privinţa lui. Toţi ştiau că dăduse greş. Era un demon al fluxurilor; mintea-i era ca un ambuteiaj digital. Oricum, spre deosebire de Del Cleen, Random nu clacase. Se zicea că dacă te deschideai vreodată total spre el, chiar şi pentru o secundă, ajungeai atât de plin de gândurile altora, încât nu mai gândeai niciodată cu mintea ta.

O observă cum se holba şi o salută cu vergeaua aspiratorului. Ciudat, ei nu-i părea deloc distrus. Adormit, poate, sau plictisit, sau puţin drogat, dar nicidecum ca şi cum individualitatea lui ar fi fost zdrobită. În afară de asta, chiar dacă era cam slăbănog, i se părea că era, într-un fel, arătos. Se întrebă, nu pentru prima dată, care ar fi scorul compatibilităţii lor pe scara Hammergeld.

Mariska simţi împunsătura lui Jak când îi oferi un flux mental. Îşi deschise mintea doar cât o fantă şi acceptă.

=destul pentru astăzi=

Era uşurată că Jak voia doar să flecărească puţin.

=tu?=

=zece minute=

Mariska încă obişnuia să pălăvrăgească în public. Ea şi cu Jak fuseseră, desigur, mult mai intimi, se deschiseseră cu totul, de două ori, pentru convergenţă mentală totală, dar asta s-a întâmplat atunci când erau numai ei doi, stând unul lângă celălalt într-o cameră întunecoasă. Schimbul de gânduri era singurul flux mental pe care-l putea controla fără a uita unde se află. În fond, era încă o copilă.

=cum e setul tău de fructe?=

Fluxul de la Jak se simţea întotdeauna ca o efervescenţă în spatele ochilor ei.

=cincizeci, poate şaizeci=

Îl observă pe Random îndreptându-se spre partea ei de laborator.

=e o porcărie=

=roşiile?=

=hidroponicele=

=şi oamenii spaţiului trebuie să mănânce=

=spaţialii-s naşpa=

Efervescenţa plăcută a lui Jak făcu loc unor bule de iritare.

=tu eşti o spaţială=

Mariska începuse să aibă propriile ei dubii despre asta, dar

acum nu părea să fie prilejul cel mai potrivit ca să şi le exprime, pentru că Random îşi oprise aspiratorul şi mergea greoi şi tăcut pe lângă banca ei. Prezenţa lui era un fel de absenţă. Părea să-şi fi parcat trupul în faţa ei, ca mai apoi să uite unde-l lăsase.

– Ce-i? zise ea şi-l înghionti de umăr. Zi ceva.

Jak îi întoarse un flux.

=probleme?=

=doar random=

Toţi copiii spaţialilor erau slabi, dar cu membrele lui fusiforme, talia de viespe şi pielea translucidă, Random părea mai mult o rumoare decât un puştan. Pleoapele lui fluturau şi-şi atinse buza de jos cu limba, ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească ceva.

– Maică-ta, rosti el.

Mariska putea simţi un iz de teamă amestecându-se în fluxul ei cu Jak. Nu mai era sigură dacă mai avea picioarele pe podea.

=’Ska, ce-i?=

=nimic=

Mariska îşi închise mintea, apoi făcu către Jak un gest anemic, să-i arate că totul era în ordine. Nu părea aşa convins.

– Ce-i cu mama mea? şuieră ea spre Random. Nici măcar n-o cunoşti.

El îşi deschise palma şi-i arătă un disc mic, maro. Prima dată crezu că era un buton, dar apoi recunoscu profilul lui Abraham Lincoln şi-şi dădu seama că nu putea fi decât vreo monedă veche, de pe Pământ. Cum se numea? Un penalti? Nu, *un penny.*

– Ştiu, zise Random. Uită-te la dată.

Se trase de lângă el.

– Nu.

Apoi Jak îi veni în ajutor. Îşi lăsă o mână pe umărul băiatului.

– Fii cuminte acum.

Nu-i trebuia cine ştie ce efort să-l abată pe copilandrul slăbănog de lângă Mariska.

– Ce se întâmplă?

– Nu de tine-i vorba, spuse Random, încercând să scape de strânsoarea lui Jak, fără să reuşească.

– Destul de corect, răspunse Jak, întotdeauna politicos atunci când se înfuria. Dar iată-mă. Doar nu-mi ceri să mă car, nu?

– Zice că-i vorba de Natalia Volocikova, interveni Mariska.

Random puse moneda de un penny pe pupitrul fetei şi rosti:

– Vezi data.

Jak luă moneda şi-o ţinu la lumină.

– 2018, citi. Foloseau aşa ceva drept bani.

– Ştiu, i-o reteză Mariska şi îi luă moneda din palmă şi-o băgă în buzunarul de la piept al bluzei.

Random părea că-şi pierduse interesul pentru ea, acum că venise şi Jak. Porni aspiratorul, se aplecă şi duse vergeaua spre o frunză de roşie căzută pe podea. Aceasta rămase, un moment, în ajutaj, zbârnâind în curentul de aer aspirat, apoi dispăru. Şi o luă, agale, din loc.

– Ce-a avut chestia asta cu maică-ta? zise Jak.

Mariska se enervase pe Random, însă din moment ce nu mai reprezenta o ţintă, se decise să-şi verse nervii pe Jak.

– Nu fi prost. Nu-i mama mea.

Văzu că Grieg era gheboşat asupra fasolei lui, prefăcându-se că verifica frunzele, să nu aibă musculiţe albe. După felul în care-i tremurau umerii, era sigură că-şi râdea de ea.

– Hai să plecăm de-aici.

Jak se uită neîncrezător spre dispersoarele chimice şi echipamentul de grădină împrăştiat peste banca ei.

– Nu vrei să faci curăţenie mai întâi?

– Nu.

Îşi scoase combinezonul şi-l aruncă pe bancă.

Jak încercă să o înveselească făcând un giumbuşluc pe coridorul din apropierea sasului de siguranţă al hidroponicelor. Sări în sus, în gravitaţia lunară, de o şesime din cea terestră, se răsuci în aer şi frecă rolele de la tălpile pantofilor pe suprafaţa tavanului alb, *hârşt, hârşt,* lăsând urme de alunecare. Nu nimeri prea bine aterizarea şi trebui să se prindă de peretele despărţitor.

– Să cureţe Random! glăsui cu faţa împurpurată de fort. Cretinul!

– Ţi-ai făcut-o cu mâna ta, zise Mariska, dând din cap spre camera de securitate. Probabil chiar acum, cât vorbim, au luat legătura cu ai tăi.

– Nu. Megawatt şi cu mine am mânjit obiectivele cu geloză, noaptea trecută.

Zâmbi şi-şi dădu la o parte de pe frunte o şuviţă de păr buclat.

– Chiar din vasele Petri ale lui Holmgren. Tot ce pot vedea, sunt imagini înceţoşate şi bacterii mărite.

Părea atât de mândru de el însuşi, încât nici ea nu se putu

abţine să nu-i răspundă cu un zâmbet larg.

– Ca lumea.

Jak al ei era un maestru al gesturilor măreţe şi inutile.

Îşi întinse mâna după a ei.

– Aşadar, unde mergem?

– Departe.

Patinau în tăcere prin coridoarele Zonei Hai; Jak o conducea. Era mult mai bun pe role decât ea – de două ori Analistul lui peşte – şi-i copia toate mişcările fără a-şi slăbi sau întări îmbrăţişarea uşoară.

– Ai fost cam rea acolo.

– Da.

– Încă n-ai nicio veste de la mama ta?

– Ţi-am mai spus, nu-i maică-mea.

– Da. Atunci e clona ta.

Tehnic vorbind, Mariska era clona Nataliei Volocikova, însă nu-şi mai bătu capul să-l corecteze.

– Nu încă. Probabil, cât de curând.

El îi răspunse strângând-o de mână.

– Doar dacă am noroc şi mă lasă în pace, adăugă ea.

– Nu-mi dau seama de ce-ţi pasă. Dacă apare în vizită, primeşte-o cu răceală. Până la urmă are să plece.

– Nu vreau să-i văd împreună, pe ea şi pe Al.

Şi-o imagină pe Volocikova în apartamentul lor. Eroica exploratoare va face bot văzând modul în care tatăl ei de închiriat cheltuise banii daţi lor. Apoi îi va ordona lui Al să se care, va deconecta AI-ul camerei ei şi-i va zice Mariskăi să se maturizeze, de parcă n-ar fi încercat.

– Pleacă o vreme. Stai cu Geetha.

Mariska făcu o mutră acră.

– Frăţiorul ei e o scârbă.

– Atunci vino şi stai cu noi. Poţi dormi în camera lui Memaw.

Bunica lui Jak fusese o spaţială fosilă, din prima generaţie care pornise spre stele; a murit în februarie.

– Sigur, hai să încercăm să-i spunem asta lui Al. Va fi haios să vedem cum îi explodează vârful capului.

– Dar sunt acolo şi părinţii mei.

Fiind prietena lui Jak, însemna că trebuia să-i tolereze şi pe părinţii lui. Mama nu era chiar aşa de rea. Cam plicticoasă, dar care adult nu era? Însă tatăl era vraişte. Zburase din programul spaţial pe când avea vârsta lui Jak, iar maică-sa – Memaw – nu-l

lăsase să uite niciodată. Taică-său îşi vârâse nasul prin inhalator mai des decât ar fi fost sănătos pentru oricine şi, când era ameţit, avea o limbă de-ar fi putut tăia şi oţel cu ea.

– N-au fost părinţii tăi acolo când tu şi cu Megawatt aţi declanşat bomba aceea fumigenă în camera ta?

Jak se înroşi.

– A fost un experiment ştiinţific.

– A golit întreaga Zonă Tam.

Trase de el să-l oprească şi-l sărută grăbită pe obraz.

– În afară de asta, părinţii tăi nu vor patrula prin casă tot timpul. Dacă mă trezesc copleşită de cine ştie ce nevoi, în miez de noapte, cine-o să te apere?

– Nevoi?

El ţâşni înainte, se lansă într-un salt la 180 de grade şi ateriză, patinând cu spatele, dând din poponeţul lui arătos.

– Copleşită?

Căutătura lui era şmecheroasă şi flămândă.

– Spectacolul s-a terminat, făcu ea şi îşi mută privirea, jenată pentru amândoi.

Jak jinduia atât de jalnic; nu era bine să-l stârnească cu discuţii despre sex. Păruse o observaţie foarte matură, dar acum nu prea se simţea ea ca o adultă. Trebuia să se ţină la distanţă de Jak. De toată lumea. Să fie cu ea însăşi.

Se decise să anunţe un apel fals. Când unghia începu să clipească, o studie la repezeală, apoi şi-o duse la ureche.

– E AI, spuse. Îmi pare rău, Jak, trebuie să plec.

Piscina din Zona Muoi era una dintre cele mai mari din sistemul de bazine de pe Lună, dar Mariskăi îi plăcea pentru că nu avea un cer proiectat pe tavan. Cumva, imaginea stelelor şi norilor făcea ca apa să pară mai rece, deşi toate bazinele lunare erau menţinute la o temperatură uniformă de douăzeci şi şapte de grade Celsius. Şi se simţea mai puţin expusă dacă se uita în sus la roca brută. Platformele de scufundare de la capătul adânc erau întotdeauna pline de acrobaţi; copiii stăteau în apa mică în mâini, îşi mişcau degetele de la picioare şi săreau de zor, ridicând în aer mingi de apă. Ţipetele lor de bucurie ricoşau din tavanul înalt şi se înecau pe întinderea albastră a bazinului.

Cele douăzeci şi cinci de culoare erau aglomerate, ca de obicei, cu înotători de performanţă, efectuându-şi exerciţiile zilnice. Mariska era datoare supervizorilor medicali cu o oră de

înot în bazin, de patru ori pe săptămână. Stătea la marginea culoarului doisprezece şi aştepta ocazia. Purta costumul de înot Aquablade, cumpărat de Al de ziua ei. Jak ar fi vrut să-i ia un costum întreg sau ceva în două piese, dar ea alesese stilul de la gât până la genunchi pentru că pieptul îi era încă la fel de plat precum câmpiile lunare. De asta nu-i plăcea să înoate împreună cu Jak; când se aflau unul lângă altul în costumele de înot, ea părea sora lui mai mică.

Se lăsă în apa răcoroasă chiar în urma unui tip în vârstă, într-un costum Speedo albastru, şi lansă fluxul de date despre veveriţe, pe care se presupunea că trebuia să-l revizuiască.

=*Spermophilus tridecemlineatus* în hibernare poate petrece şase luni fără hrană. În această perioadă, temperatura sa scade până aproape de zero grade Celsius. Cu un puls de numai unu la sută din cel din starea activă şi un consum de oxigen de numai doi la sută, veveriţa poate supravieţui doar din consumul propriilor sale rezerve de lipide, mai ales acizii graşi nesaturaţi şi polinesaturaţi.= Pulsul Mariskăi urcă la ritmul ţintă, de o sută şi şaptezeci şi nouă de bătăi pe minut, iar respiraţia ei profundă şi regulată şi clipocitul calm al apei atingându-i trupul o aduseseră în trasa ei obişnuită de înot. Pentru o clipită, să facă ceea ce trebuia a fost uşor: doar să ricoşeze din cei doi pereţi conectaţi prin linia neagră a culoarului.

Apoi gândurile începură să i se rostogolească unul peste altul. Totul se contopea, precum în cântecul *Love Gravy.* Al, Jak şi Volocikova, viaţa ei pe Lună, viitorul ei în spaţiu şi sexul, hibernarea, felul în care camera ei n-o s-o lase să se maturizeze şi Ursul Feodor, clătitele, roşiile şi ce mai voia şi Random de la ea?

=Gena care controlează enzima PDK4 (piruvat dehidrogenază kinază izoenzimă 4) comută metabolismul veveriţei din starea activă în cea de hibernare, inhibând oxidarea carbohidraţilor.=

Încercă să-şi amintească exact când se decisese să nu blocheze tot ce ţinea de Natalia Volocikova, însă nu reuşi. Îşi amintea vag că fusese ideea camerei ei. O întrebase de ce o abandonase maică-sa, iar camera îi spusese că poate adulţii nu au întotdeauna de ales, ceea ce nu făcuse decât s-o enerveze. Aşa că propria ei cameră îi zisese că era o fată deosebită, căreia nu-i trebuia o mamă, şi că n-ar trebui să mai întrebe niciodată de ea. *Niciodată. Nicicând.* Sau toate astea fuseseră doar un flux oniric?

=… funcţiile mitocondriale sunt reduse drastic…= Mariska se simţea ca şi cum ar fi înotat prin datele din flux. Era convinsă că nu-şi va aminti niciodată nimic. Iar domnul Holmgren va exploda când va vedea în ce hal îşi lăsase banca din laborator şi probabil că şi ea va pica la examenul tomatelor, aşa cum păţise Jak.

=În 2014, primele gene de veveriţă de câmp recombinate cu cele umane au produs activitate PTL – triacilglicerol lipază pancreatică – atât în inimă, cât şi în ţesutul alb, adipos, în condiţii de îngheţ profund.=

Ce s-a întâmplat în 2018? Ei nu-i prea păsase de istorie. Criza petrolului trebuie că a început cam pe atunci. Şi Google 1.0. Înfiinţarea Bazei Lunare Zhong? Ceva extincţii. Existau fluxuri de date, sigur, însă cele mentale nu au apărut decât prin anii optzeci. Când au lansat spaţialii fosili prima lor navă interstelară?

În timp ce atingea peretele, un picior o lovi pe umăr. Se desprinse din răsucire şi ajunse la suprafaţa apei, scuipând. Random stătea la marginea bazinului, holbându-se la ea. Costumul lui de baie alunecase sub şoldurile scheletice.

– Moneda mea, glăsui el. Poţi să mi-o dai înapoi acum?

Se învineţise uşor şi tremura.

Random îşi împrăştie pe podea mormanul de haine, în faţa dulapului ei; între dinţi ţinea mânerul unei cutii pentru mâncare. Mariska îşi trase bustiera, în vreme ce el aşeză cutia cu mâncare pe banca dintre ei. Pe capac era fotografia unui măr; fructul purta o cască spaţială.

– Să ştii că nu-i deloc ceva hazliu, Random, zise ea şi îşi trecu un braţ prin mâneca bluzei. Mă urmăreşti?

– Nu, făcu el, apoi lovi butonul de print al unităţii de procesare şi un imens prosop de baie se rostogoli din fanta de ieşire de deasupra dulapurilor. Nu-i deloc distractiv.

Mariska închise bluza şi căută în buzunarul de la piept. Acolo era. Trebuie că luase moneda de un penny fără să-şi dea seama. Întinse palma spre el, cu moneda în ea.

– Întâi stăm de vorbă, apoi primeşti moneda de un penny, zise şi închise pumnul. Care-i treaba?

– Ţi-am spus deja, răspunse el şi îşi dădu jos costumul de baie ud. Maică-ta.

Înghesui costumul în fanta de intrare şi începu să se şteargă cu prosopul.

Mariska strânse din fălci, dar nu-l apostrofă.

– Ce-i cu ea?
– E o fosilă. Penny-ul ar putea să fie al ei.
– Bine.
Nu era convinsă, însă nu voia ca lui să-i treacă prin minte că nu era sigură. Fosilele eroice fuseseră primii oameni care au plecat spre stele. S-au oferit voluntari pentru a fi modificaţi genetic aşa încât să poată hiberna pe parcursul călătoriei de trei ani spre gaura de vierme de la marginea Norului Oort şi să hiberneze iar când nava lor străbătea sisteme solare îndepărtate la viteze subluminice. Majoritatea fosilelor muriseră, multe din cauza efectelor secundare ale intervenţiei genetice primitive a secolului douăzeci şi unu.
– Şi?
– Probabil că are tot felul de chestii. Sau poate că tu ai lucrurile ei?
– Lucruri?
– Pentru schimb.
Băiatul îşi înfăşură prosopul în jurul şoldului şi-şi deschide cutia cu mâncare. Era plină cu ceea ce Mariskăi i se părea a fi gunoi învelit într-un ambalaj lipicios, transparent.
– Cum sunt ale mele.
Random scoase fiecare obiect afară ca şi cum ar fi fost o comoară.
– Vanilla Girl, rosti şi îi arătă capul unei păpuşi, cu un petic pe un ochi. Creion, continuă el. N-a fost ascuţit niciodată.
Alinie pe bancă o cutie goală de gumă de mestecat Coke Bubble, o carte din hârtie, cu coperta ruptă, o cheie, o lămpiţă violet, o piperniţă de forma unui robot şi un avertizor-deget. Pe fundul cutiei pentru mâncare se afla o pungă mică, din plastic roşu. O deschise brusc şi o scutură, ca ea să poată auzi monedele zornăind.
– Te rog, zise el.
Mariska lăsă penny-ul în pungă.
– Cum ai aflat că e o fosilă?
– E complicat, spuse el, după care se ciocăni pe frunte, iar ea simţi o furnicătură când îi oferi un flux. N-ai vrea să te deschizi?
– Nu, îi răspunse Mariska şi îşi încrucişă braţele pe piept. Nu prea cred.
Se zgribuli numai la gândul de a se pierde în noianul de fluxuri despre care toată lumea zicea că se amestecau în capul lui Random.

– Va trebui să-mi povesteşti.

Random lăsă prosopul să cadă pe podea şi-şi puse pe el salopeta de om de serviciu. Fu dezgustată să constate că nu-şi bătea capul să mai poarte şi chiloţi.

– Când s-a întors *Gorşkov,* începu el, toată lumea a fost fericită.

Îşi încreţi fruntea, străduindu-se să-şi amintească cum să lege una de alta propoziţiile.

– Oamenii fericiţi vorbesc şi emit fluxuri şi le împrăştie peste tot. Aşa ştiu.

Dădea din cap de parcă asta ar fi explicat tot.

Mariska se strădui să nu pară nerăbdătoare.

– Ce ştii?

– Este o planetă minunată.

Radom descrise un cerc cu mâinile, ca şi cum ar fi vrut să-i prezinte noua lume.

– Verifică fluxurile şi ai să vezi. E cea mai bună dintre toate. Chiar mai bună decât Pământul, cel puţin aşa cum este acum, atât de fragil şi de aglomerat.

– Bine, deci este Grădina Edenului pierdut. Şi ce are în comun cu rahatul ăsta?

– Rahat? făcu el, apoi se ridică şi agită pipernița spre ea. Lucrurile mele nu sunt rahat.

O puse cu grijă înapoi în cutia pentru mâncare şi începu să-şi adune şi restul colecţiei sale de ciudăţenii.

– Iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă!

Mariska nu voia să-l gonească, cel puţin nu acum.

– Deci e o planetă minunată. Iar lucrurile tale sunt grozave. Spune-mi, ce se petrece?

El aşeză cutia de gumă de mestecat Coke Bubble şi lampa de citit peste carte, apoi se opri, gândindu-se la scuzele ei.

– Mare parte din echipajul de pe *Gorşkov* se întoarce acolo.

Împachetă întregul morman.

– Este recompensa lor, să trăiască pe o planetă cu toată apa aceea şi cerul şi clima blândă. Se întorc…

Bătu în bancă, pe lângă piciorul ei.

– … cu familiile lor.

Gâtul Mariskăi era atât de înfundat, încât de-abia dacă putu hârâi:

– Eu nu sunt familia ei.

– Bine, rosti el şi dădu din umeri. Dar dacă vrei să dai ceva la

schimb înainte să pleci… oricare dintre voi…

Mariska se repezi la uşa de siguranţă.

– Doar am întrebat, strigă Random în urma ei.

Când dădu buzna în bucătărie, Al tocmai aranja un strat de foi de lasagna într-o caserolă. Încă unul dintre felurile ei favorite; ar fi trebuit să-şi dea seama că ceva nu era în ordine. Icni când el îi aruncă o privire peste umăr. Ochii lui erau strălucitori şi obrajii umezi.

– Ştiai.

Se putea auzi singură intrând în panică.

– Vrea să mă ducă pe nu ştiu ce bolovan împuţit, la douăzeci de ani-lumină distanţă, iar tu ai ştiut.

– N-am ştiut. Dar am presupus.

Greutatea tristeţii lui o azvârli într-unul din scaunele din sufragerie.

– A venit aici chiar după ce ai plecat. Te caută.

– Nu sunt aici.

– Bine.

Luă un castron cu mozzarella rasă şi o presără apatic peste tăiţei.

– Al, nu poţi s-o laşi să mă ia. Eşti tăticul meu. Tu trebuie să mă protejezi.

– Este un contract pe termen limitat, Mariska. Deja am intrat în anul de opţiune.

– Dă-l naibii de contract. Şi du-te şi tu naibii pentru că l-ai semnat. Nu vreau să plec.

– Atunci nu te duce. Nu cred că are să te oblige. Însă trebuie să te gândeşti.

Îşi ţinea capul jos şi împrăştia sos peste lasagna.

– Este spaţiul cosmic, Mariska. Eşti o spaţială.

– Nu încă. N-am trecut de examenul cu roşiile. Pot s-o dau în bară. *Voi da* în bară.

El se smiorcăi şi-şi şterse ochii cu mâneca.

– Nu înţeleg, zise ea. De ce-i ţii partea?

– Pentru că eşti copil, iar ea-i părintele tău legal. Pentru că nu poţi trăi aici pentru totdeauna.

Glasul lui urcă nesigur până ajunse un răcnet. Al nu ţipase niciodată la ea înainte.

– Pentru că toată povestea asta s-a terminat, adăugă şi agită lingura prin bucătărie.

– Cum adică s-a terminat?

Se gândea că nu era prea profesional din partea lui să-şi dezvăluie simţămintele în acest fel.

– Răspunde-mi? Şi cum rămâne cu Jak?

– Nu ştiu, Mariska.

Agită încă o lasagna, scoţând-o afară din strecurătoare.

– Nu ştiu ce-am să fac.

Ea se holbă la spatele lui. Bucătăria părea să se strâmbe şi să se răsucească; toate legăturile care o ţineau lângă Al se desfăceau. Hârşâi cu scaunul ei de la masă şi se învârti pe holul spre camera ei, ricoşând din pereţi.

– Hello, Mariska, spuse camera în timp ce uşa glisă închizându-se. Pari supărată. E ceva ce-aş putea...?

– Taci, taci, *taci!*

Nu-i păsa dacă jignea sentimentele camerei; oricum, era doar o personalitate imbecilă. Avea nevoie de linişte ca să se poată gândi, să examineze toate minciunile care-i alcătuiseră viaţa. Trebuie să fi fost o altă fată care desenase extratereştri caraghioşi pe pereţi sau ascultase poveştile spuse de cameră – minciuni! – despre un căpitan de navă spaţială pe nume Mariska sau construise planete populate cu licorne şi zâne şi prinţese în simspaţiul camerei sale. Nu mai aparţinea acestui loc. Nu acestei camere afurisite, nu mai avea ce căuta nici pe Lună şi nici în alt loc.

Apoi îi veni o idee. Ştia ce trebuia să facă. Doar atât că nu era foarte sigură cum să procedeze. Cât de greu să fie să intri în hibernare? Posibilitatea exista în genele sale, în ale mamei ei. Afurisita. Toată lumea era atât de îngrijorată că va intra în hibernare fără să fi vrut. Asta înseamnă că putea. Aşa făcuseră şi fosilele, înainte existau alveole de hibernare şi protocoale pentru trezire eutermică.

Nu ştia la ce-i va servi să intre în hibernare. Probabil era o prostie. Ceva ce ar face un copil. Dar exact acesta era şi clenciul, nu? Era doar un copil. Ce altă alegere mai avea?

Se lăsă pe spate în pat şi se gândi la spaţiu, la cum era să iasă printr-un sas, fără nimic pe ea. Goală şi singură, aşa cum fusese întotdeauna. Aerul i-ar îngheţa în plămâni şi aceştia ar exploda. Ochii i-ar îngheţa şi ar fi întuneric. Ar fi la fel de rece ca întotdeauna. La fel de rece precum Natalia Volocikova, căţeaua aceea.

– A răsărit Pământul, murmură camera. Iar eu sunt mereu de veghe. E Mariska gata să se trezească?

Mariska se zgribuli din cauza răcorii. Nu era în ordine. Se presupunea că temperatura mediului şi a ei erau monitorizate de cameră.

– A răsărit Pământul şi eu sunt mereu de veghe, gânguri camera.

De obicei, nu era atât de răbdătoare. Mariska se întinse. Se simţea înţepenită, ca şi cum ar fi înotat prea mult. Îşi deschise ochii şi apoi îi închise imediat. Camera-i aprinsese deja lumina, aducându-o la intensitate maximă. Se comporta ciudat în această dimineaţă. De obicei, îi întrerupea vreun vis, însă acum tot ce avea în minte era doar o beznă vastă şi îngheţată. Spaţiul cosmic fără stele.

Mariska căscă şi-şi miji ochii la lumină. Era în faţa raftului pe care stătea Ursul Feodor.

– *Dobroie utro,* zise acesta.

Robotul străvechi căzu de două ori pe raft în încercarea zadarnică de a se ridica.

– Bună dimi-neaţa Mar-i-ska.

Ceva nu era în ordine cu cipul vocal; suna de parcă ar fi vorbit printr-un castron cu supă.

– Astăzi este miercuri, 23 noiembrie 2163. Nu ai niciun program înregistrat pe ziua de astăzi.

Nu era în ordine. Data era aiurea. Atunci îşi aminti.

Uşa se dădu la o parte. Clipi de mai multe ori, înainte de a-şi putea concentra privirea pe femeia aflată acolo.

– Mariska?

Cunoştea vocea. Cu toate că avea în ea o stridenţă pe care camera ei n-o avusese niciodată, îi recunoscu accentul cântat.

– Unde-i Al?

Când se ridică în capul oaselor, camera păru că se învârteşte cu ea.

– Nu mai locuieşte aici.

Femeia se aşeză lângă ea, pe pat. Avea părul argintiu şi o paloare bolnăvicioasă, de spaţială. Pielea-i era zbârcită în jurul ochilor şi al gurii.

– Pot să trimit după el, dacă vrei. E în Zona Muoi.

Părea că încearcă să zâmbească, să vadă dacă i se potriveşte.

– Au trecut trei ani, Mariska. Nu te-am putut trezi. A fost prea periculos.

Se gândi un pic la asta şi întrebă:
– Jak?
– Trei ani sunt o groază de timp.
Se întoarse cu faţa la perete.
– Glasul camerei… e al tău. Şi personalitatea?
– N-am vrut să plec pe *Delta Pavonis,* însă n-am avut de ales. Sunt o spaţială, dragă, dragă Mariska. Ca tine. Când au nevoie de noi, plecăm.
Oftă.
– Am ştiut că ai să mă urăşti. *Eu* m-aş fi urât. Aşa că am găsit o altă cale de a fi cu tine; mi-am petrecut două luni, înainte de a pleca, încărcând fluxuri. Am pus cât am putut din mine în această cameră, spuse şi făcu un gest spre camera Mariskăi.
– M-ai tratat ca pe un copil. Sau, mai bine zis, camera m-a tratat.
– Îmi pare rău. N-am crezut că voi fi plecată atâta timp.
– Nu plec în locul acela împreună cu tine.
– Prea bine. Dar aş vrea să vin eu cu tine, dacă-mi permiţi.
– Nu plec nicăieri, răspunse Mariska şi scutură din cap; încă se simţea ameţită. Unde aş putea pleca?
– Spre stele, zise Natalia Volocikova. Te tot cheamă. *Alfa Centauri, Steaua lui Barnard, Wolf Lalande, Luyten, Sirius.*
Mariska se sprijini într-un cot şi se holbă la ea.
– De unde ştii?
Natalia se întinse şi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe fruntea Mariskăi.
– Pentru că, spuse ea, sunt mama ta.

James Patrick Kelly a avut o carieră eclectică de scriitor. A scris romane, povestiri, eseuri, recenzii, poezii, piese de teatru şi spectacole pentru planetarii. Cartea lui cea mai recentă, o culegere de povestiri, a fost *The Wreck of the Godspeed.* Nuvela *Burn* („Foc”, în *The Year’s Best Science Fiction,* vol. 3, Ed. Nemira, 2008) a primit Premiul Nebula în 2007, singurul său trofeu din douăsprezece nominalizări… dar cine stă să le numere? A câştigat de două ori Premiul Hugo şi proza i-a fost tradusă în optsprezece limbi. A coeditat cu John Kessel *Feeling Very Strange: The Slipstream Anthology, Rewired: The Post-Cyberpunk Anthology* şi *The Secret History of Science Fiction.* Are o rubrică permanentă despre internet în revista *Asimov’s Science Fiction* şi activează în programul Stonecoast de scriere creativă MFA de la University of Southern Maine şi face parte din consiliul directorial al Fundaţiei Clarion. Îl puteţi auzi citind „Lunga hibernare” şi multe alte

povestiri în podcastul său *StoryPod* pe Audible.com şi pe *Free Reads Podcast.* Site-ul lui Web este la www.jimkelly.net.

Traducerea: Silviu Genescu

ULTIMA MOARTE

Will McIntosh

DIN PARTEA AUTORULUI: Cândva, unul dintre prietenii mei scriitori mi-a spus că-mi vedea procesul scrierii în felul următor: Will, tu produci o sumedenie de idei despre care speri că sunt remarcabile, le azvârli spre un zid şi vezi ce rămâne lipit. Sper că nu-i o descriere sută la sută exactă, totuşi am tendinţa de a fi mânat de idei şi de personaje interesante, iar temele bazice sau rezonante tind să se dezvolte independent de conştientizarea mea. Cu alte cuvinte, ca scriitor, nu sunt foarte sigur pe mine, aşa încât scrierea despre scrierea mea poate fi un chin.

Acelaşi prieten scriitor a subliniat că aproape toate ficţiunile mele, până la momentul respectiv, explorau iubirea romantică. M-a surprins că nu observasem asta niciodată. Eu să scriu poveşti de iubire... cine s-ar fi gândit?

„Ultima moarte" este o poveste de iubire. N-a început însă aşa. Am scris-o iniţial din punctul de vedere al lui Lycan, un bărbat care vizitează un centru de întâlniri şi care, fără ca partenerele lui potenţiale s-o ştie, nu-şi poate permite s-o salveze pe vreuna, în textul original, Mira, care este protagonista din versiunea finală, era doar una dintre numeroasele femei cu care Lycan „se întâlnea". Am postat on-line povestirea originală pentru a fi comentată de grupul de scriitori căruia îi aparţin, iar ei au desfiinţat-o politicos. Mary Robinette Kowal a sugerat că textul ar funcţiona mai bine dacă ar fi scris din perspectiva unei femei captive în centru, iar după câteva săptămâni de aclimatizare la ideea că ar trebui să arunc complet povestirea originală şi s-o rescriu, am aruncat complet povestirea originală şi am rescris-o. De aceea trebuie să-i mulţumesc lui Mary pentru că m-a îndrumat spre textul care a apărut până la urmă în Asimov's.

Deşi nu pot spune că sufăr de sindromul impostorului, ar fi un eufemism să afirm că am fost stupefiat aflând că „Ultima moarte" fusese nominalizată pentru Premiul Nebula. Când am început să scriu la vârsta de treizeci şi nouă de ani, nu m-am gândit nicio clipă că m-aş putea dovedi bun la aşa ceva. Am scris pentru că am descoperit că-mi plăcea mai mult decât orice altceva făcusem vreodată, iar cele optzeci şi opt de respingeri seci cu care mi-am început cariera nu m-au descurajat, fiindcă îmi place pur şi simplu să scriu. Mă aştept ca ziua decernării Premiilor Nebula să fie a doua dată ca importanţă din viaţa mea. Prima a fost ziua în care m-am însurat. Iniţial am pus naşterea gemenilor mei, Miles şi Hannah, pe locul al doilea şi Premiul Nebula pe locul al treilea, dar soţia mea Alison mi-a reamintit că ziua naşterii lor a

fost de fapt foarte neplăcută.

Cuvintele erau mângâieri blânde, care o treziră.

– Bună. Salutare.

Ea simţi lumina pe pleoape şi-şi dădu seama că dacă-şi deschidea ochii o vor durea şi va trebui să-i acopere cu palma, apoi să lase lumina să se strecoare printre degete.

– Ai chef de vorbă?

Un glas moale, bărbătesc.

Apoi mintea i se limpezi suficient cât să se întrebe unde era mama ei. Strigă prin colţişoarele minţii sale, însă nu primi răspuns, iar asta nu se putea. Odată ce-o lăsase pe mama înăuntru, n-avea cum s-o azvârle afară. Nu era ca şi cum ar primi-o la ea în apartament; odată ce mama se instala în mintea ei, nu mai era cale de întoarcere, pentru că nu mai exista un trup în care ea să poată reveni.

Aşadar, unde se afla?

– Ăăă, ştiu că te-ai trezit *deja.* Hai, frumoasă adormită, vorbeşte-mi.

Ultimele cuvinte fuseseră o şoaptă, vorbele unui iubit, iar Mira simţi că trebuia să se trezească şi să-şi deschidă ochii. Încercă să ofteze, dar nu simţi că respiră. Ochii îi zvâcniră, deschizându-se alarmaţi.

Asupra ei stătea aplecat un bătrân, zâmbind, însă de-abia dacă-l văzu, pentru că atunci când îşi deschise gura ca să inspire, falca-i scârţâi ca ţipătul unei păsări marine, fără să respire; ar fi vrut să-şi apese obrajii cu mâinile, însă nu apăreau nici ele. Nu se mişca nimic, cu excepţia feţei.

– Salut, salut. Cum te simţi?

Bătrânul zâmbea cu grijă, ca şi cum Mira s-ar fi spulberat dacă şi-ar fi dat drumul la întregul său zâmbet. Nu era chiar atât de bătrân, îşi dădu ea seama. Poate că avea vreo şaizeci de ani. Ridurile de pe frunte şi cele care-i încadrau nasul păreau atât de adânci numai pentru că faţa lui era atât de aproape de a ei, destul de aproape pentru un sărut.

– Ai probleme? o întrebă şi se întinse să-i mângâie părul. Trebuie să apeşi cu dinţii din spate ca să controlezi circulaţia aerului. Nu ţi-au arătat cum?

Era un curent de aer, o adiere blândă, urcându-i pe gât şi în gură şi nas. Îi gâdila firişoarele fine de păr din nări. Închise gura şi adierea deveni un şuierat, o expiraţie suficient de puternică

încât să i se lase pieptul, însă nu se întâmplă, sau poate că da şi nu putea ea să fie sigură, pentru că nu-şi putea înălţa capul să verifice.

– Unde..., zise Mira, apoi urlă înspăimântată, pentru că glasul îi suna oribil, gros şi hârâit, scos de ceva ce se târâse dintr-o mlaştină.

– Îţi trebuie ceva timp să te obişnuieşti. Eu sunt primul? Nu te-a mai resuscitat nimeni până acum? Nici măcar de orientare?

Noţiunea părea să-i facă plăcere, că el era primul, indiferent ce-o fi însemnat. Mira îl studie, întrebându-se dacă n-ar trebui să-l recunoască. Se dichisise pentru privirile ei, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ea să fie bucuroasă că-l vede. Nu era un bărbat atrăgător: avea un nas gros şi borcănat, şi nu în stilul aristocratic. Avea nări ca de taur, o frunte de Neanderthal, însă gura-i era elegantă. Nu-l recunoştea.

– Nu mă pot mişca. De ce nu mă pot mişca? izbuti să spună Mira, în cele din urmă.

Privi în jur cum putea ea de bine.

– E-n ordine, încearcă să te linişteşti. Numai faţa îţi este mobilă.

– Ce s-a întâmplat? reuşi să rostească.

– Ai avut un accident de maşină, îi zise cu fruntea încreţită de îngrijorare.

Consultă afişajul unui dispozitiv.

– Leziuni destul de grave. Ruptură de aortă. Piciorul drept amputat.

Piciorul drept *amputat?* Piciorul *ei* drept? Nu putea vedea nimic, cu excepţia bărbatului aplecat asupra ei şi a tavanului auriu, aflat foarte, foarte sus.

– Acesta-i un spital? întrebă.

– Nu, nu. E un centru de întâlniri.

– Poftim?

Pentru prima dată, observă că se auzeau şi alte glasuri prin încăpere, vorbind pe tonuri joase, serioase, confidenţiale. Surprinse câteva pasaje mai distincte:

– ... culori neutre. Cum ar putea alege cineva violet?

– ... ultima oară când am fost la un concert Day-Glows, aveam şaptesprezece ani...

– Nu eu ar trebui să fac asta, spuse bărbatul şi întoarse capul să privească peste umăr. De obicei, este o orientare. Alo? strigă, apoi se răsuci înapoi spre ea şi dădu din umeri, părând buimac.

Cred că suntem pe cont propriu.

Îşi împreună mâinile şi se aplecă spre Mira.

– Vezi tu, adevărul este că ai murit în accident…

Mira nu mai auzi cuvintele următoare. Se simţea ca şi cum ar fi plutit. Era o idee absurdă, că s-ar putea să fie moartă şi totuşi să asculte pe cineva spunându-i că era moartă. Dar, cumva, părea adevărat. Nu-şi amintea să fi murit, dar simţea o limită dură, continuă, ca un fel de demarcaţie între acum şi înainte. Ideea o făcu să-şi dorească să fugă, să scape din trupul său, care era un trup mort. Dinţii ei erau ai unui cadavru.

– … asigurarea ta a acoperit conservarea criogenică, dar resuscitarea totală, mai ales când este vorba de leziuni grave, costă îngrozitor. Aici intervine serviciul de întâlniri…

– Unde-i mama? îl întrerupse.

Bărbatul îşi consultă dispozitivul. Dădu din cap.

– Aveai un pasager. Mama ta.

Privi din nou în jur, ridică mâna, ca şi cum ar fi vrut să-i facă un semn cuiva, apoi o lăsă jos.

Un pasager. Ce mai termen.

– S-a dus şi ea? E moartă? vru Mira să ştie, deşi conceptul devenise ambiguu.

– Da. Necesitai o activitate cerebrală consistentă pentru a menţine un pasager. Odată ce-ai murit, pasagerul se duce şi el.

E la fel ca un număr de telefon pe care tot încerci să ţi-l aminteşti, se gândi Mira. Trebuie să-l păstrezi cu ajutorul gândurilor, iar dacă-l pierzi, nu-l mai recuperezi niciodată. Se simţea extrem de liniştită. Din clipa în care se trezise, se aşteptase să audă glasul mamei sale. Acum ştia că nu se va întâmpla şi putea să se relaxeze. Se simţea vinovată pentru liniştea ei, că mama ei era moartă, dar cine ar putea-o condamna? Cu siguranţă, nu cineva care o cunoscuse pe maică-sa. Desigur, nu Lynn.

– Am o soră, spuse ea. Lynn.

Parc-ar fi avut falca înţepenită.

– Da, o soră geamănă. Ei, asta ar fi interesant.

Bărbatul rânji, arcuindu-şi sprâncenele.

– Mai trăieşte?

– Nu, rosti el pe un ton care sugera că era o fetişcană prostuţă. Ai fost absentă mai bine de optzeci de ani.

Mătură aerul cu mâna, ca şi cum toate acestea erau nişte aiureli.

– Dar hai să ne concentrăm asupra prezentului. În acest fel ajungem să ne cunoaştem. Avem întâlniri. Dacă descoperim că suntem compatibili – îşi înălţă umerii până la urechi şi-i oferi zâmbetul său graţios –, atunci s-ar putea să fiu motivat ca să plătesc pentru a fi resuscitată, pentru a putea fi împreună.

Întâlniri.

– Aşadar, numele meu este Red şi ştiu din datele tale că pe tine te cheamă Mira. Mă bucur să te cunosc, Mira.

– Şi eu mă bucur că te cunosc, murmură ea.

Spusese că a murit într-un accident de maşină.

Încercă să-şi amintească, însă nu-i veni nimic în minte. Oricum, nimic despre accident. Îi năvăleau în minte amintiri despre certuri, cele cu mama sa. O ceartă la un mall. Mama ei ura tot ceea ce-i plăcea Mirei, încercând s-o facă să meargă la secţia pentru vârstnici şi să cumpere rochii de purtat prin casă, ieftine şi mohorâte. Mama nu avea niciun control asupra corpului Mirei (în fond, era doar o pasageră), însă există o mulţime de alte căi de control.

– Aşadar, Mira, făcu Red lovind din palme. Vrei să ne prostim sau să fim intimi?

Reacţionă din nou cu sprâncenele ridicate, ca atunci când el făcuse comentariul despre sora geamănă.

– Nu înţeleg, zise.

– Biiiiine. Spre exemplu, iată o întrebare.

Se aplecă mai aproape, iar respiraţia lui îi pufni în ureche.

– Dacă te resuscitez, ce fel de lucruri faci pentru mine?

Mira era sigură că numele acestui bărbat nu era Red şi se îndoia că venise aici să resusciteze pe cineva.

– Nu ştiu. Asta-i o întrebare a naibii de intimă. De ce să nu ne cunoaştem unul pe altul mai întâi?

Avea nevoie de timp de gândire. Chiar şi numai câteva minute de linişte, să descâlcească lucrurile.

Red se încruntă teatral.

– Hai, zgândăreşte-mă puţin.

Să-i spună că era lesbiană? În mod sigur nu. Şi-ar pierde orice interes şi poate că ar raporta asta celui care deţinea locul. Dar oare cel care deţinea locul nu ştia? Poate că asta era partea de orientare pe care o ratase. Indiferent de motiv, voia să rişte să fie scoasă din circulaţie sau deconectată şi îngropată?

Ar fi acesta lucrul cel mai rău?

Gândul trezi la viaţă ceva uitat demult. Sau, mai bine zis,

adânc îngropat. Se gândise la ceva pe tema asta, cândva, şi simţise *atât de multă* durere încât mai reverbera, fără să fie nevoie de amintiri. Se forţă să-şi amintească, însă totul era scufundat adânc într-un gunoi emfatic pe care-l întâlnea ori de câte ori încerca să-şi amintească ceva. Chiar fusese capabilă să-şi amintească tot, fără niciun efort, pe când era în viaţă, sau doar aşa îşi amintea?

– Nu prea sunt…

Ar fi vrut să adauge „în apele mele”, dar nu numai că era un clişeu, ci şi o afirmaţie groaznic de incompletă. Era moartă. Nu-şi putea mişca nimic în afară de faţă, iar asta o făcea să se simtă în suspensie, ca şi cum ar fi plutit în derivă. Mâinile şi picioarele te ţineau pe pământ. Mira nu-şi dăduse niciodată seama de asta.

– Nu prea mă pricep la aşa ceva.

– Bine.

Red îşi puse mâinile pe coapse, făcând pe importantul.

– Asta costă destul de mult şi se taxează pe minut. Aşa că-ţi spun acum rămas-bun, iar tu te poţi întoarce la moartea ta.

Să se întoarcă?

– Stai! zise Mira.

O puteau trezi şi apoi lăsa să moară din nou? Îşi imagina trupul pus la păstrare pe undeva, poate ani şi ani, poate pe vecie. Ideea o înspăimânta. Red se opri aşteptând.

– Bine, am să…

Încercă să se gândească la ceva, însă prin minte-i alergau atât de multe idei, atâtea asociaţii de gânduri pe care ar fi vrut să le urmărească, dar niciunul nu implica vreo înclinaţie spre perversiune.

Mai existau şi alte căi pentru a fi „resuscitat” permanent? Mai avea vreo rubedenie în viaţă pe care s-o poată contacta, sau poate vreun cont de economii care să fi acumulat dobânzile din ultimii optzeci de ani? Avea ceva economii când a murit? Avusese o casă, îşi amintea asta. Lynn trebuie c-o moştenise ea.

– Prea bine, dacă nu ai de gând să vorbeşti, îţi spun adio, se răsti Red. Dar să nu te gândeşti că va mai veni cineva. Rănile tale îţi fac resuscitarea costisitoare, iar aici sunt zeci de mii de femei. În plus, bărbaţii nu vor femei care au stat îngheţate şaizeci de ani înainte să apară acest loc, pentru că nu au nimic în comun cu ele.

– Te rog, zise Mira.

El se întinse după ceva de deasupra capului ei, ceva în afara

câmpului vizual.

Mira visă că alerga pe o cărare din pădure. Cărarea urca, devenind tot mai abruptă şi mai abruptă, până când ajunse să alerge în sus, pe nişte trepte mari. Apoi treptele intrară într-un turn fragil din placaj, răsucindu-se în sus, tot mai sus. Era întuneric, iar ea de-abia dacă putea vedea ceva, însă fuga îi căzuse atât de bine; trecuse atâta timp, încât nu-i mai păsa cât de abrupte erau treptele. Urcă tot mai sus, se gândi să se întoarcă, dar voia să ajungă până în vârf, după ce mersese atât de departe. În cele din urmă, ajunse sus, iar acolo se afla o fereastră de unde putea vedea un râu imens şi un minunat campus studenţesc construit pe mal. Se repezi la fereastră ca să poată vedea mai bine şi astfel turnul se aplecă sub greutatea ei în mişcare şi începu să cadă în faţă. Turnul câştigă viteză, repezindu-se asupra clădirilor. *Asta-i,* îşi zise ea, cu stomacul la gât. *Aceasta-i clipa morţii mele.*

Mira se cutremură, trezindu-se înainte de a lovi pământul.

Un bătrân – de vreo şaptezeci de ani, după toate aparenţele – se uită pieziş la ea.

– Nu eşti genul meu, mormăi el, întinzându-şi mâna peste creştetul ei.

– Salut!

Vocea răsună hodorogită; bărbatul îşi drese glasul.

– N-am mai făcut asta până acum.

Era un tip gras, de vreo patruzeci de ani.

– Ce dată-i acum? întrebă Mira, încă ameţită.

– Trei ianuarie două mii trei sute cincizeci şi doi.

Trecuseră aproape treizeci de ani. Bărbatul îşi şterse gura cu dosul mîinii.

– Mă simt ca bolnav pentru că sunt aici, de parcă aş fi vreun pedofil, zise încruntat. Dar există atât de multe poveşti despre oameni care-şi află adevărata iubire prin sertare. Vărul meu, Ansei, a cunoscut-o pe cea de-a doua lui soţie, Floren, la un centru de resuscitare. Minunată femeie.

Bărbatul îi oferi un zâmbet mare şi nătâng.

– Apropo, eu sunt Lycan.

– Eu sunt Mira, mă bucur că te cunosc.

– Zâmbetul tău este puţin ezitant, într-un mod drăguţ. Îmi dau seama că eşti cinstită. Nu te-ai folosi de mine ca să fii reînviată, iar mai apoi să divorţezi. Fii atentă.

Lycan stătea într-un anumit unghi, poate pentru a părea mai subţire.

– Înţeleg că acesta ar putea fi un motiv de îngrijorare, zise Mira.

Bărbatul slobozi un oftat prelung.

– Poate că să-ţi alegi femeia într-un centru de mirese e ceva jalnic, însă nu-i atât de jalnic ca a te prezenta singur la fiecare petrecere a firmei, cu mâinile în buzunare, în loc să le ţii pe ale altcuiva, ori să apari cu o femeie care nu numai că are un râs zgomotos şi un înfiorător simţ al umorului, dar mai e şi cu zece ani mai în vârstă decât tine şi nici nu-i prea atrăgătoare. *Asta-i* jalnic. Mai bine să-i las pe oameni să creadă că frumoasa şi tânăra mea soţie a fost reanimată. Tot ar fi invidioşi, iar eu tot aş merge cu fruntea sus, ţinând-o de mână în vreme ce toată lumea o cântăreşte din priviri.

Lycan rămase o clipă tăcut.

– Bunică-mea spune că vorbesc prea mult. Îmi pare rău.

Deci Lycan avea un pasager. Cel puţin unul. Era aşa de greu să-ţi dai seama, pentru că deveneai foarte priceput în a purta două conversaţii în acelaşi timp, când aveai un pasager.

– Nu, mie-mi place, zise Mira.

Asta-i dădea timp preţios de gândire. Pe când trăia, au fost momente în viaţa ei când avea puţin timp liber, dar avea, întotdeauna, timp de meditaţie. Se putea gândi pe când făcea naveta la muncă şi în celelalte răgazuri dintre diverse treburi. Dintr-odată, acesta devenise cel mai important lucru.

Lycan îşi şterse palmele.

– Primele întâlniri nu sunt momentele mele cele mai bune.

– Te descurci de minune.

Mira zâmbea pe cât putea de bine, cu toate că ştia că zâmbetul nu i se reflecta şi în ochi. Trebuia să iasă de aici, trebuia să convingă pe unul dintre aceşti tipi s-o reînvie. Unul dintre tipi? Acesta era doar al treilea care o resuscitase în ultimii cincizeci de ani de când acest loc fusese inaugurat, iar dacă era să-l creadă pe primul, perversul, devenea tot mai puţin dezirabilă cu cât rămânea mai mult aici.

Ar fi dorit să vadă unde se afla. Era într-un sicriu? Sau pat? Ar fi dorit să-şi poată mişca gâtul.

– Cum este aici? întrebă. Ne aflăm într-o încăpere?

– Vrei să vezi? Uite.

Lycan îşi ridică un dispozitiv la vreo treizeci de centimetri spre

faţa ei; un ecran ce proiecta cuvinte şi imagini tridimensionale se transformă în oglindă.

Mira se trase înapoi. O privea chiar propria ei faţă moartă, cu pielea cenuşie, buzele aproape albastre. Faţa-i era flască, arăta uşor dezechilibrată sau mai degrabă retardată, decât liniştită. O reţea argintie, strălucitoare, o acoperea până la gât.

Lycan înclină oglinda, oferindu-i o privelişte asupra încăperii. Era un spaţiu vast, deschis, precum atriumul unui hotel imens. Un lift cobora în centru. Oamenii traversau pe poduri frumos proiectate, în vreme ce o apă cristalină, de un albastru pur, urma căi întortocheate prin tuburile imense, transparente, suspendate în spaţiul deschis, dând impresia unor şuvoaie zburătoare. În apropiere, Mira văzu un bărbat stând lângă un sertar deschis şi, în timp ce buzele i se mişcau, dădea din cap, cu mâinile aşezate cu stângăcie în poală.

Lycan îi luă oglinda. Ochii i se făcuseră mari şi rotunzi.

– Ce-i asta? întrebă Mira.

Deschise gura să zică ceva, apoi se răzgândi şi dădu din cap.

– Nimic.

– Te rog, spune-mi.

Se lăsă o tăcere îndelungată. Mira presupunea că era o dispută internă. În cele din urmă, Lycan răspunse:

– Chestia este că, în cele din urmă, mi-am dat seama, la modul cel mai direct: vorbesc cu o persoană moartă. Dacă te-aş putea lua de mână, degetele tale ar fi reci şi ţepene.

Mira îşi mută privirea în altă parte, spre tavan. Se simţea ruşinată. Ruşinată de trupul mort care-o găzduia.

– Cum este? şopti el, de parcă ar fi întrebat ceva obscen.

Mira nu voia să răspundă, dar nici nu voia să se reîntoarcă la starea de moartă.

– E greu. E greu să nu ai niciun fel de control asupra lucrurilor, când să fiu conştientă, cu cine să vorbesc. Şi, ca să fiu sinceră, e înspăimântător. Când vei încheia această întrevedere, voi înceta să mai fiu eu, fără gânduri, fără vise, doar neantul. Mă înspăimântă. Mi-e groază de acele câteva minute de dinaintea încheierii întâlnirii.

Lycan părea că regretă că întrebase, aşa că Mira schimbă subiectul, interesându-se de pasagerii lui. Avea doi: pe taică-său şi pe bunică-sa.

– Nu pricep, făcu Mira. De ce mai există pasageri, dacă au descoperit cum să reînvie oamenii?

Pe vremea ei, ştiinţa medicală evoluase suficient de mult încât să existe speranţe de progres, iar conservarea era ceva comun, însă morţii rămâneau morţi.

– Trupurile se uzează, zise Lycan pe tonul cel mai firesc. Dacă reînvii o femeie de nouăzeci şi nouă de ani, va continua să tot moară. Aşa, acum povesteşte-mi despre tine. Înţeleg că ai avut un pasager, nu?

Mira îi povesti lui Lycan de maică-sa, el îi oferi condoleanţele de rigoare, iar ea se prefăcu că erau apropiate. Nu avea niciun fel de iluzii cu privire la motivele pentru care fusese de acord s-o găzduiască pe maică-sa. Într-un fel, era ceva care ţinea de egoismul pur: ştia că n-ar fi putut trăi cu remuşcarea de a fi refuzat. Ceea ce făcuse mama ei era un şantaj emoţional, dar executat fără cusur.

Dar sunt pe moarte, Mira, mi-e frică. Te rog. Chiar şi după optzeci de ani şi după ce murise, Mira încă putea auzi glasul mamei ei, tonul în permanenţă jeluitor.

O beznă cumplită o cuprinse când se gândi la ea. Se simţea vinovată şi ruşinată. Dar de ce trebuia să se simtă ea ruşinată? Ce-i datorezi mamei tale, când singura formă de bunăvoinţă arătată vreodată a fost naşterea ta? Îi datorezi un loc în mintea ta? Dar dacă ai fi iubit o altă femeie în loc de „un bărbat drăguţ”, iar maică-ta de-abia dacă ţi-a vorbit vreodată? Cum ar fi dacă prietena ta de suflet a murit în chinuri, iar încercările mamei tale de a te consola s-au rezumat la un „poate că data viitoare ar trebui să încerci cu un bărbat”? De parcă moartea Jeanettei ar fi justificat dezaprobările mamei sale.

– Ce-ar fi dacă aş găsi pe cineva aici şi ar fi de acord să ne căsătorim în schimbul reînvierii? zicea Lycan. Şi-ar da oamenii seama că arată prea bine ca să fie cu mine şi s-ar simţi că am luat-o de la un depozit de mirese? Va trebui să venim cu o poveste convingătoare despre cum şi unde ne-am cunoscut, ceva care să nu pară prea confecţionat.

– Depozit de mirese?

Lycan înălţă din umeri.

– Aşa numesc unii acest gen de loc.

Atunci, chiar dacă o reînvia cineva, tot o paria va fi. Oamenii nu vor dori să aibă deloc de-a face cu ea. Vocea mamei ei îi răsună în minte, aproape suprapunându-se cu concluzia ei.

Nu vreau să am nimic de-a face cu tine. Cu tine şi cu prietena ta.

– Mă tem că a venit clipa să ne luăm rămas-bun. Trebuie să circul. Dar am mai putea discuta? întrebă Lycan.

Nu voia să moară din nou, nu voia să mai fie azvârlită în acel abis. Avea atâtea la care să se gândească, să-şi amintească.

– Mi-ar plăcea, a fost tot ce-a spus, împotrivindu-se dorinţei de a urla, de a-l implora pe acest bărbat să n-o ucidă.

Dacă s-ar comporta aşa, el nu s-ar mai întoarce niciodată. În timp ce întindea mâna deasupra ei pentru a o decupla, Mira folosi ultimele secunde pentru a-şi aminti de accidentul ei. Îi stătea ca o aşchie sub piele.

Lycan reveni. Îi zise că a trecut o săptămână de la prima lui vizită. Mira nu simţea cât timp trecuse, aşa cum simţi când ai fost doar adormit. O săptămână i se părea la fel ca treizeci de ani.

– Am discutat cu unsprezece femei şi niciuna nu era nici pe jumătate atât de interesantă ca tine. Mai ales cele recent decedate. Femeile moderne pot fi atât de superficiale, atât de puţin dispuse să caute puncte comune. Nu vreau o relaţie care să însemne certuri, vreau să mă îngrijesc de necesităţile prietenei mele, să pot spune „nu, scumpo, hai să mergem să vedem filmul pe care vrei tu să-l vedem”, şi să contez pe faptul că va răspunde „nu, e-n ordine, ştiu cât de mult vrei să-l vezi pe celălalt”. Şi uneori am vedea filmul ei, alteori pe al meu.

– Te înţeleg perfect, rosti Mira cu ceea ce spera să fie un ton intim. Pe cât de intim reuşea să-l facă vocea ei de mormânt.

– De asta am venit la subsol, la femeile moarte în urmă cu mai mult de o sută de ani. Mi-am zis, de ce nu o femeie din vremuri mai inocente? Probabil că mă va aprecia mai mult. Femeia de la orientare mi-a explicat că alegerea unei mirese în locul unei femei vii este un lucru foarte generos, îi dai o viaţă cuiva care-a fost lipsită de a sa. Totuşi, nu mă iluzionez, nu procedez aşa din cine ştie ce sentimente nobile, dar e plăcut să mă gândesc că fac un bine pentru altcineva, iar fetele la subsol au mai multă nevoie de asta decât cele din vârf. Voi aţi stat mai mult la rând.

Mira stătuse la rând multă vreme. Deşi nu părea. Cât să fi trecut de când murise, o oră? Era dificil de apreciat, pentru că nu-şi amintea moartea. Încercă să se gândească. Accidentul ei de maşină avusese loc în oraş sau pe o autostradă? Fusese vina ei? Nu-i veni nimic în minte, cu excepţia amintirilor a ceea ce

trebuie că fuseseră săptămânile de dinaintea accidentului, cu maică-sa care o înnebunea.

Odată ce-o acceptase în interior, nu mai putu iubi niciodată. Cum să facă dragoste cu cineva sub ochii maică-sii? Chiar şi un bărbat ar fi fost în afară de orice discuţie, dar un bărbat era, oricum, exclus.

– Totuşi, e stânjenitor, vorbi Lycan. Nu există nicio cale rezonabilă de a zice cuiva că nu eşti interesat. Nu prea sunt eu obişnuit să resping femeile, sunt mult mai familiarizat cu situaţia inversă. Dacă n-ai fi în sertarul acela, probabil că nici nu te-ai uita a doua oară la mine.

Mira îşi dădu seama că mergea la plezneală, că voia ca ea să-i spună că nu era adevărat, că i-ar acorda o a doua privire. Era dificil, pentru că nu-i stătea în fire să simuleze c-ar simţi ceva şi nu era aşa. Însă nu se bucura de luxul de a-şi respecta firea.

– Ba m-aş uita. Eşti un bărbat minunat şi arătos.

Lycan se lumină la faţă. Ce se întâmplă cu noi, se gândi Mira, suntem gata să credem orice minciună, indiferent cât e de gogonată, numai să fie măgulitoare?

– Unii oameni trezesc ceva în tine, te fac să ţi se accelereze respiraţia, ştii? zise Lycan. Alţii nu. Este greu de spus de ce, dar în acele prime secunde când vezi pe cineva – aici pocni din degete – întotdeauna-ţi dai seama.

El îi înfruntă privirea o clipă, era ceva care, în mod clar, îl făcea să se simtă stânjenit, apoi îşi coborî privirea în poală, înroşindu-se.

– Ştiu ce vrei să spui, glăsui Mira.

Încercă să zâmbească cu căldură, intenţionat. Asta o făcea să se simtă ca naiba.

În tot acest timp, se auzea murmurul constant al discuţiilor din jur.

... prin viaţă şi reînviere, să ai şi să deţii...

– Ce se aude? Este vreo ceremonie de căsătorie? întrebă Mira.

Lycan privi peste umăr, dădu din cap.

– Se desfăşoară tot timpul pe-aici. Altfel e cam riscant să reînvii pe cineva.

– Desigur, încuviinţă ea.

Era aici de decenii întregi şi totuşi nu ştia nimic despre acest loc.

– Trebuie să-ţi spun ceva, vorbi Lycan.

Era a şasea sau a şaptea lor întâlnire. Mira ajunsese să se ataşeze de Lycan, ceea ce era bine, pentru că singurele lucruri pe care le vedea mereu erau doar fălcile lui moi şi mica protuberanţă a bărbiei, care ieşea dintre ele. El era viaţa ei, aşa cum arăta ea.

– Despre ce-i vorba? întrebă Mira.

El îşi plimbă privirea prin încăpere şi oftă din greu.

– Nu m-am bucurat niciodată de compania unei femei atât de mult ca de a ta. Trebuie să fiu sincer cu tine, dar mă tem ca nu cumva să te pierd.

Mira încercă să-şi imagineze ce-ar putea acest bărbat să-i spună care s-o facă să prefere să fie moartă decât să-i ţină companie.

– Sunt sigură că asta nu se va întâmpla, indiferent despre ce-i vorba. Poţi să ai încredere în mine.

Lycan îşi acoperi ochii cu palma. Pieptul i se ridică. Mira scoase nişte şuşoteli blânde, genul de sunete pe care mama ei nu le făcuse niciodată, nici măcar când a murit Jeanette.

– E-n ordine, gânguri ea. Indiferent ce-i, e bine.

În cele din urmă, Lycan privi spre ea, avea ochii roşii.

– Îmi place cu adevărat de tine, Mira. Cred că te şi iubesc. Dar nu sunt un om bogat. Nu-mi permit să te readuc la viaţă şi n-am să-mi permit niciodată, nici dacă aş vinde tot ce am.

Ea nici nu înţelese câtă speranţă îşi pusese până când nu s-a spulberat.

– Păi, cred că nu-i vina ta.

Încerca să pară bine dispusă, cu toate că în interior simţea disperarea cea mai neagră.

Lycan dădu din cap.

– Îmi pare rău că te-am minţit.

Mira nu mai trebuia să întrebe de ce venise aici, prefăcându-se că-şi caută o nevastă, dacă nu-şi permitea să reînvie niciuna. Femeile de aici trebuiau să fie toate binevoitoare cu el, trebuie că se agăţau de fiecare cuvânt al lui în speranţa că le va alege şi elibera din lungul lor somn.

Unde altundeva un bărbat ca Lycan se mai putea bucura de o astfel de atenţie?

– Mă poţi ierta? întrebă el, arătând ca un buldog muştruluit. Te mai pot vizita?

– Bineînţeles. Mi-ar fi un dor teribil de tine dacă n-ai veni.

Adevărul era că dacă Lycan n-o mai vizita, i-ar fi fost imposibil

să-i fie dor de cineva. Nu o mai căuta nimeni şi nici nu dădea careva din întâmplare peste ea printre miresele-sloi, aliniate umăr la umăr în cutii, în acest mausoleu nesfârşit.

Şi cu asta se termină. Lycan schimbă subiectul, porni o conversaţie despre colecţia lui de coduri pentru jocuri vechi, iar Mira ascultă, scoţând câte un „hmm” în pauze, chibzuind la ale ei.

Se trezi gândindu-se la maică-sa mai mult decât la Jeanette. Poate că asta se întâmpla pentru că învăţase deja să accepte faptul că Jeanette se dusese, iar moartea mamei era încă recentă, cu toate că nici pe departe atât de sfâşietoare. După ce Jeanette murise, Mira meditase atât de intens la moartea ei, până îşi epuizase gândurile. Abia apoi putu s-o lase pe Jeanette să se odihnească...

Avusese cel mai uimitor gând. Nici nu-i venise să creadă până acum că i-a trecut aşa ceva prin minte. Jeanette lucrase pentru Capital Lifekey, ca ea. Conservarea făcea parte din pachetul de beneficii, ca la Mira.

– Lycan, poţi face ceva pentru mine?

I se părea că de întrebarea pe care avea de gând s-o pună atârna veşnicia.

– Sigur. Orice.

– Ai putea s-o cauţi pe o prietenă de-a mea care a murit?

– Cum o cheamă?

– Jeanette Zierk. Născută în două mii două sute douăzeci şi patru.

Nu era atât de nerăbdătoare pe cât crezuse, în vreme ce Lycan verifică, probabil pentru că inima nu-i putea bate nebuneşte, iar palmele nu-i puteau transpira. Era surprinzător câtă emotivitate era găzduită în trup în loc de minte.

Lycan verifică.

– Da. E aici.

– Este *aici?* În acest loc?

– Da.

Consultă afişajul, apropiindu-şi dispozitivul de nas, apoi indică în atriumul vast locul unde se afla.

– Chiar acolo. Nu ştiu de ce eşti surprinsă. Este un delict să nu respecţi un contract de conservare.

Mira ar fi vrut să-şi ridice capul şi să privească în direcţia arătată. Îşi petrecuse ultimii cinci ani ai vieţii împăcându-se cu gândul că Jeanette chiar se dusese şi nu se va mai întoarce

niciodată.

– Poţi s-o trezeşti şi să-i transmiţi un mesaj din partea mea? Te rog.

Lycan rămase o clipă fără grai.

– Te rog, făcu Mira. Ar însemna atât de mult pentru mine.

– Bine. Cred că se poate. Sigur. Stai aşa.

Se ridică nesigur, păru confuz un moment, apoi o luă din loc. Se întoarse imediat.

– Ce mesaj să-i transmit?

Mira voia să-l roage să-i zică Jeanettei că o iubea, însă putea fi o idee proastă.

– Spune-i doar că sunt aici. Mulţumesc foarte mult.

Poate că era altcineva sau poate doar imaginaţia Mirei, însă fu convinsă că auzise un croncănit îndepărtat, de surpriză. Jeanette reacţionând la vestea adusă. Imediat, faţa zâmbitoare a lui Lycan se ivi în câmpul său de vedere, deasupra ei.

– A fost foarte entuziasmată de veste. Adică dată peste cap, nu alta. Am crezut c-o să sară din lăcaşul ei şi-o să mă îmbrăţişeze.

– Ce-a zis?

Mira încercă să pară calmă. Jeanette era aici. Dintr-odată, totul se schimbase. Avea un motiv să trăiască. Trebuia să găsească o modalitate de a scăpa.

– A dorit să-ţi spun că te iubeşte.

Mira scânci. Chiar vorbise cu Jeanette. Ce lucru straniu şi minunat şi cu totul de neînţeles.

– A mai spus că speră că nu ai suferit prea mult în accident.

– N-a fost un accident, zise Mira.

Îi scăpase porumbelul. Vorbise fără să se gândească mai întâi, ceea ce era o experienţă ciudată, ca şi cum cineva ar fi preluat controlul asupra gurii ei moarte şi formase cuvintele, le scosese din ea prin şuieratul aerului care-i trecea prin gât.

Se lăsă o tăcere lungă şi stânjenitoare.

– Cum adică? rosti Lycan încruntându-se.

Mira îşi amintea acum. Nu momentul însuşi, ci planificarea lui, intenţia. Îşi pusese cel mai bun costum al ei, cafeniu. Mama o tot întreba pentru ce ocazie se pregătea. Voia să ştie de ce se agita atât când nu se duceau decât la Pan Pietro pentru o cină. Spunea că Mira nu era chiar atât de frumoasă pe cât credea ea că era şi că ar trebui să nu se mai ţină atât cu nasul pe sus. Mira de-abia dacă o auzise. Măcar o dată nu mai fusese deranjată de vorbele

mamei sale.

– Adică n-a fost un accident, repetă ea. Ai fost sincer cu mine, vreau să fiu şi eu cu tine.

De fapt, nu voia să fie sinceră cu el, dar îi scăpase, iar acum nu mai avea puterea de a-şi retrage vorbele.

– Oh. Bine, mulţumesc.

Lycan se scărpină cu degetul în creştet, chibzuind. Mira nu era sigură că el pricepuse. După toată discuţiile lor, nu-şi putea da seama dacă era inteligent sau nu.

– Ştii, dacă aş găsi o cale să te readuc la viaţă, ai putea veni cu mine la picnicul anual al firmei. Anul trecut i-am anunţat pe toţi cei de la masa mea că am să câştig la tombolă şi am reuşit!

Lycan continuă să vorbească despre picnicul companiei sale, în vreme ce Mira se gândea la Jeanette, care tocmai îi spusese că o iubea, cu toate că erau moarte amândouă.

Bărbatul îşi luă rămas-bun de la ea mult prea repede, îi zise că o s-o viziteze marţi şi o omorî la loc.

Bărbatul care se aplecă asupra ei purta costum şi cravată, atât doar că nu avea mâneci, iar cravata era rotunjită şi pielea lui era de un portocaliu deschis.

– Ce an este, vă rog? întrebă Mira.

– Două mii patru sute şaptezeci şi şapte, răspunse bărbatul pe un ton sec.

Mira nu-şi putea aminti data ultimei întâlniri cu Lycan. Două mii patru sute? Trebuie să fi fost două mii trei sute, ceva pe-acolo, nu? Era cu o sută de ani mai târziu. Lycan nu mai venise niciodată. Se dusese, fie că murise, fie că era pasagerul vreunei rude.

Numele bărbatului portocaliu era Neas. Mira nu credea că ar fi fost politicos să întrebe de ce era portocaliu, aşa că îl întrebă în schimb cum îşi câştiga traiul. Era avocat. Asta-i sugeră Mirei că lumea nu se schimbase chiar aşa de mult faţă de vremea când trăia ea, încă existau avocaţi, chiar dacă aveau pielea portocalie.

– Bunicul meu, Lycan, doreşte să-ţi transmit salutări, zise Neas.

Mira rânji. Era dificil să-şi menţină rânjetul cu buzele ei rigide, dar îi făcea bine. După toate cele, Lycan se reîntorsese.

– Spune-i că a întârziat, dar e OK.

– A insistat să discutăm cu tine.

Neas sporovăi amical despre Lycan. Acesta cunoscuse o

femeie la o întâlnire a asociaţiei Preocupaţi de Greutate, iar soţia lui nu credea că ar mai fi fost potrivit s-o viziteze pe Mira. Au divorţat douăzeci de ani mai târziu. El a murit de un atac de cord, la vârsta de şaizeci şi şase de ani, a fost reînviat, apoi a fost pasager al fiului său când a ajuns pe la nouăzeci şi ceva de ani. Cu vreo câţiva ani în urmă, Neas îl luase ca pasager pe tatăl lui, cu care venise şi Lycan.

– Mă bucur că Lycan e bine, zise Mira când Neas termină de povestit. Am ţinut foarte mult la el.

– Şi el la tine.

Neas îşi încrucişă picioarele şi îşi drese vocea.

– Aşadar, spune-mi Mira, voiai să ai copii pe când erai în viaţă?

Tonul i se schimbase în cel al unui şef care-l chestiona pe un posibil nou angajat. Întrebarea o luă pe nepregătite. Bănuise că era o vizită amicală, mai ales după ce Neas explicase că Lycan a insistat s-o viziteze.

– Da, aşa e, am sperat. Numai că lucrurile nu se petrec întotdeauna aşa cum planifici.

Mira îşi aminti de Jeanette, la o aruncătură de băţ de ea, zăcând moartă într-o cutie. Întrebarea lui Neas îi trezi un licăr de speranţă.

– Deci este o întâlnire?

– Nu, îi răspunse şi clătină din cap, probabil la sugestia pasagerilor săi. De fapt, căutăm pe cineva care să poarte un copil şi să ne ajute s-o creştem pe fetiţă. Ştii, soţia mea era pe moarte din cauza Sindromului Dietz, care-i o maladie din care nu mai poţi fi reînviat, aşa că a devenit pasagera mea. Vrem să avem un copil. Avem nevoie de o gazdă şi de o îngrijitoare pentru copil.

– Înţeleg.

Mirei i se învârtea totul în cap. Să le spună imediat că i-ar plăcea să aibă şansa de a le purta copilul în pântec sau semnalul acesta ar fi socotit un semn că lua lucrurile mult prea uşor? Se decise asupra unei expresii meditative, despre care spera că sugerează cât de bine înţelegea seriozitatea situaţiei.

– Ne-am căsători, din motive strict legale, bineînţeles, însă coexistenţa ar fi cu totul platonică.

– Da, desigur.

Neas oftă, părând dintr-odată iritat.

– Îmi pare rău, Mira, soţia mea consideră că nu eşti potrivită.

Lycan e foarte supărat.

Se ridică, întinse mâna deasupra capului Mirei.

– Am intervievat patruzeci sau cincizeci de femei, dar niciuna nu-i destul de bună, adăugă el pe un ton iritat.

– Nu, stai! zise ea.

Neas se opri.

Mira gândea cu viteză. Ce făcuse de-o adusese pe soţie la decizia de a o respinge? Soţia trebuie că se simţea îngrozitor de ameninţată de ideea de a vedea o altă femeie în casă, crescându-i copilul. Tentându-i bărbatul. Dacă ar putea potoli temerile nevestei…

– Sunt lesbiană, spuse ea.

Neas se arătă mai mult decât surprins. Evident, Lycan nu-şi dăduse seama cine era Jeanette, deşi transmisese mesajul verbal de iubire. Prietenii puteau zice că se iubeau unii pe alţii. Neas tăcu, iar Mira îşi dădu seama că purtau o discuţie. Se rugă să fi descifrat corect situaţia.

– Aşadar, *n-ai putea* să te îndrăgosteşti de mine, nu? întrebă Neas în cele din urmă.

Era o întrebare atât de bizară. El nu era doar un bărbat, mai era şi portocaliu şi nu deosebit de atrăgător.

– Nu. Iubesc o femeie numită Jeanette. Lycan a vorbit cu ea.

Se lăsă o nouă tăcere îndelungată.

– Mai e şi treaba asta cu accidentul tău de maşină, care n-a prea fost un accident.

Mira uitase. Cum putuse să uite cu atâta uşurinţă că se sinucisese, că o omorâse şi pe maică-sa? Poate pentru că se petrecuse cu atât de mult timp în urmă. Totul de dinainte de moartea ei părea atât de demult. Ca o altă viaţă.

– S-a întâmplat cu mult timp în urmă, murmură. Dar aşa e.

– Ai luat viaţa mamei tale?

– Nu, nu asta am intenţionat.

Aşa era. Nu planificase moartea mamei sale, nu voia decât să scape de ea.

– Am fugit de ea. Doar pentru că cineva-i mama ta, asta nu înseamnă că nu poate deveni imposibil să coabitezi cu ea.

Neas dădu încet din cap.

– Ne este dificil să ne imaginăm. Coabitarea a fost o experienţă foarte copleşitoare pentru noi. Oona şi cu mine nici n-am visat vreodată că vom fi atât de apropiaţi şi suntem fericiţi să-i avem pe tata, bunicul şi stră-străbunica drept companioni.

Ştiu că n-aş renunţa la asta pentru nimic în lume.

– Înţeleg cât poate fi de minunat. E ca un mariaj, cred, dar mai mult decât atât. Amplifică relaţiile, cele bune devin mai strânse şi mai profunde; cele rele devin insuportabile.

Ochii lui Neas se umplură de lacrimi.

– Lycan spune că putem avea încredere în tine. Avem nevoie de cineva în care să ne încredem.

Continuă să dea din cap încă un moment, pierdut în gânduri. Apoi făcu mişcări cu mâna; un şir lung de text se materializă în aer.

– Crezi în eficienţa bătutului copiilor? întrebă el, citind primul rând.

– În mod hotărât, nu, răspunse Mira, ştiind că propria ei existenţă depindea de răspunsurile sale.

Mirei îi bătea inima atât de tare, încât simţea ca şi cum acolo erau două aripi care-i fâlfâiau în piept. Lucia dormea cu căpşorul ei catifelat lipit de locul unde bătea inima Mirei. Liftul îi ducea cu viteză în sus; marele atrium se deschidea dedesubt, în vreme ce oamenii de jos se făceau tot mai mici, ca nişte puncte.

Ar fi vrut să fugă, dar îşi menţinu ritmul constant, pantofii ei transparenţi clănţănind pe podeaua de marmură.

Plânse când Jeanette deschise ochii, îşi strecură degetele în dosul urechii ei alb-albastre, mângâindu-i uşor buzele albastre.

Jeanette scâncea. Pentru ea trecuse doar o clipă de când vorbise cu Lycan.

– Ai reuşit, hârâi Jeanette cu vocea aceea oribilă şi moartă.

Observă copilul şi zâmbi.

– Mă bucur pentru tine.

Era atât de ea însăşi, Jeanette, fără să ceară nimic pentru ea, nici măcar viaţa. Dacă s-ar fi prezentat vie şi întreagă la sarcofagul Mirei, primele cuvinte desprinse dintre buzele ei înţepenite ar fi fost „scoate-mă de aici”.

Jurămintele dintr-o ceremonie nupţială pluteau dinspre etajele de deasupra, glasul soţului, puternic şi sigur, cel al soţiei, plat şi orăcăit.

– Nu-mi pot permite să te reanimez, dragoste, spuse Mira, dar am economisit destul cât să te pot absorbi. E bine aşa? Ai să stai cu mine pentru tot restul vieţii noastre?

Nu poţi plânge când eşti mort, însă Jeanette încercă, îi lipseau doar lacrimile.

– Da, rosti ea. E de o mie de ori mai bine.

Mira dădu din cap zâmbind larg.

– Va dura câteva zile pentru toate aranjamentele.

Atinse obrazul rece al Jeanettei.

– Mă întorc într-o clipită. Asta-i pentru ultima dată când mai trebuie să mori.

– Promiţi?

– Promit.

Mira întinse mâna şi Jeanette muri pentru ultima oară.

Textele lui Will McIntosh au apărut în *Asimov's Science Fiction: Best of The Year,* în aclamata antologie *The Living Dead,* în *Strange Horizons, Interzone* şi multe alte locuri.

Newyorkez transplantat în Sudul rural, Will este profesor de psihologie la Georgia Southern University, unde studiază întâlnirile pe internet şi felul cum recesiunea şi ameninţarea terorismului afectează alegerea muzicii, filmelor şi emisiunilor TV de către oameni. În luna decembrie a anului trecut a devenit tatăl unor gemeni.

Traducerea: Silviu Genescu

CÂŞTIGĂTOAREA NEBULA:

COABITARE

Kij Johnson

DIN PARTEA AUTORULUI: Science-fictionul şi fantasy sunt literatură de graniţă. Noi dispunem de resurse pe care alte genuri nu le au, fiindcă nu suntem restricţionaţi de convenţii naturaliste (sau realiste). Putem crea experimente ideatice scandaloase şi putem explora natura umană prin intermediul unor situaţii care pur şi simplu nu pot exista în lumea reală. Uneori mediul pe care-l folosim pentru explorarea naturii umane nu este nici măcar uman.

Multe texte SF şi fantasy explorează concepte şi lumi aflate la graniţă, totuşi există limite despre cât de aproape de graniţă ne place să mergem când discutăm despre experienţa umană. Motivul este că ele nu sunt foarte plăcute de citit, cel puţin pentru mine. Povestiri ca „Born of Man and Woman” de Richard Matheson îmi produc realmente disconfort fizic. Sunt oribile şi în acelaşi timp ridică întrebări tulburătoare despre ce anume ne determină să iubim sau ne ţine în viaţă. Sau ce ne face să fim oameni. Nu sunt foarte plăcute, totuşi spun şi fac ceva ce nu face şi nu spune ficţiunea care stă departe de graniţă. Merită să fie auzite… să fie spuse. Când am scris „Coabitare”, încercam să văd cât de aproape de graniţă puteam suporta să ajung, atât în calitate de cititoare, cât şi de scriitoare. Lucrurile au decurs astfel încât am ajuns suficient de departe pentru a nu avea siguranţa că o voi putea publica, nici chiar pe piaţa de SF şi fantasy. Sunt foarte bucuroasă că Clarkesworld *a făcut-o şi să ştiu că oamenii o citesc dincolo de oroare, spre esenţa ei.*

Ea şi cu extraterestrul şi-o trăgeau la nesfârşit, neobosiţi, în mica navă de salvare.

Fiecare dintre ei avea orificiile şi protuberanţele sale. Orificiile ei erau cele obişnuite, ochi, urechi, nări, gură, fofoloancă şi cur. Protuberanţele ei erau tot cele comune: degete şi mâini şi tălpi şi limbă. Braţe. Picioare. Lucruri care pot fi băgate în alte lucruri.

Extraterestrul nu este umanoid. Nu este biped. Are cili. Nu posedă oase, sau poate că are, însă ea nu i le poate simţi. Muşchii săi, sau ceea ce-ar putea fi muşchi, sunt inelari şi nu în fâşii. Pielea lui are culoarea asfinţitului şi-i acoperită cu un strat subţire şi limpede de vâscozităţi cu gust de muci. Nu scoate niciun sunet. Ea are impresia că miroase ca frunzele umede,

iarna, însă după o vreme nu-şi mai poate aminti acel miros, nici de frunze, nici de iarnă.

Orificiile şi protuberanţele se modifică. Există filamente întunecate şi umflături permanente, care uneori se dilată, dar el îşi produce mereu noi protuberanţe, deschizând şi noi orificii. Se preschimbă cu uşurinţă în ambele sensuri.

O penetrează într-o mie de feluri. Şi ea-l penetrează la rându-i.

Nava de salvare nu-i făcută pentru oameni. Aerul este prea cald, lumina prea slabă. E prea mică. Nu există ecrane, cărţi, inscripţii de avertizare, nici voci, niciun pat, ori vreun scaun sau o masă, ori un panou de control, toaletă sau lumini de control ori indicatoare. Huruitul navei este constant. Nu se schimbă nimic.

Nu există spaţiu. Nu se pot feri de atingeri. Îşi respiră fiecare respiraţia celuilalt, asta dacă şi el respiră; n-ar putea spune. Întotdeauna-i vreo protuberanţă băgată într-un orificiu, ceva înfăşurat de altceva, carne încolăcindu-se şi descolăcindu-se, înăuntru şi-afară. Creând locuri. Creând loc.

Ea-i tot timpul umedă. Nu poate spune dacă este mucozitatea de pe pielea lui, unsorile şi transpiraţia ei, respiraţia ei condensată, aerul navei de salvare. Sau ejacularea.

Trupul îi supurează. Atunci când poate, îşi decuplează mintea. Dar nu mai e nimic altceva, iar atunci când mintea ei e deconectată, gândeşte prea mult. Deloc, adică. Să şi-o tragă cu extraterestrul e mai puţin oribil.

Nu-şi aminteşte de prima oară. E mai bine să creadă că a forţat-o.

Accidentul a fost întâmplător: o coliziune în spaţiu între nava lor şi cea a extraterestrului, simultan o imposibilitate statistică şi un fapt consumat. Ea şi Gary n-au avut timp decât să lanseze baliza de avarie şi să se arunce în costume înainte ca nava lor să fie tăiată în două. Nava lor de salvare s-a tot dus învârtindu-se, îndepărtându-se fără a mai putea fi recuperată. Ghetele ei magnetice se ţineau de o bucată din epavă. Ale lui nu. S-au îndepărtat unul de altul.

Un rest metalic a trecut prin piciorul costumului lui Gary, până la os, prin os. Ea a ţipat. El nu. Sânge, grăsime şi muşchi s-au bulucit din costum în vid. O protuberanţă.

Şi nava extraterestră s-a făcut bucăţi, nava ei de salvare ţâşnind din ancoraje, iar manipulatoarele mecanice s-au întins, trăgând-o prin sas. În orificiu.

De ce-o salvase? Codul navigatorului? Nu crede că el ştie că trăieşte. Dacă ar şti, ar încerca să comunice. Este destul de posibil ca ea să nu fie considerată naufragiat salvat. Este pradă recuperată, ori resturi.

Îşi soarbe hrana printr-una din cele două inserţii dure în nava fără nimic distinctiv, un tub rigid. Celălalt tub, un al doilea tub, îl foloseşte pentru tot ce iese din ea, rahatul, urina, voma. Nu şi ejacularea ei, care-i mânjeşte coapsele interioare până la genunchi.

Se îneacă des. Extraterestrul nu-i simte adâncimea gâtului. Orificii şi protuberanţe.

Există momente când urlă atât de tare, încât îi sângerează gâtul.

Încearcă să-l înveţe cuvinte. „Sân, zice ea. Deget. Pizdă.” Opţiunile ei de vocabular sunt limitate aici.

„Ascultă-mă, spune. Ascultă. Mă. Pe mine.” Oare o fi având urechi?

Futaiurile nu sunt niciodată nici mai bune, nici mai rele. El nu învaţă deloc cum să-i facă plăcere. Dar nici ea nu învaţă nimic despre cum să-i provoace lui plăcerea: n-ar face asta nici dacă ar putea. Şi de ce? Cum faci plăcere ierbii şi de ce ai face-o? Îşi aminteşte, brusc, de iarbă, de mirosul ei intens şi de verdele ei perfect, de atingerea ei răcoroasă, curată şi moale pe sub palmele ei goale.

Se trezeşte că se excită la gândul ierbii pe palmele ei, pentru că este singurul lucru la care s-a tot gândit multă vreme, care nu-i extraterestrul, Gary sau orificiile şi protuberanţele. Dar poate că ar simţi firele moi de iarbă pe degete la fel ca şi cilii extraterestrului. Putinţa de a compara ceva cu orice altceva începe să-i dispară pentru că nu are ce să compare.

Îl simte peste tot înlăuntrul ei, lujere care-i pătrund prin nări, lovindu-i-se de timpane, încovrigate pe la coada ochilor. Iar ea se strecoară în el.

Când o protuberanţă se târăşte în interiorul ei şi-o atinge în

anumite locuri, îşi lasă capul pe spate şi geme şi se preface că-i mai mult decât o întâmplare. Este Gary, mă iubeşte, extraterestrul mă iubeşte, este un el. Ba nu este.

Comunicarea este cheia aici, îşi zice ea.

Nu poate comunica, dar încearcă să-i înţeleagă acţiunile.

Oare ce înseamnă ea pentru el? E vreo jucărie sexuală, vreo plantă ornamentală? Vreo norvegiancă naufragiată, împărţind spaţiul cu un portughez monolingv? O companioană? Un obicei, cum ar fi mâncatul unghiilor sau masturbarea compulsivă? Poate că sexul înseamnă comunicare, iar ea încă nu pricepe limbajul.

Sau poate că nu-i nimeni acolo. Nu comunicarea este imposibilă, nu ea este incapabilă de aşa ceva, ci extraterestrul nu are o minte cu care să comunice. Este o jucărie sexuală, o plantă ornamentală, un obicei.

Pe nava interstelară al cărei nume nu şi-l poate aminti, Gary îi citea cărţi cu glas tare. Science-fiction, Melville, poezie. Mintea ei nu poate descifra intriga, cuvintele. Tot ce-şi poate aminti sunt câteva versuri dintr-un sonet, „Nu cred în piedici puse de noroc unirii sufletelor mari” ş.a.m.d., ş.a.m.d., „veşnic semn şi far străjer ce-ntâmpină furtuna şi nu cade. E steaua fiecărui corăbier.”[5] Recită cuvintele, un sedativ care o amorţeşte pentru o vreme, până când îşi pierd sensul. Le-a folosit până le-a deşirat şi nu mai au nicio aderenţă la mintea ei. În cele din urmă, nu-şi mai poate aminti nici cum sună.

Dacă-şi va mai aminti vreodată vreun vers, îşi promite că nu-l va folosi până la uzură. Îl va îngriji. S-ar putea să fi promis şi înainte, dar uitase.

Nu-şi poate aminti vocea lui Gary. Ia mai dă-l în mă-sa pe Gary. A crăpat, iar ea-i aici, cu un extraterestru lipit de cervix.

E acoperit de mucus. Ea crede că, asemenea broaştelor, mucusul s-ar putea să fie un drog psihotropic uşor. Cum să ştie dacă nu halucina? În această lume, cum ar arăta asta? O floarea-soarelui pe un pupitru, Gary aplecându-se peste un coş de picnic, să-i pună în gură o bucată de pâine proaspătă? Pâinea este primul lucru pe care l-a gustat şi pe care îl simte limpede în gură,

[5] W. Shakespeare, *Sonetul 116, Sonete*, Editura Tineretului, 1964. *(N.t.)*

şi nici măcar nu-i ceva real.

Gary hrănind-o cu pâine şi râzând. După un timp, din gustul de pâine rămân doar vorbele, care devin apoi doar nişte sunete şi încetează să mai însemne ceva.

Având slabe speranţe că asta va schimba lucrurile, îşi înfige limba printre cilii lui, îi trage în gură şi-i suge de zor. Nu are niciun habar dacă are vreo importanţă. Acum trăieşte parcă de-o veşnicie în acest futai nesfârşit şi neostenit.

Mai era cineva în nava extraterestră? Era şi acolo vreun Gary, pierdut acum în spaţiu? Îl jeleşte? Şi-o pune cu ea ca să uite, sau pentru că a şi uitat? Ori ca să se pedepsească fiindcă a supravieţuit? Sau să-l pedepsească pe celălalt, fiindcă nu a supravieţuit.

Sau este vorba despre ea însăşi?

Atunci când n-are destule orificii pentru protuberanţele lui, îi face altele noi. Ea sângerează o vreme, apoi se vindecă. Se preface că acesta-i un viol. Cel puţin, poate înţelege violul. Este interacţiune. Necesită intenţie. Ar sugera că el urăşte, se teme, vrea. Violul ar însemna că ea este mai mult decât un pahar de vin pe care el îl umple.

Asta funcţionează în ambele direcţii. Uneori, ea-l forţează. Mâinile ei sunt lame care sfâşie noi orificii. Furia ei îl loveşte până când îi simte adâncimile devenind tot mai moi sub pumnul său, ca şi cum oasele, sau muşchii, ori cartilagiile s-ar fi dezagregat, transformându-se în altceva mai moale.

Şi când îşi bagă mâinile în extraterestru? Ceea ce face ea este, în cele din urmă, viol, sau ar fi, dacă extraterestrul ar simţi ceva, dacă ar reacţiona într-un fel. De cele mai multe ori, parcă loveşte un perete.

Îşi bagă degetele în ea însăşi, pentru că măcar ştie ce intenţii are.

Uneori, se uită cum o regulează, cu ciudatele spire ale protuberanţelor lui înfigându-se în trupul său ca o undă de şoc, iar asta o excită şi o înspăimântă; dar cel puţin nu-i Gary. Gary, care a lăsat-o cu ăsta, care a lăsat-o aici, care-a plecat.

Câteodată simte cum se rupe ceva şi se desprinde în

interiorul extraterestrului, însă este imediat retras, fără a mai putea fi atins. Când îşi întinde mâna mai mult în interior, ca să înşface bucata detaşată, pe încheietura ei se închide, brusc, un sfincter. Braţul îi este expulzat. În jurul încheieturii îi rămâne o vânătaie, ca o brăţară, timp de ceea ce pare o săptămână, două.

Nu se poate abţine să nu atingă vânătaia. Extraterestrul are capacitatea de a-i bloca oricând pumnul în interior. Asta înseamnă că ia decizia să n-o oprească, chiar dacă loveşte lucruri dinlăuntrul lui până când acestea se înmoaie.

Aceasta-i singura ocazie când s-a confruntat cu o reacţie pe care ea o înţelege. Stimul şi răspuns. Încearcă adesea să mai obţină una. Îşi înfige mâinile în el, îl loveşte, caută să-i smulgă cilii cu dinţii, îi zgârie pielea cu unghiile zdrenţuite şi murdare. Dar nu se mai întâmplă niciodată să se rupă ceva în interior şi nici nu mai apare brăţara.

O vreme, măsoară timpul după vânătăile pe care şi le provoacă. Îşi izbeşte fluierul piciorului de tubul de alimentare şi, când vânătaia dispare, o face din nou. Estimează că sunt necesare douăsprezece zile pentru vindecare. După o vreme, încetează pentru că nu-şi mai poate aminti câte vânătăi au fost.

Visează la o salvare, dar nu ştie cum ar putea fi. Gary, rămas în viaţă ca printr-un miracol, eliberând-o, cu ochii strălucind de lacrimi, „te iubesc”, îi spune, cu buzele pe pleoapele ei, şi sărutând-o îşi introduce limba în gura ei, în palmele ei din interiorul lui. Dar ăsta-i extraterestrul. Gary este mort. E afară.

Uneori crede că salvarea pare a fi deschiderea modulului direct în vidul cosmic, însă nu-şi dă seama unde se află sasul.

Furia ei este nesfârşită, neobosită.

Gary a adus-o aici, apoi a plecat şi-a lăsat-o cu acest lucru care nu vorbeşte, ori nu-i pasă destul cât s-o facă, sau n-o consideră ceva cu care ar putea vorbi.

La a treia lor întâlnire, ea şi Gary s-au dus într-un parc pustiu: vin, brânză, pâine proaspătă într-un coş. Soare strălucitor şi aer răcoros, iarbă şi o pătură pe care să se întindă. El a adus Shakespeare.

– O să-ţi placă, i-a spus şi i-a citit.

L-a oprit cu un sărut.

– Hai să vorbim despre orice.

– Dar vorbim, îi răspunse el.

– Nu, citeşti, rosti ea. Îmi pare rău, dar nu-mi prea place poezia.

– Fiindcă nu ţi-a citit nimeni.

L-a oprit, în cele din urmă, luându-i cartea din mâini şi culcându-l, cu palmele ei prin iarbă; şi-a pătruns-o. Mai târziu, oricum i-a citit.

Dacă aşa o fi fost.

Nici măcar nu erau cuvintele lui, iar acum nu mai înseamnă nimic, nu-s nici măcar sunete prin mintea ei. Şi-acum e acest lucru care n-o poate auzi, sau nu vrea să asculte, până când renunţă să mai comunice cu el, şi doar îşi bagă mâna în el, îl şi se ciomăgeşte, căutând o reacţie, orice reacţie.

– Te urăsc naibii, spune. Urăsc să ţi-o trag.

Nava de salvare decelerează. Metalul se izbeşte de metal. Garniturile se etanşează. Sasul se deschide deasupra. E lumină. Ochii i se umezesc incontrolabil şi totul devine strălucire şi forme întunecate, nedesluşite. Aerul este uscat şi rece. Se trage înapoi.

Extraterestrul nu reacţionează la lumină, la aerul tare. Rămâne înlăuntrul ei şi în jurul ei. Sunt înfăşuraţi. Se penetrează unul pe celălalt într-o mie de feluri. Îi e cald aici, sau, oricum, nu-i rece: pe jumătate pierdută în carnea lui, în umezeala orificiilor ei, protuberanţelor lui. Nu-i prea luminos aici.

Ceva întunecat se profilează la intrare. Este biped. Scoate sunete care sunt cuvinte. Este om? Dar ea? Mai are oase, o voce? Nu le-a folosit de atâta timp.

Extraterestrul este ea; ea este el. Nu se schimbă nimic.

Nu. Se eliberează din tentaculele lui şi urcă. Afară.

Kij Johnson este autoarea câtorva romane şi a peste treizeci de povestiri fantasy, science-fiction şi slipstream, câştigătoare a Premiului World Fantasy 2009 şi nominalizată pentru Premiile Hugo, Nebula şi World Fantasy. Este de asemenea câştigătoarea Premiului Theodore Sturgeon pentru cea mai bună povestire a anului şi a Premiului Crawford decernat de IAFA pentru cel mai bun nou autor de fantasy al anului. Este vicepreşedintă a Clarion West Writers Workshop şi director asociat al Center for the Study of Science Fiction din University of Kansas, unde ţine un atelier estival anual despre roman. Locuieşte în Seattle.

Traducerea: Silviu Genescu

AUTOR EMERIT SFWA – NEAL BARRETT, JR.

AUTOR EMERIT SFWA – NEAL BARRETT, JR.

SFWA a inaugurat programul Autor Emerit în anul 1995, ca semn de recunoaştere şi apreciere a scriitorilor vârstnici de science-fiction şi fantasy, care au adus contribuţii importante în domeniul nostru, dar care nu mai sunt activi sau a căror operă excelentă nu mai este la fel de bine cunoscută pe cât a fost cândva. SFWA este mândră să-l desemneze pe Neal Barrett, Jr. ca Autor Emerit în anul acesta. În ultimii cincizeci de ani, Neal Barrett, Jr. a publicat cărţi mult elogiate ca *Prince of Christler-Coke* (2004), *Dawris Uncertain Light* (1989), *Through Darkest America* (1987) şi alte peste 50 de romane în genurile science-fiction, fantasy, western şi mystery. Cele peste 70 de proze scurte ale lui au apărut în reviste majore ca *Amazing, Galaxy, Omni, The Magazine of Fantasy & Science Fiction* şi *Isaac Asimov's Science Fiction Magazine.*

Inspiraţiile sale timpurii au inclus cărţile lui Edgar Rice Burroughs despre Barsoom, dar şi povestiri science-fiction din reviste bine-cunoscute ca *Planet Stories, Startling Stories, Astounding* şi *If.* Neal şi-a dedicat de asemenea talentul enorm cărţilor pentru adolescenţi, scriind aventurile fraţilor Hardy sub pseudonimul Franklin W. Dixon şi cărţile cu Tom Swift sub pseudonimul Victor Applegate. S-a ocupat de asemenea de novelizări pentru Judge Dredd şi Dungeons & Dragons şi a scris scenarii pentru comicsuri ca *Batman, Predator, Dark House Presents* şi altele. Continuă să scrie şi să publice. Povestirile cele mai recente îi apar la Subterranean Press şi au fost antologate în *Perpetuity Blues and Other Stories,* tipărită de Golden Gryphon Press.

NEAL BARRETT, JR.: SCRIITOR DE EXCELENŢĂ ŞI FRATELE MEU

Joe R. Lansdale

În primul rând, nu-i scrieţi greşit prenumele!

Este Neal, nu Neil.

Prenumele lui, ca şi numele, a fost scris greşit la fel de frecvent ca numele meu, şi el detestă asta. Din simpla plăcere de a-l enerva, obişnuiam să-i trimit scrisori cu prenumele ortografiat greşit, iar el la rându-i îmi răspundea cu scrisori în care Lansdale apărea sub forma Landsdale, cu doi „d”. Mi-a spus mereu că primul „d” era mut.

Să revin totuşi la scopul pentru care mă aflu aici, alături de dvs., pe pagina tipărită.

Este greu de spus cât de onorat, cât de aţâţat sunt de faptul că bunul meu prieten, şi mare scriitor, Neal Barrett, Jr., primeşte acest premiu.

Mulţi ani, Neal s-a numărat printre scriitorii mei favoriţi şi am fost realmente uimit de lipsa de atenţie cu care i-a fost tratată opera, prin comparaţie cu alţi autori.

Nu mă-nţelegeţi greşit. Le doresc tuturor celorlalţi numai binele. Nu spun că ei nu merită să fie recunoscuţi ca atare.

Însă Neal Barrett, Jr. este un stilist uluitor şi creatorul unora dintre cele mai originale ficţiuni ce au fost încredinţate vreodată hârtiei sau ecranului de computer. Şi ca să fiu sincer, toate calităţile astea i-au fost considerate de la sine înţelese. El n-a fost lipsit de respect sau influenţă. Mulţi debutanţi au avut de învăţat din proza lui elegantă, punctul de vedere hazliu şi ideile sclipitoare.

Sunt unul dintre cei pe care i-a influenţat şi poate că, ţinând seama de recunoaşterea asta, ar trebui să-mi cer scuze lui şi cititorilor de peste tot. Este posibil să fi învăţat câteva lucruri de la maestru, dar Neal rămâne în primul rând un om deosebit.

L-am cunoscut pe Neal… Dumnezeule! L-am cunoscut pe Neal la mijlocul anilor 1970, deşi poate că el nu-şi mai aminteşte. Ne-am întâlnit în Houston, statul Texas, la o convenţie science-fiction. Adusesem câteva cărţi de-ale lui, l-am rugat să-mi dea autografe, şi a făcut-o. M-am aflat acolo nu doar pentru că eram fanul său, ci şi pentru că doream eu însumi să scriu, iar nevastă-

mea a insistat să mă duc, întrucât ştia cât de mult îi iubeam opera şi doream să-l cunosc.

Publicasem deja câteva articole de non-ficţiune şi poate chiar o proză sau două, dar ţin minte că atunci când ne-am cunoscut şi i-am spus că doresc cu disperare să ajung scriitor profesionist, mi-a răspuns: „Mult noroc”.

Se părea că nici el însuşi nu era scriitor profesionist. Cel puţin nu la momentul acela. Asta avea să se întâmple mai târziu.

Îmi reamintesc de asemenea că la aceeaşi convenţie au participat câţiva scriitori de vârsta mea, unii niţel mai mari, alţii niţel mai mici, care nu mi-ar fi spus nici cât era ora, dacă i-aş fi întrebat. Mă tratau ca pe un lepros. N-am uitat niciodată asta. Nu-i urăsc, dar undeva în adâncul minţii am făcut un semn pe un răboj mental, iar semnul acela continuă să fie roşu-închis ca sângele şi la fel de limpede ca-n prima zi. Ei n-au ştiut ce făcuseră. Dar eu am ştiut al naibii de bine.

Neal era altfel. N-am uitat niciodată cu câtă amabilitate a tratat un străin care dorea cu disperare să-şi facă o carieră de scriitor.

Fii binecuvântat pentru asta, Neal! Nici nu ştii cât de încurajator ai fost la momentul acela.

Neal mi-a oferit sfaturi. Majoritatea au fost simple şi directe.

Nu te opri din scris şi-ncearcă să scrii cât mai bine. Acesta este de fapt singurul sfat care contează.

Poate că nu sună profund, dar a fost exact ce-mi trebuia la momentul respectiv. A fost minunat să-mi întâlnesc unul dintre eroi şi să descopăr că era pe atât de special pe cât speram.

După câţiva ani ne-am întâlnit iarăşi, la AggieCon, iar atunci ne-am împrietenit cu adevărat. Poate că motivul a fost că l-am complimentat din nou pentru ceea ce scria. Lui Neal îi place asta, şi pe bună dreptate.

Opera lui merită complimentată.

După întâlnirea aceea, nu numai că ne-am consolidat prietenia, ci în scurt timp m-am bucurat de privilegiul de a-i citi unele proze imediat cum ieşiseră din maşina de scris, prin intermediul xeroxurilor şi al poştei terestre. Aşa procedam noi în trecut.

A fost o adevărată plăcere să-i citesc povestirile şi cărţile înainte de a fi publicate. Era grozav să petrecem timpul vorbind la telefon. Discutam despre vrute şi nevrute, dar mai ales despre scris. Desigur, ne-am întâlnit în persoană pe cât de des a fost

posibil, însă cu siguranţă am încins telefoanele acelea şi ne-am trimis reciproc o sumedenie de faxuri. Ba chiar, o dată, Neal mi-a trimis un fax pe care se afla doar o pată. Dedesubt scria: „Miroase! Mâncare indiană."

El fusese cel care mă iniţiase în mâncarea indiană şi ştia cât de mult ajunsese să-mi placă. La câteva minute după ce mi-a expediat faxul, mi-a telefonat.

– Ai mirosit? m-a întrebat.

– Da, i-am răspuns. Deşi ştiam c-o fac degeaba.

– Ştiam c-o să miroşi, mi-a zis şi a închis telefonul.

Însă lucrul cel mai important pentru mine, mai important chiar decât scrisul, care-i minunat, este Neal însuşi. Suntem prieteni apropiaţi de peste treizeci de ani. Amândoi am avut bucurii şi necazuri, cu una sau cu alta, dar am rămas mereu aproape când unul dintre noi a avut parte de o perioadă mai proastă. În cele din urmă am fost mereu aproape, pentru a ne echilibra reciproc. Ne-am iubit unul pe celălalt ca într-o familie.

Eu şi Neal am avut câteva aventuri bizare împreună. Fiecare dintre noi atrage bizarul când este singur, dar împreună părem să-l extragem şi din piatră seacă.

Ador glumele lui Neal. Îi ador onestitatea şi loialitatea. Ador faptul că-l interesează lucruri pe care alţii le consideră înţelese de la sine sau despre care se gândesc că fac parte din banalitatea cotidiană. În privinţa asta este ca un copil. Şi în multe alte privinţe. Cred că soţia lui va confirma afirmaţia asta.

Ca şi mine, iubeşte animalele. Ador asta. Ador de asemenea faptul că-şi adoră soţia.

La dracu', îl iubesc pe individ! Toată familia mea îl iubeşte.

Şi de aceea, alături de convingerea că este un scriitor care merită din plin onoarea asta, scriu din toată inima: te iubesc, Neal! Mă bucur că eşti preţuit în felul ăsta, dar încă nu te-am iertat că mi-ai dăruit o bancnotă de un dolar ruptă în două.

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu

SE-ADUNĂ BEZNA

Neal Barrett, Jr.

DIN PARTEA AUTORULUI: Aleg povestirea aceasta pentru antologie, fiindcă am scris-o în unul dintre momentele acelea plăcute când un scriitor simte că atunci a făcut-o cu-adevărat bine – că a străpuns bariera dintre lumea care pare reală şi cealaltă stare de existenţă, cea de care ne-am temut dintotdeauna.

În copilărie am crescut în locurile în care a crescut „mama lui John-William” şi în aceeaşi perioadă. Am ascultat la radio, am citit comicsurile şi mi-a fost groaznic de frică de întuneric. Pentru mine momentul acela teribil, atemporal, între lumina zilei şi beznă, era aşa cum îşi reaminteşte mama lui John-William: „ca suferinţa venită să zăbovească. Am auzit de asemenea de la bunici aceleaşi poveşti care au înfricoşat-o pe mama lui John-William şi am purtat cu mine ani de zile multe amintiri de coşmaruri. Nu pot spune ce era şi ce nu era real în viaţa mamei lui John-William şi este foarte posibil ca nici ea însăşi să nu poată spune. Dar asta-i şi ideea, nu? Sper cu toată sinceritatea să vă placă povestirea şi vă mulţumesc pentru privilegiul de a apărea în volumul acesta.

Mama lui John-William lasă apa să curgă încetişor şi curăţă morcovii în chiuvetă. Cojile umede fâş-fâş-fâşâie sub cuţit şi se adună într-o grămăjoară în locul unde cad. Aşa le place cojilor să facă. Le place să se-adune laolaltă, să se lipească de cele din soiul lor. Dacă o să cojeşti un cartof şi un morcov, n-o să vorbească între ele, ci se vor strânge lângă cineva pe care-l cunosc. Aşa cum fac negrii şi albii, gândeşte mama lui John-William. Aşa obişnuia să spună Jack. Unu-i negru şi-altu’ nu-i. Unu-i şarpele-ăla din Rai, care şi-ar fi băgat-o-n Eva, dar nu ştia cum.

Mama lui John-William pune morcovii într-o oală, aşază oala pe aragaz. Nu se atinge de coji, le lasă acolo unde-au căzut. Parc-ar fi nişte limbi de păsări, aşa-i par mamei lui John-William, limbi ascuţite ca pumnalul şi curbate-n sus la vârf. Se gândeşte la păsări, la păsări bătrâne, mari şi negre, la păsări grase cu buză de iepure fără limbi. *„Ciiip! ciip!”* ţipă păsările, păsărele sărmane fără limbi. Să ciugulească-n coji, asta le-ar plăcea, să-şi scoată limbuţele din cioculeţele galbene.

Mama lui John-William priveşte afară prin uşa de plasă.

Păsările au penajul negru zbârlit în jurul gâtului şi ochi verzi scăpărători. Stau cocoţate pe firele de telefon, imediat îndărătul casei. Câte două păsări, câte trei, ca notele de pe hârtiile cu muzică din casa Mamei Sarah. Păsările-note ţopăie de pe un fir pe altul. Hopa jos, hopa sus, sus şi jos întruna. Păsările cântă *Summit Ridge Drive,* cântă *Chatanooga Choo Choo* şi *Puttin' on the Ritz.* Când aude cântecele alea, mama lui John-William simte un fior acolo unde n-ar trebui să fie niciun fior.

– În niciun caz dacă eşti cocoană, chicoteşte mama lui John-William, numa' dacă nu te tragi dinspre ramura Wilcher.

Ventilatorul de pe masă bâz-bâzâie spre stânga, bâz-bâzâie spre dreapta, vibrează un pic şi porneşte din nou. Mama lui John-William simte miros de săpun Camay şi ceai Lipton. Simte miros de ruladă de carne şi piper şi apă din cuptorul aragazului. Făină şi ketchup şi cafea râşnită demult. Vara absoarbe căldura din Oklahoma prin uşa de plasă deschisă, o amestecă cu mirosurile dinăuntru. Mama lui John-William îşi îndepărtează firele de păr umede de pe ceafă, le ridică şi le prinde c-o agrafă. Rochia i s-a lipit de piele. Îşi îndepărtează gulerul, lasă briza să pătrundă. Doamne Dumnezeule, e prea fierbinte pentru lenjerie-n august. Bunicile şi mătuşile din Shawnee şi Maud n-au decât să-şi păstreze corsetele şi nasturii şi găicile. Aici e Oke City şi-aici o fată-şi poate bălăngăni ce-i place.

Mama lui John-William trage un pic cu ochii-n jos. Ele sunt tot acolo, şi-arată tot bine. Poţi spune ce-ţi place despre pepenaşii tăi mari, care-atârnă pe coarde când încă ai optsprezece ani. Nu există niciun bărbat cu sânge-n el căruia să nu-i placă o femeie matură c-o pereche de sâni care-şi ridică sfârcurile-n sus ca botişoarele unor căţeluşi fericiţi.

Mama lui John-William se uită mai jos de frumuşelele ei, mai jos, pe sub burtică, simte un fior uşurel, simte o căldurică, care se-ntinde, se gândeşte, pentru o clipă, de ce să nu lase oala să fiarbă, să fugă-n pat şi să se joace niţeluş, cine-o să ştie? Roşeşte la imaginea ca dintr-un film care-i fulgeră prin minte, ia capacul de pe morcovi, la care nici n-ar trebui să se uite…

… se opreşte exact aşa, cu capacul aburind în mână, se opreşte aşa şi-ascultă, îl aude venind, îl aude pe drum, cu mult înainte s-ajungă acolo. Pune capacul la loc, îşi aruncă şorţul pe un scaun, îşi azvârle papucii din picioare şi iese pe uşa de plasă. Treptele sunt calde şi acum. Îşi ridică fusta şi se reazemă de uşă. Dacă vreun moşulică vrea s-arunce o privire, păi, poate c-o să-l

lase s-arunce chiar două.

Nu suflă nici măcar o boare de vânt, dar afară e mai bine canăuntru.

Mai e ceva lumină, totuşi cerul se transformă-n cenuşiu mohorât de plumb, în vineţiu ca apa după spălatul vaselor, ca fundul unei cratiţe uzate. Mamei lui John-William nu-i place momentul ăsta al zilei, nu-i place acum şi nu i-a plăcut niciodată. Când era micuţă la fermă, stătea pe treptele verandei din spate, lângă uşa de la bucătăria mamei. Lemnul era sur şi mătuit, tocit de săpunul cu sodă şi de ani lungi şi morţi. Ea stătea perfect nemişcată şi se uita dincolo de curtea cu pietriş din spate, dincolo de coteţul găinilor şi de hambar, dincolo de afumătoare şi de beciul împotriva furtunilor, cu uşa din tablă în pământ. Pe lângă grămada în care tata aduna lucrurile pe care intenţiona să le repare şi pe care nu le mai repara niciodată. Un plug fără mânere, roţi de căruţă rupte, carcasa unui Ford, a cărui caroserie ruginită părea acum o ţintă pentru puşti cu alice, ca filigranul dantelei irlandeze. Hârleţe rupte, cazane mate cu fundurile arse.

Şi dincolo de livadă şi de gard şi de câmpurile pline de porumb care foşneau ca hârtia, spre ţinutul care se întindea nesfârşit până la cer.

În momentele acelea, mama lui John-William stătea nemişcată ca un şoricel şi-şi ţinea răsuflarea. Şi-o ţinea şi aştepta ca ultima şoaptă palidă de lumină să dispară, aştepta ca ziua să ofteze pentru ultima oară şi să se îndepărteze.

Trebuia să fii atent. Se întâmpla, uite-aşa, şi dispărea. Nu era zi şi nu era noapte; era ceva între ele. Toate culorile mureau şi câmpurile îndepărtate începeau să se vadă ca nişte pete mânjind cerul. Hambarul, coteţul găinilor, Fordul ruginit începeau să se înceţoşeze, să devină neclare şi indistincte, întunecate şi nedefinite. Bezna cobora şi sugea viaţa zilei.

Acela era momentul când mama lui John-William, Betty Ann, auzea ceasul mare de piatră, îl simţea bătând grav, în adâncul pământului, îl simţea bătând drept în inima ei. Când era timpul cuvenit, în momentul de trecere, ea asculta, şi auzea ce spunea ceasul...

Nu imediat înainte, Betty Ann,
Şi nu imediat după, Betty Ann.
Nu tocmai zi
Şi nu tocmai noapte,
Ce se-ntâmplă, Betty Ann,

Se-adună bezna iar…

În momentul acela ceasul mare se oprea preţ de o bătaie şi lumea devenea tăcută şi nemişcată. Lui Betty Ann i se părea că suferinţa venise să zăbovească, că toată singurătatea se revărsase afară din zi. Mamaia Wilcher spunea că aceea era clipa când bezna venea să răpească viaţa.

– Poţi s-o vezi, zicea mamaia Wilcher, dacă te uiţi cu-atenţie. Poţi să vezi o pasăre moartă-n curte, cu gheruţele ridicate drept în sus, cu ciocul larg deschis, horcăind după ultima gură de aer. Poţi să vezi o piatră sau un băţ la care tocmai te uitai şi-acum nu mai e acolo. Într-o clipită vezi că au dispărut lucruri… lucruri care acum un minut erau acolo. Poate fi o broască, poate fi o piatră, *poate* fi cineva cunoscut.

Mama îi spunea lui Betty Ann să nu mai asculte tâmpeniile mamaiei, spunea că nu era întreagă la cap. Şi poate c-aşa era, dar în fiecare seară după aceea, Betty Ann fugea înapoi, la siguranţa dinăuntru, înainte ca noaptea s-o prindă, s-o prindă exact între lumină şi întuneric, fugea către aromele grozave de pâine la cuptor şi sos, către muşamaua galben-muştar strălucitoare de pe masa pe care erau aşezate costiţă şi fasole rece, muşama încă lipicioasă de la prânzul verii. Lampa cu kerosen îi încălzea sufletul, iar mama aducea cremă de unt într-un bol şi spunea:

– Era şi timpul să vii, Betty Ann, iar se-ntunecă…

În ciuda căldurii agresive, Betty Ann, mama lui John-William, simte un fior. Ştie ce s-a-ntâmplat. A aşteptat prea mult, o răsuflare-n plus, şi întunericul a prins-o acolo, stând în afara uşii de la bucătărie. A prins-o când noaptea s-a întins şi şi-a aruncat mantia peste curte şi peste copaci şi peste casa de alături şi aproape c-a înhăţat-o şi pe Betty Ann, mama lui John-William. Mama lui John-William nici măcar nu priveşte îndărăt. Să priveşti îndărăt este, cum zicea mamaia, să vezi cu coada ochiului lucruri care dispar, lucruri care fuseseră acolo c-o clipită în urmă.

Betty Ann, mama lui John-William, intră iute în casă, închide uşa de plasă, trage ivărele, se opreşte, stă nemişcată un minut, ascultă, aproape sigură că poate s-audă ceasul mare de piatră care bate gros-gros-gros în adâncul pământului, hăt departe.

Betty Ann verifică rulada cu carne şi morcovii, scoate o ţigară Old Gold din pachetul de pe masă, se apleacă şi-o aprinde de la aragaz.

Mama lui John-William, soţia lui Jack, Betty Ann, ia o sondă cu

apă, se întinde pe lângă mixerul Sunbeam şi deschide radioul Philco, priveşte cum cadranul începe să strălucească şi se instalează într-un scaun de sufragerie. Glasuri vechi familiare o fac să zâmbească. Kingfish încearcă să-l atragă pe Andy într-un plan pentru fraieri. Betty Ann ştie exact ce se va-ntâmpla-n continuare. Andy pune botul, Andy pune botu-ntotdeauna. Trebuie să intervină Amos şi să rezolve lucrurile.

Doamne, ce amuzanţi erau! Oricare dintre ei era mai bun ca Benny sau ca Fred Allen. Jack n-ar fi ascultat, el n-ar fi stat nici în cameră, dacă-i auzea la radio. Zicea că nici măcar nu erau negrotei în emisiune, zicea că cioroii nu vorbeau deloc aşa. Zicea că şterpeleau lucrurile cât ai clipi, indiferent ce-ar fi fost.

Când Betty Ann ridică din nou ochii, întunericul s-a furişat de-afară şi-a ascuns ketchupul şi făina în umbre. Tot ce mai poate ea să vadă este flăcăruia albastră de sub oală.

Dac-aş fi avut cât de puţină minte, gândeşte Betty Ann, aş fi deschis o conservă de ton, în loc să-ncing bucătăria într-o seară fierbinte de vară. Lui John-William nu-i păsa, atâta timp cât în casă existau prăjituri, sau plăcinte, sau ceva dulce.

Mama lui John-William se gândeşte că el ar trebui să fie acasă de-acum. Nu-i place ca el să fie pe-afară noaptea, dar băieţii nu ştiu de-ntuneric, nu ştiu ce se-ntâmplă acolo, afară, când soarele apune şi ziua se-ascunde vederii.

Amos ’n Andy s-a terminat. La radio se aude un cântec ce-i place mult ei.

Trebuie să fi fost lucirea lunii,

Hăt departe spre mare...

Ea şi Jack îl auzeau aproape mereu când luau automobilul LaSalle cel mare al tatălui lui şi se opreau undeva. Asta se-ntâmpla pe când începuseră să se-ntâlnească, înainte măcar de-a se fi gândit la căsătorie sau la altceva, doar să se-oprească undeva, să se mozolească şi să se distreze. Şi chiar şi după aceea, uneori, înainte ca Jack s-o fi pompat ca-ntr-un tub cu John-William înăuntru, ei mai auzeau cântecul acela şi totul era minunat. Tatăl lui Betty Ann n-avea deloc încredere-n Jack. Ştia ce făceau ei doi pe bancheta din spate a acelui LaSalle. Jack nu purta salopetă, purta un costum Searsucker şi un papion şmecher. Venea din Paul’s Valley, ceea ce nu zicea mare lucru, nici chiar pentru o aşezare din Oklahoma. Cu toate astea, aşa cum spunea mama lui Betty Ann, Sarah, merită să te uiţi de două ori la oricine n-are rahat pe pantofi. Ei bine, asta era o minciună,

ţinând seama de faptul că domnul în costum Searsucker n-a făcut mulţi purici după ce mama lui John-William, Betty Ann, a mai adus doi copii în lumea care s-a chircit şi-a murit.

Mama lui John-William trece dintr-o odaie adumbrită în alta. Mobilierul este neclar, scaune şi mese şi paturi acoperite toate c-un soi de lumină spectrală, verdele-pal străluceşte ca licuricii pe care mama lui John-William obişnuia să-i prindă într-un borcan.

A fost prima casă din cărămidă în care a trăit ea vreodată. Prima dată când locuise într-un oraş, c-o excepţie. Betty Ann şi mama ei se mutaseră în Atoka de la ferma în care mama Steck se-mbolnăvise şi ele fuseseră silite să rămână acolo până murise. Când se-ntâmplase, Betty Ann era chiar acolo. Betty Ann o văzuse, privise noaptea sosind până ce camera fusese neagră precum cerneala, privise cum plutise peste mama Steck o vreme, apoi îi coborâse brusc în gura pungită şi zbârcită şi-i supsese viaţa. Betty Ann se scăpase în chiloţi şi nu-i spusese mamei niciodată, nici în ruptul capului, ce văzuse.

Soţia lui Jack, mama lui John-William, merge prin întuneric, trece dintr-o odaie în următoarea. În living, în dormitorul mare în care doarme acum singură, prin baie şi prin camera lui John-William, ba chiar prin debarale, iese pe uşa care duce la atelierul care se reazemă de casă. Lumină de la luna-n primul pătrar pătrunde prin găurile pe care Jack nu le-a reparat niciodată. Adevărul este că Jack n-a reparat niciodată nimic, n-a bătut un cui în perete, n-a astupat o gaură.

Doamne, ce mizerie, gândeşte mama lui John-William, Betty Ann. Parcă întreaga viaţă ţi-ar fi stivuită acolo, adunând praf, îmbibându-se cu timp, cu ore folosite şi azvârlite, clipe moarte şi pierite, ruginite şi-ngheţate acolo unde zac. Ciocanele lui Jack şi cuiele, şi fierăstraiele, şi pilele, şi toporul rupt, aşteptând să termine vreo blestemăţie pe care nici măcar n-o-ncepuse vreodată. Bicicleta lui John-William, ruptă şi-ndoită, fără o roată şi cu-alta deformată. Nimeni n-avea s-o repare. De ce Dumnezeu se mai agăţa ea de asta?

Prea multe la care să te gândeşti, îşi spune mama lui John-William, şi prea puţin timp, aproape deloc…

Betty Ann, mama lui John-William, se cocoaţă pe marginea căzii şi răsuceşte robinetul de apă caldă. Hainele lui John-William sunt adunate-ntr-un maldăr. A dat la raci, cu slănină pe-o sfoară, pe pârâiaşul dinapoia parcului. A venit ud leoarcă, şi-a scos toate

hainele şi le-a trântit pe jos. Mama lui John-William i-a tras muştruluiala cuvenită, băiatul ar fi trebuit să ştie la ce să se-aştepte. Îi frecase bine ridichea, aruncase ciorapii şi chiloţii-n coşul de rufe. Ridicase cămaşa şi clătinase din cap. Cămaşa cu Tăuraşul Ferdinand fusese nou-nouţă şi era deja distrusă pe vecie.

În buzunarul lui John-William a găsit o insignă cu Krazy Kat, un capac de Nehi Orange şi un soldăţel de plumb cu picioarele retezate deasupra genunchilor. Când Betty Ann avea cincisprezece ani, a locuit o vreme cu verişoara ei Helen. Într-o seară au mers în Lawton ca să vadă un film şi să mănânce-ngheţată. Helen a luat Packardul nou al tatălui ei. Ar fi trebuit să se-ntoarcă înainte să se-ntunece. I-au spus tatălui lui Helen c-au avut pană de cauciuc. De fapt se-ntâlniseră cu doi soldaţi veniţi în învoire din Fort Sili. Soldaţii aveau nouăsprezece ani. Aveau o jumătate de gin şi un cartuş de ţigări Wings. Helen a pus-o pe Betty Ann să şofeze, în timp ce ea şi băiatul mai arătos chicoteau pe bancheta din spate. Betty Ann ştia că făceau mai mult de-atât.

Betty Ann şi celălalt soldat au întins o pătură pe iarbă. Helen şi noul ei prieten n-au părăsit nicio clipă bancheta din spate. Lui Betty Ann nu-i plăcea deloc ginul. A băut totuşi niţel şi a fumat o mulţime de ţigări. L-a lăsat pe băiat s-o sărute, şi era chiar priceput la sărutat. Dup-o vreme l-a lăsat să-şi bage mâna şi să-i atingă sânii. Doar pe deasupra şi niciun pic mai jos de-atât. Nu voise s-o facă, dar băiatul era chiar drăguţ şi venise din alt stat. El spusese că i-ar fi plăcut s-o vadă-n pielea goală. Betty Ann spusese să nici nu se gândească la aşa ceva. Se mai sărutaseră. Betty Ann era măgulită că el se-nfierbântase în asemenea măsură. Ţigările o ameţiseră prea tare ca să se mai oprească. Îl lăsase să se suie şi să se frece de ea prin haine. Vârtoşia lui a atins-o o dată şi asta a fost tot. Băiatul a scos un sunet şi s-a-ndepărtat pentru o vreme în iarbă. Pe drumul spre casă, după ce soldaţii plecaseră, Helen o pusese pe Betty Ann să-i povestească tot ce se-ntâmplase în iarbă. După aceea Helen îi povestise lui Betty Ann lucruri la care ea nici măcar nu se gândise până atunci.

Mama lui John-William lasă apa să curgă în cadă. Revine în dormitor, îşi scoate peste cap rochia lipicioasă, o lasă pe podea. La fel ca John-William, îşi spune. N-a moştenit toate obiceiurile rele numai de la Jack. Pe drumul de-ntoarcere, se opreşte şi

rămâne acolo, pe hol. Ceva pare să se mişte în colţul întunecat, dar nu tocmai acolo. Ceva aflat aproape acolo, ceva aproape în afara razei vizuale.

Mama lui John-William se-ntoarce iute. Tresare *puţin,* înfiorată. Şi-o vede pe Betty Ann care se uită îndărăt, la fel de surprinsă, la fel de goală-puşcă precum Betty Ann însăşi. Betty Ann ştie c-ar trebui să-şi ferească uitătura, ştie că n-ar trebui să stea acolo holbându-se în costumul ei de naştere. Imaginea din oglindă o ţine însă fixată, o ţine nemişcată, ca o căprioară încremenită în lumina farurilor.

Doamne, cine-i asta, se gândeşte mama lui John-William. *Cu siguranţă nu-s eu, nu-i nimeni pe care să fi cunoscut vreodată!* Seamănă cu ea. Dar nu poate fi mama lui John-William, nu poate fi soţia lui Jack. Betty Ann se simte lipicioasă de la căldură, de la transpiraţia dintre sâni, de la furnicăturile din sfârcuri, de la căldura dintre genunchi. Femeia din oglindă are mărgeluţe de lumină în întunericul dintre coapse, are piele lucitoare de argint, are o sclipire opalescentă, de parcă tocmai ar fi ieşit dintr-o mare luminată de lună. Femeia din oglindă nu se gândeşte deloc la rulada cu carne, nu se gândeşte la morcovii de pe aragaz. Ea se gândeşte la soldat şi la nevoia din ochii lui şi la forma tare apăsată de abdomenul ei în seara aceea.

Femeia din oglindă îşi aminteşte toate senzaţiile, toate momentele petrecute cu soldatul în iarbă şi mai târziu c-un băiat pe nume Freddie şi unul pe nume Alex, după aceea cu Bob, şi fiecare noapte, fiecare dimineaţă cu Jack, chiar şi momentele când el a lovit-o prea tare, când faţa i s-a umflat şi a ieşit ca să plângă...

Pentru numele Domnului, gândeşte mama lui John-William, tulburată de gândurile din mintea ei şi de locurile fierbinţi aflate mult mai jos de aceasta.

– Vezi, asta-i cu ce te-alegi, gândeşte ea cu glas tare, dacă te holbezi la tine însăţi ca la o boarfă din Fort Worth care defilează pe Third Avenue.

Mama lui John-William îşi aminteşte de apa din cadă. Doamne, a plecat şi-a lăsat-o curgând! Apa o să iasă afară pe uşă, pe hol şi pe mochetă şi soţia lui Jack, Betty Ann, aleargă-n pielea goală prin casă c-un mop şi cina lui John-William e pe aragaz.

Betty Ann se opreşte exact acolo şi se-ncruntă la cadă. Este foarte sigură că deschisese robinetul, dar nu-i niciun pic, nicio picătură şi cada-i uscată ca iasca. Betty Ann clatină din cap şi

spune:

– Ei, ca să vezi.

Lipăieşte desculţă înapoi pe hol, înapoi în bucătărie, înapoi la aragaz, înapoi la masă şi la cojile din chiuvetă, înapoi la rulada cu carne din cuptor. Merge la uşa de plasă ca să verifice ivărul. Se opreşte, se uită-n curtea din spate, îşi aminteşte unde se află şi izbucneşte în râs. Nimeni nu umblă-n pielea goală prin bucătărie, în curu' gol, fără nicio zdreanţă, nimic, nici chiar pe-ntuneric. Dacă Jack ar fi intrat în clipa aia, ar fi crezut c-o luase razna. Ceea ce nu prea contează, îşi aminteşte ea, fiindcă Jack nu se mai întoarce.

Betty Ann stă în faţa uşii de plasă şi priveşte afară. I se pare că n-a trecut mult de când se uita cum se-ndepărta lumina, aşteptând să pătrundă bezna alunecătoare. Se uită dincolo de alee, spre curtea din spate a lui Hooper. Pereţii sunt negri, acoperişul s-a topit în noapte. Vede gardul familiei Prewitt, dar nu şi pe cel al familiei Kamp. Mama lui John-William ridică ochii când ceva flutură-n noapte. Pentru o clipită, stă locului, o pată pe fundalul cerului de cerneală. Poate c-are ochi roşii, gândeşte ea. Poate că limba-i este colorată-n portocaliu.

Un vânt cald ca melasa umple noaptea. Inima lui Betty Ann nu bate pentru o clipă. Nu bate pentru două, şovăie, decide să mai încerce. Betty Ann îşi recapătă răsuflarea, se retrage de lângă uşă, se reazemă de chiuvetă. Le îngăduie ochilor s-atingă încăperea. Găleata de gunoi, mătura, scaunul şi aragazul. Ia capacul oalei, se uită înăuntru. Morcovii sunt moi, uscaţi ca frunzele fărâmicioase. Flăcăruia albastră se stinsese. Deschide uşa cuptorului. Rulada cu carne este rece, roz, cu ochiuri de grăsime. Radioul este mort, la fel frigiderul. Luminile, gazele…

Răsuceşte robinetul. O picătură şi o tuse. Betty Ann încearcă telefonul.

– Alo? Alo?

Ca-n filme. Nu răspunde nimeni.

Betty Ann merge goală puşcă prin perdeaua cenuşie şi grea a primei ei case din cărămidă. Mai fusese cu-adevărat speriată o dată, când ea şi John-William erau singuri şi Jack rămăsese în Tulsa peste noapte. Ceva zgrepţănase la fereastră şi pleoscăise pe peluză. Dimineaţă nu văzuse nicio urmă. În noaptea următoare Jack sforăise lângă ea, însă Betty Ann nu dormise o săptămână.

– E-n regulă, spune ea, totu-i în regulă. Totul *s-a-ntrerupt*

acum, dar va reveni.

Glasul îi sună straniu în casa nemişcată şi pustie. Orbecăie înapoi spre bucătărie, găseşte pachetul de Old Gold, o cutie de chibrituri pe chiuvetă. Bâjbâie prin sertarul cu flecuşteţe, găseşte un ghem de sfoară, căpeţele de creioane şi stilouri cu cerneala uscată. Nicio lumânare.

Mama lui John-William se-ntoarce pe hol. Se uită în oglindă. Aproape că nici nu se poate zări. Aprinde un chibrit. Betty Ann goală, cu pielea albă ca seul în flăcăruia care izbucneşte brusc. Covorul din living e negru ca smoala. Fotoliile sunt pâcle neclare pe fundalu-ntunecat. Orbecăie spre sofa. N-o găseşte nicăieri. Chibritul nu se aprinde. Încearcă altul şi altul după aceea. Azvârle cutia pe podea.

Se mişcă realmente încet, nu vrea să-şi învineţească degetele de la picioare. Întredeschide puţintel uşa din faţă. Nu vede mai bine decât în curtea din spate.

Casele de pe vizavi sunt ca a ei. Cubice, din cărămidă, living, dormitoare, bucătărie în spate. Arcadă peste verandă. Acum toate sunt solemne şi cenuşii, toate culorile golite, viaţa alungată. Nicio lumină-n ferestre, nicio lumină nicăieri.

Betty Ann mai întredeschide niţel uşa, încă niţel. Un picior desculţ afară, apoi celălalt. Mama lui John-William, soţia lui Jack, Betty Ann, stă în pielea goală pe veranda fierbinte din faţă. Vântul nopţii îi atinge pielea, îi gâdilă sânii, îi şopteşte porcărele la ureche.

Betty Ann stă foarte, foarte nemişcată. Nu-şi aminteşte când a ieşit ultima oară noaptea. N-a fugit, n-a alergat când ceasul mare din adâncul pământului i-a avertizat pe toţi că lumina murea şi că-ntunericul năvălea, când le-a spus tuturor să se grăbească, să intre în siguranţa dinăuntru.

Totuşi, nu-i chiar aşa rău, dacă stai perfect nemişcat, dacă nu te gândeşti... dacă nu laşi întunericul să ştie că eşti acolo. El nu poate să vadă totul, nu? Afară i-o lume-ntreagă-n beznă, nu poate urmări chiar toate frunzuliţele, toate pietricelele, toţi câinii care-şi fac nevoile pe peluze...

Atunci înţelege că secretul a existat dintotdeauna, că ea l-a ştiut în străfundul minţii. Mamaia nu ştia totul – ştia partea de groază, ştia despre cele rele, dar nu ştia restul. Tot ce trebuie să faci este să stai foarte, foarte nemişcat, s-asculţi, s-asculţi ceasul mare din piatră care se află adânc, adânc în pământ. Să-l asculţi cum tic-tic-ticăieşte clipele liniştite, orele, anii lungi ai nopţii. Să

nu te mişti, să nu respiri, să simţi tăcerea şi vântul, să simţi murmurul întunericului peste pielea ta...

Mama lui John-William, soţia lui Jack, Betty Ann, priveşte în beznă, se uită în noaptea de cerneală pentru foarte mult timp şi după o vreme se-ntreabă dacă nu s-ar putea ca ea *să nu fie* Betty Ann care stă goală pe verandă, dacă nu s-ar putea să fie Betty Ann care visează altundeva, Betty Ann înapoi în ferma mamei, uitându-se la Fordul vechi şi ruginit. S-ar putea să fie Betty Ann care mănâncă-ngheţată cu Johnny Doi Cai, care spunea că era cherokee pur. Ei îi plăcea tare mult Johnny Doi Cai, l-a sărutat de două ori până ce mama a aflat că el nu era alb, i-a spălat gura cu săpun şi a pus capăt lucrurilor.

Johnny Doi Cai a sărutat-o din nou, sau poate că era doar briza fierbinte lunecând peste noapte ca să mături visul. Şi, când a privit din nou în întuneric, Betty Ann a putut zări lucruri pe care nu le mai zărise până atunci. Casele şi peluzele şi copacii arătau altfel acum, ca lucrurile strălucitoare pe care le capeţi când ei îţi trimit pozele-napoi. Tot ce era negru este gri spălăcit şi tot ce era alb, invers. Nu părea *greşit,* întors pe dos, aşa i se părea, lui Betty Ann, felul cum ar trebui să fie lucrurile. Poate c-aşa fuseseră dintotdeauna şi că se-ndreptau acum din nou.

Pe stradă, dincolo de casele familiilor Harper şi Smith şi Roer, acolo unde felinarul se înălţa pe colţ, ceva a părut să pâlpâie, a părut să tremure, a părut să se ascundă înapoia unui văl, ca şi cum ar fi privit prin ochelarii mamaiei şi toată lumea era o pâclă. Betty Ann a clipit şi pâcla a dispărut.

Atunci, pentru o clipită, ceva era acolo şi ceva nu era, ceva imediat după colţ, ceva sosea, ceva aştepta, ceva poate între cele două, ceva nu tocmai pregătit, ceva nu tocmai acolo.

Betty Ann simte cum i se usucă gura, simte cum i se-nmoaie picioarele, se retrage spre peretele rece din cărămidă, se retrage, descoperă că peretele nu-i acolo, ştie, cu siguranţă, că nu-i deloc bine. Pereţii rămân acolo unde sunt, acolo unde trebuie să fie pereţii. Betty Ann încearcă din nou, se-mpleticeşte, aproape cade, lunecă prin perete, prin sârme, prin lemn, prin ţevi şi cuie, prin pânze de păienjeni şi păienjeni şi gândăcei morţi care se-ngrămădesc acolo.

Mama lui John-William, fiica lui Sarah, Betty Ann, trece prin perdele care se preling ca pulberea, ca zăpada, ca scrumul înaintea ochilor ei, trece prin sofaua care se dezintegrează în colb, în holul unde pereţii-ncep să dispară, în bucătăria unde

aragazul, mixerul şi radioul suspină şi pier.

Betty Ann stă în pielea goală, priveşte prin uşa de plasă acolo unde obişnuia să fie, caută păsările negre care cântă pe sârmă, păsările negre sunt albe acum, le vede pe pământ, zăcând pe spate cu cioculeţele deschise, cu gheruţele ridicate în aer.

– Doamne-Doamne, spune Betty Ann, asta chiar că-i ceva de văzut. Exact cum zice Andy mereu: „Nu poţi şti niciodată ce-o să se-ntâmple, da poţi pune prinsoare c-aşa va fi.”

Mama lui John-William râde la gândul acela şi se-ntoarce prin ceea ce fusese prima ei casă din cărămidă. Se opreşte, pentru un moment, se uită la oglinda din hol. Oglinda nu-i acolo, dar cineva este, cineva pe care Betty Ann crede că ar trebui să-l cunoască. Doar pentru o secundă, doar pentru o clipită, apoi dispare la fel de iute.

Betty Ann stă afară, acolo unde obişnuia să fie veranda, stă acolo goală-puşcă şi priveşte colţul dincolo de casele familiilor Harper şi Roer, priveşte la felinarul care-i negru, nu alb, la lumina mohorâtă de pe stradă. Acum lucrul de la colţ, lucrul care părea să pâlpâie, care părea să tremure, care părea să se ascundă îndărătul unui văl, nu mai este ceva care poate că de fapt nu era acolo, nu mai este ceva care aşteaptă între…

Mama lui John-William îşi simte inima bubuind, simte cum ceasul mare din adânc, hăt-hăt departe, începe să sune. Ceea ce nu era acolo soseşte încet, întunecos şi greoi, slab şi îndepărtat, mai aproape, şi mai aproape, abia fiind acolo, virând, virând, pe lângă Roer şi Smith şi Harper, venind direct spre locul unde mama lui John-William stă goală, acolo unde obişnuia să fie prima ei casă din cărămidă…

Lunecă acum pe stradă, glisează fără sunet, apar fără un zumzet al motoarelor, fără o şoaptă a cauciucurilor. Unul înaintea celuilalt, unul în urma celuilalt, ceţoase, Buick, Franklin şi Cord. Pâcloase, Chrysler, Lincoln şi Ford. Plymouth, Packard, Porsche şi Rolls, prăfuite şi neclare. Duesenberg, Dodge, Rambler şi Oldsmobile, abia prezente, abia-abia. Studebaker, Chevrolet, Rover şi Saab, aproape invizibile. Bentley, Austin şi Minor şi – pentru numele Domnului, automobile de care Betty Ann n-a mai auzit până acum.

Vin întruna, lunecând pe stradă atât de lin, încât abia dacă clintesc aerul. Toate cele care ar trebui să fie albe sunt negre, toate cele care ar trebui să fie negre sunt albe. Totul este invers, totul este pe dos. Exact aşa cum îi place să vadă ceasului mare

de piatră din adânc, din adânc, mult sub noi.

Betty Ann ştie că n-ar trebui să se clintească, că n-ar trebui să facă absolut nimic. Ar trebui să-şi vadă doar de treaba ei, nu să fie curioasă. Simte totuşi că trebuie să afle, să vadă despre ce-i vorba, să afle de ce tocmai automobilele acestea trec pe-aici. Ar trebui să vadă cine, să vadă ce este înăuntru.

Iese goală puşcă în stradă, se apropie de geamuri, priveşte înăuntrul unui Franklin vechi, se uită într-un Saab. Nu poate desluşi absolut nimic. Toate geamurile sunt reci, reci, îngheţate la atingere, acoperite cu chiciură neagră şi groasă de-o şchioapă.

Mama lui John-William râcâie un cerculeţ în chiciură şi se uită într-un Cadillac model *1930.* Şi, spre surprinderea lui Betty Ann, acolo se află mamaia Wilcher, care stă cu spatele drept, perfect drept, cu mâinile osoase încleştate pe volan, împuţinată, zbârcită, ţeapănă ca scândura, cu părul atârnând în toate părţile.

– Mamaie Wilcher, spune Betty Ann, păi tu nici nu ştii să şofezi!

Totuşi şofează, n-ai cum să zici altceva.

În Lincoln şi-n Cord nu-i nimeni cunoscut. Nici în Nash. Helen este însă pe bancheta din spate a Packardului, prinsă într-un fel de coagulare intimă, întunecoasă cu soldatul băiat din Fort Sili. Descompunerea şi putrefacţia s-au instaurat, ca şi mucegaiul verde. Helen pare totuşi veselă ca un cintezoi şi, aşa cum spunea mereu Sarah, mama lui Betty Ann, mai bine să fii vesel decât să nu fii.

Mama Steck nu pare a fi mai rău decât în noaptea când Betty Ann a privit întunericul lunecând înăuntru şi apoi lunecând afară şi sugându-i viaţa. Betty Ann nu-şi poate reaminti ca pe atunci să fi şofat cineva vreun Studebaker, dar sunt multe lucruri pe care nu şi le poate reaminti.

„Jack, Jack, Jack, gândeşte mama lui John-William când se uită în LaSalle, trebuie să spun c-arăţi frumuşel.” Cu excepţia mucegaiului, rănii şi locului unde-l lovise ea cu toporul. Cu excepţia lor şi a descompunerii masive – ce să-i faci, timpul îşi punea amprenta, asta şi ulcerarea veche a sufletului…

– Ţi-am zis să-ncetezi, rosteşte Betty Ann. Ţi-am zis că dacă mă mai loveşti o singură dată, aia o să fie, şi, Dumnezeule, nu te-ai oprit, aşa că ai ce-ai vrut.

Tata este în Fordul ruginit, şi n-arată deloc bine, ceva care pare smoală şi grăsime i s-a uscat pe salopetă, până jos, în pantofi, iar oasele i s-au distorsionat.

Betty Ann crede c-o să plângă când ajunge la Chevrolet, ştie c-o să-l găsească acolo. Camionul ăla l-a lovit frontal, înfăşurând de două ori în jurul lui bicicleta Schwinn nouă-nouţă, străpungându-i organele interne, răsucindu-i membrele, deformându-le complet.

El a făcut însă tot ce-a putut mai bine, Domnul să-l binecuvânteze, ţinând ghidonul strâns, c-o mână zburând într-o parte, cu cealaltă în altă parte.

– Ai fost mândria mea, spune Betty Ann, şi n-o să te uit niciodată, nici pentru un minuţel, John-William, în ciuda anilor care-au trecut. Am păstrat insigna aia cu Krazy Kat şi capacul de Nehi. Ai făcut praf cămaşa aia cu Ferdinand, dar nu cred că-ţi pasă de-asta.

Betty Ann deschide portiera şi intră fără zgomot. Se uită la John-William, îşi imaginează că şi el se uită la ea.

Pentru o clipă, nu mai mult, Betty Ann priveşte îndărătul ei, îi vede pe cei doi pe care i-a pierdut stând tăcuţi, stând nemişcaţi, se mai uită acolo încă o dată şi nu mai priveşte înapoi.

Nimeni n-a spus că era timpul, dar imediat au plecat toţi. Coborând geamul, ea a ascultat melodiile care răsunau din radiourile automobilelor: *Moonlight Cocktail, Twilight Time, One for My Baby, Laura, Willow Weep for Me.*

Şi, venind de undeva din noaptea fierbinte şi neagră ca smoala, c-o clipă înainte să bată din nou ceasul mare aflat adânc, adânc în pământ, o şoaptă în aerul încins al nopţii:

Nu imediat înainte, Betty Ann,
Şi nu imediat după,
Nu se-adună bezna, Betty Ann,
Bezna-i deja aici…

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu

NUVELETE

JUCĂTORUL

Paolo Bacigalupi

DIN PARTEA AUTORULUI: „Jucătorul" a fost concepută pe când lucram la High Country News, *o revistă de ştiri ecologice care se ocupă de Vestul Statelor Unite. Fiind editor online, una dintre îndatoririle mele era să găsesc modalităţi de creştere a numărului de accesări şi a traficului web, şi în scurt timp a devenit clar că o postare banală pe blog şi un reportaj complex de jurnalism investigativ aveau exact aceeaşi valoare din punctul de vedere al accesărilor şi traficului. „Jucătorul" a fost o tentativă de a urma implicaţiile respective până la concluzia lor logică. Una dintre bucuriile mele cele mai mari legate de nuveleta asta a fost să aflu ulterior că a ajuns în birourile lui Gawker Media şi că a circulat printre cei care construiesc în mod activ viitorul noilor media. Ca scriitor de science-fiction, este aproape cea mai bună răsplată pe care aş putea-o cere vreodată.*

Tata a fost un jucător. Credea în intervenţiile karmei şi ale norocului. Vâna numere norocoase pe plăcuţele de înmatriculare, juca la loterie şi paria la luptele de cocoşi. Privind în urmă, cred că n-a fost, probabil, un om voinic, deşi, pe când mă ducea la luptele *muy thai*[6], aşa îl consideram. Paria şi câştiga, râdea şi bea *laolao*[7] cu prietenii şi păreau cu toţii atât de voinici! În dogoarea umedă din Vientiane, era o umbră norocoasă, cutreierând în întuneric pe străzile cu luciu de oglindă.

Totul pentru tata era un joc de noroc: ruletă şi blackjack, noi variante de orez şi sosirea musonilor. Când pretinsul monarh Khamsing şi-a anunţat noul Regat Lao, tata a pariat pe nesupunere civilă. A pariat pe învăţăturile domnului Henry David Thoreau şi pe manifeste lipite pe stâlpii felinarelor. A pariat pe călugări în robe de culoarea şofranului în marşuri de protest şi pe umanitatea ascunsă a soldaţilor, cu kalaşnikovurile lor bine uleiate şi căştile bine lustruite.

Tata a fost un jucător, dar mama nu. În timp ce tata îi scria redactorului-şef scrisori care ne-au adus poliţia secretă la uşă, mama făcea planuri de scăpare. Vechea Republică Democratică Lao s-a năruit şi Noul Regat Lao a înflorit, cu tancuri pe

[6] Box thailandez. *(N.t.)*

[7] Băutură spirtoasă tradiţională din Laos, preparată din orez. *(N.t.)*

bulevarde şi veloricşe în flăcări la colţul străzilor. Strălucitorul *chedi*[8] auriu al templului Pha That Luang s-a prăbuşit sub bombardament, iar eu am plecat într-un elicopter de evacuare al Naţiunilor Unite, sub grija bunei doamne Yamaguchi.

Din uşile deschise ale elicopterului, am privit valurile de fum ridicându-se deasupra oraşului, ca nişte *naga*[9] încolăcindu-se. Am traversat panglica maronie a fluviului Mekong, cu centura-i de nestemate – maşini în flăcări pe Podul Prieteniei. Îmi amintesc un Mercedes plutind pe valuri ca o barcă de hârtie în timpul festivalului Loi Kratong şi arzând în ciuda apei care îl împresura.

După aceea a fost linişte dinspre tărâmul celor un milion de elefanţi, un vid în care lumina şi Skype-ul şi e-mailul au dispărut. Drumurile au fost blocate. Telecomunicaţiile au murit. O gaură neagră s-a deschis în locul unde cândva se aflase ţara mea.

Uneori, când mă trezesc noaptea în freamătul şi sunetele de claxon ale traficului din Los Angeles, cu derutantul amestec poliglot al zecilor de ţări şi culturi îngrămădite în acest creuzet american, stau la fereastră şi privesc în jos, la bulevardul plin de lumini roşii, unde te poţi plimba nestingherit singur prin noapte şi totuşi toată lumea respectă semafoarele. Privesc în jos, la americanii înfipţi şi gălăgioşi, de culori felurite, şi îmi amintesc de părinţii mei: tata, care era prea grijuliu ca să mă lase să trăiesc sub o monarhie autoproclamată, şi mama, care nu voia să mă lase să mor, drept consecinţă. Mă sprijin de fereastră şi plâng, cuprins de sentimentul uşurării şi al pierderii.

În fiecare săptămână mă duc la templu şi mă rog pentru ei, aprind tămâie, fac o mătanie triplă, la Buddha, la Damma şi la Sangha, şi mă rog ca părinţii mei să renască într-o viaţă bună, iar apoi păşesc în lumina, zgomotul şi trepidaţia Americii.

Feţele colegilor mei pâlpâie, cenuşii şi palide, în lumina calculatoarelor şi tabletelor lor. Ţăcănitul tastaturilor umple redacţia, în timp ce îşi introduc conţinutul pe fluxul de lucru, după care, cu o ultimă apăsare şi o plecăciune în faţa tastei „publică" îl aruncă pe internet.

În maelstrom, munca lor pâlpâie, marcată cu adresa site-ului, etichete de conţinut şi recomandări către reţelele sociale. Explozii de culoare, coduri pentru conglomeratele media: nuanţe

[8] Parte a unui templu budist. *(N.t.)*

[9] Zeitate jumătate om, jumătate şarpe. *(N.t.)*

de albastru şi urechi de Mickey Mouse pentru Disney-Bertelsmann. Două litere O în culorile curcubeului, tivite cu roşu, pentru Ştirile AOL de la Google. Fox News Corp. în dungi subţiri, albe şi gri. Verde pentru noi: Milestone Media – o combinaţie dintre NTT DoCoMo, consorţiul coreean de jocuri Hyundai-Kubu şi rămăşiţele fumegânde ale Companiei New York Times. Mai sunt şi altele, stele mai mici, nuanţe Crayola izbucnind şi strălucind, dar noi suntem cei mai importanţi. Monarhii acestui univers de lumină şi culoare.

Un nou conţinut pâlpâie pe monitoare, scăldându-ne pe toţi în lumina sângerie a semnalului unei ştiri Google ieşite de pe fluxul lor WhisperTech. Ne-au învins. Postarea spune că Frontal Lobe va lansa un nou model de căşti înainte de Crăciun: memorie de un terabit, cu conectivitate Pin-Line pentru ochelarii microsensibili Oakley. Tehnologia este revoluţionară, permiţând controlul datelor personale prin intermediul scanării Pin-Line a irisului unui utilizator. Analiştii prevăd că totul, de la telefoanele celulare la aparatele foto digitale, va deveni perimat odată cu intrarea pe piaţă a întregii game de caracteristici Oakley. Semnalul ştirii se luminează şi migrează către centrul maelstromului, în timp ce vizitatorii se îngrămădesc pe Google şi vizualizează imagini furate ale ochelarilor care scanează irisul.

Janice Mbutu, redactorul nostru şef, stă în uşa biroului ei, privind încruntată. Lumina roşie a maelstromului scaldă redacţia, o presantă aducere-aminte că Google ne întrece, absorbind trafic. În spatele unor pereţi de sticlă, Bob şi Casey, şefii de la Burning Wire, propriul nostru flux de date privind tehnologia de consum, ţipă la reporterii lor, cerându-le performanţe mai bune. Faţa lui Bob a devenit aproape la fel de roşie ca maelstromul.

Adevăratul nume al maelstromului este LiveTrack IV. Dacă aţi coborî la etajul cinci şi aţi deschide rastelul cu servere, aţi găsi un logo reprezentând mira unei lunete şi cuvintele OGLINDA FERMECATĂ – CUNOAŞTEREA ESTE PUTERE, ştanţate pe procesoarele lor, în portocaliu metalic, ceea ce v-ar zice că, deşi Bloomberg ne închiriază aparatele, cel care ne oferă algoritmii proprietari pentru analiza fluxurilor noastre web este un parteneriat Google-Neilsen – ceea ce înseamnă că plătim un concurent să ne spună ce se întâmplă cu conţinutul nostru.

LiveTrack IV urmăreşte datele privind consumul media – site-uri, fluxuri web, VOD, flux audio, transmisie TV – folosind programele statistice de la Google, asistate de tehnologia

Nielsen pentru dispozitivele personale de date, de la televizoare la tablete, de la căşti la telefoane mobile şi aparate de radio pentru maşini. A spune că maelstromul ţine degetul pe pulsul media este o subestimare. Ca şi cum ai afirma că musonul e puţin umed. Maelstromul e pulsul însuşi, tensiunea, amestecul sânge-oxigen; numărarea celulelor roşii şi albe, a limfocitelor T şi a cromozomilor bacterieni artificiali, analiza pentru SIDA şi hepatita G… Este realitate.

Versiunea maelstromului cu care lucrăm noi prezintă performanţa propriului nostru conţinut şi o compară în timp real cu primele 100 de evenimente clasate în funcţie de trafic. Ultima mea ştire este în maelstrom, scânteind lângă marginea monitorului, un articol despre incompetenţa guvernului: probele de ADN recoltate de la fluturele pestriţ, dispărut deja, au fost distruse prin neglijenţa Unităţii Federale de Prezervare Biologică din California. Fluturele – împreună cu alte şaizeci şi două de specii – a fost supus unor proceduri de depozitare improprii şi acum nu mai există nimic în flacoane, în afară de praf. Mostrele s-au spulberat literalmente. Reportajul meu începe cu angajaţii federali în genunchi, într-un subsol climatizat, în valoare de două miliarde de dolari, cu o duzină de aspiratoare criminalistice, pe care le-au împrumutat de la poliţia din Los Angeles pentru a absorbi particule de fluturi pe care s-ar putea să reuşească să-i reconstituie cândva în viitor.

În maelstrom, articolul e un vârf de ac lângă sorii şi lunile de trafic pâlpâitoare care reprezintă conţinutul altor reporteri. Nu prea le face faţă ştirilor despre dispozitivele companiei Frontal Lobe, recenziilor jocului Armored Total Combat sau transmisiilor live ale campionatelor bulimiei. Se pare că singurii care îmi citesc articolul sunt biologii pe care i-am intervievat. Nu e surprinzător. Când am scris despre mită pentru aprobările de parcelare, singurii care au citit articolul au fost specialiştii în amenajarea teritoriului. Când am scris despre favoritism în selecţia tehnologiilor de reciclare a apelor din oraşe, singurii care au citit au fost inginerii de specialitate. Însă, cu toate că nimeni nu pare interesat de aceste poveşti, eu sunt atras de ele, de parcă faptul că înţep tigrul administraţiei americane ar compensa, cumva, faptul că nu sunt în stare să înţep puiul de tigru al Noii Monarhii Divine Khamsing. E o absurditate, un fel de cruciadă donquijotescă. În consecinţă, salariul meu e cel mai mic din birou.

– Uhuuuu!

Capetele se întorc de la monitoare, caută sursa zgomotului: Marty Mackley, rânjind.

– Puteţi să-mi mulţumiţi…

Se apleacă şi apasă o tastă de pe tastatura lui.

– Acum.

O nouă postare apare în maelstrom, o mică sferă verde anunţându-se pe Glamour Report, pe blogul Scandal Money şi pe fluxurile web care poartă semnătura lui Marty. Sub ochii noştri, postarea absoarbe impulsuri de la clienţi software din toată lumea, notificând milioane de oameni care îi urmăresc semnătura că a lansat un nou material. Îmi deschid tableta, verific etichetele:

Double DP

ţopârlan HipHop

Ştiri muzicale

Schadenfreude[10]

minoră pedofilie…

Conform articolului lui Mackley, Double DP, rapperul cowboy al mafiei ruseşti – care, după opinia mea, nu e la fel de bun ca asiatica senzaţie pop Kulaap, dar pe care o jumătate de planetă îl agreează mai mult – e acuzat că a lăsat-o însărcinată pe fiica de paisprezece ani a chirurgului său estetician. Cititorii încep să observe şi, odată cu atenţia lor, noul articol verde, pâlpâitor, al lui Marty, începe să se impună în maelstrom. Steaua de conţinut pâlpâie, se măreşte şi apoi, de parcă cineva ar fi aruncat gazolină pe ea, explodează. Double DP pătrunde pe site-urile de socializare, începe să fie recomandat, absoarbe mai mulţi cititori, mai multe link-uri, mai multe clicuri… şi mai mulţi dolari din publicitate.

Marty dă din şolduri, într-un dans al victoriei, apoi face semn cu mâna, cerând atenţia tuturor.

– Şi asta nu e totul, prieteni.

Loveşte din nou tastatura şi postează un alt material: imagini live cu casa lui Double unde… se pare că bărbatul care a popularizat Ţopârlanii Ruşi se îndreaptă grăbit spre uşă. E o surpriză să vezi imagini video cu casa lui, derulându-se în direct. Cei mai mulţi paparazzi liber-profesionişti nu au destulă răbdare să stea şi să spere că poate, cine ştie, se va întâmpla ceva

[10] A te bucura de necazul altuia. *(N.t.)*

interesant. Se pare că Marty şi-a instalat propriile camere video la reşedinţă, ca să pândească aşa ceva.

Ne uităm cu toţii cum Double DP încuie uşa în urma lui. Marty spune:

– M-am gândit că DP merită curtoazia de a fi înştiinţat că reportajul e live.

– Fuge? întreabă Mikela Plaa.

Marty ridică din umeri.

– Vom vedea.

Şi, într-adevăr, se pare că Double e pe cale s-o şteargă englezeşte. E în Hummerul lui roşu. Pleacă.

Sub strălucirea verde a materialului său care câştigă teren, Marty zâmbeşte. Povestea capătă amploare şi el s-a instalat perfect pentru ceea ce urmează. Alte agenţii de ştiri şi bloguri se joacă acum de-a prinselea. Continuări ale poveştii se nasc, pâlpâind, în maelstrom, căpătând şi ele avânt, în timp ce redacţiile se căznesc să ne captureze traficul.

– Avem un elicopter? întreabă Janice, care a ieşit din biroul ei de sticlă, să urmărească spectacolul.

Marty aprobă din cap şi zice:

– Îl deplasăm la faţa locului. Am cumpărat o frumuseţe de imagine exclusivă şi cu poliţiştii, aşa că toată lumea va trebui să ne plătească dreptul de a folosi filmarea.

– Ai informat *Braţul Lung al Legii* despre conţinutul interactiv?

– Da. Contribuie din bugetul lor pentru elicopter.

Marty se aşază din nou, începe să ţăcăne la tastatură – o mitralieră care introduce date. Un murmur surd răzbate din camera tehnică, în timp ce Cindy C. îi sună pe furnizorii noştri de servicii de telecomunicaţii, securizând conexiunile, ca să facă faţă unui previzibil aflux de date. Ştie ceva ce noi nu ştim, un lucru pentru care a pregătit-o Marty. Adaugă ferme de servere-oglindă. Marty pare să nu observe publicul din jurul lui. Nu mai scrie. Se uită fix la maelstrom, urmărindu-i sfera strălucitoare a conţinutului. E dirijorul unei simfonii.

Grupul de relatări concurente creşte, pe măsură ce Gawker, Newsweek şi Throb se organizează toate şi reacţionează. Clicurile cititorilor noştri se îndreaptă în alte direcţii, încercând să afle dacă există ceva nou în materialele concurenţei. Marty zâmbeşte, loveşte tasta „publică” şi aruncă încă o găleată de carne în bazinul cu rechini al interesului public: un interviu filmat cu fata de paisprezece ani. Pe ecran, arată foarte tânără, şocant

de tânără. Are un ursuleţ.

– Jur că nu l-am plantat eu, comentează Marty. Ea l-a adus.

Acuzaţiile fetei sunt suprapuse peste goana lui Double către graniţă, un fel de mixaj de acuzaţii.

– Atunci el... Şi eu am spus... E singurul cu care... vreodată...

Sună de parcă Marty ar fi cumpărat licenţa câtorva dintre ritmurile lui Double însuşi pentru fundalul sonor al fugii în Humvee. Imaginile video saltă deja pe YouTube şi MotionSwallow ca nişte mingi de ping-pong. Maelstromul l-a mutat pe Double DP în centrul monitorului, odată cu creşterea numărului de materiale şi site-uri care indică spre acest subiect. Nu doar traficul creşte, postarea câştigă teren şi în reţelele sociale, pe măsură ce numărul de link-uri şi recomandări sporeşte.

– Cum e bursa? strigă cineva.

Marty scutură din cap.

– N-am acces la display.

Asta, pentru că, ori de câte ori lansează un material important, îl rugăm să ne arate imaginea de ansamblu. Ne întoarcem cu toţii spre Janice. Ea îşi dă ochii peste cap, dar clatină din cap, dându-şi aprobarea. Când Cindy termină de cumpărat bandă de trafic, deblochează imaginea. Maelstromul glisează în lături, în timp ce o a doua fereastră se deschide, toată numai diagrame şi grafice financiare: preţul nostru la bursă, influenţat de traficul sporit al articolului şi de creşterea veniturilor din publicitate.

Roboţii web de monitorizare a bursei au propria lor versiune de maelstrom; au identificat migrarea traficului de cititori. Decizii de vânzare şi cumpărare se rostogolesc pe monitor, reacţionând la popularitatea semnăturii lui Mackley. Pe măsură ce el alimentează povestea, fiara creşte. Mai multe fluxuri ne preiau, mai mulţi oameni le recomandă prietenilor materialul şi fiecare dintre ei este supus mesajelor agenţiilor noastre de publicitate, ceea ce înseamnă mai multe venituri pentru noi şi mai puţine pentru toţi ceilalţi. În acest moment, Mackley este mai presus de Super Bowl. Având în vedere că povestea poartă marca Double DP, va avea o ţintă demografică sigură: tineri între treisprezece şi douăzeci şi patru de ani, care cumpără gadgeturi în vogă, muzică nouă, haine la modă, jocuri în premieră, frizuri cu creastă, interfeţe pentru tablete şi tonuri de apel – nu doar o plajă demografică largă, ci şi una valoroasă.

Piaţa noastră creşte un punct. Se menţine. Creşte încă un

punct. Acum pe monitor rulează patru afişaje diferite. Filmarea panoramică a lui Double DP, imagini luate de motocicletele ce-i urmăresc pe poliţiştii care gonesc după el, elicopterul ridicându-se şi fereastra cu fata de paisprezece ani.

– Chiar ţin la el, zice aceasta. Avem o legătură. O să ne căsătorim.

Şi iată Hummerul răcnind pe Bulevardul Santa Monica, însoţit de cântecul *Cowboy Banger,* un cântec al lui Double ca fundal sonor.

Un nou val de recomandări în reţelele sociale asaltează povestea. Preţul nostru de piaţă creşte din nou. Teritoriul bonusului zilnic. Clicurile curg. Povestea are combinaţia potrivită de conţinut, ceea ce Mackley numeşte „cei trei *s”:* sex, stupiditate şi satisfacţie răutăcioasă. Piaţa creşte din nou. Toată lumea ovaţionează. Mackley face o plecăciune. Îl iubim cu toţii. El e jumătate din motivul pentru care îmi pot plăti chiria. Chiar şi un mic bonus redacţional din munca lui îmi ajunge să trăiesc. Nu ştiu sigur cât e câştigul lui când creează un asemenea eveniment. Cindy îmi spune că e „un şapte solid, puiule”. Semnătura lui e atât de căutată încât ar putea, probabil, să lucreze independent, dar atunci n-ar avea resurse să facă rost de un elicopter pentru o urmărire către Mexic. Relaţia este simbiotică. El face lucrul la care se pricepe cel mai bine şi Milestone îl plăteşte ca pe o celebritate. Janice bate din palme:

– Gata, toată lumea. V-aţi căpătat bonusul. Acum înapoi la treabă.

Un suspin general se înalţă. Cindy decuplează monitorul mare de la acţiuni şi bonusuri şi îl trece înapoi la munca obişnuită, generând conţinuturi care să lumineze maelstromul, să menţină în redacţie strălucirea verde, pâlpâitoare, a materialelor Milestone – totul, de la cronici despre autoturismul Mitsubishi cu consum de 2,5%, până la cum să-ţi alegi curcanul perfect pentru Ziua Recunoştinţei. Reportajul lui Mackley pulsează deasupra noastră, în timp ce lucrăm. El lansează în paralel articole adiţionale mai mici, actualizări, componente interactive, încurajându-şi publicul numeros să revină cel puţin încă o dată.

Marty îşi va petrece toată ziua în dialog cu această poveste mamut pe care a creat-o. Încurajându-şi vizitatorii să se întoarcă cel puţin pentru încă un clic. Le va da ocazia să facă schimb de opinii, să discute dacă le-ar plăcea să-l vadă pe DP pedepsit, să întrebe dacă te poţi, într-adevăr, îndrăgosti de o fată de

paisprezece ani. Povestea aceasta va avea o viaţă lungă, iar el o va creşte ca un tată mândru, hrănind-o şi cultivând-o, ajutând-o să-şi croiască drum prin viaţa maelstromului.

Mica mea pată verde de conţinut a dispărut. Se pare că până şi biologii guvernamentali sunt ataşaţi de Double DP.

Când tata nu făcea pariuri nesăbuite pe revoluţie, preda agronomia la Universitatea Naţională Laos. Probabil că viaţa noastră ar fi fost alta dacă ar fi fost un cultivator în orezăriile din suburbiile capitalei, în loc să fie înconjurat de intelectuali şi de idei. Dar karma lui a fost să fie profesor şi cercetător şi, astfel, în timp ce sporea producţia de orez din Laos cu 30%, se umplea şi de fantezii de jucător: Thoreau, Gandhi, Martin Luther King, Saharov, Mandela, Aung Sung Kyi. Adevăraţi jucători, cu toţii. Obişnuia să spună că dacă locuitorii albi ai Africii de Sud au putut fi făcuţi să simtă ruşine, atunci şi pretinsul monarh trebuie să-şi îndrepte metodele. Susţinea că Thoreau trebuie să fi fost originar din Laos, judecând după maniera atât de politicoasă a protestului său.

După descrierea tatălui meu, Thoreau a fost un sihastru al codrului, retras în junglă să-şi caute iluminarea.

Să trăiască printre baniani şi viţa căţărătoare din Massachusetts şi să mediteze la natura suferinţei. Tata era de părere că Thoreau a fost, fără îndoială, vreun călugăr budist renăscut. Vorbea adesea despre domnul Henry David şi, în imaginaţia mea, acest *falang*[11] era şi el un om voinic, ca tata.

Când prietenii tatei ne vizitau în noapte – după lovitură şi contralovitură şi după marşul insurecţiei cu sprijin chinez a lui Khamsing –, vorbeau adesea despre domnul Henry David. Tata şedea cu prietenii şi studenţii lui, bând cafea neagră de Laos şi fumând ţigări, după care scria plângeri, atent formulate, împotriva guvernului, pe care studenţii lui le copiau mai apoi şi le lăsau în locuri publice, le distribuiau prin jgheaburi şi le lipeau pe ziduri în toiul nopţii.

Manifestele lui de protest întrebau unde i-au plecat prietenii şi de ce familiile lor sunt atât de singure. Întrebau de ce călugării sunt loviţi în cap de soldaţii chinezi, când fac greva foamei în faţa palatului. Uneori, când era beat şi când aceste mici jocuri nu-i satisfăceau predispoziţia pentru risc, trimitea editoriale la ziare.

---

[11] Termen thailandez folosit generic pentru occidentali. *(N.t.)*

Niciunul dintre acestea n-a fost vreodată publicat, dar tata era înzestrat cu un spirit care-l făcea să creadă că poate ziarele se vor schimba. Că statura lui de părinte al agriculturii laoţiene ar putea, cumva, să-i determine pe editori să se sinucidă, publicându-i protestele.

Totul s-a sfârşit cu mama servindu-i cafea unui căpitan al poliţiei secrete, în timp ce alţi doi poliţişti aşteptau în faţa uşii noastre. Căpitanul a fost foarte politicos: i-a oferit tatei o ţigară 555 – o marcă devenită deja rară şi de contrabandă – şi i-a aprins-o. Apoi a desfăcut manifestul pe măsuţă, dând la o parte, cu blândeţe, ceştile de cafea, cu tot cu farfurioare, ca să-i facă loc. Era boţit şi rupt, mânjit de noroi. Plin de acuzaţii la adresa lui Khamsing. Inconfundabil unul de-al tatei.

Tata şi poliţistul au stat şi au fumat împreună, examinând hârtia în tăcere. În cele din urmă, căpitanul a întrebat:

– Te vei opri?

Tata a tras din ţigară şi a suflat fumul încet, studiind manifestul aflat între ei.

– Respectăm cu toţii ceea ce ai făcut pentru Regatul Lao. Eu însumi am rude care ar fi murit de foame dacă n-ar fi existat munca dumitale în sate.

Căpitanul s-a aplecat spre tata.

– Dacă promiţi că nu mai scrii astfel de manifeste şi plângeri, totul poate fi uitat. Totul.

Dar tata n-a spus nimic. Şi-a terminat ţigara. A stins-o.

– Ar fi dificil să fac o asemenea promisiune, a rostit.

Căpitanul a fost surprins.

– Ai prieteni care au pus o vorbă pentru dumneata. Poate te mai gândeşti. De dragul lor.

Tata a ridicat uşor din umeri. Căpitanul a netezit manifestul mototolit, îndreptându-l mai bine. L-a citit de la cap la coadă.

– Aceste foi nu fac nimic. Dinastia Khamsing nu se va prăbuşi pentru că tipăreşti dumneata câteva proteste. Majoritatea sunt rupte înainte să fie citite de cineva. Nu slujesc la nimic. Sunt inutile.

Căpitanul aproape îl implora. Şi-a ridicat privirea şi m-a văzut stând de veghe la uşă.

– Renunţă, a continuat el. Pentru familia ta, dacă nu pentru prieteni.

Mi-ar plăcea să spun că tata a rostit ceva măreţ. Ceva onorabil despre revolta împotriva tiraniei. Poate să-l invoce pe

unul dintre idolii lui. Aung Sung Kyi sau Saharov sau domnul Henry David, cu aplecarea lui către protestul politicos. Dar n-a zis nimic. Doar a stat cu mâinile pe genunchi, privind în jos la manifestul sfâşiat. Mă gândesc acum că tata trebuie să fi fost foarte speriat. Cuvintele îi veneau întotdeauna uşor pe buze. Însă n-a făcut decât să se repete:

– Ar fi dificil.

Căpitanul a aşteptat. Când a devenit evident că tata nu mai are nimic de adăugat, a lăsat jos ceaşca de cafea şi le-a făcut semn oamenilor lui să intre. Au fost cu toţii foarte politicoşi. Cred că, în timp ce l-au condus pe tata afară, căpitanul chiar şi-a cerut scuze de la mama.

Suntem în ziua a treia a minei de aur Double DP şi soarele verde străluceşte deasupra noastră, a tuturor, scăldându-ne în lumina lui liniştitoare, profitabilă. Eu lucrez la cel mai nou material al meu, cu căştile Frontal Lobe în urechi, ţinând la distanţă orice, în afară de munca imediată. Este întotdeauna puţin dificil pentru cineva să scrie în a treia sa limbă, dar cântăreaţa şi compatrioata mea preferată, Kulaap, îmi şopteşte în ureche că *Dragostea e o pasăre* şi treaba merge bine. Cu ea cântându-mi în limba copilăriei noastre, mă simt foarte acasă.

O bătaie pe umăr mă întrerupe. Îmi scot căştile din urechi şi îmi întorc privirea spre Janice, care se înalţă deasupra mea.

– Ong, trebuie să vorbesc cu tine, zice şi îmi face semn s-o urmez.

În biroul ei, închide uşile în urma mea şi se duce la masă.

– Ia loc, Ong.

Butonează la tabletă, scotoceşte prin date.

– Cum îţi merge?

– Foarte bine, mulţumesc.

Nu sunt sigur dacă vrea să spun mai mult, dar e de aşteptat să-mi zică ea. Americanii nu prea lasă loc de presupuneri.

– La ce lucrezi pentru următorul articol? întreabă.

Zâmbesc. Îmi place subiectul, îmi aduce aminte de tata. Şi, cu glasul liniştitor al lui Kulaap în urechi, am terminat aproape toată cercetarea. Albăstreaua, o floare făcută celebră în jurnalele domnului Henry David Thoreau, înfloreşte prea devreme pentru a fi polenizată. Se pare că albinele n-o găsesc în martie, atunci când înfloreşte. Oamenii de ştiinţă pe care i-am intervievat dau vina pe încălzirea globală; floarea a ajuns în pericol de dispariţie.

Am intervievat biologi şi naturalişti locali şi acum mi-ar plăcea să mă duc în pelerinaj la lacul Walden, pentru această albăstrea care ar putea să fie în curând pusă şi ea la păstrare într-un laborator federal, cu tehnicienii în costume curate, cu aspiratoarele lor criminalistice.

Când termin de descris articolul, Janice se uită la mine ca la un nebun. Îmi dau seama că mă crede aşa pentru că îi citesc pe chip. Şi, de asemenea, pentru că-mi spune.

– Eşti complet nebun!

Americanii sunt foarte direcţi. E greu să păstrezi un aer netulburat când ţipă la tine. Uneori, cred că m-am adaptat la America, sunt aici deja de cinci ani, de când am venit din Thailanda cu o bursă, dar în asemenea momente nu pot decât să zâmbesc şi să încerc să nu mă fac mic de spaimă, în timp ce figurile lor se descompun şi urlă şi turuie. Dar Janice e americancă şi e foarte furioasă.

– Nici vorbă să autorizez o asemenea aiureală!

Încerc să trec peste furia ei zâmbind şi apoi îmi amintesc de faptul că americanii nu interpretează un zâmbet de scuză în acelaşi fel ca laoţienii. Nu mai zâmbesc şi dau feţei mele o… oarecare expresie. Serioasă, sper.

– Subiectul e foarte important, îi spun. Ecosistemul nu se adaptează corect la schimbările climatice. În schimb, a pierdut…

Bâjbâi după cuvânt.

– Sincronicitate. Aceşti oameni de ştiinţă cred că floarea poate fi salvată, dar numai dacă importă o albină care se găseşte în Turcia. Ei cred că pot înlocui funcţia populaţiei locale de albine şi că lucrul acesta nu va fi prea perturbator.

– Flori şi albine din Turcia.

– Da. Este un subiect important. Să lase florile să dispară? Sau să încerce să păstreze renumita floare, influenţând ambientul lacului Walden? Cred că cititorii tăi vor considera că e foarte interesant.

– Mai interesant decât asta? zice Janice arată prin peretele de sticlă, către maelstrom, la soarele verde, pâlpâitor al lui Double DP, care s-a baricadat acum într-un hotel mexican şi a luat ostatici doi fani. Ştii câte clicuri primim? mă întreabă. Avem exclusivitate. Marty a câştigat încrederea lui Double şi merge mâine acolo pentru un interviu, presupunând că mexicanii nu dau buzna cu trupe de comando. Oamenii revin din două-n două minute doar ca să se uite pe blogul lui Marty cum se pregăteşte

de plecare.

Sfera strălucitoare nu doar domină ecranul maelstromului; spulberă orice altceva. Dacă ne uităm la roboţii de monitorizare a bursei, oricine nu are protecţia umbrelei noastre corporative a suferit de pe urma lipsei imaginilor vizuale. Până şi subiectul Frontal Lobe/Oakley a fost înghiţit. Trei zile de supremaţie totală în maelstrom au fost foarte profitabile pentru noi. Acum Marty le arată vizitatorilor săi cum va purta o vestă antiglonţ pentru cazul în care comandourile mexicane atacă în timp ce el discută cu DP despre natura iubirii adevărate. Şi are pregătit pentru lansare încă un interviu în exclusivitate, cu mama. Cindy a editat filmul şi ne-a spus tuturor cât e de dezgustată de toată povestea. Se pare că femeia şi-a dus fata cu maşina la vila lui DP, la o petrecere nocturnă la piscină, singură.

– Poate că unii s-au săturat de DP şi doresc să vadă altceva, sugerez eu.

– Nu te împuşca în picior cu o poveste despre flori, Ong. Până şi călătoria culinară a lui Pradeep prin Ladakh are mai multe vizualizări decât chestia asta pe care o scrii tu.

Are aerul că e pe cale să spună mai mult, dar apoi se opreşte pur şi simplu. Parcă şi-ar cântări cuvintele. E atipic. De obicei vorbeşte înainte să-şi pună gândurile în ordine.

– Ong, îmi placi, zice.

Mă forţez să zâmbesc, dar ea continuă.

– Te-am angajat pentru că am avut o presimţire bună în privinţa ta, nu m-a deranjat să achit vizele ca să poţi rămâne în ţară. Eşti un om bun. Scrii bine. Dar media de pe fluxul tău e sub o mie de accesări.

Janice îşi coboară privirea la tableta ei, apoi se uită din nou la mine.

– Trebuie să-ţi îmbunătăţeşti media. N-ai aproape niciun cititor care să te selecteze pentru prima pagină. Şi, chiar şi atunci când se abonează la fluxul tău, cititorii îl pun în rândul al treilea.

– Lectură spanac, o completez.

– Ce?

– Domnul Mackley o numeşte lectură spanac. Când oamenii au senzaţia că ar trebui să facă un lucru virtuos, ca de pildă să-şi mănânce spanacul, dau clic la mine. Sau citesc Shakespeare.

Roşesc, brusc jenat. Nu vreau să insinuez că munca mea e de acelaşi calibru cu a unui mare poet. Vreau să mă corectez, dar

sunt prea stânjenit. Aşa că tac şi stau în faţa ei, roşind.

Ea se uită la mine.

– Da. Ei bine, asta-i o problemă. Uite, respect ceea ce faci. Eşti, evident, foarte deştept.

Ochii ei scanează tableta.

– Chestia cu fluturele pe care ai scris-o a fost, la drept vorbind, foarte interesantă.

– Da?

Mă forţez din nou să zâmbesc.

– Doar că nimeni nu vrea să citească poveştile astea.

Încerc să protestez:

– Dar m-ai angajat ca să scriu poveştile importante. Poveştile despre politică şi guvern, să continui tradiţiile vechilor ziare. Îmi amintesc ce-ai spus când m-ai angajat.

– Da, bine, zice Janice, ferindu-şi privirea. Mă gândeam mai mult la un scandal pe cinste.

– Fluturele pestriţ e un scandal. Fluturele acela a dispărut acum.

– Nu, nu-i un scandal, răspunde oftând. E doar o poveste deprimantă. Nimeni nu citeşte o poveste deprimantă, cel puţin nu mai mult de o singură dată. Şi nimeni nu se abonează la un flux deprimant.

– O mie de oameni s-au abonat.

– O mie de oameni, repetă Janice râzând. Nu suntem vreo comunitate web din Laos, suntem Milestone şi concurăm pentru clicuri cu ei, zice şi flutură mâna, arătând afară, către maelstrom. Poveştile tale nu durează mai mult de-o jumătate de zi; nu sunt niciodată recomandate pe reţelele de socializare de nimeni în afara unui grup marginal. Dumnezeule, face ea scuturând din cap, nici măcar nu ştiu care e structura ta demografică: hipioţi centenari? Câţiva birocraţi federali? Numărul nu justifică, pur şi simplu, timpul pe care îl acorzi fiecărui subiect.

– Ce articole vrei să scriu?

– Nu ştiu. Orice. Recenzii de produse. Ştiri pe care le poţi folosi. Dar nimic din aceste chestii gen „regretăm să vă aducem la cunoştinţă vestea proastă”. Dacă un cititor n-are cum să ajute un afurisit de fluture, atunci nu merită să-i aminteşti de el. Asta doar îi deprimă pe oameni şi îţi scade numărul de vizitatori.

– N-avem destui de la Marty?

Râde.

– Îmi aminteşti de mama. Uite, nu vreau să te scot, dar dacă

nu începi să aduci o medie zilnică de cel puţin cincizeci de mii, n-o să am de ales. Media grupului nostru este mult sub a altor echipe şi, când vin evaluările, facem impresie proastă. Am bătăi de cap cu Nguyen în sondajul despre tehnologie şi jucării şi cu Penn în cel despre yoga şi spiritualitate şi nimeni nu vrea să citească despre cum o să se umple lumea de rahat. Du-te şi găseşte-mi nişte subiecte pe care oamenii vor să le citească.

Janice mai spune câteva lucruri, vorbe care cred că sunt menite să mă inspire şi să mă înflăcăreze, şi apoi mă pomenesc stând în faţa uşii, confruntându-mă din nou cu maelstromul.

Adevărul e că n-am scris niciodată articole populare. Nu sunt un jurnalist popular. Sunt serios. Sunt lent. Nu mă mişc cu viteza pe care aceşti americani par s-o iubească. „Găseşte un subiect pe care oamenii vor să-l citească.” Pot să continui povestea lui Mackley, la Double DP, poate nişte chestii colaterale la materialul lui principal, dar, cumva, am impresia că cititorii vor şti că nu sunt sincer.

Marty mă vede stând în faţa biroului lui Janice. Vine la mine.

– Îţi face zile fripte cu numărul de cititori?

– Nu scriu genul potrivit de articole.

– Da, eşti un idealist.

Rămânem amândoi acolo, preţ de o clipă, meditând la natura idealismului. Deşi e foarte american, Marty îmi place fiindcă înţelege inimile oamenilor. Au încredere în el. Până şi Double DP are încredere în el, deşi Marty i-a transformat numele într-o ştire citită pe fiecare tabletă. Are o inimă bună. *Jai dee*[12]. Îmi place. Cred că e onest.

– Uite, Ong, îmi place ce faci, zice el şi mă cuprinde pe după umeri.

Pentru o clipă, am impresia că urmează să mă frece pe cap cu afecţiune şi că va trebui să mă străduiesc să nu mă crispez, dar simte şi îşi retrage mâna.

– Uite, Ong, ştim amândoi că eşti îngrozitor la genul ăsta de muncă. Aici ne ocupăm de ştiri. Şi tu nu eşti croit pentru asta.

– Viza mea spune că trebuie să rămân angajat.

– Da, Janice e o mârşavă că te-a prins. Uite.

Face o pauză, după care continuă:

– Am povestea asta cu Double DP în Mexic. Dar mai am şi alt subiect la dospit. O exclusivitate. Eu oricum mi-am căpătat deja

[12] Bun la suflet. *(N.t.)*

bonusul. Şi asta ar trebui să-ţi ridice media.

– Nu cred că pot scrie articole colaterale la materialele cu Double DP.

Marty zâmbeşte larg.

– Nu despre asta e vorba. Şi nu e un act de caritate. Eşti, de fapt, omul potrivit.

– E despre guvern ca prost administrator?

Râde, dar cred că, de fapt, nu de mine.

– Nu.

Tace.

– E vorba de Kulaap, continuă el zâmbind. Un interviu.

Îmi ţin răsuflarea. Compatrioata mea de aici din America. A plecat şi ea în vremea epurării. Făcea un film în Singapore, când tancurile au pornit, aşa că n-a fost prinsă în capcană. Era deja foarte populară în toată Asia şi, când Khamsing ne-a transformat ţara într-o gaură neagră, lumea a aflat. Acum e populară şi aici în America. E foarte frumoasă. Şi îşi aminteşte de ţara noastră de dinainte să se cufunde în beznă. Inima îmi bubuie.

Marty continuă:

– A acceptat să-mi dea un interviu în exclusivitate. Dar voi vorbiţi aceeaşi limbă, aşadar presupun că ar fi de acord să facem schimb.

Tace, cu un aer serios.

– Ne leagă amintiri plăcute, continuă el. Nu dă interviuri chiar oricui. Am făcut o mulţime de dezvăluiri despre ea pe când Laosul devenea un iad. Am scris o grămadă de articole favorabile. Acest interviu este deja o favoare specială, aşa că nu-l face harcea-parcea.

Scutur din cap.

– Nu, nicidecum.

Îmi lipesc palmele şi mi le apropii de frunte, într-un *nop* de recunoştinţă.

– N-o să-l fac harcea-parcea.

Mai fac un nop.

El râde.

– Nu te obosi cu politeţurile. Janice e în stare să te castreze numai să crească preţul de piaţă, dar noi suntem băieţii din tranşee. Rămânem uniţi, aşa-i?

Dimineaţa, fac un ibric de cafea tare, cu lapte condensat. Fierb supă cu tăiţei de orez şi adaug germeni de fasole, ardei iuţi

şi oţet, şi încălzesc o felie de pâine franţuzească, pe care o iau de la o brutărie vietnameză din apropiere. Cu un nou mixaj din muzica lui Kulaap, de la DJ Dao, revărsându-se dinspre combina mea muzicală, mă aşez la mica masă de bucătărie, îmi torn cafea din ibricul aparatului şi îmi deschid tableta.

Tableta e o creaţie uimitoare. În Laos, un ziar era o hârtie, real, static şi lipsit de orice în afara ştirilor oficiale. Adevăratele ştiri în Noul nostru Regat Divin nu veneau din ziare ori de la televizor, prin telefoanele mobile ori prin căştile din urechi. Nu veneau prin internet sau fluxuri, doar dacă aveai încredere că vecinul nu se uită peste umărul tău la un internet café şi dacă ştiai că n-ai în spate poliţia secretă sau un proprietar care ar fi în stare să te identifice când vin băieţii să întrebe cine e persoana care a folosit staţia de acolo să comunice cu lumea exterioară.

Ştirile adevărate veneau din zvonurile şoptite, cotate în funcţie de încrederea pe care o acordai celui care le şoptea. Era o rudă? Îl cunoşteai de suficient timp? Avea ceva de câştigat împărtăşind vestea? Tata şi vechii lui colegi de clasă aveau încredere unul în altul. Avea încredere şi în unii dintre studenţii lui. Cred că de aceea securitatea a venit, în cele din urmă, să-l ia. Unul dintre prietenii sau studenţii lui de încredere le-a şoptit unor prieteni oficiali. Poate domnul Inthachak sau Som Vang. Poate altcineva. E imposibil să scrutezi în bezna acelei istorii şi să ghiceşti cine spunea poveşti adevărate şi în ce scop.

În orice caz, asta a fost karma tatei, aşa că probabil nu contează cine a şoptit. Dar înainte de acel moment – înainte ca ştirile despre tatăl meu să ajungă la urechile oficiale – nicio ştire adevărată nu se revărsa către Lao TV sau către *Vientiane Times.* Ceea ce însemna că atunci când au avut loc protestele şi tata a intrat pe uşă cu sânge pe faţă, de la loviturile de baston, am putut citi cât am vrut despre cei trei mii de şcolari care i-au cântat noului nostru monarh imnul naţional. În timp ce tata zăcea în pat, delirând de durere, ziarele ne-au anunţat despre un contract pentru cauciuc semnat cu China, care avea să tripleze veniturile provinciei Luang Namtha şi că barajul de pe Nam Theun câştigă acum 22,5 miliarde pe an din furnizarea energiei electrice către Thailanda. Dar în ziare nu existau bastoane însângerate, nici călugări morţi şi niciun Mercedes-Benz în flăcări pe râu, plutind către Cambodgia.

Ştirile adevărate veneau pe aripile zvonurilor, se furişau în casa noastră la miezul nopţii, stăteau cu noi la masă, sorbeau

cafea şi fugeau înainte ca liniştea să fie curmată de cântatul cocoşilor. În întuneric, la o ţigară aprinsă, am aflat că Vilaphon a dispărut sau că soţia domnului Saeng a fost bătută, ca avertisment. Ştirile adevărate erau prea preţioase ca să rişti să le faci publice.

Aici, în America, pagina mea străluceşte de multe ştiri, pâlpâie în ferestre video, se revarsă spre mine peste banda largă. E o cascadă de informaţii. În timp ce pagina mea personală de ştiri se deschide, fluxurile mele se aranjează, sortându-se în funcţie de priorităţi şi de categoriile pe care le-am fixat, un amestec de ştiri despre provincia Meung, bloguri ale refugiaţilor din Laos şi chaturile cu câţiva prieteni apropiaţi din Thailanda şi din universitatea americană pe care am urmat-o, cu o bursă umanitară.

Pe a doua şi a treia pagină am ştirile generale, ce oferă Milestone, *Bangkok Post* şi *Phnom Penh Express* – cu ştirile alese de redacţiile lor. Dar, când termin cu propriile-mi selecţii, adesea nu am timp să trec în revistă titlurile pe care aceste serioase redacţii le selectează pentru miticul cititor universal.

În ceea ce mă priveşte, ştiu mult mai bine decât ei ce vreau să citesc şi, cu propriile-mi cuvinte-cheie şi urmărind etichetele, pot dezgropa poveşti şi discuţii pe care agenţia nu s-ar gândi niciodată să le ofere. Chiar dacă nu pot să văd chiar în gaura neagră, pot să alunec pe marginile ei, să intuiesc ştiri de la hotarul ei.

Caut etichete precum Vientiane, Laos, Lao, Khamsing, prietenia China-Laos, Korat, Triunghiul de Aur, Independenţa Hmong, RPD Laos, numele tatălui meu… Doar aceia dintre noi care suntem laoţieni exilaţi în urma Epurării din Martie citim, într-adevăr, aceste bloguri. E aproape ca atunci când locuiam în capitală. Blogurile sunt zvonurile pe care ni le şopteam unul altuia. Acum ne publicăm şoaptele pe internet şi participăm la liste de discuţii în locul grupurilor secrete de la cafea, dar e acelaşi lucru. Înseamnă familie, atâta câtă avem acum fiecare dintre noi.

Pe maelstrom, etichetele pentru Laos nici măcar nu apar. Etichetele noastre au înflorit cu strălucire într-o vreme, cât au mai existat studenţi disidenţi care încărcau conţinutul de pe telefoanele lor mobile, iar imaginile erau sinistre şi şocante. Dar apoi liniile telefonice au căzut, ţara s-a prăbuşit în gaura ei neagră şi acum nu mai suntem decât noi, mica reţea care

funcţionează în afară.

Un titlu de pe Jumbo Blog îmi atrage privirea. Deschid site-ul şi tableta se umple de imaginea colorată a taximetrului cu trei roţi din copilăria mea. Vin adesea pe acest site. Este un loc de alinare.

Laofriend scrie că nişte oameni, poate o întreagă familie, au traversat înot Mekongul şi au reuşit să ajungă în Thailanda. Nu e sigur dacă au fost acceptaţi ca refugiaţi sau dacă au fost trimişi înapoi.

Nu e o ştire oficială. Mai mult ideea unei ştiri. *SomPaBoy* n-o crede, dar *Khamchanh* susţine că zvonul e adevărat, auzit de la cineva care are o soră măritată cu un grănicer din Isaan, din armata thailandeză. Aşa că ne agăţăm de ea. Ne punem întrebări despre ea. Oare de unde au venit acei oameni, ne întrebăm dacă, în ciuda tuturor probabilităţilor, ar putea fi cineva apropiat: un frate, o soră, un văr, un tată…

După o oră, închid tableta. E absurd să mai citesc. Nu face decât să-mi stârnească amintiri. E absurd să-ţi faci griji pentru trecut. RPD Laos nu mai există. Să-ţi doreşti altceva înseamnă suferinţă.

Recepţionerul de la Novotel mă aşteaptă. Un angajat al hotelului, cu o cheie, mă conduce către un hol privat cu ascensoare şi urcăm în goană prin smog şi înălţimi. Uşile liftului se deschid spre o mică intrare, cu o uşă groasă de mahon. Angajatul intră înapoi în lift şi dispare, lăsându-mă în acest antreu ciudat. Probabil sunt examinat de gărzile lui Kulaap.

Uşa de mahon se deschide şi un negru zâmbitor, cu patruzeci de centimetri mai înalt decât mine şi cu muşchi care se unduiesc ca şerpii, îmi face semn să intru. Mă conduce prin sanctuarul lui Kulaap. Temperatura e ridicată, aproape tropicală, şi pretutindeni împrejur ţâşnesc fântâni. Apartamentul e scăldat în muzica apei. Mă deschei la guler, în umezeală. Mă aşteptam la aer condiţionat şi, în schimb, nădueşesc. E aproape ca acasă. Şi deodată ea apare în faţa mea şi rămân fără grai. E frumoasă, ba mai mult de-atât. E intimidant să te afli în prezenţa cuiva care există doar în filme şi în muzică, dar care nu s-a aflat niciodată în faţa ta în carne şi oase. Nu e atât de uluitoare ca în filme, dar are mai multă viaţă, e mai prezentă; filmele pierd această latură a ei. Fac un *nop* de salut, împreunându-mi mâinile, atingându-mi fruntea.

Râde, îmi ia mâna şi mi-o strânge în stil american.

– Ai noroc că Marty te place atât de mult, spune ea. Nu-mi plac interviurile.

Abia îmi regăsesc glasul.

– Da. Am doar câteva întrebări.

– O, nu. Nu fi sfios.

Râde din nou şi nu mă lasă de mână, mă trage către camera de zi.

– Marty mi-a povestit despre tine. Ai nevoie de ajutor în privinţa ratingurilor. M-a ajutat şi pe mine cândva.

E înspăimântătoare. E din poporul meu, dar s-a adaptat mai bine decât mine la locul acesta. Pare să se simtă bine aici. Calcă altfel, zâmbeşte altfel, e o americancă, poate cu ceva din parfumul ţării noastre, dar cu nimic din rădăcini. Este evident. Şi ciudat de dezamăgitor. În filme are o anumită ţinută, dar acum se aşază pe canapea şi se tolăneşte cu picioarele întinse în faţă. Fără să-i pese deloc. Sunt stânjenit în locul ei şi mă bucur că nu mi-am pregătit încă aparatul de filmat. Îşi saltă picioarele pe canapea. Nu pot să nu fiu şocat. Îmi prinde expresia şi zâmbeşte.

– Eşti mai rău decât părinţii mei. Proaspăt debarcat.

– Îmi pare rău.

– Nu-ţi face griji, zice şi ridică din umeri. Am crescut aici jumătate din viaţă; altă ţară, alte reguli.

Sunt stânjenit. Încerc să nu râd din cauza tensiunii pe care o simt.

– Am doar câteva întrebări pentru interviu, spun.

– Dă-i drumul.

Se ridică şi se aranjează pentru trepiedul video pe care îl montez.

– Când a avut loc Epurarea din Martie, erai în Singapore, încep.

– Aşa e, zice dând din cap. Terminam *Tigrul şi fantoma.*

– Care a fost primul tău gând? Ai vrut să te întorci? Ai fost surprinsă?

Se încruntă.

– Opreşte aparatul.

Când e oprit, se uită la mine cu milă.

– Nu aşa obţii accesări. Pe nimeni nu interesează vechea noastră revoluţie. Nici măcar pe fanii mei.

Se ridică brusc şi strigă prin jungla verde a apartamentului ei:

– Terrell?

Negrul vânjos îşi face apariţia. Zâmbitor şi periculos, înălţându-se ameninţător deasupra mea. E înfricoşător, în filmele cu care am crescut apăreau *falangi* ca el. Negri înspăimântător de voinici, pe care eroii noştri trebuiau să-i învingă. Mai târziu, când am ajuns în America, a fost altfel şi am descoperit că *falangilor* şi negrilor nu le place felul în care îi înfăţişăm în filme. Cam ca atunci când mă uit eu la filmele lor despre Vietnam şi văd cât de urât se poartă luptătorii pentru libertate din Laos. Departe de realitate, înfăţişaţi ca nişte animale. Dar, totuşi, nu pot să nu mă crispez când Terrell se uită la mine.

– Ieşim, zice Kulaap. Ai grijă să afle şi câţiva paparazzi. O să le oferim un spectacol.

– Nu înţeleg, spun.

– Vrei clicuri, nu-i aşa?

– Da, dar…

Ea zâmbeşte.

– N-ai nevoie de un interviu. Ai nevoie de un eveniment, îmi explică, apoi mă examinează din cap până-n picioare. Şi de haine mai bune.

Îi face semn cu capul omului de pază.

– Terrell, îmbracă-l.

O frenezie de bliţuri ne întâmpină când ieşim din blocul turn. Paparazzi peste tot. Motociclete turându-se şi Terrell şi alţi trei dintre oamenii lui conducându-ne printre ziarişti către limuzină, dând camerele de filmat la o parte cu o violenţă şi o putere care se deosebesc total de compasiunea grijulie pe care mi-a arătat-o când a ales pentru mine un costum Gucci.

Kulaap se arată surprinsă corespunzător la vederea mulţimii şi a reporterilor care ţipă, dar nici pe departe atât de surprinsă ca mine, şi apoi suntem în limuzină, ieşind în viteză din sensul giratoriu al hotelului, cu paparazzii după noi.

Kulaap se apleacă deasupra tabletei de la bordul maşinii, introducând coduri de acces. E foarte frumoasă, îmbrăcată într-o rochie neagră care-i atinge coapsele, cu bretele subţiri care-i mângâie umerii goi şi catifelaţi. Mă simt de parcă aş fi într-un film. Ea mai apasă nişte taste. Un monitor se aprinde, înfăţişând farurile din spate ale maşinii noastre: filmarea făcută de paparazzii care ne urmăresc.

– Ştii că n-am nicio relaţie de trei ani? mă întreabă.

– Da. Ştiu din biografia de pe site-ul tău.

Ea zâmbeşte larg.

– Şi acum se pare că mi-am găsit pe cineva dintre compatrioţii mei.

– Dar nu suntem la o întâlnire, protestez.

– Bineînţeles că da, răspunde şi zâmbeşte din nou. Ies la o presupusă întâlnire secretă cu un băiat drăguţ şi misterios din Laos. Şi uită-te la toţi paparazzii care ne urmăresc, întrebându-se unde mergem şi ce-o să facem.

Introduce un alt cod şi acum putem vedea imagini în direct cu urmăritorii, aşa cum apar din spatele limuzinei ei. Zâmbeşte.

– Fanii mei vor să vadă cum e viaţa pentru mine.

Aproape că-mi imaginez cum arată maelstromul în clipa asta: subiectul lui Marty va rămâne, dar acum o mulţime de alte site-uri vor scânteia şi în mijlocul lor se va găsi punctul de vedere al lui Kulaap însăşi despre această aventură, atrăgându-şi astfel fanii, care vor dori să ştie direct de la ea ce se petrece. Ridică o oglindă, se aranjează şi pe urmă zâmbeşte în camera video a smartphone-ului ei.

– Bună, tuturor. Se pare că secretul mi-a fost descoperit. Mă gândeam că ar trebui să vă spun că sunt la o întâlnire încântătoare cu un bărbat încântător. O să vă anunţ cum merge, promit.

Îndreaptă camera spre mine. Mă holbez la ea prosteşte. Ea râde.

– Spune „bun-găsit şi bun-rămas”, Ong.

– Bun-găsit şi bun-rămas.

Râde din nou, îşi flutură mâna spre camera telefonului.

– Vă iubesc pe toţi! Sper să aveţi o noapte plăcută, aşa cum voi avea eu.

Întrerupe filmarea şi tastează o parolă, să-şi lanseze clipul pe site.

E o nimica toată. Nu e o ştire, nici măcar o informaţie în premieră, dar când deschide o altă fereastră pe tabletă, afişând propria ei miniversiune a maelstromului, văd site-ul ei scânteind de trafic. Versiunea ei de maelstrom e mai slabă decât cea pe care o avem la Milestone, totuşi este o fereastră impresionantă către datele relevante pentru etichetele lui Kulaap.

– Care e numele fluxului tău? mă întreabă. Să vedem dacă putem să-ţi mărim traficul.

– Vorbeşti serios?

– Marty Mackley a făcut mai mult de-atât pentru mine. I-am

spus c-o să-l ajut. În plus, nu vrem să fii trimis înapoi în gaura neagră, nu-i aşa? zice râzând.

Nu mă pot abţine de la o reacţie întârziată.

– Ştii despre gaura neagră?

Zâmbetul ei e aproape trist.

– Doar fiindcă mi-am urcat picioarele pe mobilă, crezi că nu-mi pasă de mătuşile şi de unchii mei de acasă? Că nu mă îngrijorează ce se întâmplă?

– Eu…

Scutură din cap.

– Eşti atât de proaspăt debarcat.

– Foloseşti Jumbo Café…

Mă opresc. Pare prea puţin plauzibil.

Ea se apleacă spre mine.

– Numele meu de utilizator e *Laofriend.* Al tău care e?

– *Littlexang.* Credeam că *Laofriend* e băiat…

Doar râde.

Mă aplec spre ea.

– E adevărat că familia a reuşit?

Clatină din cap afirmativ.

– Cu siguranţă. Un general din armata thailandeză e fan de-al meu. Îmi spune tot. Au un post de ascultare. Şi uneori trimit iscoade peste graniţă.

Mă simt aproape ca acasă.

Mergem într-un mic restaurant laoţian, unde toată lumea o recunoaşte şi năvăleşte asupra ei, iar proprietarii îi încuie pur şi simplu afară pe paparazzi, când devin prea sâcâitori. Ne petrecem seara dezgropând amintiri din Vientiane. Descoperim că ne-a plăcut amândurora aceeaşi reţetă de tăiţei de orez, de pe strada Kaem Khong. Că obişnuia să stea pe malurile Mekongului, dorindu-şi să fie pescar. Că ne duceam la aceeaşi cascadă din afara oraşului, la sfârşit de săptămână. Că e imposibil să găseşti *dum mak hoong*[13] de calitate oriunde în afara ţării. E o interlocutoare plăcută, foarte plină de viaţă. Ciudată, prin obiceiurile ei americane, dar totuşi cu suflet bun. Din când în când, ne facem poze unul altuia şi le postăm pe site-ul ei, hrănind voyeurii. Şi apoi suntem din nou în limuzină şi paparazzii ne împresoară. Am senzaţia ciudată a celebrităţii. Bliţuri peste

[13] Salată de papaia. *(N.t.)*

tot. Întrebări strigate. Sunt mândru să fiu lângă această femeie frumoasă şi inteligentă, care ştie mult mai multe decât oricare dintre noi despre situaţia din ţara noastră.

În maşină, îmi cere să deschid o sticlă de şampanie şi să torn în două pahare, în timp ce ea deschide maelstromul şi studiază rezultatele întâlnirii noastre. L-a reprogramat astfel încât să urmărească şi clasificarea fluxului meu.

– Ai cu douăzeci de mii de cititori mai mulţi decât ieri, spune.

Radiez. Ea continuă să citească rezultatele.

– Cineva ţi-a scanat deja faţa.

Ridică paharul în cinstea mea.

– Eşti celebru.

Ciocnim paharele. Sunt înfierbântat de vin şi fericire. Voi avea numărul mediu de accesări al lui Janice. E ca şi cum un bodhisattva ar fi coborât din cer să-mi salveze serviciul. Îi mulţumesc lui Marty în minte pentru că a aranjat asta, pentru firea lui generoasă. Kulaap se apropie de monitor, urmărind conţinutul pâlpâitor. Deschide altă fereastră, începe să citească. Se încruntă.

– Tu despre ce naiba scrii?

Mă retrag, surprins.

– Subiecte guvernamentale, în cea mai mare parte. Uneori articole despre mediu, adaug şi ridic din umeri.

– Ca de exemplu?

– Lucrez acum la un material despre încălzirea globală şi Henry David Thoreau.

– N-am terminat cu asta?

Sunt nedumerit.

– Cu ce să terminăm?

Limuzina ne împinge unul în altul când virează şi porneşte de-a lungul Bulevardului Hollywood, lăsând motocicletele să se agite în jurul nostru ca nişte bancuri de peşti. Se năpustesc să facă poze maşinii din lateral, să ne facă nouă poze. Prin geamurile fumurii sunt ca nişte licurici, scântei mai mici chiar decât articolele mele în maelstrom.

– Adică nu e o poveste veche? întreabă şi soarbe din şampanie. Până şi America reduce emisiile acum. Toată lumea ştie că e o problemă.

Loveşte braţul banchetei.

– Taxa carbon pentru limuzina mea s-a triplat, deşi are motor hibrid. Toată lumea e de acord că există o problemă. O s-o

rezolvăm. Despre ce să mai scrii?

E americancă. Are tot ce e bun la ei: optimismul lor, dorinţa lor de-a progresa, de a-şi croi propriul viitor. Şi tot ce e rău la ei: strania lor ignoranţă, refuzul de a crede că trebuie să se comporte altfel decât ca nişte copii.

– Nu. Nu s-a terminat, spun. E mai rău. Mai rău cu fiecare zi. Şi schimbările pe care le facem par să aibă puţine efecte. Poate prea puţine sau poate prea târzii. E tot mai rău.

– Eu nu asta am citit, zice şi ridică din umeri.

Încerc să nu-mi arăt exasperarea.

– Bineînţeles că nu asta ai citit, răspund şi arăt spre monitor. Uită-te la accesările fluxului meu. Oamenii vor poveşti fericite. Vor poveşti vesele. Nu poveşti ca alea pe care le scriu eu. Aşa că scriem cu toţii ce vrei tu să citeşti, ceea ce e nimic.

– Totuşi…

– Nu, o întrerup făcând o mişcare scurtă cu mâna. Noi, jurnaliştii, suntem maimuţe foarte isteţe. Dacă ne dai ochii tăi atât de frumoşi şi clicurile tale, vom face tot ce-ţi place. Vom scrie ştiri bune şi ştiri pe care le poţi folosi, ştiri pe care le poţi cumpăra, ştiri cu „cei trei *s”.* Îţi vom spune cum să faci sex sau cum să mănânci mai bine, cum să arăţi mai fermecătoare sau să te simţi mai fericită şi cum să meditezi – da, atât de luminos. Dacă vrei o meditaţie pentru plimbare şi Double DP, ţi le dăm, închei eu şi mă strâmb.

Începe să râdă.

– De ce râzi de mine? mă răstesc. Nu glumesc!

– Ştiu, ştiu, răspunde fluturând din mână, dar tocmai ai zis „double”.

Clatină din cap, continuând să râdă.

– Nu contează.

Mă cufund în tăcere. Vreau să continui, să-i povestesc despre frustrările mele. Dar acum sunt stânjenit de felul cum mi-am pierdut cumpătul. Nu am chip. Mai demult nu eram aşa. Îmi controlam emoţiile, dar acum sunt american, copilăros şi indisciplinat ca Janice. Şi Kulaap râde de mine.

– Cred că vreau să merg acasă, spun ţinându-mi în frâu furia. Nu mai vreau să particip la o întâlnire.

Ea zâmbeşte şi întinde mâna, să-mi atingă umărul.

– Nu fi aşa.

O parte din mine îmi spune că sunt un nătărău. Că sunt nechibzuit şi absurd că întorc spatele acestei ocazii. Dar mai este

ceva, ceva legat de înnebunitoarea vânătoare după vizualizări şi clicuri şi venituri din publicitate, ceva care mi se pare dintr-odată murdar. Ca şi cum tata s-ar afla cu noi în maşină, dezaprobându-ne. Întrebând dacă el şi-a făcut publice protestele legate de prietenii lui dispăruţi de dragul clicurilor.

– Vreau să cobor, mă aud zicând. Nu vreau clicurile tale.

– Dar…

Ridic privirea spre ea.

– Vreau să cobor. Acum.

– Aici?

Afişează e expresie de exasperare, apoi ridică din umeri.

– Tu alegi.

– Da. Mulţumesc.

Îi spune şoferului să tragă pe dreapta. Stăm într-o tăcere încremenită.

– O să-ţi trimit costumul înapoi.

– Nu-i nevoie, zice zâmbindu-mi trist. E un dar.

Asta mă face să mă simt şi mai prost, şi mai umilit că i-am refuzat generozitatea, dar cobor totuşi din limuzină. Aparatele de fotografiat ţăcăne spre mine din toate părţile. Acestea sunt cele cincisprezece minute de celebritate ale mele, momentul când toţi fanii lui Kulaap sunt atenţi la mine câteva secunde, cu bliţurile fulgerând.

Pornesc spre casă, în timp ce paparazzii îmi strigă întrebări.

Cincisprezece minute mai târziu, sunt într-adevăr singur. Mă gândesc să chem un taxi, dar apoi mă hotărăsc că prefer noaptea. Prefer să mă plimb singur prin acest oraş care nu pleacă niciunde niciodată. La un colţ de stradă, cumpăr o *pupusa*[14] şi joc la Loteria Mexicană fiindcă îmi plac imaginile cu Ziua Morţilor de pe bilete. Pare un ecou al îndemnului lui Buddha de a ne aminti că devenim cu toţii cadavre.

Cumpăr trei bilete şi unul dintre ele e câştigător: o sută de dolari pe care îi pot revendica la orice chioşc TelMex. O iau ca pe un semn bun. Chiar dacă e limpede că mi-am pierdut norocul odată cu slujba şi chiar dacă fătuţa Kulaap n-a fost bodhisattva pe care am crezut-o, totuşi mă simt norocos. Ca şi cum tata s-ar plimba cu mine pe această grozavă stradă din Los Angeles, în

---

[14] Plăcintă tradiţională din Salvador, umplută cu brânză, carne tocată şi fasole. *(N.t.)*

toiul nopţii, noi doi, împreună din nou, eu cu o *pupusa* şi un bilet de loterie câştigător, el cu o ţigară Ah Daeng şi zâmbetul lui calm de jucător. Într-un fel ciudat, simt că mă binecuvântează.

Şi, astfel, în loc să mă duc acasă, mă întorc la redacţie.

Când ajung, accesările mele sunt pe val. Chiar şi acum, în toiul nopţii, un segment minuscul din grupul de fani ai lui Kulaap citeşte despre fluturii pestriţi şi despre incompetenţa guvernului american. În ţara mea, această poveste n-ar exista. Un cenzor ar fi ucis-o pe loc. Aici străluceşte verde, crescând şi descrescând în funcţie de clicurile oamenilor. Un obiect singuratic, pâlpâind printre văpăile de conţinut mult mai mari ale anunţurilor despre procesoare Intel, ale reţetelor cu puţine grăsimi, ale fotografiilor cu pisici nostime şi ale episoadelor din *Supravieţuitor în Antarctica.* Revărsarea de lumină şi culoare e foarte frumoasă.

În mijlocul maelstromului, soarele verde al poveştii lui Double DP străluceşte – creşte dintr-odată. DP face ceva. Poate se predă, poate îşi omoară ostaticii, poate fanii lui au făcut un zid uman ca să-l apere. Povestea mea se stinge pe măsură ce atenţia cititorilor se mută.

Mai urmăresc puţin maelstromul, apoi mă duc la biroul meu să dau un telefon. Îmi răspunde un bărbat păros şi ciufulit, frecându-şi faţa buhăită de somn. Îmi cer scuze pentru ora târzie şi apoi îl mitraliez cu întrebări, înregistrând interviul.

Are un aer nătâng şi privirea sălbatică. Şi-a petrecut viaţa trăind ca şi cum ar fi fost Thoreau, cugetând profund la sihastrul codrului şi urmând cărările atente ale acestuia prin ceea ce a mai rămas din pădure, umblând printre mesteceni, arţari şi albăstrele. E un nătărău, dar unul serios.

– Nu pot găsi niciuna, îmi spune. Thoreau găsea cu miile în anotimpul ăsta, erau atât de multe încât nici măcar nu trebuia să le caute. Mă bucur aşa de mult că m-ai sunat, adaugă el. Am încercat să trimit comunicate de presă, dar… Mă bucur c-o să te ocupi tu, zice ridicând din umeri. Altfel, rămânem să vorbim doar între noi, hobbyştii.

Zâmbesc şi clatin aprobator din cap şi îmi notez sinceritatea lui – această ciudată creatură sălbatică, genul de om pe care toată lumea îl respinge. Imaginea lui e proastă pentru ecran, cuvintele lui nu sunt bune pentru text. Nu are citate care sintetizează ceea ce vede. Totul e formulat în jargonul naturaliştilor şi biologilor. Cu timpul, aş putea găsi un altul, cineva care arată plăcut sau ştie să vorbească bine, dar nu-l am

decât pe acest bărbat păros, răvăşit şi ridicol, senilizat de pasiunea pentru o floare care nu mai există.

Lucrez toată noaptea, şlefuind povestea. Când colegii mei năvălesc pe uşă, la opt dimineaţa, e aproape gata.

Înainte să apuc să-i spun lui Janice despre ea, vine la mine. Îmi atinge hainele şi zâmbeşte larg.

– Frumos costum, zice şi îşi trage un scaun şi se aşază lângă mine. Te-am văzut toţi cu Kulaap. Accesările tale au urcat enorm. Scrii ce s-a întâmplat? întreabă făcând semn cu capul către monitor.

– Nu. A fost o discuţie personală.

– Dar toată lumea vrea să ştie de ce ai ieşit din maşină. M-a sunat cineva de la *Financial Times* dispus să împartă accesările în schimbul unei dezvăluiri, dacă vei fi intervievat. Nici măcar nu va trebui să scrii articolul.

Gândul e ispititor. Accesări obţinute uşor. Multe clicuri. Bonusuri din veniturile din publicitate. Totuşi, scutur din cap.

– N-am vorbit despre lucruri care sunt importante pentru alţii.

Janice se holbează la mine ca la un nebun.

– Nu eşti în situaţia de a negocia, Ong. Ceva s-a întâmplat între voi doi. Ceva despre care lumea vrea să audă. Şi tu ai nevoie de clicuri. Povesteşte doar ce s-a întâmplat la întâlnire.

– N-a fost o întâlnire. A fost un interviu.

– Păi, atunci publică nenorocitul de interviu şi ridică-ţi media!

– Nu. Să-l posteze Kulaap, dacă vrea. Eu am altceva.

Îi arăt lui Janice monitorul. Se apleacă. Gura i se încleştează pe măsură ce citeşte. De data aceasta, furia ei e rece. Nu explozia de zgomot şi mânie pe care o aştept.

– Albăstrele, zice şi se uită la mine. Tu ai nevoie de accesări şi le dai albăstrele şi lacul Walden.

– Aş dori să public articolul.

– Nu! La naiba, nu! E acelaşi lucru ca articolul despre fluturi, ca articolul despre contractele pentru drumuri sau cel despre bugetul Congresului. N-o să te alegi cu niciun amărât de clic. N-are rost. N-o să-l citească nimeni.

– Asta e o ştire.

– Marty s-a dat peste cap pentru tine…

Janice strânge din buze, înfrânându-şi furia.

– Bine, tu decizi, Ong. Dacă vrei să-ţi distrugi viaţa pentru Thoreau şi floricele, e înmormântarea ta. Nu te putem ajuta, dacă nu vrei să te ajuţi singur. Ideea de bază: ai nevoie de

cincizeci de mii de cititori sau te trimit înapoi în lumea a treia.

Ne privim. Doi jucători evaluându-se. Hotărând cine pariază, cine blufează.

Apăs tasta „publică”.

Povestea se lansează pe internet, anunţând fluxurile despre prezenţa ei. Un minut mai târziu, un nou soare minuscul sclipeşte în maelstrom.

Împreună, Janice şi cu mine, urmărim scânteia verde pâlpâind pe monitor. Cititorii se îndreaptă spre articol, încep să-l transmită de la unul la altul, încep să înregistreze accesări pe pagină. Postarea creşte uşor.

Tata a pariat pe Thoreau. Sunt fiul tatălui meu.

Textele lui Paolo Bacigalupi au apărut în *The Magazine of Fantasy & Science Fiction, Isaac Asimov's Science Fiction Magazine, High Country News* şi *Salon.com.* Prozele lui au fost antologate în diverse antologii *Year's Best,* au fost nominalizate pentru trei Premii Nebula şi patru Premii Hugo şi au câştigat Premiul Theodore Sturgeon Memorial pentru cea mai bună povestire SF a anului. Culegerea de povestiri *Pump Six and Other Stories* a câştigat Premiul *Locus* 2008 pentru „cea mai bună culegere”, iar romanul de debut, *The Windup Girl,* a fost desemnat de revista Time printre cele mai bune romane ale anului 2009. *Ship Breaker,* primul lui roman Young Adults, a fost publicat în mai 2010 de Little, Brown.

Traducerea: Laura Bocancios

PACEA OŢETULUI SAU ORFELINATUL PE DOS PENTRU ADULŢI UZAŢI

Michael Bishop

DIN PARTEA AUTORULUI: Am scris „Pacea Oţetului" – în august 2007 – pentru că a trebuit s-o fac. Fiul nostru de treizeci şi cinci de ani, Jamie, a murit în dimineaţa de 16 aprilie 2007, fiind una dintre cele treizeci şi două de victime ale unui asasin dezaxat în campusul Virginia Tech din Blacksburg, statul Virginia. Jamie, un artist digital desăvârşit, care crease coperte minunate pentru patru-cinci cărţi ale mele, rămăsese în Sala 2007 din clădirea Norris Hall, la cursul lui de limba germană, mai bine de două ore după ce asasinul ucisese doi studenţi într-un dormitor din altă parte a campusului. Administraţia n-a emis însă în timp util un avertisment – care ar fi putut salva multe vieţi. Totuşi unii dintre membrii ei şi-au asigurat propriile birouri şi au anunţat familiile despre eveniment; şi în felul acesta, în cel mai tragic masacru şcolar din istoria Statelor Unite au murit fiul nostru, alţi patru membri din personalul facultăţii (printre care dr. Librescu, care supravieţuise Holocaustului şi care a blocat cu o masă uşa clasei sale până ce toţi studenţii lui au putut scăpa), patru studenţi ai lui Jamie şi alţi douăzeci şi unu de tineri din Norris Hall, ca să nu mai amintesc de primele două victime din dormitorul din West Ambler-Johnston. Alţi douăzeci şi opt de studenţi au fost răniţi de gloanţe sau în urma săriturilor de la etaj. Unii dintre ei vor rămâne schilozi pe viaţă.

„Pacea Oţetului" s-a născut din dezastru şi dintr-o durere pe care nu-mi pot imagina că o voi uita complet vreodată. Jeri şi cu mine deplângem zilnic pierderea lui Jamie în felurile noastre private şi ne gândim întruna la toţi ceilalţi părinţi şi persoane dragi ale celor măcelăriţi, care vor purta o povară similară până la moarte. Ne gândim, de asemenea, la părinţii celor morţi, la persoanele dragi lor şi la răniţii în războiul Statelor Unite în Irak, la cei care îşi jelesc morţii şi se roagă pentru răniţi cu o intensitate deloc diferită de a noastră. Ce ironie a sorţii că fiul nostru a murit pe pământ american! Cât de triste sunt potenţialele irosite şi vieţile desfigurate ce rezultă din violenţele de peste tot. Vă rog să mă iertaţi pentru inadecvarea acestor remarci. În mod clar, am scris această povestire pentru că nu mi-am putut aborda în alt mod nici furia, nici durerea. În cele din urmă, vă rog să-mi îngăduiţi să-i mulţumesc Sheilei Williams pentru că a acceptat textul pentru Asimov's, *lui Tony Smith pentru că l-a introdus atât într-un podcast pe* StarShipSofa, *cât şi într-o antologie de povestiri* StarShipSofa, *şi Dianei Severson pentru lectura mişcătoare, din inimă, a nuveletei.*

Joi seara, sună soneria. Doi bărbaţi mărunţi, în cămăşi de nuanţă alb-murdar şi pantaloni negri, ca nişte misionari ai unei secte religioase dubioase, stau în faţa uşii tale, privindu-te cu o milă înfricoşătoare.

Sunteţi doamna K. ...? întreabă.

Când confirmi, spun că au venit să te transporte la Pacea Oţetului, Orfelinatul pe Dos pentru Adulţi Uzaţi, situat la treizeci de minute spre nord de reşedinţa ta actuală, o casă de bătrâni a Sanatoriului Crângul Amar, unde, cu şapte ani în urmă, a murit tatăl tău. Dar *tu* nu vrei să fii transportată nicăieri.

Cel mai mărunt dintre cei doi bărbaţi mărunţi te înhaţă de braţ, deasupra cotului, zice că a venit un *ordin* şi că trebuie să te cazeze, înainte de 8.30 seara, într-un orfelinat pentru adulţi uzaţi – sub ameninţarea retrogradării pentru ei şi a evacuării fără drept de apel pentru tine. Dacă nu colaborezi, îţi vor răscoli casa şi te vor arunca în stradă, cu catrafusele tale mucegăite cu tot.

De ce acum? întrebi. Niciunul dintre cei doi lachei nu manifestă vreun licăr de umanitate. În definitiv, eşti *orfană* – după cum insistă să-ţi denumească ei condiţia – de când erai o femeie viguroasă de cincizeci şi nouă de ani. Ar trebui să dea dovadă de puţin respect.

Bărbatul care te ţine de biceps zâmbeşte afectat. De aceea este numit *Orfelinat pe Dos pentru Adulţi Uzaţi,* spune el. Ajungi într-un asemenea loc nu pentru că ai pierdut un părinte. Trebuie să moară ultimul copil care ţi-a mai rămas.

Iisuse! izbucneşte celălalt bărbat. Asta e împotriva întregii noastre pregătiri.

Nu scoţi o vorbă. Te simţi ca şi cum cineva ţi-ar fi deschis o trapă în stomac şi ar fi vârât înăuntru un sac de ciment ud. Te prăbuşeşti în genunchi, dar nu până la capăt, pentru că bărbatul mai mărunt refuză să te lase de braţ.

Simţi că tocmai ai urcat douăsprezece şiruri de trepte. Cineva ţi-a injectat heliu stătut în cap, umflându-ţi-l până la dimensiunea unei mingi de plajă.

O, Doamne! strigi. *O, Doamne, O, Doamne!*

Propriul tău glas îţi sună, chiar şi ţie, ca al unui căţeluş speriat, nu ca al unei femei. Unica ta odraslă în viaţă, una din singurele două care ţi-au purtat genele, tocmai a murit în interminabilul Război împotriva Ticăloşiei Lumii, probabil într-o provincie înzăpezită din R. ...

Pentru că Elise şi fratele ei dispărut înainte au murit fără să aibă copii, la câţiva ani după ce soţul tău, Mick, s-a stins, *tu* ai trecut de la situaţia firească, de orfan la senectute, la cea tristă, pe dos, a orfanului rămas fără urmaşi. Doar cineva văduvit în mod similar poate să înţeleagă cât eşti de devastată.

Puneţi-vă lucrurile în doi saci de plastic, spune lacheul cel crud. Doar doi.

Vă rog, nu mă obligaţi să-mi părăsesc casa, îl implor. Doar daţi-mi ceva să mor.

Ameţeala persistă; fiica ta moartă pluteşte prin faţa ochilor tăi ca o minunată lebădă umană, dar piatra din stomac te împiedică să te bucuri de imaginea ei generată de şoc.

Împotriva voinţei tale, trebuie să-ţi iei rămas-bun de la Elise pentru totdeauna, aşa cum ai făcut cândva cu Mick şi, mai târziu, cu dragul tău fiu Brice.

În cele din urmă, în ciuda protestelor tale, îndeşi haine şi obiecte de toaletă într-un sac de plastic şi câteva CD-uri şi cuburi cu imagini în altul. Apoi lacheul cel crud şi partenerul său doar ceva mai blând te escortează afară, la camionetă, pentru *transportul* la Pacea Oţetului.

Domnul Weevil, directorul acestui Orfelinat pe Dos pentru Adulţi Uzaţi, arată de vreo douăzeci şi şase de ani, cu părul pomădat, dat pe spate, pe care l-ai mai văzut la bărbaţii influenţi din filmele vechi, dar te întâmpină personal în holul rotondă, îţi indică un scaun şi porneşte o prezentare video a locului. Capul lui, proiectat pe un colosal ecran, la nivelul balconului, declamă pe un ton monoton:

Moartea ultimului dumneavoastră supravieţuitor (drum bun şi cale bătută!) *în Războiul împotriva Ticăloşiei Lumii vă face prea preţioasă* (nepotrivită) *ca să continuaţi să locuiţi printre rezidenţii mai în vârstă* (bătrâni nebuni şi constipaţi) *ai casei de bătrâni* (groapă de gunoi costisitoare pentru boşorogi). *Aşa că v-am adus aici, să vă găzduim* (depozităm) *până când Creatorul nostru vă cheamă într-o locuinţă transcendentă şi mai măreaţă, în ceruri* (bla, bla, bla).

Capul vorbitor al domnului Weevil – a cărui făptură priveşte *împreună* cu tine, cu mâinile împreunate în poală – precizează că poţi să hoinăreşti oriunde în interiorul orfelinatului, dar nu poţi să pleci *niciodată* – sub ameninţarea pedepsei cu izolarea (pentru prima abatere) sau anihilarea pe loc (pentru orice pas greşit

făcut ulterior).

Clădirea are multe apartamente (camere), şi anume: 1) Camera frigorifică, 2) Arboretumul, 3) Camera de corespondenţă, 4) Apartamentul de oaspeţi, 5) Capela, 6) Dormitorul, 7) Refectoriul, 8) Sala cuptorului şi 9) Melancholariumul. Orfanii ajung şi *trebuie* să viziteze, la un moment dat, toate cele nouă încăperi, căci fiecare încăpere îşi va dezvălui semnificaţia vizitatorilor ei, iar aceste lămuriri vor încărca de sens prezenţa aici a fiecărui locatar.

Nu vă alarmaţi, încheie capul vorbitor al directorului, *dacă n-am pomenit vreo încăpere pe care o vedeţi ca necesară. Existenţa toaletelor, a debaralelor, a birourilor, a bucătăriilor, a locuinţelor servitorilor, a podurilor, a pivniţelor, a ungherelor secrete şi aşa mai departe e de la sine înţeleasă.*

O tânără îmbrăcată asemenea bărbaţilor care te-au smuls din reşedinţa ta te ia de umăr – cu blândeţe – şi te conduce afară din rotondă. În timp ce trupul domnului Weevil se îndepărtează lin, faţa lui dispare încet de pe ecranul de la nivelul balconului.

Unde mergem? o întrebi pe femeie.

Ea îţi zâmbeşte ca unui prunc ce scoate pe gură un bulbuc de lapte.

Unde sunt ceilalţi locatari? Voi avea camera mea?

Faptul că directorul a inclus un dormitor în lista sa de încăperi sugerează contrariul, dar trebuie să întrebi. Totuşi, ai început să ai impresia că te afli într-un fel de lagăr de reeducare. Stomacul ţi se strânge, tocmai când strângi mai tare în mână sacii de plastic, care acum ţi se par ca nişte greutăţi de plumb pentru cântarele vechi.

Domnişoară, insişti. De ce sunt aici? Unde mergem?

Se opreşte, te priveşte în ochi şi spune:

Bătrânii care şi-au pierdut copiii în război fac adesea necazuri. Calmaţi-vă. Nu e nimic personal. Găzduim toţi adulţii rămaşi orfani în asemenea locuri, pentru binele tuturor. Veţi întâlni curând şi alţi orfani, dar acum domnul Weevil ar dori să vizitaţi refrigeratoriumul.

Ce?

Camera frigorifică. Liniştiţi-vă, doamnă K. E plăcut. E un fel de surpriză.

O surpriză, da, fără „un fel de”. Însoţitoarea te-a abandonat în Camera frigorifică; aceasta bâzâie ca un frigider, dar scânteiază

de jur împrejurul tău de parcă ai fi pivotul ei mişcător. Gheaţa îmbracă pereţii în valuri şi solzi, fiecare licărind palid în propria-i nuanţă.

Statui de lichid îngheţat ocupă nişe puţin adânci în pereţi şi afli curând că trei dintre acestea, intercalate cu reprezentări ale unor persoane necunoscute, îţi comemorează morţii: Mick, Brice şi Elise.

Călcând parcă pe un strat de mingi de ping-pong zdrobite, te apropii tiptil, clătinându-te, de fiecare figură de gheaţă în parte.

Lacrimile ţâşnesc spontan, doar ca să-ţi îngheţe pe pometii obrajilor. Te ţii de burtă şi te îndoi, agonizând în faţa fiecărei imagini a pierderii. Plângi în hohote, în bâzâitul încăperii, sperând prosteşte că nimeni n-a montat aici vreo cameră video sau vreun aparat de înregistrare şi că durerea ta n-are niciun spion compătimitor.

Ai mai trecut prin asta. Trebuie să te laşi pradă slăbiciunii din nou? N-ai pic de ruşine?

Cu timpul, lacrimile tale se relichefiază şi statuile de gheaţă sclipesc *mai* umede. Camera frigorifică a devenit imperceptibil mai caldă. Gheaţa de pe pereţi rămâne solidă, dar statuile – în mod voit sau accidental, dar mai degrabă voit – încep să pâlpâie şi să se topească. Oare sunt aşezate pe nişte plite sau sunt străbătute de complicate serpentine de invizibile conducte de încălzire? Oricum ar fi, se dizolvă. Dispar. Şi n-ai cum să întorci procesul.

Se adună atâta apă – din canalele tale lacrimale şi din statuile care se desolidifică – încât pe podea se formează bălţi. Până şi tavanul picură.

Dacă rămâi acolo, dintr-o dorinţă nelegitimă de a-ţi onora preaiubiţii morţi, te vei trezi udă până la piele, bolnavă şi cu sufletul îndurerat.

Îngheţând, transpirând, plângând, te retragi. Trebuie.

Ai în mână o cartelă lucioasă: o schemă a Orfelinatului pe Dos pentru Adulţi Uzaţi Pacea Oţetului. EŞTI AICI, se arată într-o casetă, lângă planul Camerei frigorifice, DAR *AI PUTEA* SĂ FII AICI.

O săgeată arată către camera 2, *Arboretumul.* Ei, ţi-ar prinde bine un luminiş din codru acum – o livadă sau un crâng – şi, pentru că înaintezi hotărâtă, sala răsare exact unde indică săgeata.

Asemenea Camerei frigorifice, Arboretumul e descuiat. Spre deosebire de Camera frigorifică, se înalţă către cer, patru niveluri sau mai multe, deşi cupola lui are o opacitate de abanos care ascunde stelele. Rămâi cu gura căscată. Sălcii cresc lângă sicomori, stejari adăpostesc pui de brazi şi pini, ulmi sănătoşi se unduiesc în briza interioară ca nişte anemone de mare într-un vârtej, iar arţari leapădă o ploaie învolburată de seminţe ce strălucesc ca nişte monede în lumina tuburilor fluorescente din tavan.

Amurgul pune stăpânire pe Arboretum.

Din acest amurg, dintre coloanele copacilor, se ivesc pe rând siluete în mantii de culoarea lămâii gălbui, a lămâii verzi, a lavandei şi a fildeşului, albastre, roz, portocalii şi în alte nuanţe delicate. Înaintează agale, doar puţin, găsesc un copac nu-prea-apropiat şi se opresc: refuză să se impună.

Niciuna dintre aceste persoane nu poate fi socotită un orfan pe dos; sunt toate prea tinere, între treizeci şi patruzeci de ani. Toate stau în picioare, la marginile ordonate ale acestei păduri, ca nişte pasageri cu bilete către destinaţii sumbre. Deşi niciuna nu pare fioroasă sau ostilă – ba dimpotrivă, de fapt – te pregăteşti să fugi dacă îţi pierzi curajul. Inima îţi bubuie ca motorul vechi al unei maşini rablagite.

Alege pe unul dintre noi, spune o femeie îmbrăcată într-o pelerină violet. Vorbeşte pe un ton familiar, de sub o salcie îndepărtată, dar o auzi foarte bine. Aici acustica este excelentă: poate că i s-a pus un microfon.

Să aleg pe unul dintre voi pentru ce?

Compătimire şi consolare, ca placă de rezonanţă pentru ceea ce-ţi alimentează durerea. Femeia mai înaintează un copac.

Pufneşti. Ai avut parte de mai multe plăci de rezonanţă decât un studio de înregistrări căptuşit cu plută. La ce bun încă una?

Oamenii în mantouri şi pelerine se apropie în valuri, alegând alţi copaci, mult mai aproape de tine. Par nepericuloşi, dar te gândeşti din nou să fugi. Chiar şi în lumina slabă a amurgului veşmintele lor capătă nuanţele umbrei aruncate de bolta frunzişului: un fenomen neliniştitor.

Umbre pastel, gândeşti. Aceşti oameni sunt *umbre pastel.*

Curând, privirea îţi cade asupra unui bărbat care se apropie hotărât prin crângul de sicomori, o siluetă în pantaloni gri de stofa şi jachetă în nuanţa cenuşie a tutunului rămas în pipă. Are trăsături copilăreşti, dar ridurile de la ochi şi barba sură îl ridică

din leagănul novicilor naivi. Afişează un zâmbet blajin nu-mă-trata-de-sus şi nu se opreşte până nu ajunge la mai puţin de-o întindere de braţ.

Ah, doamnă K., sunt încântat să vă văd, în ciuda circumstanţelor nefavorabile care vă aduc aici. Vocabularul lui elevat e o autoironie deliberată. Spuneţi-mi părintele H… Îţi întinde mâna, pe care o apuci, conştientă acum că hologramele pastel de sub copaci s-au retras. Retragerea lor s-a petrecut fără ca tu s-o ignori sau s-o remarci pe de-a-ntregul.

Nu purtaţi culori, îi zici părintelui H.

Înclinându-şi capul într-o parte, întreabă: *Culori?*

Tocmai m-a asediat o oaste de umbre pastel, dar dumneavoastră, ei bine, dumneavoastră purtaţi gri îndurerat. Ca să ilustrezi, îi ciupeşti mâneca.

Părintele H. râde. Griul e nuanţa pastel a negrului, iar eu sunt un copil al clerului, care poartă *întotdeauna* această declinare.

Dacă aşa spuneţi, răspunzi sceptică.

El chicoteşte şi te trage – cu pasul, mai degrabă decât cu mâna – în cel mai apropiat desiş scânteietor. Povestiţi-mi despre Elise, cere. Povestiţi-mi totul.

Mai târziu, istovită din nou, te întorci la luminişul de la intrare, tot în compania părintelui, fără să ştii sigur cât timp s-a scurs, dar recunoscătoare pentru iuţeala cu care a trecut. Amurgul domneşte încă în Arboretum, dar bătăile ceasului din inima ta sugerează că ai stat de vorbă cu părintele H. o veşnicie. Îi atingi umărul şi-l tragi spre tine, într-o îmbrăţişare de nestăpânit.

Mulţumesc, îi spui. Mulţumesc. Acum s-ar putea să reuşesc să dorm.

Pastorul înveşmântat în gri se desprinde de tine şi zâmbeşte prin barbă. N-am făcut nimic, doamnă K. …

Aţi făcut totul.

Zâmbetul lui se întoarce spre sine. Dar *mă simt* ca un băieţel care face plăcinte de noroi şi le duce flămânzilor.

Padre H. îţi ia cartela de plastic pe care o numeşte fiţuică şi te însoţeşte în Camera de corespondenţă.

Dacă folosiţi obiectul acesta – îşi face vânt cu cartela, ca o văduvă respectabilă într-un sanctuar sufocant, într-o zi de august – veţi arăta ca o novice dezorientată. Chicoteşte şi îşi scutură capul.

Sunt singura?

Nici vorbă. În fiecare ceas mor soldaţi. Dar încercaţi să păreţi stăpână pe situaţie – ca şi cum aţi fi de-a casei.

Pe coridor sunt acum câţiva orfani adulţi-uzaţi, unii plimbându-se îmbrăcaţi în trening, alţii împingând scaune cu rotile, unii şontâcăind cu bastoane sau respirând prin măşti de plastic în timp ce intră în lifturi sau încearcă scările. Niciunul nu pare stăpân pe situaţie, dar cu toţii par să cunoască locul. Niciunul nu e îmbrăcat în halat de azil, hainele pe care le poartă fiind definite de tonuri de bej, maro şi nisipiu.

Cruda depresie revine, strângându-ţi stomacul şi înroşindu-ţi ochii. Unul sau doi locatari îţi aruncă o privire, dar nu-ţi vorbesc.

Prietenoasă gaşcă, bâigui.

N-au încredere într-o persoană pe care n-o cunosc, spune părintele H. Şi cine-i poate învinui? Aţi putea fi o asistentă socială nesuferită sau vreo spioană de la asigurări.

Cu sacii ăştia după mine?

Ce metodă poate fi mai bună ca să te insinuezi printre ei?

Intri în Camera de corespondenţă pe o uşă din apropierea ecranului de la al doilea balcon. Această sală umbroasă e înţesată de şiruri de monitoare în culorile curcubeului, nu de persoane, iar părintele H. îşi ia rămas bun de la tine. (Unde se duce? Poate să asculte spovedania unei tise păcătoase?)

O persoană tânără, îmbrăcată într-o vestă de un portocaliu deschis, se apropie. Nu-ţi dai seama cu adevărat dacă este femeie sau bărbat, dar hotărăşti s-o consideri femeie.

Vă pot ajuta?

Nu ştiu. Abia am sosit. Ridici sacii, conştientă acum că nu dovedesc absolut nimic.

Spuneţi-mi cum vă numiţi, doamnă.

Îi spui şi ea te duce la un monitor, tastează scurt şi apare un portret al lui Elise, în ţinuta ei de război.

Numeroşi alţi oameni stau în această încăpere (acum îţi dai seama) în faţa imaginilor din pixeli ale morţilor lor, încercând să le vorbească ajutându-se de degete artritice. Atingi pâlpâirea lichidă a ecranului cu degetul arătător şi pielea lui Elise se înceţoşează şi capătă din nou contur, după fiecare blândă împunsătură. Ghidul tău te întreabă dacă ai dori să accesezi vreun mesaj de familie din cartoteca unităţii ei, căci soldaţii lasă adesea scrisori de adio în dosarele lor electronice neclasificate.

Murmuri un umil „Vă rog”.

Un mesaj străluceşte pe monitor: fie ultimul mesaj al lui Elise,

fie cel care *a ales* să apară ultimul.

Dragă mamă,

Îţi aminteşti când a murit Brice? (Ei, bineînţeles că da.) Îmi aduc aminte că i-ai spus cuiva, după ce i-au trimis trupul acasă: *Elise a fost a lui Mick şi Brice a fost al meu; acum sunt îndurerată pe veci.* Nu m-ai văzut în colţ, n-aveai habar că am auzit.

Din ziua aceea, mamă, am început să mă întreb:

Ce pot să fac ca să devin a ta, dacă nu sunt acum?

Şi odată mi-am dat seama: trebuia să mă schimb în cel pe care îl revendicai – fără să-i trădez pe tata sau pe Brice, ori propriu-mi suflet speriat. Aşa că am încercat *să devin* Brice, fără să-l îndepărtez pe tata şi fără să mă distrug.

Îndată ce am putut, m-am înrolat. M-am antrenat. M-am dus acolo unde m-au trimis. Am făcut tot ce mi-aţi spus tu şi ei, întocmai ca Brice, şi *tu* mi-ai trimis *mie* mesaje în care mi-ai zis cât eşti de mândră – dar şi cât de speriată.

Dacă citeşti asta, temerile tale s-au adeverit, la fel dorinţa mea de a face totul exact ca Brice, chiar dacă altcineva a trebuit să mă distrugă pentru *a deveni* tocmai ceea ce iubeai.

Din toată inima, îţi doresc o jelanie plăcută, mamă, şi o zi lungă şi luminoasă.

Cu drag,
Elise

Citeşti acest mesaj de mai multe ori. Trebuie să-ţi ştergi ochii ca să fii în stare, iar cu marginea de pânză a bluzei îţi usuci mâinile şi tastatura.

Din nefericire, mai ai ceva să-i spui părintelui H. despre Elise, ba chiar şi despre tine.

Tânăra – sau tânărul – din Camera de corespondenţă te îndrumă către următoarea destinaţie. Urci două niveluri într-un ascensor lent, cu uşi de sticlă, până în Apartamentul de oaspeţi, pe a cărui uşă fumurie se află această inscripţie, cu un scris îndesat, auriu:

Suferinţa este o formă de prestigiu – Wm. Matthews

Un băiat de serviciu – sau un tânăr repezit, în *ţinută* de băiat de serviciu – îţi înşfacă sacii. Am să-i duc în dormitor, doamnă, zice. Îi aranjez acolo mai târziu, sub patul dumneavoastră sau undeva. Se răsuceşte pe călcâie şi pleacă.

Bătrâni în haine maro de seară stau în picioare la bar, sorbind whisky sau bere brună de import. O femeie numai piele şi os, cu faţa frumoasă, se desprinde de lângă bar şi pătrunde cu nonşalanţă în spaţiul tău.

Vârful nasului ei se opreşte la doar câţiva centimetri de al tău.

E îngrozitor când moare un copil, declară ea, dar oamenii te *tratează* aşa de bine, cel puţin o vreme.

Faci un pas înapoi. E adevărat?

N-ai descoperit că e adevărat, după ce a fost ucis fiul tău?

Probabil. Nu ştiam prea multe pe-atunci. Doar, într-un fel... Te opreşti, blocată de dorinţa de a spune *exact* ceea ce ai descoperit a fi adevărat.

O bombă artizanală l-a transformat pe fiul *nostru* în ploaie. A căzut, în stropi roşii, din câte ai înţeles, dar n-a suferit aproape deloc. Iar după aceea – după aceea toţi au fost foarte drăguţi. Atât timp cât au rezistat, desigur.

Te holbezi la femeie.

Ca să-l salvez de-o bombă, aş fi folosit un sterilet – dar ocazia aceea a fost atât de demult! Nu mi-am imaginat niciodată că un copil de-al meu se va confrunta cu un asemenea pericol. Nu te gândeşti, pur şi simplu.

Este adevărat, răspunzi, pentru că *Nu te gândeşti, pur şi simplu* sună mai adevărat ca orice altă afirmaţie ieşită din gura ei.

(Şi, apropo, tocmai a pus semn de egalitate între o bombă artizanală şi un contraceptiv intrauterin?)

Şi, continuă femeia, amabilitatea oamenilor faţă de cei îndoliaţi merită atenţia şi recunoştinţa noastră. Face semn cu mâna spre bar – spre şirurile de flori, o nişă cu haine de seară, bufetul înţesat, o masă cu deserturi executate arhitectural.

Spui: aş prefera ca oamenii să fie nepoliticoşi şi copiii mei încă în viaţă.

Haide, te contrazice femeia, doliul conferă eleganţă. Alege o rochie de seară, bea un Martini sec.

Nu, spui. Plantezi un sărut de despărţire pe fruntea pergamentoasă a femeii şi îţi croieşti drum înapoi spre uşă.

Ascensorul cu uşi de sticlă din apropiere te lasă într-o pivniţă labirintică a Orfelinatului pe Dos pentru Adulţi Uzaţi, unde păşeşti, ca din instinct, spre Capelă. Unde se află acum părintele H. şi mai multe femei bătrâne, adevărate băbuşti, atât de diferite

de locatarele Apartamentului de oaspeţi, încât par a aparţine unei specii diferite.

Femeile suspină pe scăunele pentru îngenuncheat, în faţa altarului la care părintele H. stă cu braţele depărtate, ca în statuile militare răstignite pe o cruce din lemn de măslin, atârnată din tavan. Femeile poartă veşminte de doliu, care se întind la cusături, pe braţe, la brâu, pe şolduri. Poate că părintele le-a spovedit. Acum însă binecuvântează o monstranţă cu mici turte de orez învechite şi o seringă cu oţet din vin roşu, şi se mişcă de-a lungul altarului, să le împartă.

Doamnă K., spune el, când te observă, mă bucur să vă revăd.

Stai în cadrul uşii, înfricoşată şi umilită de războinicul Crist cufundat în umbră, deasupra altarului. Are chipul lui Brice, dar şi al lui Elise şi, cu siguranţă, feţele tuturor copiilor pierduţi ai băbuştilor. Vezi că două sau trei dintre aceste orfane pe dos şi-au îndesat bucăţi de stofă sau cârpe sub haine, iar câteva, în ciuda corpolenţei lor, abia dacă arată suficient de mature ca să aibă *prunci,* deşi n-ar îngenunchea aici – nu-i aşa? – dacă asta ar fi adevărat. Toate privesc în extaz, nu la părinte, ci la statuia suspendată: sacerdot şi sacrificat.

Părintele clatină din cap, în semn de bun-venit. Doriţi să vă alăturaţi acestor credincioase?

Nu sunt de aceeaşi credinţă cu voi, părinte.

O, ba da, doamnă K. Face din nou un semn care sugerează că eşti binevenită. Biserica celor Veşnic îndoliaţi. Veniţi. Am ceva mai bun decât plăcinte de noroi. Ridică potirul şi face semn cu capul către monstranţă: *Puţin* mai bun, oricum.

Înaintezi şi îngenunchezi lângă o femeie cu faţa în formă de inimă şi ochi de căprioară gestantă, care îşi aşază mâna pe încheietura ta.

Copiii noştri n-au meritat să moară, spune. Faptul că au murit înaintea noastră întoarce totul cu susu-n jos. Iar când grangurii noştri mari şi puternici nu aruncă oraşe întregi în aer, aruncă vorbe goale, ca să ne reducă la tăcere.

Vorbe goale? te întrebi, prea confuză ca să te simţi jignită. Dar poate ar trebui să-i zici părintelui cum ai ucis-o pe Elise.

Părintele H. rosteşte: Cu cât se spun mai multe cuvinte, cu atât este mai multă deşertăciune.

Da, încuviinţează mai multe femei. Ştim că *este* din Scriptură. Ai grăit un mare adevăr. *Selah,* părinte. Şi aşa mai departe.

Haideţi să vă dau pacea oţetului, le întrerupe el năvala. Luaţi

şi mâncaţi, luaţi şi beţi: carnea şi trupul odraslelor voastre, în amintirea unei bucurii pe care n-o mai aveţi; în onoarea unui sacrificiu prea teribil ca să fie împărtăşit.

Aşază pe fiecare limbă o bucată de turtă de orez, stropită cu oţet din seringa rubinie.

Abia reuşeşti să-ţi ţii capul drept şi ochii deschişi. Până seara, ştirea devastatoare şi exilul din căminul de bătrâni te-au epuizat mai presus de simpla oboseală şi te prăbuşeşti peste balustrada altarului. Părintele H. îţi ridică bărbia şi îţi trage limba afară, ca să-ţi dea elementele euharistiei.

Băbuţa cu faţa în formă de inimă te prinde în braţe, ca să nu te rostogoleşti la podea. O vezi cu un ochi injectat de sânge, ştiind că trebuie să-i pari un bătrân suflet decrepit: un peşte cu solzii ofiliţi şi un vag miros neplăcut.

Cuminecătura pătrunde cu un *clic.* Îi vezi pe Brice şi Elise preşcolari. În pantaloni scurţi şi jerseuri pătate, leagănă între ei un pisoi siamez dolofan şi zâmbesc cu gura până la urechi, ca nişte lămpaşe din bostani. *Clic.* Într-un an din adolescenţă, se filmează unul pe altul cu camere video vechi de când lumea. Apoi – *clic* – te holbezi la cotorul unui bilet, scos multe luni mai târziu, din buzunarul unei jachete, de la un meci la care ai fost cu o zi înainte de-a afla despre moartea lui Brice. *Clic.* Elise pozează obraznic într-o rochie verde-peruzea, cu un trandafir cu coadă lungă între dinţi. *Clic.* Mult prea repede: Elise în kaki.

O, *Doamne!* spui sub Cristul soldat. Iertaţi-mă, copiii mei, că n-am reuşit să v-o iau înainte…

Cine te ajută să ajungi în Dormitor, la un etaj superior, nu poţi să-ţi dai seama, în starea ta febrilă. Dar când ajungi, găseşti acest spaţiu mai mare decât zona îngrădită a unui lagăr de refugiaţi, cu atât de mulţi *adulţi uzaţi* umblând de colo-colo încât ţi se pare, de asemenea, un vast carnaval. Televizoare pe suporturi sunt aşezate la intersecţii, printre rândurile de priciuri şi paturi etajate, majoritatea derulând sitcomuri în alb şi negru din copilăria ta, cu o spoială de culoare din anii mai recenţi.

E *Rin Tin Tin.* Şi *F Troop.* Şi *Eroii lui Hogan.* Şi *Sergentul Bilko.* Şi *Un echipaj trăznit.* Şi *Gomer Pyle, USMC.* Şi *M.A.S.H.* Şi *China Beach Follies.* Şi *Mama mea, tancul.* Şi *Guantanamo.* Şi *Top Gun, 2022.* Şi… dar filmele se derulează întruna, cu zgomot de împuşcături şi uruit de elicoptere, cu bombe care explodează şi combatanţi care răcnesc de frustrare, furie sau durere, punctând

aproape fiecare coloană sonoră.

Tânăra femeie – oricum, tânăra *persoană* – din Camera de corespondenţă îţi face semn cu mâna peste un arhipelag de paturi.

Doamnă K.! te strigă. Aici, *aici!*

Şi te îndrepţi spre ea, clătinându-te prin mulţime, peste paturi de scânduri îngrămădite şi fără aşternuturi, pe lângă oameni mai bătrâni sau mai tineri, unii sub influenţa binecuvântată a tranchilizantelor, alţii jucând cărţi – Uno, Popa-prostul, pinacle, canastă, iar alţii privind în tavan, de parcă ar aştepta Glasul lui Dumnezeu Proaspăt Milostivul. Un bătrân cu barbă aruncă proiectile invizibile către actorii din *Guantanamo.*

Abia reuşind să-ţi ţii spatele drept, ajungi la persoana care te-a strigat.

Aceştia sunt sacii dumneavoastră, spune. Acesta este patul dumneavoastră, dacă nu doriţi să căutaţi ceva mai aproape de perete.

Unde sunt toaletele?

Îţi arată. Pe acolo, doamnă K. Priveşti încordată de-a lungul unui interval strâmb dintre paturi, un zid de orfani pe dos, adulţi uzaţi, care te împiedică să vezi toaletele pe care ea a încercat să ţi le arate. Ştiu, ştiu, îţi zice. Doar mergeţi în direcţia aceea şi mai întrebaţi.

Nu, răspunzi. Nu. Te urci pe priciul înălţat – care se sprijină pe două lăzi de muniţie goale – şi te cuibăreşti, în poziţia fătului, între saci. Femeia – *persoana* – îţi atinge uşor umărul şi pleacă.

Înainte să poţi adormi, un rând de oameni se formează pe interval. Patul tău e în capul şirului care şerpuieşte în adâncimile dormitorului, ca o coadă din jurnalele de ştiri din perioada Crizei Economice.

Toată lumea are fotografii sau cuburi cu imagini ale propriilor copii ucişi în război şi, pe măsură ce şirul înaintează, oamenii se ghemuiesc, îngenunchează sau se aşază să ţi le arate, deşi în fiecare chip îl vezi fie pe cel al lui Brice, fie pe cel al Elisei, indiferent cât de mică este asemănarea sau cât se obosiţi îţi sunt ochii.

Foarte drăguţă… Foarte frumos… Un băiat cu aer inteligent… Ce păcat că aţi pierdut-o… Cum se poate să nu mai fie?… Să fiu a naibii, ce zâmbet!…

Complimentezi în felul acesta zece-doisprezece părinţi, până când oboseala şi feţele lui Brice şi Elise, care răsar printre

imaginile acestor alţi copii morţi, te împiedică să continui. Încă întinsă la orizontală, îţi apeşi palmele pe ochi şi tremuri ca o sperietoare de ciori în bătaia furtunii.

Lăsaţi-o în pace, spune cineva. Pentru Dumnezeu, lăsaţi femeia să se odihnească.

O mână îţi împinge capul în jos, în pătura ta aspră, măslinie, dar glasul pe care îl asociezi cu trupul mâinii răcneşte: *Vindecă, o, Doamne, vindecă! Ia-i durerea în noaptea asta şi n-o mai chinui!*

Dar tu nu vrei aşa ceva. Nu vrei. Tot ce vrei e somn şi învierea adevărată a trei persoane anume, dar somnul e singurul cu care e de aşteptat să te alegi. O persoană voinică se cocoaţă pe marginea patului şi cântă, într-o şoaptă guturală, *Nani, nani, puiul mamii.* Îţi masează şira spinării cu degete care par mai degrabă nişte tije de metal decât carne şi oase. Şi, în ciuda larmei şi a duhorii din Dormitor (şi în ciuda găurii din coşul pieptului), te cufunzi într-o Mare Pierdută a Conştienţei şi îndepărtezi toată durerea, cu excepţia unui ultim fitil înţepător de suferinţă…

Murmure îngemănate străbat Dormitorul, unul exterior, dinspre bătrânii orfani care se trezesc, să-şi înfrunte, de la capăt, durerea, şi unul interior, din pântecele tău care se tânguie. Te ridici în capul oaselor şi te uiţi împrejur la această nouă realitate.

Spălătoarele trebuie să fie înţesate – aşadar, căutând în jur o soluţie, găseşti un borcan cu gura largă într-una dintre lăzile pe care se sprijină patul tău. După ce formezi un cort din pătura ta, te uşurezi în borcan – deloc uşor – şi stai acolo, în mijlocul haosului, întrebându-te cum să procedezi.

Zoaie! Zoaie! strigă o voce electronică şi un robot mai mărunt decât omuleţul crud care a contribuit la transportul tău de la casa de bătrâni se leagănă prin mulţime, cu o tavă partiţionată agăţată de partea din mijloc.

Ia borcane, sticle, pahare de laborator şi altele asemenea de la alţi rezidenţi buimaci şi le zornăie în tava care înaintează în faţa lui ca un străvechi plug de locomotivă. Îi întinzi, şovăitoare, borcanul tău.

Robotul – un *dormitron* sau un *refectorian,* în funcţie de sarcinile sale curente – te întreabă ce doreşti la micul dejun. Ţi-e silă să iei orice de la acest colector de zoaie pe roţi, dar spui doar ca să nu-l ţii în loc nerăspunzând: Nişte pâine prăjită, presupun,

chiar nu contează. Trece mai departe.

Alt *refectorian* – pe perioada mesei, Dormitorul devine Refectoriu – pluteşte în spatele unui cărucior de servit, care face parte din propria lui anatomie fabricată, şi te lasă să bâjbâi pe raftul de sus după o ceaşcă de ceai, o felie de pâine prăjită şi nişte gem de curmale. Alţi asemenea roboţi îi servesc pe ceilalţi din dormitor; scăpând, uneori, vase de plastic sau vărsând lichide lipicioase. Dintr-un pat aflat ceva mai departe, o femeie slabă ca un fir de spaghetti se strecoară în spaţiul tău.

Ce le plăcea copiilor dumneavoastră să mănânce? întreabă.

Doamnă?

Copiilor dumneavoastră morţi – ce le plăcea să mănânce? Puteţi primi aici orice-ar fi fost. Eu cer asta mereu – ce mâncau ai mei, vreau să zic. Mănânc pentru ei şi mă simt legată de ei pentru tot restul hidoasei zile.

Fiului nostru îi plăcea pizza rece, fiicei noastre fructele proaspete, şi mai reci.

Vreţi să vă aduc bucăţele din aceste mâncăruri?

Eziţi.

Femeia slabă ca un fir de spaghetti mormăie ceva într-un diamant de perforaţii din partea interioară a încheieturii.

Sunt deja pe drum, îţi zice după aceea.

Şi astfel te alegi cu două bucăţi de pizza rece din resturi de mâncare şi un castron de bucăţi şi mai reci de cantalup, ananas, pepene şi kiwi, pe care le înghiţi printre muşcături de pizza. Binefăcătoarea ta te priveşte cu un aer aprobator, apoi îţi cere să spui o poveste de la micul dejun despre Brice şi Elise.

O poveste de la micul dejun!

Te gândeşti prima dată la o dimineaţă în care adolescentul Brice stătea prăbuşit la masă, cu ochii cufundaţi în orbite, ca femelele porcuşori de guineea gestante. Mick i-a cerut să ia nişte suc şi cereale, după aceea să se spele şi să-şi ducă sora la şcoală, dar Brice pierdea vremea. Nu mai tăia frunze la câini! a ţipat Mick. Apoi, înfuriat, l-a tras pe băiat din scaun, pesemne ca să-l ducă la bufet cu forţa, dar Brice s-a prăbuşit ca un bolovan la podea şi, cu toate că Mick l-a răsucit, l-a împuns şi chiar a încercat *să-l smulgă* în poziţie de drepţi, nici trupul, nici zâmbetul superior al lui Brice nu s-au clintit şi a remarcat, sec, că abilităţile părinteşti ale lui Mick au luat-o atât de tare razna, încât a ajuns să recurgă la *abuz asupra copilului.* Stupefiat, Mick i-a dat drumul şi s-a năpustit afară. Tu şi Elise aţi schimbat priviri la fel

de stupefiate.

Haide, te îndeamnă iarăşi femeia. Fiecare mamă are o poveste de la micul dejun.

Aşadar, îi povesteşti cum, într-o dimineaţă, pe când aveau nouă şi cinci ani, Brice şi Elise s-au sculat devreme şi v-au adus micul dejun la pat: mormane de pâine prăjită, două ouă pentru fiecare, suc de portocale şi aşa mai departe. Dar, gândind la rece, făcuseră omleta în zeamă râncedă de ton şi, în ciuda ostenelii lor şi a minunatului portocaliu solar al ouălor, a trebuit să le arunci.

Ouăle, spui, nu copiii. Mick şi cu mine ne-am simţit ca nişte mari trădători. Întocmai cum mă simt acum.

Femeia râde şi apoi strânge din buze, cu compasiune. Bună poveste, doamnă K. Dar nu uitaţi: vă veţi simţi *mereu* aşa. Face o grimasă grotescă, atât de mila ta, cât şi de mila ei, şi vorbeşte prin perforaţiile de la încheietură cu cineva din altă parte a Refectoriului.

Între timp, servitorii mişună în continuare pe roţi.

Simţindu-ţi fiecare an al vieţii ca pe un ac de lapoviţă pe care-l porţi în sânge, mergi cu un ascensor cu uşile de sticlă la nivelul Capelei şi urmăreşti soţiile a doi bărbaţi bătrâni şi bolnavi până la Sala cuptorului, care se dovedeşte a fi o unitate de terapie intensivă pentru cei cu un picior în groapă şi un crematoriu pentru cei care nu supravieţuiesc. Într-adevăr, când soseşti, un infirmier trece gârbovit pe lângă tine, împingând silueta acoperită de cearşafuri a unei tărgi mobile către un cuptor, de-a lungul unui coridor secundar care provoacă claustrofobie. Te gândeşti să urmăreşti această targă, dar în schimb îţi continui drumul pe sub geamurile unităţii şi, într-un târziu, ajungi în sala centrală a acesteia.

De jur împrejurul încăperii sunt înşirate camere cu geamuri, prin care poţi vedea orfanii *in extremis.* Zac aici pe paturi ciudat înclinate, asistaţi de dormitroni şi infirmiere tăcute. Tuburi şi electrozi le cresc din trup ca nişte stranii ciuperci mecanice. Se pare că toţi sunt echipaţi cu măşti de oxigen, sonde traheale sau aparate de respirat. Chiar şi peste sunetul maşinăriilor care muncesc să-i ţină în viaţă, le poţi auzi respiraţia, de la cincisprezece-douăzeci de metri depărtare.

Părintele H., o siluetă cenuşie pe un luminos fundal alb, stă lângă patul unei asemenea persoane. Poziţia lui îţi spune că ascultă şoaptele pacientului sau că îi măsoară – lui sau ei –

leneşa respiraţie neasistată. Televizorul din încăpere, cu sonorul oprit, derulează o succesiune de imagini cunoscute din Războiul împotriva Ticăloşiei Lumii: statui răsturnându-se, clădiri prăbuşindu-se în cascade de praf şi de fum, soldaţi patrulând prin curţi pline de dărâmături sau pe lângă fântâni de piatră acoperite de gheaţă.

Pacientul nici nu se sinchiseşte. Nu te-ai sinchisi nici tu dacă această acţiune nu i-ar fi devorat şi pe Brice şi Elise, multe mii dintre contemporanii lor şi atât de mulţi civili *sărăntoci* – cum insistă acum presa să-i numească pe nativii civili din zonele de război străine –, încât nici măcar Pan Imperium nu-i poate număra.

Domnul Weevil, directorul, intră dintr-un coridor exterior, împreună cu mai mulţi apropiaţi, cinci sau şase femei şi bărbaţi mărunţi, purtând salopete de culoarea sidefului şi pantofi sport. Plutesc pe lângă tine către unitatea de tratament. Domnul Weevil dă la o parte uşa de sticlă şi îi cheamă pe doctor şi echipa sa la intrare, să-l informeze despre starea pacientului.

Doctorul S., un dravidian cadaveric cu ochi de lemur, afirmă tare şi răspicat că pacientul lui este un muribund, ai cărui plămâni au nevoie de ajutor, al cărui ficat s-a deteriorat grav, ai cărui rinichi sunt distruşi şi al cărui sânge, în ciuda unui tratament complet cu antibiotice, continuă să mişune de microbi pernicioşi.

Niciunul dintre organele acestei persoane nu-şi mai păstrează funcţia vitală iniţială, continuă doctorul S. şi în curând trebuie să moară. Spun *trebuie* în sensul unei situaţii iminente, nu ca o recomandare hipocratică.

Doctorul vorbeşte ca printr-o staţie de amplificare. Cuvintele lui răsună prin unitatea centrală ca sentinţa unui zeu.

Neajutorată, faci un pas înainte. Sunt sigură că încă aude, zici.

Toată lumea se întoarce să se uite la tine. Le susţii privirile, aşa cum Incredibila Femeie-Bărbat, dintr-un spectacol de demult, ar susţine privirile unui public plătitor.

Ce? întreabă domnul Weevil. Ce-aţi spus?

Am spus că sunt sigură că încă *aude.* Auzul este ultimul dintre simţuri care se pierde, aşa că până şi acest pacient s-ar putea să vă mai audă.

Gura doctorului S. se strâmbă acru. Şi la ce-i foloseşte *asta?* La nimic. Chiar la nimic.

Directorul şi amicii lui clatină aprobator din cap, la fel

asistenta şi dormitronii promovaţi din spatele directorului. Te faci mică în faţa lor, ca o statuie de gheaţă care se topeşte într-o filmare lentă. În mod surprinzător, niciunul dintre aceste creiere obtuze nu înţelege sfâşietoarea semnificaţie profundă a observaţiei tale.

Domnul Weevil se întoarce pentru a se adresa doctorului. Fiecare viaţă are o valoare imensă, desigur, dar *chiar* avem nevoie de patul acela. *Continuă!* El şi alaiul lui în halate ies din centrul unităţii de terapie intensivă, în timp ce doctorul S. şi echipa lui se întorc în unitatea de tratament pentru a aştepta inevitabilul convenabil.

Îngrozită, te plimbi prin sala centrală în cercuri din ce în ce mai mari, până când părintele H. iese şi te întâmpină aşa cum ar întâmpina un prieten pierdut. Ah, doamnă K., ce surpriză şi ce încântare să vă văd!

Ce zi e astăzi, padre?

Vineri – altă vinere *Mare* – de ce întrebaţi?

Auzi accentul pe *mare,* dar nu şi majuscula M cu conotaţii pascale, care ţi-ar transforma amnezia într-o alegorie jucată. Remarci că au trecut puţin mai mult de douăsprezece ore de când doi lachei cruzi te-au informat despre moartea Elisei.

Şi puţin peste doi ani de când aţi aflat de cea a lui Brice, adaugă el cu blândeţe.

Zâmbeşti şi întrebi de femeile care au făcut călătoria spre Sala cuptorului, să-şi viziteze soţii.

Vor avea, în curând, inima mai grea, spune părintele H. Având în vedere vârsta lor, cum ar putea fi altfel?

Vor muri fără să vadă sfârşitul războiului.

Războiul este pace, zice Orwell. În plus, cine-l va vedea? Cine ajunge să vadă ceva dus la bun sfârşit, chiar şi propria-i viaţă? Nu e mare diferenţă faţă de constructorii aceia medievali care lucrau la catedrale.

Nu-mi place analogia, îi spui.

Părintele H. râde cu poftă. Sigur că nu, e îngrozitoare.

Câteva clipe mai târziu, te conduce la gura unui tunel din apropiere.

Doriţi să vizitaţi cuptoarele, doamnă K.?

Îţi place această întrebare mai puţin decât ţi-a plăcut analogia cu catedrala, pentru că sugerează o analogie şi mai dezgustătoare. Dar ce altceva ai de făcut?

Bine.

În timp ce înaintaţi, părintele îţi oferă o turtă de orez şi o fiolă de oţet din vin roşu, din trusa de împărtăşanie cusută în căptuşeala jachetei. Pentru întreţinerea ta spirituală, zice, dar tu clatini năucită din cap.

Două tărgi mobile se rostogolesc în spatele tău, una împinsă de un dormitron, cealaltă de o femeie tânără în uniformă. Ca să-i lăsaţi să treacă în tandem, vă lipiţi fiecare spatele de câte un perete al tunelului. Prima targă coteşte pe un coridor la stânga, a doua, care duce nu doar un trup, ci şi un coşciug îmbrăcat în nou-adoptatele culori ale steagului naţional, o ia la dreapta. Ridici din sprânceană către preot.

Pacea Oţetului îi incinerează şi pe morţii noştri de război, nu doar orfanii pe dos, explică el. Încotro vreţi să mergem?

Răspunzi înclinând capul spre dreapta. Departe pe coridor, vezi un prag lat de cărămidă în faţa uşilor duble ale crematoriului şi şiruri de coşciuge îmbrăcate în stacojiu în faţa acestor uşi. O gardă de onoare în uniformă de gală stă aliniată în repaus într-o parte a tunelului şi un cor militar în cealaltă, pe un podium decorat cu crep.

Ambele contingente te aşteaptă în această fundătură sângerie; de fapt, când te-ai apropiat destul ca să citeşti ecusoanele soldaţilor, aceştia ţâşnesc în poziţie de drepţi la un sunet de fluier. Apoi garda de onoare lărgită şi corul încep să cânte, impulsionaţi parcă de prezenţa voastră. Recunoşti melodia drept o variantă poticnită a unui vechi imn.

De-am regreta vreodată,
N-am spune nimănui –
Drumul ce ni se-arată
E somnul iadului.

„Pro patria mori”
Strigăm, îmbărbătaţi,
Şi nu ne trec fiorii,
Murim neînfricaţi.

Ca slava ţării s-o slujim,
Fecioare şi flăcăi ne strângem.
Stindardul Cutezanţei îl cinstim –
*E **roşu, vin** şi **sânge.***

Coriştii încheie fortissimo şi stau din nou în poziţie de repaus. Roşul, rubiniul vinului şi sângeriul – Gloria Cutezătoare – au înlocuit de curând roşul, albul şi albastrul – Vechea Glorie – şi aceşti soldaţi cântă cu bucurie imnul de slavă pentru noul steag.

Doi membri ai gărzii de onoare deschid uşile duble ale cuptorului şi părintele H. îţi face semn cu capul să te apropii, de parcă ar fi obişnuit cu acest ritual.

Să intru? îl întrebi. Serios?

Doar ca să arunci o privire. Poate nu-ţi dai seama, dar e o onoare faptul că ţi se dă aprobarea să faci un tur neanunţat.

De ce eu?

Majoritatea tinerilor recruţi au părinţi în viaţă. Tu eşti un mandatar.

Un soldat smulge steagul stacojiu de pe un coşciug şi ţi-l aduce, ca şi cum ar vrea să ţi-l arunce peste umeri. Stelele şi dungile se disting vag ca nuanţe diferite de roşu. Ridici mâna cu palma înspre el. Nu, mulţumesc.

Morţii noştri ar dori să vă înveşmântăm în el, spune soldatul.

Numeri şaisprezece sicrie – unuia dintre ele îi lipseşte straiul patriotic. Cine *sunt* morţii voştri de astăzi? te întrebi cu voce tare.

Şaisprezece stagiari într-o aeronavă Osprey cu decolare/aterizare verticală, reconstruită, răspunde soldatul. S-a prăbuşit la un kilometru de tabără, a treia anul acesta. Îţi oferă din nou steagul stacojiu.

Nu, nu pot. Sunt adepta vechii versiuni, chiar şi în cea mai deplorabilă stare a ei.

Soldatul se retrage politicos, să reîmbrace coşciugul dezgolit.

Părintele H. te ia de braţ şi te conduce direct în cuptor.

Camera frigorifică avea statui de gheaţă. Sala cuptorului – sau această parte a anexei sale, cu rol de crematoriu – are o podea de funingine şi dune de cenuşă. Când uşile se închid în spatele vostru, staţi în semisfera gri ca nişte figurine într-un glob cu zăpadă, luminate de plafoniere înguste. Solzi negri gravează continente şi insule pe pereţi, iar când te mişti, dunele de funingine te aspiră ca nişte vârtejuri. Cuptorul te sperie. Pare deopotrivă cameră de execuţie şi cavou, plin de rămăşiţe umane care plutesc prin aer.

Credeam că cenuşa şi fragmentele de oase sunt colectate pentru a fi date familiilor şi că orice altceva se duce în coşul de

fum.

Unele cuptoare funcţionează mai eficient decât altele, îţi răspunde părintele.

Pătrunzi mai adânc în acest spaţiu straniu şi îngenunchezi în faţa unei dune de cenuşă. Îţi treci mâinile prin ea şi îi laşi fărâmele să ţi se cearnă printre degete, ca o ploaie uscată. Îţi freci încheieturile şi braţele cu cenuşa. Îţi torni griul ei peste cap, într-un fel de botez, un botez uscat pe potriva vârstei şi statutului tău de orfană. Îţi freci hainele cu ea şi îţi plimbi limba prin gură, să-i guşti asprimea.

Părintele H. rupe o duzină de fiole de oţet din vin roşu deasupra cenuşii din faţa ta şi amestecă lichidul amărăciunii în pulberea funestă. Modelează o turtă din acest amestec şi te îndeamnă să faci la fel. Te supui. După o vreme, aţi făcut amândoi cam o duzină, dar trebuie să mai faceţi încă o duzină pentru soldaţii nehrăniţi din tunel. În genunchi, munciţi cot la cot să duceţi sarcina la bun sfârşit.

Trec săptămâni până vizitezi Melancholariumul.

Părintele H. ţi-a spus că este o cameră a amintirii, în care au voie să intre doar doi oameni în acelaşi timp: un cuplu rămas orfan sau singurul orfan supravieţuitor şi o persoană la alegerea lui ori a ei. Nimănui nu îi este îngăduit să intre singur ori în grupuri de trei sau mai mulţi. Niciuna dintre aceste reguli nu prea are noimă, dar prea puţine lucruri au la Pacea Oţetului, deşi uneori pare să existe un principiu fundamental de organizare coerent, pe care nu-l poţi pătrunde din cauza unei inerente neputinţe personale.

Între timp, te-ai obişnuit cu zgomotosul Dormitor, ai învăţat când să vizitezi toaletele aglomerate, ţi-ai perfectat arta de a-i determina pe servitori să-ţi facă pe plac şi ţi-ai făcut destui *prieteni* ca să te simţi… ei bine, dacă nu *legată,* cel puţin nu complet înstrăinată de regulile vieţii care aici trece drept normală. Nu mai tresari când explodează bombele la Fortul Pugnicose (unde se antrenează mulţi recruţi pentru Războiul împotriva Ticăloşiei Lumii), când sirenele unui raid aerian urlă pe coridoare sau când nişte orfani mai bătrâni se furişează noaptea în patul tău şi te imploră: *Du-mă acasă, du-mă acasă.* Până şi afluxul de seară de bătrâni rămaşi fără copii, cu buimăcirea întipărită în pupile, a încetat să te şocheze. În definitiv, se vor obişnui… poate.

Apoi un dormitron care etalează nişte ochelari şi un nas Henry Kissinger îţi dă un permis de vizitare a Melancholariumului.

Numele însuşi sabotează locul. Doar auzindu-l, cine să vrea să meargă acolo? Tu, într-adevăr, ai prefera să te întorci în casa ta de bătrâni din Crângul Amar. Pacea Oţetului nu e un lagăr de concentrare, dar nici staţiune balneară. E un centru de antrenament pentru oameni cărora le-a mai rămas puţin timp să se folosească de acel antrenament în viaţa reală, care, după opinia ta, nu mai există.

Alege pe cineva care să meargă cu tine, zice dormitronul.

O alegi pe doamna B., femeia slabă ca un fir de spaghetti care te-a rugat să-i spui o poveste de la micul dejun şi împreună cu care, într-o dimineaţă din a doua lună a şederii tale, ai urcat cu liftul la etajul cinci şi ai mers la un chioşc cilindric înalt, unde o persoană tânără, probabil de sex feminin, cu o înfăţişare cunoscută, v-a aşezat una lângă alta la o consolă şi v-a pus amândurora ochelari cu bandă elastică.

Păşiţi alături în Melancholarium. Acum însă doamna B. nu mai este doamna B., ci regretatul tău soţ, Mick, pe care îl ţii de mână când te apropii de targa mobilă pe care e întinsă Elise, într-o pereche de jeanşi şi o cămaşă albastră din batist, descheiată la guler. Îmbrăcămintea ei este atât de izbitor nici civilă, nici militară, încât simplitatea înfăţişării ei – dulcele ei aer feciorelnic – îţi taie, pentru o clipă, răsuflarea, aşa cum este oprită a ei. Întinzi mâna s-o atingi. Mick te apucă de încheietură nu ca să te împiedice, ci dimpotrivă, ca să-ţi îndrepte degetele spre braţul lui Elise, pe care îl strângeţi amândoi atâta timp cât aţi rezistat acum în acest grandios depozit uman. Sau cel puţin aşa pare, în mod ciudat.

Părul roşcat al Elisei, pe care armata i l-a tuns scurt, îi atârnă acum în spate de pe targă. Scânteiază ca un voal cu paiete. Expresia de pe faţa ei nu sugerează nici spaimă, nici durere, ci seninătate; şi dacă i te-ai adresa spunând: *Elise, e timpul să te scoli, ieşi pe verandă să vezi soarele strălucind pe pânzele de păianjen din iarbă,* crezi, cu aceeaşi dulce ferocitate cu care ai crezut cândva în Dumnezeu, că ea se va supune – că va deschide ochii, se va ridica în capul oaselor şi te va îmbrăţişa scurt, înainte să iasă din Melancholarium şi să păşească în viaţa ce i-a fost furată.

Săruţi fruntea Elisei. Aplecându-te deasupra ei, îi dai îmbrăţişarea pe care ţi-ar da-o ea dacă vigoarea tinereţii ar mai

clocoti acolo. Corpul ei are o rigiditate care te-ar îndepărta de ea, dacă n-ai iubi-o aşa de mult. Te umpli din nou de milă, care se scurge din trupul tău contorsionat în trupul ei rigid. Elise are eternitatea fragilă a statuilor din Camera frigorifică – dar nimic din caracterul lor străin – şi astfel, în sfârşit, devine a ta, deşi nici tu, nici nimeni altcineva nu o poate avea acum. Când fumul ei se va ridica prin coşul crematoriului, nu se va risipi până când fumul tău nu se va înălţa şi el, unind ultimele ei particule albe cu ale tale. Apoi cei doi nori vor fi duşi de vânt împreună.

Faci un pas înapoi. Mick îţi face loc. Vrei să îngheţi acest tablou şi să-l vizitezi, ca un decorator de vitrine care-şi păstrează piesa centrală – Elise – intactă, dar rearanjează mobila şi florile la nesfârşit. Îi săruţi fruntea din nou, îi ţii mâinile şi atingi striaţiile jeanşilor ei.

Deschei nasturii din dreptul inimii, ca să confirmi un raport care spune că trei cartuşe de mare calibru i-au provocat răni *nevindecabile.* Le găseşti şi le examinezi cu o gingăşie clinică. Trebuie să ştii *tot,* chiar şi ce-i mai rău, şi te bucură banalitatea mutilării ei fatale.

Joyce, zice Mick, prima oară când cineva îţi rosteşte numele de botez după atâta vreme încât sună discordant, ca al unei străine. *Te simţi bine?*

Vă îmbrăţişaţi, rezemându-vă unul de celălalt. Fireşte, nu este cu adevărat Mick cel care te susţine în amăgirea vie a Melancolariumului, dar şi ce, şi ce?

Te retragi din faţa acestei imagini şi murmuri. *Mick, mâinile ei...*

Ce-i cu ele?

Sunt reci, mai reci decât am crezut că e posibil.

Da, răspunde el zâmbind, *dar dacă le freci se vor încălzi.*

Pe drumul de întoarcere în Dormitor, îi spui doamnei B.: Mick n-ar fi rostit asta niciodată. Ai fost tu.

Doamna B. zice: Ei bine, n-am mai văzut un copil aşa de frumos.

Să-l fi văzut pe Brice.

Încetează. Eram doar politicoasă. Să-i fi văzut *tu* pe-ai *mei:* nişte minunăţii vârâte în tocător de nişte oameni de nimic fără inimă.

Nu răspunzi, pentru că observi un tunel scurt către o uşă cu un semnal luminos roşu pâlpâind deasupra: IEŞIRE, şi apoi acelaşi cuvânt în interiorul unui cerc tăiat. Te gândeşti să faci un

ocol prin acest tunel şi chiar încerci s-o tragi pe doamna B. după tine. Ea opune rezistenţă.

Încetează. Poţi să dai ortul popii când pofteşti. Dar nu încerca să pleci. Nu ştii încă?

Am auzit că e o cale de scăpare, spui. O modalitate de-a ieşi viu de-aici.

Nu este *aceea,* răspunde doamna B., făcând semn cu capul către semnul IEŞIRE/ IEŞIREA INTERZISĂ.

Nu vrei nici măcar să auzi?

Să te înrolezi? Despre asta-i vorba? Un angajament că duci război împotriva răului? Ei bine, şi asta-i tot o aberaţie.

Sunt sigură că e.

Bine, care e modalitatea ta secretă de-a ieşi?

Adopţia, îi zici. Părintele spune că, dacă te înfiază un soldat cu şase misiuni încheiate, nu mai eşti un adult pe dos şi poţi să pleci.

Doamna B. te priveşte de parcă i-ai fi propus să vâre flori de condurul-doamnei pe ţeava puştii unui duşman. O, am auzit şi eu, e o gogoaşă umflată.

Nu răspunzi, dar nici nu înaintezi prin tunel ca să încerci uşa cu contradictoriul mesaj pâlpâitor. Te întorci cu *prietena* ta în Dormitor, fără să mai deschizi vreodată subiectul.

Dar e logic, nu-i aşa? Un orfelinat bun îşi dă spre adopţie ocrotiţii. Dacă crezi, doar crezi, există pe undeva un Brice milos sau o Elise, o persoană care a supravieţuit în şase misiuni şi nu mai vrea nimic decât să salveze un biet orfan pe dos de la depozitarea terminală. Asemenea oameni chiar există. Există şi te duc de la Pacea Oţetului într-un nemeritat loc de lapte şi miere.

În noaptea aceea, cuibărită în patul tău, în mijlocul hărmălaiei din Dormitor, vezi o femeie care seamănă foarte mult cu Elise stând cu tine pe o verandă, într-o toamnă târzie sau o iarnă timpurie. Tremuri sub pături stacojii, în timp ce această femeie îţi şopteşte o poveste liniştitoare şi îţi masează fără odihnă mâinile pătate de bătrâneţe.

Michael Bishop şi-a publicat prima povestire, „Piñon Fall”, în revista *Galaxy,* acum mai bine de patruzeci de ani. De atunci, locuind în Pine Mountain, statul Georgia, cu soţia sa Jeri, consilier de şcoală elementară, el a publicat şapte culegeri de povestiri şi multe romane, printre care *No Enemy But Time,* câştigătoare a Premiului Nebula,

Unicorn Mountain, câştigătoare a Premiului Mythopoeic Fantasy, şi *Brittle Innings,* câştigătoare a Premiului Locus, pentru care Twentieth Century Fox a făcut opţiune de ecranizare în 1993 şi a cumpărat-o în 1995. (Până în prezent filmul n-a fost realizat.) Soţii Bishop au o fiică, Stephanie Loftin (instructor de fitness), şi doi nepoţi, Annabel şi Joel. În 1996, LaGrange College din LaGrange, statul Georgia, l-a angajat pe Bishop ca scriitor rezident. El susţine cursuri de scriere creativă şi cursuri în vacanţa din ianuarie (printre care „Art & Story: Graphic Literature in Contemporary World Culture") şi i-a ajutat pe membrii altor catedre în organizarea a trei conferinţe de arte plastice şi literatură intitulate „Slipstreaming in the Arts". În aprilie 2007, antologia lui *A Cross of Centuries: Twenty-five Imaginative Tales About the Christ* a fost publicată de Thunder's Mouth Press. Actualmente compilează o culegere a prozelor sale care au acţiunea în Georgia, *Other Arms Reach Out to Me,* se ocupă de marketingul romanului mainstream *An Owl at the Crucifixion* şi lucrează fără grabă la un roman despre Jonathan Swift care vizitează multe dintre ţările inventate de el în satira clasică *Călătoriile lui Gulliver.* În toamna anului 2009, PS Publishing din Anglia a reeditat o antologie pe care Bishop a coeditat-o cu Steven Utley, *Passing for Human,* cu o copertă originală de colaj digital de Jamie Bishop.

Traducerea: Laura Bocancios

TREBUIE SĂ PLEC, A SPUS POLIŢISTUL

Richard Bowes

DIN PARTEA AUTORULUI: În generosul său eseu/recenzie a nuveletei mele, Richard Larson o numeşte „memorie speculativă, o combinaţie de ficţiune speculativă şi memorii. Este povestea unui narator care poartă acelaşi nume cu autorul, care se îmbolnăveşte, este pe punctul de a muri, este internat în spital, operat şi externat. Povestirea implică amintiri şi halucinaţii. Am dorit printre altele să-l fac pe cititor să simtă modul în care visele şi amintirile se suprapun şi felul în care Timpul poartă lumea pe care am cunoscut-o cândva, îndepărtând-o de noi. De-a lungul anilor, prieteni şi iubiţi, rude, bolnavi şi uneori muribunzi zac în paturi de spital şi vorbesc despre visele şi halucinaţiile lor. Am văzut destui care, încă vii, pleacă pe alt tărâm şi privesc înapoi spre lumea aceasta ca nişte semistrăini. M-am temut de asta, am ţinut tot timpul cu mine un pix şi un carneţel şi am notat ceea ce vedeam când eram conştient sau ce-mi aminteam când mă trezeam. Înainte de a mă îmbolnăvi, ascultasem un cântec de John Dowland, „Now, Oh Now, I Needs Must Part". Adecvarea versurilor şi felul în care se legau de propriile mele halucinaţii evocau Flow My Tears the Policeman Said *de Philip K. Dick, pentru care el a folosit de asemenea un vers al lui John Dowland.*

La scurt timp după ce m-am externat din spital, emisiunea RadioLab de la National Public Radio a difuzat episodul „Memorie şi uitare", despre felul cum memoriile sunt create şi implantate, manipulate şi pierdute. Ei au realizat de asemenea o emisiune despre somn şi au explorat frontierele tărâmului aceluia în care ne petrecem atâta timp.

Pe când scriu introducerea aceasta, locul în care se desfăşoară mare parte din povestirea mea, legendarul spital Saint Vincent's din Greenwich Village, refugiul sărmanilor din Village la sfârşitul secolului al XIX-lea şi începutul secolului XX, un far luminos în peisajul de coşmar al SIDA din anii 1980, a început să-şi închidă porţile. A fost descris ca o victimă a modificării demografiei urbane, a practicilor medicale moderne. Mă gândesc că a fost purtat în fluxul timpului care se mişcă neîncetat pe când dormim, suntem distraşi sau zăcem bolnavi în pat şi care ne lasă doar amintirile imperfecte şi distorsionate.

1

Înainte de zorile unei dimineţi din aprilie trecut, m-am trezit dintr-un vis violent, tulburător. Se făcea că mă găseam într-un

loc despre care-mi dădeam seama că se afla în sud-vest, împreună cu alţi trei tipi pe care-i cunoşteam în vis, dar pe care nu i-am recunoscut când m-am gândit la ei mai târziu.

Eram amestecaţi cu toţii într-o activitate de contrabandă – s-a dovedit a fi vorba de droguri. Eram nişte duri. Sau, oricum, ei erau, indivizii fiind cât toate zilele, cu părul lung şi cu mustăţi. Şi mai era, ştiam, o altă bandă de tipi cu mult mai duri decât noi, cu care nu ne înţelegeam, şi erau şi poliţai.

Visul s-a sfârşit când am auzit sirenele poliţiei, speriat şi în acelaşi timp simţindu-mă uşurat pentru că nu era atât de rea ca tipii ceilalţi. Ultima imagine din vis a fost totuşi a poliţiştilor strivind mutrele a doi dintre indivizii masivi de peretele din chirpici al clădirii în care locuiam. Şi ştiam, aşa cum ştii în vise, că pe mine şi pe celălalt tip ne aştepta ceva tot atât de rău, sau chiar mai rău. Pe urmă m-am trezit, înainte de răsăritul soarelui, în apartamentul meu de pe MacDougal Street din Greenwich Village.

Încă de când eram doar un băieţel mă temeam de marşul îndelungat al nopţii, de acel timp din întuneric când luminile din mine erau stinse. Spaima care mă năpădea când puneam capul pe pernă era că eu, cel care adormeam, n-aveam să fiu cel care se trezea.

Mi-am imaginat fragilitatea identităţii mele şi am îngheţat. Aşa am adormit şi am visat iarăşi.

De data asta l-am văzut pe şeful poliţailor, cu părul alb şi scurt şi într-un costum gri, stând în maşina lui, fumând o ţigară şi holbându-se la mine cu ochii albaştri lipsiţi de expresie. Eu eram mult mai tânăr decât sunt acum, având probabil în jur de douăzeci şi cinci de ani în loc să fiu trecut de şaizeci.

În vis, mi-am dat seama că mă uitam pe ecranul unui computer şi că văzusem totul pe un soi de site web.

Când m-am trezit de data asta, soarele era sus. În afară de faptul că îl văzusem ca pe un site web, visul părea un fragment din trecut, dintr-o vreme când m-aş fi putut de fapt afla în locuri aproape tot atât de rele ca acela din vis.

Îmi era greaţă, aveam stomacul întors pe dos, mă durea fiecare os şi fiecare muşchi şi trebuia să fac un efort pentru fiecare mişcare.

Nimic nu părea să fi putut conduce la această boală. Cu o seară înainte fusesem la teatru cu prietena mea, Ellen. Văzuserăm un spectacol muzical despre băieţii soprani din

secolul al optsprezecelea (interpretaţi de femei) şi despre orfani răpiţi.

Cu câteva ore înainte, aventura mea cu un tip pe nume Andre, începută cu ceva vreme în urmă, îşi găsise un sfârşit extrem de brusc. Bărbatul cu care trăia Andre îmi dăduse telefon şi-mi spusese că îi povestise totul. Amândoi voiau să stau departe de el de atunci înainte. Era ceva care se petrecea o dată pe săptămână şi care se transformase în rutină şi devenise plictisitor, după cum i-am explicat tipului, şi l-am rugat să-i spună rămas-bun lui Andre din partea mea.

Sunt un veteran care trăieşte de peste patruzeci de ani în Manhattan şi, în mod normal, nici spectacolele fastuoase şi melodramatice de pe Broadway, nici rupturile amoroase neaşteptate nu-mi produc nimic similar cu suferinţa pe care-o simţeam în dimineaţa aceea.

Chiar în timp ce mă întrebam dacă ar trebui să-mi sun medicul de familie, conştientizasem un soi de flux web derulat fără întrerupere într-un colţ al creierului meu. Visul febril luase forma unei căutări cu Google, continue şi complete, cu pagini web şi bloguri de care nu-mi aminteam să mă fi interesat vreodată.

Apăreau imagini şi istorisiri plasate în contexte derutante. La un moment dat, m-am pomenit uitându-mă la profilurile membrilor unei unităţi de poliţişti duri, de undeva din sud-vest. Conţineau biografii succinte şi fotografiile lor, cu mustăţi, pistoale în tocuri şi ochelari de soare ca nişte măşti.

Când mă întrebam de ce şi cum de mă uitam la toate astea, am văzut o faţă familiară, cu părul alb tuns scurt şi cu ochi inexpresivi, de poliţai.

Mi-am adus aminte că voiam să-mi sun medicul. Când îi formam numărul, m-am dus cu gândul la melodia şi la versurile unui cântec pe care-l ascultasem de curând. Îi aparţinea lui John Dowland, poet şi un compozitor, un soi de Kurt Cobain al Angliei elisabetane. Ceva din graţia melancolică a melodiei şi din resemnarea versurilor mă prinsese.

Trebuie, oh, să plec acum,
Deşi absenţa ţi-o jelesc,
Căci schimbă bucuria-n scrum,
Ştiu că n-o s-o mai regăsesc.

Poate că această informaţie ataşată fusese un soi de vestitor, o parte a conştientului meu care-mi spunea că începeam să mor.

M-am întrebat cum îl afectase pe Philip K. Dick *Flow My Tears,* cântecul lui Dowland, când îl folosise într-un titlu.

Cumva, telefonul la medic n-a fost dat niciodată. Nu-mi puteam aminti în ce zi eram. Oamenii care m-au sunat păreau îngrijoraţi cu toţii, prietenii, finii pe care în clipele de duioşie îi consideram copiii mei, colega cu care, înainte de a mă pensiona şi a pleca de la universitate, mă-nţelesem atât de bine încât păream un adevărat cuplu.

Pe ecranul din capul meu rulau multe. Când m-am pomenit uitându-mă la site-ul lor, Macabrii mi s-au părut la fel ca multe alte grupuri punk din New York-ul anilor şaptezeci. Fotografiile îi înfăţişau pe cântăreţi – epuizaţi, împodobiţi cu cătuşe şi lanţuri, cu părul tăiat sub unghiuri bizare. S-a auzit un fragment din muzica lor. Pe urmă au început să urle sirenele poliţiei, exact ca atunci când fuseserăm prinşi eu şi prietenii mei.

Mi-am dat seama că luasem drept sirene sunetul telefonului. O prietenă, fostă asistentă medicală, voia numărul clinicii care mă avea în evidenţă şi al cuiva care m-ar fi putut duce acolo în dimineaţa următoare.

2

Noaptea aia a fost deosebit de îngrozitoare: un amestec îndelungat şi confuz de vise. Chris, finul meu din Chicago, autor de ficţiune speculativă, părea aproape înnebunit. Mă tot suna, dar eram prea bolnav ca să pot vorbi cu el mai mult de un minut sau două.

Când m-am uitat pe ecranul computerului meu interior, am văzut un palmier şi un soare strălucitor şi elefanţi. Macabrii lucrau acum, aproape dezbrăcaţi, într-un şir de deţinuţi înlănţuiţi. O femeie cu faţă de păun mi se părea foarte familiară. Am avut impresia că l-am zărit pe poliţistul cu ochi albaştri şi figură impenetrabilă. S-a uitat exact la mine şi era gata să-nceapă să vorbească.

Pe urmă s-a auzit soneria, era prietenul meu Bruce, venise să mă ducă la doctor. Cu ajutorul lui, am traversat câteva străzi până la clinica din Washington Square. Un medic foarte îngrijorat m-a trimis la spitalul Saint Vincent. La scurt timp după aceea, Bruce m-a condus în faţa biroului pentru internări la urgenţă. Acolo m-a îmbrăţişat şi a plecat să rezolve o altă problemă, iar

eu am rămas la bunul plac al spitalului.

Nu m-au lăsat să aştept. Le-am arătat actele de identitate, am primit un formular pe care trebuia să-l completez şi am fost dus exact în mijlocul paturilor şi al tărgilor, al pacienţilor şi al infirmierilor. Pe ecranele computerelor licăreau numere şi aparatele ţiuiau.

Asistentele şi doctorii s-au strâns în jurul unei femei enorm de grase, în comă, apoi s-au împrăştiat. O angajată a asistenţei sociale nota istoria vieţii unui negru bătrân, care îi explica răbdător cum pierduse tot ce avusese vreodată şi ajunsese să trăiască într-un adăpost. Un pacient care gemea era purtat pe o targă cu role, de care erau ataşate pungi pentru perfuzie. Doi poliţişti aduceau pe targă pe cineva împuşcat.

Pe urmă o infirmieră a tras perdele din jurul unui pat şi m-a chemat înăuntru. Mi-au fost luate hainele. Am fost îmbrăcat în două cămăşi de spital – una pusă în faţă, alta în spate – şi am primit şosete cu călcâie antiderapante. Mi s-a luat sânge, am fost examinat şi transportat pe coridoare reci şi mi s-au făcut radiografii.

Mi s-au ataşat tuburi. Mi-au îndesat un cateter în canalul urinar; la un moment dat, un intern foarte neexperimentat a încercat să-mi introducă un tub în josul gâtului şi m-am sufocat şi am icnit. Din măruntaie mi s-a ridicat în gură şi în nas o substanţă oribilă, maronie şi vâscoasă. Cămăşile mele de spital s-au udat leoarcă şi s-a stârnit agitaţia. Toată lumea vorbea despre mine de parcă aş fi fost mort sau absent.

Asta mi-a adus aminte de scena unui accident de maşină. Am auzit radiourile poliţiei, am văzut flăcări iluminând locul unei ciocniri petrecute pe timp de noapte. Am văzut o fotografie familiară pe ecranul unui computer. Era alb-negru, o poză de ziar din anii ’şo.

Forţa coliziunii aruncase un puştan de vreo optsprezece ani pe creanga unui copac. Atârna pe ea, îndoit de mijloc, fără pantofi, încă în jeanşi, cu partea de sus a corpului dezgolită. Cămaşa frumoasă, cu dungi, îi atârna peste cap. Ceea ce era probabil bine, în asemenea circumstanţe nu-ţi doreşti să vezi faţa şi ochii.

Imaginea aia mă obsedase la paisprezece ani. Mă imaginasem pe mine însumi mort, exact în modul acela spectaculos, dacă aş fi ştiut să conduc şi aş fi avut maşină.

„Această fotografie era propria sa versiune a vechiului tablou

primitiv *Moartea pe un cal alb”,* am citit pe un ecran din faţa mea şi mi-am dat seama că mă uitam pe un site web despre mine însumi.

Pe urmă ecranul a dispărut şi eram din nou în mijlocul agitaţiei din sala de urgenţe.

– Blocaj intestinal, acumulare masivă de fluid, a spus o femeie, medic rezident. E în stare critică.

– A respins drenul, a zis internul care nu reuşise să mi-l introducă.

Un asistent care mi-a vorbit cu voce scăzută – de parcă aş fi fost un animal speriat – m-a liniştit punându-mi mâna pe piept şi mi-a îndesat tubul pe nas şi apoi în josul gâtului dintr-o singură mişcare. Mi s-a ataşat un suport înalt, pe role, pentru perfuzii, cu mai multe cârlige care-mi susţineau drenurile, punga cu substanţe nutritive, cea pentru urină şi mai multe aparate de măsură.

Doctorii au continuat să mă examineze. Aveam senzaţia că organele mele interne erau măcinate. O pungă atârnată în apropiere de capul meu s-a umplut repede cu lichidul maroniu vâscos care fusese în mine.

Noaptea ajunsese la o oră foarte târzie când targa mea a fost împinsă în lift şi afară din el, apoi pe culoare cufundate în tăcere. Eram încă murdar şi purtam cămăşile umede de spital când am fost adus într-o secţie de la etajul unsprezece.

O asistentă asiatică tânără, pe nume Margaret Yang, m-a luat în primire. Înainte de a fi pus într-un pat, a strigat şi au apărut patru infirmiere. Femei care vorbeau cu accente din Puerto Rico, Ucraina şi Jamaica m-au dus într-o cameră de baie, m-au şters cu buretele, m-au aşezat sub apa unui duş şi m-au răsucit sub ea, spunându-mi, în timp ce încercam să mă acopăr:

– E OK. Eşti aşa cum te-a făcut Dumnezeu.

3

Abia când am fost curat, în haine curate şi privind noaptea dintr-un pat, mi-am adus aminte că mai ajunsesem în spitalul acela, cu patruzeci şi doi de ani în urmă.

Când eram puştan, venit pentru prima oară în oraş din Long Island, m-am trezit într-o noapte fără să ştiu cine eram şi unde eram. Locul în care mă aflam părea imens, răcoros şi steril.

Ferestrele luminate din pereţii de gresie de vizavi dezvăluiau apartamente elegante şi eu ştiam că arătau ca o copertă de revistă, fără să am habar ce însemna asta şi de unde ştiam.

O asistentă mi-a spus că fusesem găsit cu faţa în jos pe un coridor, sângerând dintr-o tăietură din frunte şi neavând nici portofel, nici vreun act de identitate. În sânge aveam o grămadă de alcool şi două soiuri de droguri.

O călugăriţă foarte bătrână, subţire şi băţoasă, cu faţa aproape fără riduri, a venit la mine noaptea, foarte târziu. Mi-a inspectat bandajul de pe frunte şi mi-a vorbit despre Dylan Thomas. Eram un băiat încă destul de catolic ca să mă simt jenat fiindcă vorbeam cu o călugăriţă stând pe pat şi îmbrăcat numai într-o cămaşă de spital.

– A fost adus aici acum nici măcar zece sau doisprezece ani, după o noapte de beţie. A murit din cauza asta şi de pneumonie, chiar la etajul de sub noi. Când te-am văzut, m-am gândit la el, a continuat, privindu-mă calmă. Mă întreb dacă nu cumva eşti şi tu un tânăr care are o relaţie incomodă cu moartea.

I-am răspuns că nu ştiam dacă sunt, că nu ştiam nici măcar cine sunt.

– Timpul va dezvălui toate astea, a zis ea. Eşti încă foarte tânăr.

Pe urmă m-am pomenit privind noaptea aceea de demult pe ecranul unui computer. Era acoperit în întregime de imagini: o copertă a revistei *The New Yorker,* cu siluete profilate în ferestrele luminate ale unei case cu pereţi de un brun-roşietic, conturul unei călugăriţe aproape translucide.

Ceea ce părea la început faimosul desen care-l înfăţişează pe tânărul Rimbaud pe un pat, inconştient după ce fusese împuşcat de iubitul său Verlaine, s-a dovedit a fi o fotografie a lui Dylan Thomas, mort în spitalul Saint Vincent's – şi s-a transformat în imaginea mea de la douăzeci şi unu de ani, păr de poet şi ochi albaştri şi goi, de amnezic.

M-am retras din faţa ecranului şi am văzut, pretutindeni în jurul meu, un spaţiu vast şi întunecat, în care se roteau globuri verzi. Pe urmă mi-am îngustat ochii şi mi-am dat seama că globurile erau ecranele strălucitoare care-i monitorizau pe toţi pacienţii din spital. Dincolo de noi, mai departe, în întunericul fără margini, erau alte ecrane, din alte spitale, întinzându-se către infinit.

4

S-ar părea că am ţipat, fiindcă pe urmă asistenta Yang îmi vorbea, mă întreba dacă sunt bine. Universul şi globurile au dispărut. Spitalul Saint Vincent's, aşa cum îl văzusem în anii din urmă, părea o clădire de dimensiuni reduse, uşor părăginită, şi un loc extrem de uman.

– Sunt atât de vesel, i-am răspuns. Voi, cei de aici, mi-aţi salvat viaţa.

S-a amuzat şi mi-a spus că asta încercau să facă pentru toţi cei care ajungeau în spital şi că era întotdeauna plăcut să fii apreciat. Când a dat să plece, m-am întristat, şi ea mi-a arătat cum să sun ca să cer ajutor, dacă aveam nevoie.

După ce s-a îndepărtat, am rămas în liniştea răcoroasă, ascultând sunetul îndepărtat al soneriilor din spital şi vocile de femei de la postul de lucru al asistentelor. Dar n-am dormit.

În noaptea aceea, teama că o să mi se piardă urma în timpul somnului ieşise la suprafaţă, foarte vie. Aşa cum stăteam întins acolo, mi se părea foarte probabil ca persoana asta cu un motor de căutare instalat în cap să nu fiu eu, cel care existasem cu câteva zile în urmă.

Medicamentele şi tuburile care îmi scoteau lichidul din corp prin sifonare îmi liniştiseră durerea şi aţipeam din când în când. Dar asistentele şi infirmierele veneau cu regularitate să mă trezească, îmi evaluau simptomele şi îmi luau temperatura.

Acum eram treaz în liniştea răcoroasă a spitalului din care se zăreau ferestrele clădirii Con Edison şi turnurile Zeckendorf din Union Square, vizibile pe deasupra construcţiilor mai scunde din Greenwich Village.

Iar în clipa următoare mă uitam la ecranul unui computer pe care se vedea o hartă a vechiului Village – o afacere turistică însufleţită din anii 'şo, cu pictori cu berete schiţând caricaturi, cu modele dezbrăcate, cu puştani nonconformişti cântând la chitară în Washington Square şi cu Dylan Thomas, cu câte o sticlă în fiecare mână, la barul din White Horse Inn.

Din nou treaz în întuneric, aşteptam, ascultam, pe jumătate aşteptându-mă să reapară bătrâna călugăriţă. În schimb, l-am întrezărit pentru o clipă pe poliţaiul cu părul alb, care se uita cum erau bătuţi prietenii mei. M-a privit cu aceeaşi expresie impasibilă.

5

Am fost trezit din moţăială de gâgâitul unui grup de rezidenţi tineri, cu ochi strălucitori.

– Domnule Bowes, a rostit o rezidentă cu accent indian, am fost uluiţi cu toţii de radiografiile intestinelor dumneavoastră. Au fost subiectul discutat în toate grupele din dimineaţa asta.

– De ce? am întrebat.

– Fiindcă, din cauza blocajului, erau extrem de umflate. Aţi ajuns foarte aproape de o ruptură, care ar fi fost foarte gravă. Aţi fi putut muri cu uşurinţă.

Şi-au exprimat acordul dând din cap cu toţii – o femeie asiatică măruntă, un băiat american înalt şi blond, părând mai degrabă năuc, şi un negru voinic – şi s-au holbat fascinaţi la mine.

– Cum s-a-ntâmplat? am vrut eu să ştiu.

– Cred că vi se trage de acum douăzeci şi trei de ani, când aţi avut cancer şi vi s-a scos o parte din colon, mi-a explicat ea. După tot acest timp, cusătura a-nceput să se desfacă şi s-a lipit de cealaltă parte a intestinelor.

Au apărut şi alţi doctori: rezidentul de la gastroenterologie mi s-a adresat, iar internistul meu a intrat pentru scurtă vreme. Mi-au spus că pe moment eram în afara pericolului. Blocajele se rezolvau uneori singure. Alteori era nevoie de operaţie. Chirurgul urma să mă vadă a doua zi.

Telefonul meu de pe noptieră era acum conectat. Am dat câteva telefoane. Oamenii au venit să mă vadă, prieteni şi rude, foste iubiri şi fini. Mi-au adus flori şi aparate de ras de unică folosinţă, CD playerul, un blocnotes, m-au frecat pe spate şi au pus întrebări la postul de lucru al asistentelor. I-au dat prezenţei mele un anumit standard, i-au arătat lumii că eram iubit, că existau oameni cărora le păsa de mine.

Margaret Yang a intrat şi s-a aşezat o vreme, discutând cu sora mea, Lee, venită în vizită, despre spitalul ăsta vechi, unic în felul lui, şi despre devotamentul pe care i-l arătau cu toţii. Voiam să mă agăţ de toată lumea – asistente, prieteni, rude – care se afla acolo, în lumina strălucitoare a zilei.

Îmi aduseseră CD-ul cu Dowland. Contratenorul cânta:

Ne despărţim, eu totuşi mor,
Mor şi mă despart de tine.

După ziua aceea minunată de primăvară, cu razele soarelui

revărsându-se în josul zidurilor vechi de cărămidă din Village, amurgul s-a lăsat treptat înlocuit de noapte. Luminile din spital au pălit, pe coridoare s-a făcut linişte.

Când m-au operat de cancer, am fost internat în zona rezidenţială a oraşului, la Mount Sinai. Secţia în care mă găseam avea vedere spre Central Park şi noaptea, aflându-mă în puterea bolii şi a spaimei şi fiind plin de medicamente, vedeam lumini trecând printre crengile despuiate de iarnă ale unui pâlc de copaci.

Şi îmi imaginam o lume alternativă, numită Capricorn, unde oamenii bolnavi de cancer, pe moarte în lumea noastră, erau văzuţi ca nişte apariţii luminoase.

În noaptea dinaintea operaţiei, m-am trezit cu senzaţia că eram în cădere printre mobile şi prin podea şi m-am gândit că mă prăbuşeam în Capricorn.

Pe când îmi aduceam aminte, mi-am văzut propria imagine, eterică şi plutind printre crengile unui pâlc de copaci într-un pat de spital. Poliţaiul cu păr alb mi-o arăta pe un ecran.

– Când am observat asta, am ştiut că nu erai în niciun caz un om obişnuit, a zis el. Faptul că te vedeam aşa a confirmat un raport iniţial pe de vremea când te aflai aici, ca puştan cu capul spart şi fără memorie. Cineva ţi-a vorbit şi ţi-a spus că aveai o relaţie incomodă cu moartea şi puterea de a vedea mai mult decât lumea din jurul tău.

6

Unii oamenii au darul de a fi vizitatori ideali pentru bolnavii din spitale. Florile pe care mi le-a adus prietenul meu Mark în dimineaţa următoare păreau desprinse dintr-o natură moartă în stil flamand, iar conversaţia lui era amuzantă şi trecea cu uşurinţă de la una la alta.

S-a aşezat lângă patul meu şi i-am povestit despre cartea pe care o scrisesem cândva.

– Primul lucru pe care l-am scris după ce m-am vindecat de cancer a fost un roman fantastic, intitulat *Feral Cell.* În el, oamenii care mor de cancer în lumea noastră sunt veneraţi într-o lume adiacentă, numită Capricorn. Locuitorii ei numesc lumea noastră Cancer şi îşi spun capri. Cei mai credincioşi dintre ei găsesc metode de a aduce în lumea lor câţiva oameni pe moarte

dintr-a noastră. Ca să ne împiedice să revenim, suntem înveşmântaţi în pieile caprilor morţi, le bem sângele, care se numeşte Sângele Caprei, şi suntem obiectele veneraţiei lor. Dar în lumea aia mai sunt şi unii – aristocraţi decadenţi, fireşte – care ne vânează. Aruncă asupra noastră năvoade de argint şi ne trag în jos. Ne jupoaie şi ne beau sângele şi se folosesc de lucrurile astea ca să treacă în lumea noastră.

– Înseamnă că aproape a meritat să te-mbolnăveşti, a zis el.

– Viitorul New York – de la sfârşitul mileniului trei – descris în cartea mea era tot numai pieţe ale drogurilor în aer liber şi bande rivale de patinatori pe rotile şi de skateboarderi care se băteau pe străzi. Iar rezultatul însemna, fireşte, gentrificare şi Disneyland. O boală seamănă într-o foarte mare măsură cu un coşmar îndelungat. În Capricornul meu, totul era teroare şi magie. Noaptea, pacienţii dintr-o secţie cu copii bolnavi de cancer puteau fi văzuţi plutind printre copacii unui crâng sacru.

Mark s-a plimbat alături de mine, în timp ce-mi tot împingeam suportul perfuziilor pe podea. Una dintre ferestrele de pe hol dădea spre Seventh Avenue. Afară era o zi superbă de primăvară şi traficul se scurgea către sud, spre clubul de jaz Village Vanguard.

– Clădirile scunde îl fac să arate ca în anii ’şo, a spus Mark.

– Călătorie în timp, i-am răspuns.

A fost o duminică liniştită. Târziu, după-amiaza, fina mea, Antonia, mă freca pe spate. O femeie cu părul negru, nu înaltă, dar o prezenţă impunătoare, purtând un costum roşu, a apărut pe neaşteptate. S-a prezentat spunând că avea să fie chirurgul meu dacă blocajul intestinal nu ceda. Şi ştiam că nu cedase, că nu va ceda şi că ea urma să mă opereze.

Când a venit noaptea şi prietenii şi rudele au plecat, m-am gândit la Jimmy, la vremea când era pacient în spitalul ăla. Jimmy îmi fusese prieten în anii terorii SIDA. Proiecta şi realiza aranjamentele din vitrinele magazinelor universale.

Încă de când îl întâlnisem pentru prima oară, începuse să-mi vorbească despre oamenii din capul lui, cei pe care se baza când îşi căuta ideile.

– Noaptea trecută au pus în scenă un spectacol cu licurici şi aisberguri. Perfect pentru Crăciun în luna iulie, a spus el. Din nefericire, eu caut idei pentru Ziua Tatălui, care este, ca întotdeauna, o pustietate cu cămăşi sport şi unelte de pescuit.

Chiar înainte de moartea lui Jimmy, aici, în spitalul ăsta, am

intrat în rezerva lui şi l-am găsit cu ochii în lacrimi.

– Sunt toţi răşchiraţi pe scenă, morţi, mi-a zis.

7

Fără să fiu conştient de tranziţia către starea de somn, undeva în timpul nopţii am devenit o parte a unei Căi Lactee de trupuri întinse, conectate la ecrane luminoase. Ne-am văzut pe noi toţi, pacienţii de acolo şi din întreaga lume, plutind pe o orbită vastă, măreaţă.

Pe urmă poliţaiul, dur, cu ochii lui albaştri care nu trădau nimic, m-a urmărit când mă uitam la fotografia pe care mi-o întinsese.

Mă înfăţişa pe mine, în visul meu din sud-vest, alături de complicii mei, care urmau să fie arestaţi mai târziu şi stâlciţi din bătaie.

– Cum i-ai cunoscut pe tipii ăştia? m-a întrebat.

– Eram prieten cu unul dintre ei, cu Louis.

– Prieten, adică vrei să zici că era iubitul tău?

Poziţia lui nu sugera nimic, dar experienţele pe care le avusesem cu poliţiştii m-au făcut prudent. Am clătinat din cap.

Apoi mi-a spus:

– Trebuie să fie dificil pentru cineva ca tine. Duci o viaţă confortabilă, eşti pensionar, şi te trezeşti deodată, după atâţia ani, că iese la suprafaţă ceva de genul ăsta din trecutul tău.

– Nu mi s-a-ntâmplat niciodată ceva asemănător. Nu e decât un vis.

– Un vis poate că da, dar unul alcătuit din fragmente din trecutul tău.

Pe urmă am auzit voci şi el a dispărut. În rezerva mea s-au aprins luminile şi au fost trase perdelele din jurul celuilalt pat. De la sosire, fusesem singurul pacient din rezervă. Acum se terminase.

– Aici înăuntru.

– Uşor.

Noul pacient a ţipat când îl mutau. Printr-o deschidere a perdelelor, am văzut asistente şi infirmiere aşezându-l în pat. Pe urmă s-au retras şi s-au apropiat doi chirurgi tineri de la urgenţă. Din discuţia lor am aflat că pacientul avusese un soi de accident care-i vătămase scrotul.

Doctorii i s-au adresat.

– Ţi-am salvat un testicul şi penisul, i-au spus. Dar nu ţi l-am putut salva şi pe celălalt.

Pacientul a întrebat ceva, cu voce prea slabă ca să-l pot auzi, şi doctorul i-a răspuns:

– Da, o să-ţi funcţioneze în totalitate.

Pe urmă au plecat, iar puştiul a adormit aproape imediat şi a început să sforăie. Am aflat mai târziu că numele lui era Jamine Wilson şi că avea nouăsprezece ani.

8

Era exact înainte de a se ivi zorii, am deschis blocnotesul şi am scris un testament, împărţind tot ce posedam între fraţii şi surorile mele şi între prieteni. Întocmirea testamentului era un mod de a încerca să mă agăţ de mine însumi, de a arăta că încă ştiam cine sunt şi ce îmi aparţinea.

În după-amiaza aceea m-a vizitat sora mea, Lee. O numisem executorul meu testamentar. Mă înspăimânta ideea unei existenţe în comă şi am spus că nu voiam să se ia măsuri extreme ca să fiu menţinut în viaţă dacă nu puteam fi reanimat. Ea s-a dus la recepţie şi i-a înştiinţat.

Pe urmă am stat de vorbă şi l-am ascultat pe Jamine Wilson vorbind la telefon din patul de alături. Discuta despre cumpărarea unor iPoduri foarte bune. I-a telefonat unei femei şi i-a cerut să-i aducă burgeri şi cartofi prăjiţi de la McDonald’s.

Locuia într-un centru de recuperare, unde nu voia să se întoarcă. O lucrătoare de la asistenţa socială a venit să-l anunţe că trebuia să părăsească spitalul în dimineaţa următoare. El a ignorat-o.

– Unde eşti acum? a întrebat-o pe femeia de la telefon. Nu poţi să iei metroul?

Sora mea a plecat şi au venit să mă ducă la parter, pentru radiografie. Mi-au dat bariu şi i-au înregistrat deplasarea prin tractul meu digestiv. Am stat acolo câteva ore bune, întins pe o placă rece de metal în timp ce-mi făceau fiecare set de fotografii, odihnindu-mă, aţipind uneori pe placa aceea până când venea timpul pentru imaginile următoare.

Ceea ce mi-a adus aminte de formele esoterice de modelare. Modele înfăţişând mâini sau labe ale picioarelor; oameni

respingători, cu o singură trăsătură desăvârşită.

– Model de intestine, ăsta sunt eu, i-am spus tehnicianului, care a zâmbit şi n-a înţeles.

Am aţipit şi am văzut un ecran pe care scria: „Una dintre primele sale lucrări de modelaj”. Şi acolo eram eu, foarte tânăr, în cizme Frye, jeanşi şi haină de piele, cu o basma înnodată în jurul gâtului, dar cu mâinile la spate, în cătuşe. Părea un soi de scenariu sadomasochist pentru care aş fi putut poza cândva. Însă decorul era cel din sud-vest, din visul ăla.

Pe urmă m-au trezit şi mi-au mai făcut nişte radiografii.

Când m-am întors în rezerva mea, prânzul trimis de spital pentru Jamine era neatins, alături de patul lui. Eu nu mai mâncasem de mai multe zile. Tânărul mi-a aruncat o privire întunecată, furioasă. Ochii ni s-au întâlnit şi, pentru o clipă, am zărit o fărâmă din mine însumi: puştiul din coşmar, cel care ajunsese în spitalul ăsta cu memoria pierdută. Şi m-am gândit că poate văzuse şi el ceva similar.

– Unde eşti? a întrebat pe cineva la telefon, apoi a adăugat: Acolo erai acum cinci minute.

Ceva mai târziu a sosit în sfârşit interlocutoarea lui, zumzăind pe coridor într-un scaun cu rotile motorizat, cu punga de la McDonald’s în poală. Era o fată hispanică, cu privirea rănită sau înspăimântată.

Şi-a manevrat scaunul, oprindu-l lângă pat. Au mâncat amândoi. El mesteca zgomotos, vorbind în acelaşi timp.

– M-am speriat atât de tare, a spus, când am văzut tot sângele ăla. Şi a durat atât de mult până când au telefonat după ajutor.

Mobilul a sunat şi el a discutat cu cineva. La scurt timp după aceea, pe coridor au apărut o fată şi un băiat, ambii de optsprezece-nouăsprezece ani, în scaune cu rotile. Erau prietenii lui de la centrul de recuperare. Păreau bizar de impresionaţi de indiferent ce i se întâmplase.

Înainte de încheierea serii, în încăpere erau cinci scaune cu rotile şi mi-am dat seama că şi Jamine trebuia să fi avut unul. Am fost surprins văzând cât de tăcuţi şi de pierduţi păreau cu toţii, cu excepţia lui. La un moment dat li s-a spus că trebuia să plece. Colegul meu de cameră şi-a închis telefonul şi s-a culcat din nou.

9

Rezerva, secţia, etajul, spitalul s-au cufundat tot mai mult în tăcere.

– Locul ăla a adoptat stafiile.

Randall, un homosexual bătrân pe care îl cunoscusem când venisem prima oară în oraş, spunea asta despre spitalul foarte elegant din zona rezidenţială, unde fusese internat pentru o intervenţie chirurgicală cardiacă foarte serioasă.

– Veneau şi îmi vorbeau noaptea, mă luau în zeflemea. Un tip îngrozitor, cu care-am trăit când eram tânăr şi prost şi nou-venit în New York, se plimba pe coridoare de parcă am fi fost în 1925. Era un ticălos plin de cruzime, mă brutaliza, şi îl părăsisem. Mi-a zis că mă aştepta şi că, mai curând sau mai târziu, aveam să fiu din nou al lui.

Lui Randall îi plăcea să rămân la el o dată sau de două ori pe săptămână. Era un angajament fără probleme. Îi făcea pur şi simplu plăcere să aibă alături un tip tânăr, îi ofereai şansa să se-ntâlnească, în apartamentul lui, cu un tânăr de douăzeci şi doi de ani în chiloţi strâmţi şi era fericit.

– Ştiu că, atunci când o să dau colţul, sadicul ăla îngrozitor o să m-aştepte, şi mi-e frică, a spus.

Am zâmbit, ca şi cum ar fi făcut o glumă, dar el a clătinat din cap şi a părut trist. A murit în spitalul ăla, un an mai târziu, şi mi-a părut rău. Fusese bun cu mine, generos, amabil. Atunci îmi plăcuse destul de mult, dar acum îl înţelegeam cu adevărat.

În adâncul nopţii, eu şi poliţaiul stăteam la fereastră şi ne uitam la traficul care, la acea oră foarte târzie, se scurgea către sud pe Seventh Avenue. După modelele automobilelor, puteam spune că ne aflam la sfârşitul anilor ’60. Traficul neîntrerupt din centrul oraşului era aidoma trecerii timpului.

– Ştii, o putem face, a zis el. Te putem aduce cu patruzeci de ani înapoi ca s-apari în faţa tribunalului.

– Pentru ce? am întrebat. Ce infracţiuni demne de o asemenea atenţie am comis eu vreodată?

– Uită-te la tine.

Ecranul a apărut din nou şi pe el erau cei trei tipi de ale căror feţe aproape că-mi aduceam aminte, alături de mine, cu toţii în cizme, jeanşi şi veste de piele şi cu basmale în jurul gâturilor. Ca muzicienii de pe coperta unui album, imitând nişte desperados.

Cel mai depărtat de mine i-a întins o pungă de pânză celui de

alături, care i-a dat ceva mai mic, împachetat în hârtie maro, tipului de lângă mine, care mi-a pus mie în mână un pachet alb, iar eu m-am întors cu spatele şi i-am dat cuiva care nu apărea în imagine un plic din hârtie pergament: ca o ilustraţie de manual şcolar pentru un sistem de distribuţie a drogurilor.

– Ceva vândut de voi a ucis un copil, a spus poliţaiul.

Pe ecran a apărut o fată de vreo optsprezece ani, întinsă pe podeaua unui dormitor din suburbii, cu un ac înfipt în braţ şi cu un poster cu Jim Morrison pe perete.

– Nu s-a petrecut nimic din toate astea, am protestat. N-am făcut niciodată aşa ceva.

– Nu implantăm noi asemenea chestii. Sunt în tine. În trecut, în *1969,* o familie vrea răzbunare, a răspuns el.

M-am văzut din spate, îngenunchind cu mâinile încătuşate. Jur împrejur, pe nisip, hainele mele zăceau făcute fâşii, acolo unde fuseseră tăiate de pe mine. Cureaua şi cizmele îmi erau aruncate alături; basmaua pe care-o purtasem la gât îmi era acum legată peste ochi. În spatele meu, ceilalţi trei tipi atârnau spânzuraţi de crengile unui copac.

– O să-ţi doreşti să te fi spânzurat şi pe tine, a zis poliţaiul. Familia vrea să-ţi facă ceva care-o să transforme într-o glumă tot ce i s-a-ntâmplat negresei tinere din camera ta.

Pe urmă m-am văzut din faţă. Mutilat şi sângerând de moarte pe nisip, cu gura deschisă într-un ţipăt mut.

Asta m-a trezit şi am rămas întins în patul de spital până la prima geană de lumină. Dar n-am reuşit să scap de amintirea visului.

10

În trecut, Greenwich Village a fost, în parte, un cartier irlandez şi spitalul Saint Vincent’s încă mai reflectă acest fapt. Asistenta care se ocupa de mine în dimineaţa aceea se numea Mary Collins şi era o femeie în vârstă, originară din Kerry, cu o faţă rotundă, fără riduri, ultima din neamul ei. Îmi prezentasem scrisorile de acreditare, îi povestisem despre bunicii mei din Aran.

După ce a pomenit poliţistul acel prim raport, am întrebat-o pe Mary Collins despre călugăriţa cu care stătusem de vorbă. S-a uitat la mine şi a răspuns:

– Ai văzut-o pe Sora Immaculata. Nu m-am mai gândit la ea

de ani de zile. Se spune că rătăceşte pe coridoare şi le vorbeşte pacienţilor. Pe unii îi alină, pe alţii îi sperie.

– Dar era reală.

A ridicat din umeri.

– Ei bine, când am lucrat prima oară aici, se spuneau poveşti despre oameni care o întrezăresc. Dar mie nu mi s-a-ntâmplat niciodată.

Dincolo de perdelele celuilalt pat, asistenta Yang i se adresa lui Jamine cu voce scăzută.

– Indiferent ce probleme de sănătate am avea, trebuie să mâncăm hrană sănătoasă. Încearcă sucul ăsta de portocale.

– Nu mi-e foame.

– Încearcă-l pentru mine.

Şi l-am auzit sorbind zgomotos nişte suc.

– Are răbdarea lui Iov, a murmurat Mary Collins şi s-a-ntors să plece.

– E un tip care-mi tot apare în vise, am zis. Pare să fie poliţist, îmi arată tot felul de lucruri, mă ameninţă c-o să mă târască în trecut, să fiu pedepsit pentru infracţiuni pe care nu le-am săvârşit niciodată.

Asistenta Collins s-a oprit. În liniştea lăsată, am auzit-o pe Margaret Young întrebând:

– Vrei să-ncerci cerealele astea?

– Numele lui n-ar putea fi McGittrick, nu-i aşa? m-a întrebat Mary Collins.

– Nu ştiu.

– Immaculata şi McGittrick – ah, dar eşti o raritate! Dacă aşa stau lucrurile, spune-i să se retragă. Câtă vreme eşti pacient în spitalul ăsta, eşti al nostru, nu al lui.

Mi-a făcut cu ochiul şi a dat din cap, iar eu mi-am imaginat că făcea pentru mine exact ceea ce făcea asistenta Yang pentru colegul meu de cameră.

S-a anunţat că operaţia mea era programată pentru noaptea aceea. Nu se stabilise ora exactă. Jamine vorbea la mobil. Trebuia să fie externat după-amiază şi trimis înapoi, la centrul lui de recuperare. Mi-am pus întrebări în legătură cu durerea pe care nu părea s-o simtă şi cu momentul cumplit care-l lăsase pe jumătate castrat.

Stând întins acolo, m-am gândit la oamenii pe care-i cunoşteam şi care ieşiseră dintr-o operaţie cu halucinaţii ataşate de creier, ca nişte paraziţi.

Cu câţiva ani înainte, un bătrân care-mi fusese profesor nu se simţea bine după o operaţie pe cord. Era incoerent. Situaţia stătea sub semnul întrebării şi apoi, cu ochii închişi şi părând inconştient, a rostit cât se poate de clar:

– Maiorul chirurg Herzog, maior în Brigada Medicală Aviatică Israeliană, vă ordonă să vă mişcaţi fundurile şi să mă vindecaţi.

– Herzog a îndreptat lucrurile, mi-a povestit profesorul meu peste câteva zile, când îşi revenise şi începuse tratamentul de recuperare. Prima dată l-am văzut la scurt timp după operaţie. Mi-am revenit şi el stătea la căpătâiul patului meu, îmbrăcat cu uniforma completă şi citind pe ecranul computerului. Mi-a spus că eram o persoană care trebuia să rămână în viaţă, fiindu-le necesară, şi urma să mă salveze. Pe urmă a schimbat câteva instrucţiuni de pe ecran.

Niciun membru al personalului nu auzise vreodată de un maior chirurg Marvin Herzog. Doctorii n-au pus revenirea lui, acum rapidă, pe seama unei serii de ordine dure şi a unor schimbări clandestine ale tratamentului, ci pe a unei minunate voinţe de a trăi a organismului său.

O săptămână sau două mai târziu, când i-am făcut o vizită acasă, profesorul mi-a zis:

– Doctorul Herzog mi-a destăinuit azi-noapte că, de obicei, celor ca mine nu li se permite să-l vadă. Dar el e părere că eu pot să fac faţă. Mi-a explicat cum veghează unitatea lui asupra tuturor persoanelor aflate sub anestezie.

Pe măsură ce vorbea, mi-am dat seama că tot mai continua să discute cu doctorul lui imaginar şi că probabil aşa se va întâmpla de acum înainte.

În cele din urmă, am fost scos din rezervă pentru alte radiografii. Câteva ore mai târziu, când m-am întors, o serie de doctori şi de asistente şi femeia de la asistenţa socială care se ocupa de Jamine erau în aşteptare. Scaunul lui cu rotile motorizat, un exemplar uzat şi deformat, fusese adus în rezervă. A fost ajutat să se aşeze în el şi a ţipat de durere. Pe coridor s-a ţinut în grabă o şedinţă. Pacientul a fost ajutat să treacă înapoi în pat.

Noaptea târziu se afla tot acolo, vorbind cu voce scăzută la celular. Se stabilise să nu mai fie trimis la centrul de recuperare, ci într-un sanatoriu de refacere. Părea mulţumit. Oare pentru asta folosise el sau altcineva cuţitul ăla?

McGittrick îl remarcase. Era o primă punere sub observare, îl

studia cum mă studiase Immaculata pe mine cu atâţia ani în urmă?

11

În noaptea aceea am stat în aşteptare la fereastră, simţindu-mă insignifiant şi foarte singur, şi am urmărit luminile de poziţie din spatele maşinilor ce se năpusteau în trecut.

O femeie pe care o cunosc a trecut printr-o operaţie de cancer, lungă şi dificilă. Pe durata spitalizării care a urmat, a fost bine îngrijită de asistente şi de infirmiere şi a părut să le îndrăgească.

Imediat după operaţie a început să meargă, cu ajutor, aşa cum trebuie să faci. Toată lumea era uimită de rapiditatea cu care se mişca, uitându-se în jur nerăbdătoare, fascinată de celelalte rezerve de pe palier – de cele vacante, cu paturile lor goale, de uşile încuiate ale sălilor de şedinţe şi ale refugiilor medicilor.

Mai târziu, când venea vorba despre asta, nu-şi mai aducea aminte nimic despre tratament. Tot ce reuşea să-şi amintească era un film făcut noapte de noapte, în care trupul îi era folosit în rolul unui cadavru. Realizatorii filmului erau infractori, o ameninţau şi o intimidau. Angajaţii spitalului îi ajutau. Filmarea a continuat pe toată durata refacerii ei.

A spus că voia să fie în stare să meargă cât mai repede posibil, ca să poată fugi. Restul palierului o fascina fiindcă era vorba de locuri care îi apăreau în vise. Se prefăcea că-i îndrăgeşte pe membrii personalului fiindcă o îngrozeau.

La lumina zilei i se păreau şterşi şi banali, devoraţi de drama îngrozitoare pe care o jucau în timpul nopţilor ei.

Gândurile mi-au fost întrerupte de cineva care m-a strigat. Se anunţase că echipa de chirurgi era pregătită şi că fusese trimisă targa după mine.

M-am întors în rezervă şi am găsit-o acolo. În vreme ce eram urcat pe ea şi suportul meu pentru perfuzii era fixat cu curele în lateral, ca un steag, am văzut-o pe fina mea, Antonia, în vârstă de douăzeci de ani, dar măruntă ca o fetiţă, venind pe coridor. Reuşise cumva să intre în spital la ora aia târzie.

În locul acela minunat, nimeni n-avea nimic împotrivă dacă mă însoţea jos, la chirurgie.

– Va trebui să plecaţi înainte de începerea operaţiei, i-a spus o asistentă.

Am ieşit şi însoţitorul meu a împins targa cântând şi mi-a zis că aveam să scap cu bine. Pe urmă, în inima spitalului şi tot mai adânc în noapte, eram în antecamera sălii de operaţii. Unul dintre medicii tineri care-l operaseră pe Jamine făcea parte din echipă.

El şi ceilalţi păreau nişte studenţi, glumind cu mine şi cu Antonia în vreme ce o aşteptam pe doctoriţa chirurg care întârzia. Pe urmă şi-a făcut apariţia, în jacheta şi rochia de culoare roşie şi ne-a salutat pe toţi.

Cât m-au anesteziat, i-am mulţumit Antoniei pentru că îmi era alături. M-am agăţat de imaginea ei pe când toată lumea îmi zâmbea şi mi-am pierdut cunoştinţa, întrebându-mă dacă aveam să-mi mai revin vreodată.

12

Când m-am trezit, un bărbat tânăr, cu capul ras, mi-a spus:

– Bună dimineaţa, Richard, eşti la reanimare după operaţie, iar eu sunt asistent şi mă numesc Scott Horton. Cum te simţi?

– Ca şi cum tocmai m-ar fi izbit un camion şi aş fi în clipa când încă nu se simte durerea, am răspuns, iar el a zâmbit larg şi a dat aprobator din cap, mulţumit că eram destul de coerent ca să-ncerc o glumă.

Chiar înainte de a-mi reveni, în secunda dintre întuneric şi lumină, mă aflasem în vastitatea spaţiului, unde nu se găsea nimic altceva în afară de luminile izvorâte din ecranele computerelor care îi monitorizau pe pacienţii spitalelor, rotindu-se toate în jurul meu precum sorii în galaxii.

Aşa cum se întâmplă în vise, ştiam că aceia erau toţi pacienţii inconştienţi, din toate spitalele din lume. Alcătuiam o *anima,* o inteligenţă. Cei mai mulţi dintre noi făceam parte din ea pentru câteva ore, uneori pentru o zi. Pentru câţiva era vorba de luni sau chiar de ani.

Poliţaiul îşi ridicase privirea de pe computer, cu părul lui alb şi scurt, cu nasul lui deformat, cu ţigara lui.

– Mi-a spus cineva că te numeşti McGittrick, zisesem.

– Dacă numele ăsta îţi face plăcere…, ridicase el din umeri.

– Cu alte cuvinte, te inventez din mers.

– Undeva, în interior, ai ştiut că intersecţia dintre o lume şi cea care îi urmează e supravegheată de cineva. Mai întâi i-ai dat aceleia un chip. Acum mi-ai găsit mie un nume. În marea majoritate a cazurilor, nu tratez personal cu oameni în situaţia ta. Nu e necesar, fiindcă nu sunt conştienţi de existenţa mea. Am putea să te ţinem în comă pe toată durata vieţii tale. Însă te trimitem înapoi, schimbat, îmi spusese. N-o să uiţi niciodată ce-ai văzut şi n-o să mai accepţi niciodată că lumea în care te afli când eşti treaz e cea reală.

Avusesem de gând să-l întreb ce voia. În schimb mă trezisem şi dădusem cu ochii de asistentul Horton.

În lumina strălucitoare pătrunsă în spital în primele ore ale dimineţii, acesta mi-a arătat un buton nou de pe suportul meu pentru perfuzii.

– Îl apeşi când simţi că te supără ceva şi analgezicul îţi e injectat direct în sânge, mi-a explicat. Poţi s-o faci la intervale de cinci minute, ori de câte ori simţi că e necesar. Mă întorc în foarte scurt timp să văd cum îţi e.

L-am apucat de braţ şi am spus:

– Te rog, nu pleca. Chiar înainte de a-mi reveni, am văzut un tip. Asistenta de la etaj a zis că se numeşte McGittrick. A zis că mi-au folosit mintea cât timp am fost inconştient şi că m-ar putea ţine în comă pe toată durata vieţii mele.

A zâmbit.

– Ei bine, spune-i lui McGittrick să se retragă. Eşti pacientul meu. Acum te avem aici şi nu te lăsăm să pleci. O să te spălăm şi aş vrea să te plimbi puţin azi.

A intrat o infirmieră şi mi-a luat temperatura. Unul dintre doctorii tineri care asistaseră la operaţie mi-a făcut o vizită.

– Lucrurile au mers foarte bine. Suntem încredinţaţi că am îndepărtat obstrucţia. Te-am deschis de-a lungul cicatricei rămase de la vechea operaţie de cancer. De data asta n-am mai găsit nimic canceros.

O altă infirmieră mi-a luat sânge. Scott s-a întors şi amândoi m-au ridicat în şezut şi mi-au trecut picioarele peste marginea patului.

– Te descurci foarte bine, a zis el, iar infirmiera a încuviinţat.

M-am lăsat să alunec din pat şi picioarele mele au găsit podeaua.

Infirmiera împingea suportul perfuziilor. Scott mă susţinea. Am mers împrejurul încăperii. Afară strălucea soarele.

– Cred că mă pot descurca singur, am spus.

M-au pus să mă ţin de mâner. Am împins suportul dincolo de uşă, până pe culoar, şi înapoi.

– Foarte bine, mi-au zis, şi m-am întins în pat.

Stăteam proptit de pernă când au intrat sora mea şi cumnatul meu. Doctoriţa mea chirurg şi-a făcut apariţia şi a vorbit cu noi. Toată lumea părea foarte încântată.

Când am rămas singur, Scott mi-a adus hârtia şi pixul pe care i le cerusem. A rămas puţin cu mine, mi-a spus că avea treizeci şi trei de ani. Şi că venise dintr-un oraş de lângă Boston, iar acum locuia în Chelsea, destul de aproape de spital ca să parcurgă distanţa pe jos. M-am întrebat cu cine locuia, dar lui nu i-am pus întrebarea.

I-am scris câteva rânduri de mulţumire sau o scrisoare de dragoste incoerentă şi la sfârşit am adăugat: „Uneori, oamenii care au halucinaţii după operaţie par să nu-şi mai revină în totalitate. O parte din ei se pierde. Halucinaţia poate fi tot atât de bună, de puternică, de convingătoare şi de plină de înţeles ca viaţa reală. Mai ales când viaţa reală e cea de pacient, de victimă a unei boli. Halucinaţia e atât de captivantă încât nu vor s-o abandoneze. Mă tem că asta se va întâmpla cu mine”.

Când am încheiat scrisoarea, Scott îşi terminase programul de lucru. Am petrecut o noapte foarte proastă în secţia de reanimare. Oamenii de serviciu ceruiau podelele, curăţau pereţii. Asistentele veneau cu întârziere. Să fii treaz era un coşmar.

Pe urmă, McGittrick era alături de mine.

– Nu trebuie să povesteşti ce ţi-am spus eu, dobitocule, m-a admonestat el. Data trecută ai scris cartea aia despre lumea unde oamenii morţi de cancer pot deveni zei. Dar ai etichetat-o drept science-fiction şi oricum n-a citit-o nimeni, aşa că a fost OK. Şi cui îi povesteşti? Asistentului tinerel care se crede atât de dur? „Acum te avem aici şi nu te lăsăm să pleci.” Când va veni vremea, o să fie al nostru şi nici măcar n-o să ştie că s-a întâmplat.

– Ce rost au toate astea? am întrebat eu.

– Ştii că, în momentul morţii, oamenii se simt atraşi către un soi de lumină strălucitoare? Li se pare că îi alină. Ei bine, globurile alea care plutesc în pâlpâirea creierului, lumina caldă a morţii şi promisiunea de pace sunteţi voi, tu şi ceilalţi dobitoci conectaţi la aparate, contribuind fiecare cu fărâma lui. Azi-noapte ai fost o parte din lumina care atrage sufletele

muribunde. E unul dintre lucrurile pe care le facem noi.

– De ce un poliţai bătrân şi nu un înger cu sabie de foc?

– Tu nu crezi în îngeri. Ai o slăbiciune pentru lege. Cei de soiul tău şi-o arată de obicei săvârşind fapte rele şi fiind apoi prinşi. Vi se pun cătuşele şi leşinaţi. Tu ai fost prea inteligent ca să ai cazier. Înregistrările noastre arată că s-ar fi putut.

– Înainte de operaţie m-ai ameninţat cu mutilarea. Acum…

– Acum o să-ţi ofer slujba mea.

– Perfect. Dar tu nu exişti. Aşa mi-ai spus.

A părut uşor amuzat.

– Asta nu e o chestiune atât de importantă cum o faci să pară.

– Şi acuzaţiile false?

– Şi ele ar putea să nu fie chiar atât de importante. Depinde de tine.

13

Pe urmă a plecat, era dimineaţă. Uşa încăperii în care mă aflam era deschisă, oamenii de serviciu se îndepărtaseră şi spitalul se trezea. Durerea începuse să-mi roadă măruntaiele. Am apăsat pe buton, am aşteptat câteva minute, apoi am apăsat din nou.

Scott a trecut prin apropiere şi l-am strigat. Abia începuse lucrul. Avea alţi pacienţi, dar s-a oprit pentru mine.

– Cum te simţi?

– Am avut o noapte proastă.

Am vrut să-i spun despre oamenii care curăţau la nesfârşit podeaua şi despre mirosul de amoniac, dar n-am abţinut.

– McGittrick ţi-a vorbit iarăşi?

– Îmi pare rău că te-am sâcâit cu asta. Mă simt ca un idiot.

De fapt îmi părerea rău că atrăsesem atenţia lui McGittrick asupra lui.

– De aceea mă aflu aici. O să te pregătim pentru întoarcerea în secţia ta. Vreau să poţi să mergi înainte de asta.

Mai târziu, când mă urmărea împingându-mi suportul perfuziilor în jurul secţiei de reanimare, l-am întrebat:

– Toată lumea din spitalul ăsta ştie de McGittrick?

A zâmbit cu gura până la urechi.

– Da, dacă au lucrat cu Mary Collins. Eu mi-am început activitatea alături de ea.

Când au venit să mă ducă înapoi la etaj, Scott mi-a spus la revedere şi am ştiut că nu era câtuşi de puţin probabil să-l mai revăd vreodată. Fireşte, în afara cazului când acceptam oferta lui McGittrick.

Când m-am reîntors la etajul unsprezece, am ajuns într-o rezervă nouă, unde eram singur-singurel. Jamine plecase. Până şi asistenta Yang, ocupată cu noii ei pacienţi, abia dacă-şi mai aducea aminte de el. Aşa avea să se-ntâmple şi cu mine.

Am apăsat butonul pentru analgezic, m-am ridicat şi am început să merg. Aveam nevoie de suport ca să mă sprijin puţin. Asistentele şi infirmierele au dat aprobator din cap. Eram un pacient model, elevul favorit al profesorului.

Când mi-am auzit celularul sunând, era finul meu, Chris, care plănuia să vină din Ohio şi să stea cu mine după ieşirea din spital. Prietenii m-au vizitat. Mi-au fost aduse flori. Am adormit extenuat.

Când m-am trezit se întuneca şi era agitaţie, un bărbat imens era adus înăuntru cu targa.

– Purple, a zis el. Nu pleca prea departe de mine, fetiţo.

Noul meu coleg de cameră avea o asistentă medicală personală. Îi spunea Purple, deşi ea nu se numea astfel şi asta o înfuria la culme.

Cânta cântecele lui Prince. Striga oamenii pe nume pe care le inventa. Mi-a spus că era arhitect, păşise dincolo de o uşă într-o clădire numai pe jumătate terminată, proiectată de el însuşi, şi căzuse cu două niveluri mai jos, fiindcă în partea cealaltă nu exista podea. Toate oasele piciorului i se sfărâmaseră. Era nevoie de asistenta personală şi de toate infirmierele de la etajul nostru ca să-l ajute să-şi schimbe poziţia în pat.

La un moment dat am aţipit, dar m-am trezit ca s-o aud pe infirmiera jamaicană, căreia el îi spunea Tangerine, protestând:

– Nu sunt obligată să suport asta. Voi fi tratată cu respect. Pentru dumneata sunt doamna Jackson.

– Oh, Tangerine, a strigat el, cu disperare în glas.

Am apăsat butonul pentru analgezic, m-am ridicat şi m-am apropiat de fereastra care dădea spre Seventh Avenue. În noapte, luminile stradale îşi schimbau culoarea din roşu în verde.

Faţa lui McGittrick a dansat pe geam, în faţa mea. Ecranul unui computer de pe un suport din apropiere era îndreptat către fereastră şi se reflecta în sticla întunecată.

Când m-am întors să mă uit la monitor, ecranul era gol. M-am

răsucit înapoi şi chipul se afla acolo. Poate de vină erau medicamentele sau poate adormisem în picioare. Dar, oricât de intens m-am uitat, McGittrick n-a dispărut.

Pe urmă s-a ivit faţa lui Jamine. McGittrick a spus:

– Iese în evidenţă cam în acelaşi fel în care ai făcut-o tu, flirtând cu moartea, dar temându-se de ea. Ţine minte că dacă nu lucrezi pentru noi, o să lucreze altcineva – poate el.

– Ce-ar trebui să fac, cu exactitate?

– Să fii prezent, să te asiguri că totul se desfăşoară aşa cum trebuie. Să fii poliţist, mi-a răspuns. Gândeşte-te bine.

– OK. Dar, de acum înainte, ori de câte ori voi dormi, va trebui să stai departe de visele mele.

– Nu sunt vise. E pur şi simplu mai uşor de ajuns la tine când dormi. Dar îţi vom lăsa un scurt timp de gândire.

M-am întors în secţia mea şi asistentele din spatele biroului şi-au ridicat privirile când am trecut pe lângă ele, ca şi cum ar fi simţit ceva în ceea ce mă privea. Când am intrat în rezervă, arhitectul fredona un cântec pentru asistenta lui personală, care îi cerea să înceteze.

Au tăcut când am apărut eu şi m-am întrebat dacă nu cumva eram însemnat în vreun fel sau altul.

– Uitaţi ce e, le-am spus, sunt în refacere după o operaţie dificilă. Am nevoie de somn.

S-au holbat la mine, au dat din capete şi au tăcut. Am apăsat butonul pentru analgezic şi am repetat gestul la fiecare câteva minute, până când m-a furat somnul.

14

M-am trezit şi era dimineaţă. Arhitectul m-a întrebat, foarte respectuos, dacă dormisem bine.

– M-am asigurat că toate aceste doamne sunt foarte tăcute, ca să te poţi odihni şi să te refaci.

Era un lunatic inofensiv, fără nimic din freamătul lui Jamine. I-am mulţumit.

Pe urmă doamna Jackson m-a ajutat să mă spăl şi am fost dus la radiografie. Când m-am întors, arhitectul plecase, mutat într-o altă secţie – pentru fizioterapie, mi-a povestit asistenta Collins.

Era de serviciu şi venise să vadă cum mă simt.

– Ai o evoluţie bună, mi-a spus. De data asta n-au pus mâna

pe tine.

– Cine era Immaculata? Cine e McGittrick?

– Sunt de părere că nici ea n-a fost vreun fel de înger, nici el nu e o banshee[15], pentru că nu cred în aşa ceva. Unii ca ei stau la pândă în crăpăturile fiecărui spital care-a existat vreodată. În multe locuri nici măcar nu se mai ştie de ei. Dar ei sunt tot acolo. Trimite-i la plimbare.

Am început să simt că, dacă îndeplineam anumite sarcini – de exemplu, dacă ocoleam de trei ori etajul, mergând repede –, eram practic refăcut.

În noaptea aceea mi-am întrerupt turele şi m-am uitat pe fereastră. Aglomeraţia din Greenwich Village dintr-o noapte de vineri, la vreme de primăvară, mi-a adus aminte de freamătul vieţii la douăzeci de ani, într-un oraş mare. M-am gândit la Andre, m-am gândit cum îl pierdusem înainte de a mă îmbolnăvi.

McGittrick se reflecta în fereastră.

– Ştii, ăla care te-a părăsit ar fi putut să mai fie cu tine, dacă ai fi fost sănătos când a sunat prietenul lui. Te putem lăsa să retrăieşti scena.

Poliţaii oferă recompense când simt că-ncepi să te înmoi şi să cooperezi. Dar tot nu se poate avea încredere în ei.

– Îmi place melancolia dulceagă a legăturilor încheiate, am răspuns. Mi-ar plăcea să fiu cu Andre ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar o să ştiu că nu e adevărat şi n-o să pot suporta.

Pornind înapoi, către rezerva mea, am adăugat:

– Totuşi, îţi mulţumesc.

Când apăsam butonul analgezicului, în încăpere a fost adus un tânăr căruia i se făcuse de urgenţă o operaţie de apendicită. Zăcea în tăcere, fără să fie conştient de propria lui respiraţie adâncă. Am adormit amintindu-mi momentele când cineva cu care făcusem dragoste se cufunda în somn înaintea mea.

15

În dimineaţa următoare era sâmbătă. Un medic rezident şi o asistentă au intrat şi au tras perdelele în jurul patului meu. M-au desprins de cateter şi mi-au scos tubul de hrănire din gât, trăgându-l prin nas.

---

[15] Zână care prevesteşte moartea tânguindu-se. *(N.t.)*

În dimineaţa aceea am primit mâncare lichidă, pentru prima oară de când mă aflam acolo. Totul avea un gust groaznic. Mi-am impus să mănânc puţină gelatină de fructe, să beau supă limpede şi suc de mere, fiindcă asta era calea spre vindecare.

Dale, colegul meu de cameră, nu radia nicio aură, în el nu fremăta nimic pe care să-l pot simţi. Avea douăzeci şi şapte de ani, era editor de film şi se prăbuşise vineri seara, doborât de o durere cumplită. Urma să fie externat în ziua aceea, puţin mai târziu. Asigurarea lui nu acoperea mai mult de atât.

După zece zile de spitalizare, eram veteran, aşa că i-am arătat cum să-şi împingă suportul perfuziilor şi cum să sune ca să cheme o asistentă.

Mark a trecut pe la mine. I-am spus:

– Când am scris *Feral Cell,* l-am făcut pe povestitor să bea sânge. Sângele Caprei l-a legat de Capricorn, lumea alternativă. Pe mine mă leagă de locul ăsta Sângele Cancerului. Când o lume păleşte, cealaltă devine din ce în ce mai clară. Am scris despre starea de boală. E ca o altă ţară. Eşti târât acolo fără să vrei şi trebuie să-ţi muţi fundul înapoi, în afara ei.

– Îţi aminteşti cum ai venit prima oară în oraş şi ce greu a fost să te lipeşti aici? m-a întrebat. Era ca şi cum ai fi putut pierde în orice clipă totul, slujba, apartamentul pe care-l împărţeai cu altcineva, cel mai bun prieten, omul pe care-l iubeai, şi ai fi fost absorbit înapoi, în Metuchen, sau în Doylestown, sau în Portsmouth. E cam acelaşi lucru.

Colegul meu de cameră vorbea la telefon.

– Am avut senzaţia că sunt într-un film prost când m-am trezit cu toţi oamenii ăia holbându-se în jos, la mine. Tipul de aici, din rezerva mea, e un personaj uluitor din Village.

Încă vorbea la telefon când a sosit frumoasa lui prietenă coreeană, cu hainele lui. I-a scos cămaşa, în timp ce el stătea în picioare, continuându-şi convorbirea, şi l-a îmbrăcat de la pielea goală încolo. Mă deranja faptul că el pleca, iar eu rămâneam. Când părăseau încăperea, s-a întors, şi-a fluturat mâna în semn de rămas bun şi a zâmbit, fiindcă era tânăr şi toate astea erau o aventură. Aveam mai multe în comun cu Jamine decât cu puştiul ăla.

În seara aceea mi s-a servit o mâncare oribilă, paste cu pui, dar reprezenta un test al refacerii mele, aşa că am mâncat totul, până la ultima bucăţică.

Noaptea, McGittrick a spus:

– Dacă dragostea nu te interesează, ce zici de răzbunare? Toţi cei care ţi-au tras-o când erai copil? Ai scris o poveste despre asta. Ne putem întoarce cu mult în trecut. Te poţi duce acolo să te asiguri că nu vor mai face rău nimănui altcuiva.

Am clătinat din cap.

– Cel pe care-mi doream cel mai mult să-l ucid sunt eu însumi. Am avut nevoie de mult timp ca să scap. Ăsta sunt eu. Îţi refuz oferta.

A zâmbit şi a clătinat din cap, parcă amuzat de prostia mea. Pe ecran, am îngenuncheat în deşert, legat la ochi.

– De asta ai uitat? m-a întrebat când mă îndepărtam.

16

Duminică dimineaţa, când mă străduiam să mestec şi să înghit jeleul fără niciun gust întins pe pâinea prăjită, în rezervă a fost adus un tip pe nume John, ca să i se scoată pietrele de la rinichi. Era înalt, suplu, cu părul lung, aproape de vârsta mea.

– M-am născut pe Bank Street şi am trăit toată viaţa în Village, mi-a spus.

Faţa lui, umbrită de barba crescută în ziua acea şi cu nasul coroiat, avea ceva care mi s-a părut familiar. Era arhetipul omului care a ţinut drogurile sub control, şi-a ascuns armele, a ştiut cum să intre pe căi lăturalnice. Era ca Jamine. Ca mine.

Mi s-a confirmat că a doua zi puteam să mă-ntorc acasă. La un moment dat din după-amiaza aceea, nepoata mea s-a plimbat alături de mine, făcând turul etajului. Când am ajuns la fereastra către Seventh Avenue, m-am uitat în jur şi am constatat că ecranul computerului de pe birou n-avea cum să se reflecte în geam.

– Mulţumesc, i-am zis mai târziu lui Margaret Yang. Mi-aţi oferit o transfuzie de viaţă.

– Nu ne-am făcut decât datoria. Eşti un pacient interesant, a răspuns ea.

În noaptea aia, când m-am oprit să mă uit afară, traficul picura ca în toate nopţile de duminică, fără să ascundă vreo urmă de magie.

17

În dimineaţa următoare m-am trezit cu amintirea unui vizitator. În timpul nopţii deschisesem ochii şi o văzusem pe Sora Immaculata.

– Sunt dezamăgită, îmi spusese. Nu vrei să le oferi şi altora şansa care ţi s-a oferit ţie.

– Ce şansă? o întrebasem.

– Ai fost un drumeţ nesigur pe picioare. Te-am ajutat să trăieşti cu speranţa că, în cele din urmă, aveai să ne ajuţi şi tu.

– Cum se numeşte ceea ce faceţi voi?

– Speranţă şi Moarte Uşoară, mă lămurise, cu un zâmbet radios, şi înţelesesem că aveam mai multă încredere în poliţai decât în călugăriţe.

În dimineaţa aia m-au deconectat de la ultima perfuzie. Suportul a fost scos din încăpere.

John se pregătea să plece în sala de operaţii. Urma să-şi petreacă ziua aceea în spital şi să fie externat în următoarea.

– Vii vreodată în Washington Square Park? m-a întrebat. Caută-mă în zona meselor de şah din colţul de sud-vest.

Pe urmă prietenul meu Bruce se afla acolo, adunându-mi lucrurile, ajutându-mă să-mi pun pantalonii, pregătindu-mi pantofii. Stăteam în propriile mele haine şi aveam un soi de sentiment de pierdere.

Asistenta Collins era de serviciu.

– Noroc, mi-a urat când am trecut pe la biroul lor pentru ultima oară. Şi m-a privit preţ de o clipă îndelungată. Şi să sperăm că n-o să te mai vedem niciodată aici.

Cu taxiul, drumul până acasă a durat numai câteva minute. Scările către apartamentul meu erau primele pe care le urcam după aproape două săptămâni şi a trebuit să mă opresc şi să mă odihnesc la jumătatea lor.

Mă gândisem că, în momentul ieşirii din spital, aveam să mă simt ca prin farmec bine şi să am o sută de lucruri de făcut. Bruce a insistat să mă dezbrac din nou şi m-a ajutat să intru în pat.

– Când o să-nceapă să dispară efectul medicamentelor pe care ţi le-au dat acolo, o să te simţi de parcă te-ar fi lovit un pumn cât un cal.

M-a aprovizionat cu Oxycontin şi cu antibioticele prescrise, mi-a cumpărat mâncarea pe care am crezut amândoi că o

puteam suporta, s-a întins pe canapea şi a răsfoit un album de Paul Cadmus, găsit din bibliotecă. Eu am aţipit, m-am trezit şi am aţipit din nou. Oamenii au sunat să-ntrebe cum mă simţeam. Un prieten mi-a adus un coş imens cu fructe.

Bruce a lipit firul telefonului de podea cu bandă adezivă, ca să nu mă-mpiedic de el. Asta mi-a vorbit de bătrâneţe şi de boală mai mult decât orice altceva. În clipa când adormeam, m-a izbit faptul că Bruce era seropozitiv şi lua un cocteil de medicamente ca să se menţină în viaţă, însă eu eram atât de slăbit încât trebuia să aibă el grijă de mine.

A doua zi, Bruce a venit dimineaţa, m-a supravegheat să se-asigure că nu cad în timp ce fac duş, m-a ajutat să mă-mbrac şi m-a însoţit la o mică plimbare. A treia zi m-am îmbrăcat singur.

Noaptea, târziu, m-am privit în oglindă. Am văzut faţa unui străin, suptă, cu ochi imenşi. Era gustul a ceea ce avea să-nsemne o vârstă foarte înaintată. Simţeam lipsa celei mai mari organizaţii care a existat vreodată, dedicată transformării mele într-un om mai bun. Viaţa mea părea searbădă fără picanteria halucinaţiilor şi a paranoiei.

În ziua următoare, finul meu, Chris, a venit să stea cu mine. În anul acela aveam amândoi lucrări nominalizate pentru un premiu major din domeniul ficţiunii speculative. Ceremonia urma să se desfăşoare în New York.

Din fericire, ne încadram în categorii diferite. Mă gândeam că, dacă eram în stare să iau parte la festivitate şi la toate evenimentele legate de ea, ar fi însemnat că trecusem un test de o importanţă critică şi că eram bine.

Chris a fost şocat în clipa când a dat cu ochii de mine, deşi a încercat s-o ascundă. Când o persoană are peste şaizeci de ani şi e bolnavă, iar cealaltă n-are nici măcar jumătate din vârsta ei şi e sănătoasă, ritmurile în care-şi trăiesc vieţile diferă.

El s-a adaptat la al meu, s-a plimbat cu paşi înceţi în jurul cartierului, alături de mine, a stat în parc în după-amiezele lungi şi însorite, a luat masa în restaurantele mele preferate, unde acum toată mâncarea avea pentru mine gust de cretă, mi-a citit poveşti.

În weekendul acela a avut loc decernarea premiilor, într-un hotel din lower Manhattan. Toată magia ficţiunii speculative stă în conţinutul paginilor şi în ilustraţiile de pe coperte. Realitatea înconjurătoare e de prost-gust. Fotografiile preluate de pe internet, din momentele acordării autografelor şi de la lansare, îl

înfăţişau pe Chris fericit şi asaltat, iar pe mine dispărând lent din peisaj. Ca în schiţele renascentiste, în care reprezentau pictorii tinereţea şi bătrâneţea.

Pe măsură ce se târa festivitatea de premiere, mi-am dat seama că, dacă aş fi câştigat, n-aş fi fost în stare să merg până la podium. Dar n-aveam de ce să-mi fac griji. Un star din domeniu, beat în ultimul hal, s-a plâns cu amărăciune că i se întâmplase pentru prima oară să nu fie nominalizat, după care a stâlcit numele şi titlurile, făcându-le de nerecunoscut, şi i-a înmânat premiul scriitorului excepţional care îl câştigase. Când s-a încheiat totul, m-am întors acasă cu taxiul şi am intrat în pat.

Chris a fost destul de amabil ca să rămână să-mi ţină companie. Într-o zi, când ne plimbam prin parc, l-am văzut pe John, ultimul meu coleg de cameră de la spital. La fel de cenuşiu şi de slab ca mine, stătea la o masă de şah din colţul de sud-vest din Washington Square. Şahiştii îşi împărţeau spaţiul cu vânzătorii de droguri şi cu târfele.

L-am salutat. El a dat din cap, foarte uşor, şi mi-am dat seama că era la lucru şi că era observator.

Observatorii sunt plătiţi ca să-i avertizeze pe traficanţi când patrulează poliţia sau ca să le vândă pontul când e vreun client în apropiere. M-am uitat peste umăr şi l-am văzut pe John urmărindu-mă cu privirea.

Într-o seară l-am dus pe Chris la o piesă jucată la teatrul aflat după colţ faţă de locuinţa mea. Când mergeam pe vechea şi îngusta Minetta Lane, nişte puştani în scaune cu rotile motorizate au trecut prin capătul acesteia dinspre Sixth Avenue.

Pentru o clipă, l-am zărit pe Jamine. Pe urmă n-am mai fost sigur că-l văzusem, iar ei au plecat.

Într-o zi, pe stradă, am dat peste un tip care vindea instantanee alb-negru, făcute de tatăl său cu cincizeci, patruzeci, treizeci de ani în urmă, pe străzile din Greenwich Village. Unul dintre ele, surprins de la o fereastră de la etaj de pe West Tenth Street şi datat 1968, înfăţişa barul Ninth Circle, cu câţiva tineri în jeanşi strâmţi şi jachete de piele pe treptele din faţă. Am avut brusc senzaţia de dèjá-vu.

Noaptea, pe un site web, am văzut din nou scena, strada, treptele, siluetele. Însă de data asta în prim plan. Puştiul din centrul grupului eram eu. Ceilalţi tipi erau complicii mei din vis.

Am apăsat pe butonul mouse-lui şi a apărut poza următoare. O siluetă într-un scaun cu rotile motorizat, rulând pe Minetta

Lane, către aparatul de fotografiat. Faţa mea era o mască schimonosită. Mâinile mele, gheare. Eram matusalemic şi pe jumătate paralizat: un coşmar cumplit.

– Vezi de câtă vreme suntem cu ochii pe tine. Şi cât o să mai fim, a spus McGittrick şi m-am trezit în lumina zorilor.

În seara aceea, când mi-am luat rămas bun de la Chris pe peronul din Penn Station şi el a plecat cu metroul către aeroport, am avut cea mai incredibilă senzaţie de singurătate şi de pierdere. Îşi împărţise vigoarea şi tinereţea cu mine, dar acum eram din nou pe cont propriu.

Întors în centru, m-am aşezat pe o bancă din Washington Square, în lumina asfinţitului din luna mai. Câinii alergau, lătrând scurt. În vreme ce pierea lumina, un cvintet de jazz cânta *These Foolish Things.*

McGittrick stătea în picioare, studiindu-mă.

– De ce-a fost necesar să mă zăpăciţi în aşa hal? l-am întrebat.

– Priveşte totul ca pe o instrucţie a recruţilor. Te facem zob şi te reconstruim. Tu, cel care te-ai dus la culcare în noaptea dinainte de a te îmbolnăvi, ai fi stat pe o bancă dintr-un parc public, purtând o asemenea conversaţie?

– Cum ai ajuns în branşa asta?

A zâmbit.

– M-a recrutat Immaculata. A spus că eram un suflet neliniştit, care n-o să se simtă fericit până n-o să vadă o mai mare parte a vieţii şi a morţii decât alţii.

– Şi acum?

– Sunt gata să plec. O să-nţelegi când o să fii în locul meu.

Încă mă dureau puţin maţele, acolo unde fuseseră tăiate şi cusute din nou laolaltă. Îmi redusesem destul de mult doza de medicamente, dar trebuia să mă duc acasă şi să iau o jumătate de Oxycontin.

M-am ridicat şi el a întrebat:

– Ai prefera să vorbeşti cu Sora Immaculata?

– E OK. Eşti mai puţin înspăimântător decât o călugăriţă.

– Ai avut un timp în care să iei o decizie. Dar, ştii, nu se poate prelungi la nesfârşit.

Am dat din cap şi mi-am continuat drumul. Însă ştiam amândoi ce hotărâre luasem.

Dowland a scris:

Trist mă despart, plecând de-aici,

E crudă despărţirea, grea.
Iar dacă tu ofensă-i zici,
Ofensa-i la adresa mea.

Văzusem moartea şi nu voiam să mor. Poate eram un suflet neliniştit sau poate eram prea laş ca să dau piept cu ea dintr-odată şi pentru totdeauna.

Din puţinele mele lecturi pe această temă şi din câteva cercetări făcute pe Internet, ştiam că o rană sau o boală pot schimba efectiv personalitatea. Lucrul de care mă temusem dintotdeauna se întâmplase. Cel care se dusese la culcare în noaptea aceea, cu câteva săptămâni înainte, se trezise fiind altcineva.

Şi ajunsesem destul de diferit de cel care fusesem ca să nu-mi mai pese prea mult de omul ăla, acum pierdut, dispărut.

Richard Bowes a trăit în Manhattan o mare parte a vieţii sale de adult. A publicat cinci romane, două culegeri de povestiri şi peste patruzeci de proze scurte. A câştigat două Premii World Fantasy, ca şi Premiile Lambda, International Horror Guild şi Million Writers. Aceasta este a şasea lui nominalizare la Premiile Nebula. Povestiri recente şi viitoare vor apărea în *The Magazine of Fantasy & Science Fiction* şi în antologiile *Digital Domains, Wilde Stories, The Beastly Bride, Haunted Legends, Year's Best Gay Stories* şi *Naked City.*

Majoritatea lor, ca şi nuveleta nominalizată la Premiul Nebula în anul acesta, „Trebuie să plec, a spus poliţistul", fac parte din romanul lui în povestiri *Dust Devil: My Life În Speculative Fiction.*

Traducerea: Ana-Veronica Mircea

LUMINA DIVINĂ

Ted Kosmatka

DIN PARTEA AUTORULUI: Am avut ideea pentru „Lumină divină” cu vreo doi ani înainte de a decide până la urmă cum s-o scriu. Au existat multe starturi false care au sfârşit în coşul de gunoi şi până la urmă am înţeles că înainte de a putea scrie povestea într-un fel care să se închege ca o naraţiune, trebuia să depăşesc câteva probleme – iar nu cea din urmă era dificultatea ştiinţei care stătea la baza povestirii.

Premisa „Luminii divine” se bazează pe înţelegerea de către cititori a unei extrapolări dintr-o ambiguitate a mecanicii cuantice. Pentru ca povestea să reuşească, cititorul trebuie să înţeleagă nu numai bazele mecanicii cuantice, ci şi varianta mea personală în privinţa acestora... ceea ce ar fi necesitat să trântesc vreo tonă de fizică în text.

Ştiam că n-ar fi avut succes niciodată.

Nu poţi spune „fii atent: citeşte capitolul ăsta de fizică şi povestea adevărată va-ncepe la pagina şaisprezece”. Problema reală a devenit astfel cum să-l conving pe cititor să şchiopăteze prin pagini şi pagini de fizică pură fără să-şi dea seama? Îmi trebuia un act de iluzionism şi habar n-aveam cum să-l scot la capăt. Era aproape ca o problemă de matematică. Când am privit-o aşa, am decis să-mi mut variabilele de colo-colo ca în algebră, introducând personaje şi conflicte, încercând să găsesc un fir narativ care să tolereze cel mai bine pasajele explicative absolut necesare şi în acelaşi timp să slujească temele ce se dezvoltau firesc din premisă. Nimic din ce am încercat n-a avut însă succes real. Pe atunci lucram într-un laborator de cercetări, aşa că munceam opt până la zece ore în mediul analitic, după care reveneam acasă şi mă străduiam cu o povestire care începea să semene tot mai mult cu un tratat tehnic dens, decât cu o ficţiune care să merite a fi citită. Era realmente descurajant.

Am sfârşit prin a şterge complet tabla şi a lua totul de la început. M-am întrebat ce poveste doream să spun din punctul de vedere al personajelor, nu din punctul de vedere al ştiinţei. Când m-am focalizat în direcţia aceea şi numai într-aceea, am izbutit să spun povestea.

Este imposibil ca Dumnezeu să mă înşele, pentru că în orice fraudă şi înşelătorie se află o anumită imperfecţiune.

Descartes

M-am ghemuit în ploaie ţinând un pistol.

Un val avansă spre mine prin plaja stâncoasă, spărgându-mi-se la picioare, umplându-mi pantalonii cu pietricele şi nisip. În

jurul meu, stâncile se înălţau întunecate şi mari cât casa.

M-am zgribulit şi mi-am revenit şi, pentru prima dată, mi-am dat seama de ce-mi lipsea sacoul costumului. De asemenea şi pantoful stâng, de piele maro, mărimea 46. M-am uitat după pantof, cercetând cu privirea linia stâncoasă a ţărmului, dar n-am văzut decât piatră şi apă înspumată şi fremătătoare.

Am luat încă o înghiţitură din sticlă şi am încercat să-mi slăbesc cravata. Din moment ce aveam un pistol într-o mână şi o sticlă în cealaltă – şi din moment ce nici nu voiam să le las – slăbirea nodului cravatei era dificil. M-am folosit de mâna în care aveam pistolul, lucrând la nod cu un deget încovrigat pe garda trăgaciului, oţelul rece frecându-mi-se de gât. Am simţit gura ţevii sub bărbie, degetele amorţite şi stângace bâjbâind dincolo de trăgaci.

Ar fi atât de uşor.

M-am întrebat dacă oamenii au murit şi în acest fel: beţi, înarmaţi, slăbindu-şi nodul cravatei. Mi-am imaginat că era ceva comun în rândul anumitor ocupaţii.

Şi-atunci cravata a cedat, iar eu nu m-am împuşcat singur. Am luat încă o înghiţitură din sticlă, ca recompensă.

Am privit cum se rostogoleau valurile. Acest loc nu era nimic în comparaţie cu dunele din Indiana, acolo unde lacul Michigan se împreunează cu linia ţărmului. Aici, în Gloucester, apa urăşte uscatul.

Copil, veneam pe această plajă şi mă întrebam de unde veniseră stâncile astea? Le-au adus valurile? Acum ştiam mai bine. Stâncile, desigur, erau aici de când lumea, îngropate în solul moale. Sunt nişte rămăşiţe, atât rămâne când oceanul se retrage cu totul.

În spatele meu, lângă drum, este un monument: o listă de nume. Pescari. Oameni din Gloucester. Sunt cei care nu s-au mai întors.

Acesta-i Gloucesterul, un loc cu un trecut legat de ceea ce înseamnă să te pierzi în ocean.

Mi-am spus că-mi luasem pistolul ca să mă apăr, dar stând aici, pe nisipul întunecat, nu mai credeam. Nu mă mai puteam amăgi singur. Era pistolul tatălui meu, de nouă milimetri. Nu s-a mai tras cu el de şaisprezece ani, şapte luni, patru zile. Calculele au decurs repede. Chiar şi beat, calculele ieşeau repede. Sora mea, Mary, zicea că este bine că acest loc nou era şi vechi. *Un nou început,* spusese ea. *Poţi să-ţi faci din nou treaba. Poţi*

continua cercetările.

Da, îi răspunsesem. O minciună pe care a luat-o de bună.

N-ai să mă suni, aşa-i?

Bineînţeles că am să te sun. O minciună pe care n-a crezut-o.

M-am întors cu faţa din calea vântului şi am luat încă o înghiţitură arzătoare. Am băut până când nu mi-am mai putut aminti în care mână ţineam pistolul şi în care sticla. Am băut până au devenit una.

În decursul celei de-a doua săptămâni am despachetat microscoapele. Satish s-a folosit de o rangă, în vreme ce eu manevram un cleşte de scos cuie. Cutiile erau grele, din lemn, închise ermetic, expediate dintr-un laborator de cercetări din Pennsylvania, acum defunct.

Soarele bătea pe rampa de încărcare a laboratorului şi pe cât de cald era acum, pe-atât de rece a fost cu o săptămână înainte.

Mi-am răsucit mâna şi cleştele muşcă din lemnul deschis la culoare. Am răsucit-o din nou. Era o muncă plăcută. Satish mă văzu ştergându-mi transpiraţia de pe frunte şi zâmbi, dinţi de un alb strălucitor pe o faţă de-a dreptul întunecată.

– În India, spuse el, asta-i vreme de pulover.

Satish strecură ranga prin spărtura pe care-am făcut-o şi apăsă. Îl ştiam de trei zile şi deja îi eram prieten. Am brutalizat împreună cutiile, până când au capitulat. Industria se consolida, iar laboratorul din Pennsylvania a fost ultima dintre victime. Echipamentul lor a fost vândut ieftin. Aici, la Hansen, era ca şi cum pentru cercetători venise Crăciunul. Am deschis cutiile noastre. Ni se scurgeau ochii după noile jucării. Ne întrebam vag cum se făcea că ajunsesem să merităm aşa ceva. Pentru unii, precum Satish, răspunsul era complicat şi depindea de realizări. În fond, Hansen era mai mult decât alt grup de experţi din Massachusetts, iar Satish întrecuse o duzină de alţi cercetători ca să lucreze aici. Făcuse prezentări şi scrisese proiecte care fuseseră apreciate de oameni importanţi. Pentru mine a fost mai simplu.

Pentru mine a fost o a doua şansă, oferită de un prieten. O ultimă şansă.

Am crăpat şi ultima cutie de lemn, iar Satish s-a uitat înăuntru. Decupa strat după strat de burete de umplutură, pentru împachetat. Era o cutie mare, însă în interior n-am găsit decât o mică varietate de recipiente Nalgene volumetrice, poate

cam de un kilogram şi trei sute în greutate. Era ideea cuiva despre cum se făcea o poantă, cineva de la un laborator acum defunct, făcând o declaraţie despre slujbele lor la fel de moarte.

– Broasca-i în puţ, comentă Satish cu una dintre multele sale expresii opace.

– În mod sigur e, am zis.

Existau motive pentru mutarea aici. Dar erau şi motive să n-o fi făcut. Aceleaşi. Aveau totul şi nimic de-a face cu pistolul.

Poarta laboratorului este primul lucru pe care-l vede cineva când vine cu maşina pe terenul proprietăţii. De la poartă nu poţi vedea deloc clădirea, ceea ce, în sectorul imobiliar din Boston nu denotă doar dare de mână, ci chiar *bani.* Tot ce se găseşte aici este scump, mai ales spaţiul liber.

Laboratorul este vârât într-o coastă de deal stâncos situat cam la o oră de oraş, pe coastă. Un loc retras, liniştit, umbrit de copaci. Clădirea însăşi este frumoasă: două etaje de sticlă-oglindă întinse pe o suprafaţă cam cât un teren de fotbal. Ce nu-i acoperit de sticlă este oţel negru, mat. Arată ca o lucrare de artă. Un drumeag de retur, pavat cu cărămidă, se curbează spre intrarea principală, însă parcarea din faţă este mai mult un ornament decorativ: o mică zonă asfaltată, pentru vizitatori şi neiniţiaţi. Drumeagul se continuă în jurul clădirii, iar adevărata parcare, locul rezervat cercetătorilor, se află în spatele ei.

În acea primă dimineaţă am parcat în faţă şi am intrat.

De la recepţie mi-a zâmbit o blondă drăguţă.

– Luaţi loc.

Două minute mai târziu, James şi-a făcut apariţia de după un colţ şi-a dat mâna cu mine. M-a condus înapoi, în biroul său, iar atunci a făcut oferta, ca şi cum era vorba doar de afaceri, de parcă am fi fost numai doi tipi traşi la costum. Însă am putut să văd în ochii lui, prin acea tristeţe cu care mă privea vechiul meu prieten.

Împinse spre mine, peste tăblia biroului, o foaie de hârtie împăturită. Am despăturit-o. M-am chinuit să pricep ceva din cifrele acelea.

– E prea generoasă, am zis.

– Te luăm ieftin şi la acel preţ.

– Nu, am răspuns, nici pomeneală.

– Având în vedere patentele tale şi activitatea ta din trecut…

– Nu mai pot să fac asta, i-am retezat-o.

Îşi coborî privirile asupra mea. Clipi de două ori.

– Am auzit. Speram să nu fie adevărat.

– Dacă tu crezi că am venit aici sub pretexte false…

Am început să mă ridic de pe scaun.

– Nu, nu, făcu el şi ridică mâna să mă oprească. Oferta rămâne în picioare. Te putem susţine timp de patru luni.

Se lăsă pe speteaza scaunului îmbrăcat în piele.

– Membrii cu proiecte de probă au patru luni ca să finalizeze. Ne mândrim cu independenţa noastră, aşa că poţi alege ce proiect de cercetare vrei, însă după patru luni nu mai depinde de mine. Şi eu am şefi, aşa că va trebui să ai ceva de arătat în schimb. Ceva publicabil sau pe cale să fie publicat. Înţelegi?

Am dat din cap.

– Acesta poate fi un nou start pentru tine, zise el, şi-am ştiut că deja discutase cu Mary. Ai făcut o treabă grozavă la QSR. Am urmărit tot ce-ai publicat; la naiba, cu toţii le-am citit. Însă luând în considerare circumstanţele în care ai plecat…

Am dat iarăşi din cap. Momentul inevitabil.

Tăcea, privindu-mă. Acela a fost momentul cel mai aproape de clipa când a atins subiectul.

– Îmi pun pielea la bătaie pentru tine, spuse el. Dar trebuie să-mi promiţi.

M-am uitat în altă parte. Am decis că biroul i se potrivea. Nu foarte mare, însă luminos şi confortabil. O diplomă de inginerie de la Notre Dame binecuvânta un perete. Doar pupitrul său era pretenţios – o monstruozitate imensă, neagră, pe care ar fi putut ateriza şi un avion –, dar ştiam că-l moştenise. Era vechiul birou al tatălui său. L-am văzut o dată, pe când eram încă la colegiu, acum nişte ani. O viaţă de om.

– Poţi să-mi promiţi?

Ştiam la ce se referea. I-am întâlnit privirile. Tăcere. Şi-a rămas tăcut multă vreme după aceea, privindu-mă, aşteptând să spun ceva. Punând în balanţă prietenia noastră faţă de şansele ca povestea asta să ajungă să-l coste.

– Bine, rosti el în cele din urmă. Începi de mâine.

Sunt zile când nu beau deloc. Iată cum încep acele zile: scot pistolul din toc şi-l pun pe masa din camera mea de la hotel. Pistolul e greu şi negru. Pe-o latură a sa scrie *Ruger,* cu litere mici, în relief. Are gust de monede şi cenuşă. Mă uit la oglinda de vizavi de pat şi-mi spun: *Dacă bei astăzi, ai să te sinucizi.* Mă uit

în propriii mei ochi cenuşii şi-mi dau seama că vorbesc serios.

Acestea sunt zilele când nu beau.

Există un ritm al lucrului într-un laborator de cercetări. Treci de uşile de sticlă la ora 7.30, făcând un semn cu capul spre cei veniţi mai devreme, apoi te aşezi în biroul tău până la ora 8.00, chibzuind asupra acestui adevăr fundamental: chiar şi cafeaua de rahat, groasă ca nămolul, sălcie, debordând din carafă, e mai bună decât niciun fel de cafea.

Mie-mi place să fiu cel care face prima oală de cafea a dimineţii. Deschid uşile dulapului din bufet, scot cilindrul de tablă şi inspir adânc, lăsând mirosul boabelor să-mi umple plămânii. Mirosul e mai plăcut decât băutul cafelei.

Acelea sunt zilele când simt că totul este o povară, mâncatul, vorbitul, ieşirea din camera de hotel dimineaţa. Totul presupune efort. Să chem oamenii înapoi este mai mult decât pot suporta. Eu exist, în mare parte, doar în capul meu. Depresia asta ucigătoare vine şi pleacă şi mă străduiesc din greu să n-o arăt, pentru că adevărul este că nu contează cum te simţi. Ci cum acţionezi. Comportamentul tău. Atât timp cât inteligenţa ta rămâne intactă, poţi face evaluări cognitive a ceea ce se cuvine. Poţi s-o duci aşa zi de zi. Iar eu vreau să-mi păstrez această slujbă; aşa că forţez lucrurile. Vreau să avansez, să fiu din nou productiv. Vreau s-o fac pe Mary să fie mândră de mine.

Lucrul într-un laborator de cercetări nu este ca un serviciu obişnuit. Există ritmuri de lucru ciudate, ore dubioase, iar permisiunile speciale sunt numai pentru creativi.

Doi chinezi sunt şefii trupei de baschet de la ora prânzului. M-au băgat în joc încă din prima săptămână.

– Pari că ai putea juca, a fost tot ce-au spus.

Unul e înalt, celălalt scund. Cel înalt a crescut în Ohio şi nu are nicio urmă de accent. I se spune Point Machine. Cel scund nu are nicio idee clară despre regulile baschetului, iar din acest motiv e în apărare. Faulturile lui lasă urme şi jocul a devenit altul – un joc în joc – când vezi câte ocări poţi duce fără să reacţionezi. E adevăratul motiv pentru care joc. Mă îndrept spre coş şi sunt doborât. Pornesc din nou.

Unul dintre jucători, un norvegian pe nume Umlauf, are peste doi metri. Mă minunez de înălţimea lui. Nu poate să alerge, să sară sau, în general, să se mişte, pe bune, însă corpul lui imens acoperă terenul, braţele imense doboară orice minge lansată din zbor care intră în zona lui de asfalt pe care s-a înstăpânit. Jucăm

patru la patru sau cinci la cinci, depinde de cine-i liber pentru prânz. La cei treizeci şi unu de ani, sunt cu câţiva ani mai tânăr ca majoritatea dintre ei, cu câţiva centimetri mai înalt, cu excepţia lui Umlauf, care-i cu un cap mai mare decât toată lumea. Se spun prostii într-o varietate de accente.

Unii cercetători pleacă la restaurante la ora prânzului. Alţii se joacă pe calculator, în birourile lor. Iar alţii continuă să lucreze şi în pauza de prânz, uitând să mai mănânce zile în şir. Satish e unul dintre aceştia. Eu joc baschet pentru că-l simt ca pe un fel de pedeapsă.

Atmosfera din laborator este relaxată; dacă vrei, poţi să tragi şi câte-un pui de somn. Nu există presiuni exterioare la lucru. Este un sistem strict darwinist, concurezi pentru dreptul de a te afla aici. Singura presiune existentă este cea pe care ţi-o impui singur, pentru că toată lumea ştie că evaluările survin la fiecare patru luni şi trebuie să ai ceva de arătat. Rata respingerilor pentru cercetătorii aflaţi în probe este pe undeva pe la 25%.

Satish lucrează la circuite. Mi-a povestit de asta în cea de-a doua săptămână, când l-am găsit stând la SEM.

– E o lucrare microscopică, spuse el.

Un microscop electronic cu baleiaj este o fereastră. Pui un eşantion în cameră, o videzi şi arată ca o altă lume. Ceea ce-a fost suprafaţa plată, netedă a unui eşantion, acum ia o altă înfăţişare, devine complexă din punct de vedere topografic. Folosirea unui SEM este ca examinarea imageriei prin satelit: eşti sus, în spaţiu, privind un peisaj complicat, privind spre Pământ, apoi întorci micul buton negru şi focalizezi spre suprafaţă. Focalizarea este ca o cădere. O cădere de pe orbită, iar Pământul se grăbeşte spre tine, dar cazi cu viteză mult mai mare decât ai putea în realitate, mai repede decât viteza maximă, cazi imposibil de repede, imposibil de departe, iar peisajul continuă să se facă tot mai mare şi te gândeşti că te vei izbi, dar asta nu se întâmplă niciodată, pentru că totul continuă să se apropie şi să se contureze mai bine, şi nu te izbeşti de Pământ, ca în vechea cimilitură cu broasca capabilă să sară până la jumătatea lungimii unui buştean pe apă, apoi încă o jumătate, iar şi iar, fără să mai ajungă nicicând la capătul lui. Acesta-i un microscop electronic. Cazi pe vecie într-o imagine. Şi nu ajungi niciodată la capăt.

Măreşte de 14 000 de ori la un pas. Era ca şi cum s-ar fi concentrat ochii lui Dumnezeu, căutând acel adevăr suprem,

indivizibil. Am aflat că nu există niciun capăt vizibil.

Satish şi cu mine avem amândoi birourile la etajul al doilea.

Satish era scund şi subţire. Cu pielea de un măsliniu închis, nuanţat. Avea un chip aproape copilăresc, însă primele semne de încărunţire se presărau pe mustaţa lui. Trăsăturile sale erau atât de echilibrate, încât ar fi putut fi fiul sănătos şi ager al oricăreia dintre aceste naţiuni: Mexic, Libia, Grecia sau Sicilia, asta până deschidea gura. Când o deschidea şi începea să vorbească, toate celelalte posibile identităţi dispăreau şi devenea, dintr-odată, indian, un indian zdravăn, complet, ca într-o scamatorie: nu ţi-l mai puteai imagina fiind altceva.

Când m-am întâlnit prima dată cu el, mi-a prins mâna cu amândouă ale sale, a scuturat-o, apoi m-a prins de umăr şi mi-a spus:

– Ce mai faci, prietene? Bun-venit la cercetări.

Zâmbea atât de larg, încât era imposibil să nu-ţi placă de el. Satish a fost cel care mi-a explicat că nu trebuie să porţi niciodată mănuşi când lucrezi cu azot lichid.

– Să ţii bine minte. Pentru că mănuşile te vor arde.

L-am urmărit lucrând. A umplut rezervorul SEM-ului, aburii îngheţaţi se ridicau de pe buza lui, revărsându-se ca o cascadă asupra gresiei de pe podea.

Azotul lichid nu are aceeaşi tensiune de suprafaţă ca apa; scapă câţiva stropi pe mână şi aceştia vor avea tendinţa de a ricoşa inofensivi şi se vor scurge pe mână fără să interacţioneze cu adevărat cu tine, precum mici picături de mercur. Se vor evapora în câteva clipe, sfârâind, fierbând, apoi vor dispărea. Dar dacă porţi mănuşi când umpli rezervorul, azotul se poate împrăştia în interiorul ei şi rămâne captiv pe pielea ta.

– Iar dacă se întâmplă asta, zise Satish în vreme ce turna în rezervor, te va răni rău de tot.

A fost primul care m-a întrebat ce domeniu de cercetare aveam.

– Nu sunt sigur, i-am răspuns.

– Cum poţi să nu fii sigur?

Am dat din umeri.

– Pur şi simplu.

– Eşti aici. Trebuie să fie ceva.

– Încă mă gândesc.

Se holbă la mine, rumegând spusele mele, şi-atunci am văzut

schimbarea în ochii lui, înţelegerea lui asupra mea se modifica, la fel ca atunci când l-am auzit vorbind pentru prima dată. Şi uite-aşa am devenit ceva diferit pentru el.

– Ah, zise. Acum ştiu cine eşti. Eşti cel de la Stanford.

– Asta a fost acum opt ani.

– Ai scris acel articol faimos despre de-coerenţă. Eşti cel care a avut o cădere nervoasă.

Se pare că Satish era fără menajamente.

– Eu nu i-aş spune cădere nervoasă.

Dădu din cap, poate acceptând, dar poate că nu.

– Aşadar, încă lucrezi la teoria cuantică?

– Nu, am încetat.

– De ce te-ai oprit?

– După o vreme, mecanica cuantică începe să-ţi afecteze viziunea asupra lumii.

– Cum adică?

– Cu cât studiam mai mult, cu atât credeam mai puţin.

– În mecanica cuantică?

– Nu. În lume.

Sunt şi zile în care nu beau deloc. În acele zile, pun mâna pe pistolul de nouă milimetri al tatălui meu şi privesc în oglindă. Ajung să mă conving singur de cât mă va costa astăzi dacă voi lua prima înghiţitură de băutură. Mă va costa cât l-a costat şi pe el.

Dar sunt şi zile în care *beau.* Acelea sunt zilele când mă trezesc bolnav. Mă duc în baie şi borăsc în toaletă, având nevoie atât de mult de o băutură, încât îmi tremură mâinile. Nu-mi spun nimic. Nu există nimic în care aş crede.

E doar votca de dimineaţă. Votcă, pentru că nu are miros. Un gât, ca să-mi potolesc tremuratul. Un gât ca să mă pun în mişcare. Dacă Satish ştie ceva, nu zice nimic.

Satish studia circuitele. Le creştea, în unuri şi zerouri, într-o serie de circuite-poartă programabile în câmp Thompson. Logica internă a seriei poate fi modificată, iar el permitea presiunii selective să controleze designul cipurilor. Algoritmii genetici manipulau cele mai bune coduri pentru această operaţiune.

– Nimic nu-i ideal, spuse el. Este multă modelare.

N-aveam nici cea mai vagă idee cum funcţiona. Satish era un geniu care în India fusese agricultor, până când a venit în

America pe când avea douăzeci şi opt de ani. A obţinut o diplomă de inginer în electronică, de la MIT. După aceasta, au urmat Harvard şi patentele şi ofertele de muncă.

– Sunt doar un simplu agricultor, obişnuia să zică. Îmi place să mă pun cu pământul.

Sadish avea expresii nenumărate. Când era relaxat, se lăsa să cadă într-o engleză stricată. Uneori, după ce petreceam dimineaţa împreună cu el, intram în tiparul lui de vorbire, răspunzându-i în engleza stricată, un jargon eficient, pe care am ajuns să-l respect pentru eficienţa sa suplă şi abilitatea de a conferi nuanţe.

– M-am dus ieri la dentist, îmi spuse Satish. Cică am dinţi buni. Eu îi zic: „Am patruzeci şi doi de ani şi este prima mea vizită la dentist.” Şi nu i-a venit să creadă.

– N-ai fost niciodată la dentist? am întrebat.

– Nu, niciodată. Până să ajung în clasa a douăsprezecea la şcoala de acasă, din sat, nici n-am ştiut că pentru dinţi este un doctor special. Nu m-am dus niciodată pentru că nu mi-a trebuit. Dentistul spune că am dinţi buni, fără carii, dar mi-am pătat molarii din spate, pe partea stângă, unde mestec tutunul.

– Nu ştiam că mesteci.

– Mi-e ruşine. Niciunul dintre fraţii mei nu mestecă tutun. Din întreaga noastră familie, sunt singurul. Încerc să mă las.

Satish îşi desfăcu exasperat braţele.

– Dar nu pot. I-am zis nevestei mele că m-am oprit acum două luni, dar am început iar şi nu i-am mai spus.

Ochii i se umplură de tristeţe.

– Sunt o persoană rea.

Se holbă la mine.

– Râzi, făcu el. De ce râzi?

Hansen era un turbion gravitaţional în industria electronică, o forţă a naturii în continuă expansiune, cumpărând alte laboratoare, cumpărând echipament, absorbind concurenţa.

Laboratoarele Hansen angajau numai cei mai buni oameni, fără să ia seama la naţionalitatea lor. Era genul de locuri unde intrai în bufet şi dădeai peste un nigerian vorbindu-i în germană unui iranian. Vorbea în germană pentru că amândoi o stăpâneau mult mai bine decât engleza, cealaltă limbă comună a lor. Totuşi, majoritatea inginerilor erau asiatici. Ei, nu pentru că cei mai buni dintre ei erau din Asia. Adică, nu *numai* de asta. Pur şi simplu erau mai mulţi. În America au absolvit facultatea în 2008 patru

mii de ingineri. În China au absolvit trei sute de mii. Iar Laboratoarele Hansen erau mereu în căutare de talente.

Laboratorul din Boston era doar unul dintre amplasamentele Hansen, dar noi aveam cel mai mare spaţiu de depozitare, ceea ce însemna că un surplus de echipament de laborator sfârşea trimis la noi. Deschideam cutiile. Sortam livrările. Dacă aveam nevoie de ceva pentru cercetările noastre, semnam pentru material şi era al nostru. Era opusul mediului academic, unde fiecare piesă de echipament trebuia finanţată, justificată şi cerşită.

Majoritatea dimineţilor mi le petreceam cu Satish. Îl ajutam cu seriile de circuite-poartă. Vorbea de copiii lui în timp ce lucra. Prânzul mi-l petreceam jucând baschet. Uneori, mă mai duceam apoi pe la laboratorul lui Point Machine, să văd ce făcea. Lucra cu materii organice, căutând alternative chimice care să nu provoace defecte la naştere amfibienilor. Testa eşantioane de apă pentru urme de calciu, mercur, arsenic. Point Machine era un fel de şaman. Studia tipare ale expresiilor genetice ale amfibienilor; descifra viitoarele diformităţi.

– Dacă nu se face ceva, spunea el, peste o generaţie majoritatea amfibienilor vor dispărea.

Avea acvarii umplute cu broaşte, broaşte cu mult prea multe picioare, cu cozi, fără membre. Monştri. În apropierea laboratorului său se afla biroul unei femei pe nume Joy. Uneori ne auzea discutând şi venea pe la noi, cu mâna alunecând pe perete, înaltă şi frumoasă şi oarbă. Făcea nişte cercetări acustice. Avea părul lung şi pometţii ridicaţi, ochii atât de limpezi şi albaştri şi de perfecţi încât în primul moment nu mi-am dat seama.

– E-n ordine, a spus ea. Mi se întâmplă de o mulţime de ori.

Nu purta niciodată ochelari fumurii, nu folosea vreun baston alb.

– Retine detaşate, explică ea. Aveam trei ani.

După-amiezile încercam să lucrez.

Singur în biroul meu, mă holbam la planşeta de scris. La imensa ei suprafaţă. Am luat markerul, mi-am închis ochii, scriind din memorie.

Când m-am uitat la ce scrisesem, am azvârlit markerul cât acolo, prin încăpere.

James a trecut pe la mine târziu în aceea seară. Stătea în prag, cu o ceaşcă de cafea în mână. A văzut foile de hârtie

împrăştiate pe jos.

– E bine să te văd lucrând la ceva, zise el.

– Nu-i muncă.

– Vine şi asta, rosti.

– Nu, nu cred că va veni.

– Trebuie doar să mai treacă ceva timp.

– Pierd timp aici. Timpul tău. Al laboratorului ăstuia.

Cinstea se ridica la suprafaţă de undeva din străfunduri.

– N-ar trebui să mă aflu aici.

– E-n ordine, Eric, glăsui el. Avem cercetători angajaţi care n-au nici o treime din palmaresul tău. Locul tău e aici.

– Nu-i ca înainte. Nu mai sunt nici eu ca înainte.

James se uită la mine. Aceeaşi privire tristă. Vocea-i răsună cu blândeţe:

– Cercetarea şi dezvoltarea înseamnă scutire de impozit. Cel puţin, stai până la terminarea contractului. Asta-ţi oferă alte două luni. După, putem să-ţi dăm o scrisoare de recomandare.

În seara aceea, în camera mea de hotel, m-am chiorât la telefon, am dat votca pe gât. Mi-am imaginat sunând-o pe Mary, formându-i numărul. Sora mea, atât de asemănătoare mie, şi totuşi nu ca mine. Mi-am închipuit vocea ei la capătul firului.

Alo? Alo?

Această amorţeală din interiorul meu, o stranie greutate a lucrurilor pe care le-aş fi putut spune, să nu se îngrijoreze, lucrurile stau bine; dar tac, lăsând telefonul să-mi alunece din mână, iar câteva ore mai târziu mă trezesc la balustrada de afară, după ce mi se rupsese iar filmul, ud până la piele, privind ploaia. Tunetul se apropie dinspre est, de peste apă, iar eu stau în beznă, aşteptând ca viaţa să devină iarăşi bună.

Asta-i problema: sentimentul că mintea mea nu poate îngloba şi perspectiva mea. Mă văd în afara mea, o formă slăbănoagă, conturată sub lămpile de sodiu, cu ochii cenuşii precum norii de furtună, cenuşii ca metalul pistolului. Visarea şi starea de veghe nu se pot deosebi. Gravitaţia memoriei mă trage jos, pentru că odată ce-ai învăţat ceva nu te mai poţi dezvăţa. Darwin a spus cândva că studierea serioasă a matematicii te înzestrează cu un simţ în plus, însă ce te faci când acest simţ le contrazice pe celelalte?

Braţul mi se încovoaie şi sticla de votcă zboară şi tot zboară prin beznă, licărul ei, spulberarea ei, sticlă şi asfalt şi ţăndări de

ploaie. Nu mai e nimic altceva până când nu mai e nimic altceva.

Laboratorul.

– Ieri, vorbeam în maşină cu fiică-mea, în vârstă de cinci ani, iar ea spune: „Tati, te rog nu vorbi.” Am întrebat de ce, iar ea mi-a răspuns: „Pentru că mă rog. Vreau să taci.” Aşa că am întrebat-o despre ce se roagă şi-a răspuns: „I-am împrumutat prietenei mele ChapStick-ul[16] meu lucitor şi mă rog să-şi amintească să mi-l aducă înapoi.”

Satish încerca să nu zâmbească. Ne aflam în biroul său, mâncând prânzul pe pupitrul lui. Continuă:

– I-am zis că poate-i şi ea ca mine şi uită. Însă fiica mea îmi răspunde: „Nu, a trecut mai mult de o săptămână deja.”

Asta-l distrează teribil, discuţia despre ChapStick şi rugăciunile copiilor. Ne terminăm prânzul.

– Mănânci zilnic orez, am remarcat.

– Îmi place orezul, răspunse.

– Dar chiar în fiecare zi?

– Mă insulţi, prietene. Sunt un om simplu, care încearcă să facă economii pentru facultatea fiicei sale.

Satish îşi întinse braţele, prefăcându-se revoltat.

– Crezi că m-am născut cu o linguriţă din aur?

În cea de-a patra săptămână, i-am spus că nu voi fi angajat după ce se termină perioada mea de probă.

– De unde ştii?

– Ştiu.

Faţa-i deveni serioasă.

– Eşti sigur?

– Mda.

– În acest caz, nu-ţi face probleme.

Mă bătu cu mâna pe umăr.

– Uneori, pur şi simplu barca se scufundă, prietene.

Am rumegat asta un moment.

– Vrei să zici că mai câştigi şi mai şi pierzi?

Satish cântări aceste spuse.

– Da, rosti el. Este corect, cu deosebirea că n-am pomenit şi de partea cu câştigul.

---

[16] Marcă de balsam de buze. *(N.t)*

În cea de-a cincea săptămână petrecută în laborator am descoperit cutia de la Docent. A început cu un e-mail din partea lui Bob, tipul de la expediţii, menţionând că există unele cutii care s-ar putea să mă intereseze. Cutiile etichetate cu „Fizică”, aşteptând pe platforma de încărcare.

Am coborât la primiri şi am examinat cutiile. Am căutat o rangă şi le-am deschis.

Trei dintre ele nu prezentau niciun interes pentru mine; conţineau numai greutăţi, balanţe şi sticlărie. Însă cea de-a patra era altfel. M-am holbat multă vreme înlăuntrul ei.

Am închis-o la loc şi-am bătut capacul cu muchia răngii. M-am dus la biroul lui Bob şi-am luat informaţiile legate de transport. Cu ani în urmă, o companie pe nume Ingram fusese achiziţionată de Docent, iar acum Docent a fost cumpărată de Hansen. Cutia a stat într-un depozit în tot acest timp.

Am pus să-mi fie adusă cutia în birou. Mai târziu în ziua aceea, am semnat pentru spaţiul de laborator – camera 271. Desenam cu markerul pe planşetă când Satish a intrat în biroul meu.

– Ce-i asta? făcu el, arătând spre ceea ce scrisesem.

– E proiectul meu.

– Acum ai un proiect?

– Da.

– Asta-i bine.

Zâmbi şi-mi scutură mâna.

– Felicitări, prietene. Cum de s-a întâmplat acest lucru minunat?

– Nu se va schimba nimic. E doar o activitate care să-mi dea ceva de făcut.

– Despre ce-i vorba?

– Ai auzit vreodată de fanta dublă Feynman? l-am întrebat.

– Fizică? Asta nu-i zona mea, dar am auzit de fanta dublă a lui Young.

– Este acelaşi lucru, aproape; atât doar că în locul luminii, s-a folosit un flux de electroni.

Am ciocănit în cutia de pe masă.

– Şi un detector. Acesta este cheia. Detectorul schimbă totul.

Satish privi spre cutie.

– Detectorul este acolo?

– Da, am găsit cutia astăzi, împreună cu tunul termionic.

– Un tun?

– Un tun termionic. Electronic. Desigur, face parte din

încercarea de repetare a experimentului.

– Ai de gând să foloseşti acest tun?

Am încuviinţat din cap.

– Feynman a spus odată: „Reiese că orice altă situaţie din mecanica cuantică poate fi explicată prin replica: «Îţi aminteşti de cazul experimentului cu două găuri? E acelaşi lucru.»”

– De ce faci proiectul ăsta?

– Vreau să văd ce-a văzut şi Feynman.

Toamna soseşte repede pe Coasta de Est. E un animal diferit aici, unde copacii adoptă culorile spectrului solar, iar vântul are dinţi. Pe când eram copil, înainte de mutări şi de şcolile speciale, am petrecut o seară de toamnă afară, în pădure, în spatele casei bunicilor mei. Stând pe spate, mă holbam în sus, la frunzele care pluteau dincolo de câmpul meu vizual.

Mirosul mi-a amintit-o atât de viu, mirosul toamnei, în timp ce străbăteam parcarea. Joy stătea la marginea şoselei, aşteptându-şi taxiul.

Vântul răbufni, făcând copacii să danseze. Îşi ridică gulerul ca să se ferească de vânt, fără a fi conştientă de frumuseţea autumnală din jurul ei. Pentru o clipă, mi-a fost milă de ea. Să trăieşti în Noua Anglie şi să nu vezi frunzele.

Am urcat în maşina mea închiriată. Am zăbovit. Niciun taxi nu trecu de porţi. Niciun taxi nu străbătea drumul şerpuitor. Eram pe cale să-mi văd de ale mele, dar în ultima clipă am rotit volanul şi-am tras pe dreapta.

– E vreo problemă cu comanda ta? am întrebat-o.

– Nu sunt sigură. Cred că da.

– Vrei să te duc acasă?

– Mă descurc.

Făcu o pauză.

– Nu te superi?

– E-n ordine, pe bune.

Urcă în maşină şi închise uşa.

– Mulţumesc. E ceva de mers.

– Şi-aşa n-aveam cine ştie ce de făcut.

– La ieşire faci la stânga, zise.

Mă dirijă după opriri. Nu ştia numele străzilor, însă numărase intersecţiile, ghidându-mă pe autostradă, oarba dirijându-l pe orb. Kilometrii se tot duceau.

Boston. Un oraş care n-a uitat de sine. Un oraş în afara

timpului. Pietre de pavaj sfărâmate şi beton modern. Nume de străzi care există de dinaintea invaziei Tunicilor Roşii[17]. Este uşor să te pierzi, să-ţi închipui că te-ai rătăcit în vreme ce te strecori pe străzile de pe dealuri.

Dincolo de marginea oraşului, peste tot se află piatră şi copaci, pini molateci şi foioase pline de culori. Am văzut o hartă cu ochii minţii, Cape Cod avântându-se în Atlantic. Cape Cod este o fâşie de pământ poziţionată atât de bine pentru a proteja Bostonul, încât pare să fi fost desenată aşa. Dacă nu de om, atunci de Dumnezeu. El a vrut un oraş acolo unde se află Bostonul.

Casele, ştiu, sunt nejustificat de scumpe. Este un loc care sfidează agricultura. Zgârie numai pământul, şi-o piatră va sări lovindu-te. Oamenii ridică ziduri din piatră în jurul proprietăţilor lor ca să aibă un loc unde să pună pietrele.

Am tras pe dreapta la locuinţa ei. Am condus-o până la uşă, ca şi cum ar fi fost o întâlnire. Stând lângă ea, era aproape la fel de înaltă ca mine, poate că avea 1,80 m, prea slabă, şi eram deja la uşă, ochii ei albaştri şi goi se fixară pe ceva foarte departe, până când privi spre mine, *privi* şi, jur, preţ de o clipă părea că mă vedea.

Apoi privirile-i alunecară dincolo de umărul meu, fixându-se iar asupra unui orizont îndepărtat.

– Stau cu chirie acum, zise ea. Odată ce perioada de probă s-a terminat, probabil că am să cumpăr un apartament aproape de locul de muncă.

– N-am ştiut că şi tu eşti nouă la Hansen.

– De fapt, am fost angajată la o săptămână după tine. Sper să şi rămân.

– Atunci sunt convins că vei rămâne.

– Poate, rosti ea. Cel puţin, cercetările mele nu costă. Sunt doar eu şi urechile mele. Te pot ademeni înăuntru la o cafea?

– Ar cam trebui să plec, poate altă dată.

– Înţeleg.

Îmi întinse mâna.

– Atunci rămâne pe altă dată. Mulţumesc pentru drum.

M-am întors să plec, dar vocea ei mă opri pe loc.

– James zicea că ai fost genial.

M-am răsucit.

---

[17] Redcoats – nume date de americani trupelor engleze. *(N.t.)*

– Ţi-a spus el asta?

– Nu mie. Mă înţeleg cu secretara lui, iar James a vorbit o grămadă despre tine, se pare că de zilele tale din facultate. Dar am o întrebare înainte să pleci. Ceva la care m-am tot gândit.

– E-n ordine.

Îşi ridică mâna şi-mi atinse obrazul.

– De ce sunt tipii geniali întotdeauna atât de terminaţi?

N-am zis nimic, uitându-mă crunt în ochii aceia. Tăcerea dintre noi se atenuă, deveni atât de subţire încât vedeai prin ea.

– Trebuie să ai grijă, spuse ea. Cu băutura. O simt la tine, în unele dimineţi. Dacă eu o simt, la fel fac şi alţii.

– O să fiu bine.

– Nu. Nu ştiu cum, dar nu cred că vei fi.

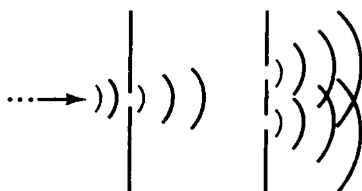
Laboratorul.

Satish stătea în faţa diagramei pe care o desenasem pe planşeta mea albă. L-am privit cum o studia.

– Ce-i asta? întrebă.

– Dualitatea undelor de particule ale luminii.

– Iar liniile acestea?

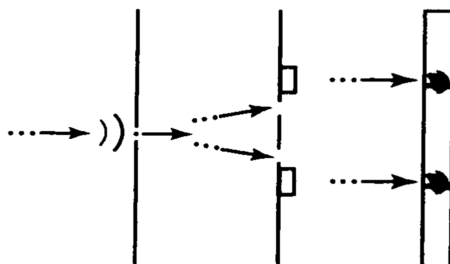
– Aceasta-i partea de undă, i-am răspuns, arătând spre diagramă. Dirijează un flux de fotoni prin cele două fante şi undele creează un tipar pe ecranul fosforescent din spatele celor două fante. Frecvenţele undelor duc la anularea lor reciprocă la anumite intervale, producând un model de interferenţă. Vezi?

– Da, cred că da.

– Însă dacă pui un detector la cele două fante…

Am început să desenez încă o imagine, chiar sub prima.

– … atunci totul se schimbă. Când detectoarele sunt poziţionate, lumina încetează să se comporte ca o undă şi începe să aibă comportamentul unor particule distincte, ca un flux de gloanţe microscopice.

Am continuat:

– Aşa că, în locul unui model de interferenţă, ceea ce obţii sunt două concentrări de fosforescenţă, unde acele gloanţe minuscule lovesc ecranul din spatele celor două fante.

– Da, acum îmi amintesc, zise Satish. Îmi este foarte familiar. Cred că era chiar şi un capitol despre asta prin facultate.

– Într-o facultate am *predat* asta. Şi-am privit feţele studenţilor. Cei care-au înţeles la ce mă refeream – care înţelegeau cu adevărat – întotdeauna păreau tulburaţi. Puteam citi în expresiile lor durerea de a crede ceva ce nu putea fi adevărat.

– Acesta este un experiment celebru. Ai de gând să-l reproduci?

– Da.

– De ce? Deja a fost reprodus de multe ori; nicio revistă nu va scrie despre asta.

– Ştiu. Am citit lucrările ştiinţifice asupra fenomenului; m-am testat cu el şi-am făcut teste cu el. Îl înţeleg din punct de vedere matematic – la naiba, majoritatea cercetărilor mele de dinainte sunt bazate pe presupunerile deduse din acest experiment. Dar nu l-am *văzut* niciodată cu ochii mei. De asta vreau să-l fac. Să-l văd, în sfârşit.

– Este ştiinţă, dădu Satish din umeri. Nu trebuie s-o vezi.

– Ba da, am răspuns. Trebuie. Doar o dată.

Următoarele săptămâni au trecut înceţoşate. Satish m-a ajutat la proiectul meu, iar eu l-am ajutat cu al lui. Dimineţile lucram în laboratorul său. Serile ni le petreceam în camera 271, făcând pregătiri. Problema era placa fosforescentă, apoi alinierea tunului termionic. Într-un fel, Satish şi cu mine ne simţeam aproape ca doi parteneri. Şi era un simţământ sănătos. După ce lucrasem atât de mult singur, era bine să pot discuta cu cineva.

Ne spuneam tot felul de istorisiri, ca să ne mai treacă timpul. Satish vorbea despre problemele lui. Erau probleme pe care le au, uneori, oamenii de treabă când trăiesc bine. Mi-a povestit cum o ajuta pe fiica lui cu temele de acasă şi de cât îl preocupau taxele pentru facultatea ei. Vorbea despre familia lui *de acasă,* pronunţând repede, *de-acasă,* deci puteai auzi substantivul corect; şi mai vorbea de lanuri şi de insecte şi muson, despre recoltele distruse.

– O să fie un an prost pentru trestia de zahăr, mi-a zis, de parcă eram fermieri şi nu cercetători.

Mi-a vorbit despre sănătatea mamei lui şi de anii ei înaintaţi. A povestit de fraţii şi surorile lui, de nepoatele sale şi nepoţi; iar eu am ajuns să înţeleg greutatea responsabilităţii pe care-o simţea. Aplecându-se asupra seriilor de circuite-porţi, cu ciocanul de lipit în mână, îmi spuse:

– Vorbesc prea mult, cred că te-ai săturat de vocea mea.

– Nici pe departe.

– Mi-ai fost de mare ajutor în munca mea. Cum aş putea să te răsplătesc, prietene?

– Banii sunt numai buni, i-am răspuns. Prefer bancnotele mari.

Am vrut să-i povestesc de viaţa mea. Am vrut să-i spun de munca mea la QSR şi despre lucrurile învăţate, pe care-ai dori să nu le mai ştii. Am vrut să-i spun că memoria are gravitaţie, iar nebunia are culoare; că toate armele au un nume şi că este acelaşi. Am vrut să-i spun că înţeleg chestia cu tutunul lui; că am fost căsătorit odată, dar că n-a mers; că obişnuiam să vorbesc încet pe lângă mormântul tatălui meu; că a trecut mult timp de când mi-a fost cu adevărat bine.

În loc să-i spun astea, i-am vorbit de experiment. De asta eram în stare. Întotdeauna.

– A început acum jumătate de secol, ca un experiment de idei. Pentru a dovedi caracterul incomplet al mecanicii cuantice. Fizicienii simţeau că mecanica cuantică nu putea explica totul, pentru că matematica îşi ia prea multe libertăţi cu realitatea. Însă acolo persista acea contradicţie tulburătoare, lăsată să fie rezolvată: efectul fotoelectric cerea ca lumina să fie particulă; rezultatele lui Young o defineau ca undă. Desigur, doar mai târziu, după ce tehnologia s-a armonizat cu teoria, s-a dovedit că rezultatele experimentale confirmau calculele. Matematica spune că poţi şti fie poziţia unui electron, fie impulsul lui, dar niciodată ambele. După cum a ieşit la iveală, matematica nu-i nicidecum

metaforică. Matematica este a naibii de serioasă. Nu-şi pierde vremea.

Satish dădu din cap, ca şi cum ar fi înţeles.

Mai târziu, lucrând la circuitele-poartă, îmi povesti şi el ceva, la rându-i.

– A fost odată un guru care a dus patru prinţi într-o pădure. Vânau păsări.

– Păsări, am repetat.

– Da, iar sus, prin copaci, văd ei una, o pasăre frumoasă, cu penajul viu colorat. Primul prinţ spune: „Am să dobor pasărea” şi a scos o săgeată şi a trimis-o prin copaci. Dar săgeata a ratat ţinta. Apoi cel de-al doilea prinţ a încercat s-o doboare, dar şi el, la fel, a ratat. Apoi a venit rândul celui de-al treilea prinţ. În cele din urmă, cel de-al patrulea prinţ a tras sus, între copaci, şi, de data aceasta, săgeata a nimerit în plin, iar frumoasa pasăre a căzut moartă. Guru s-a uitat la primii trei prinţi şi i-a întrebat: „Voi unde aţi ţintit?”

– Spre pasăre.

– Spre pasăre.

– Spre pasăre.

Guru s-a uitat la cel de-al patrulea prinţ.

– Dar tu?

– Spre ochiul păsării.

Odată ce echipamentul a fost pregătit, reglarea lui a rămas ultima problemă de rezolvat. Tunul de electroni trebuia să fie orientat în aşa fel încât electronul să treacă prin ambele fante. Echipamentul umplea mare parte a încăperii: un amalgam de electronice, ecrane şi cabluri.

Dimineţile, în camera de la hotel, vorbeam cu oglinda, făceam promisiuni ochilor reci ca oţelul de arme. Şi, printr-un miracol, nu beam.

A trecut o zi, au trecut două. Cele două zile s-au făcut trei, apoi cele trei s-au făcut cinci. Apoi n-am mai băut timp de o săptămână.

Lucrul continua în laborator. Când şi ultima piesă de echipament a fost poziţionată, m-am dat înapoi şi-am examinat întregul aranjament, cu inima bătându-mi puternic în piept, stând la marginea vreunui măreţ adevăr universal. Eram pe cale să fiu martorul a ceva ce doar puţini oameni au văzut în întreaga istorie a omenirii.

Când a fost lansată prima sondă în spaţiul interstelar, în 1977,

avea la bord un disc din aur, cu mesaje codificate. Înregistrarea conţine diagrame ale unor structuri chimice şi formule matematice. Are şi imaginea unui fetus uman, calibrarea unui cerc şi o singură pagină din lucrarea lui Newton, *Sistemul lumii.* Conţine unităţi ale sistemului nostru matematic pentru că matematica, ni se spune, este un limbaj universal. Întotdeauna am considerat că discul din aur ar fi trebuit să conţină şi o schemă a acestui experiment, dubla fantă a lui Feynman.

Pentru că acest experiment este mai fundamental decât matematica. Este ceea ce trăieşte sub pielea matematicii. Vorbeşte despre realitatea însăşi.

Richard Feynman zicea despre experiment: „Are în el inima mecanicii cuantice. Adevărat, conţine numai mister."

Camera 271 era mobilată cu două scaune, o planşetă de scris, o bancă lungă, de laborator, şi mai multe mese mari. Am atârnat pânze întunecate pe la geamuri, pentru a bloca lumina. Montajul se întindea pe întreaga lungime a încăperii.

În foliile de oţel au fost tăiate cele două fante, care serveau la divizarea zonelor ansamblului. Ecranul fosforescent a fost fixat într-o cutie mică, dreptunghiulară, în spatele celui de-al doilea set de fante.

James a venit puţin după ora 5.00, chiar înainte să plece acasă.

– Mi s-a spus că ai cerut spaţiu de laborator.

– Mda.

Păşi în încăpere.

– Ce-i asta? întrebă, arătând spre echipament.

– Doar vechituri de la Docent. Nimeni nu le mai folosea, aşa că m-am gândit să verific dacă mai funcţionează.

– Mai exact, ce pui la cale?

– Să reproduc nişte rezultate, nimic nou sub soare. Fanta dublă a lui Feynman.

Rămase tăcut un moment.

– E bine să te văd lucrând la ceva, însă nu-i ceva cam depăşit?

– Ştiinţa de calitate nu-i niciodată depăşită.

– Dar ce vrei să dovedeşti?

– Nimic, am zis, absolut nimic.

În ziua când am efectuat experimentul, vremea se răcise. Vântul răbufnea dinspre ocean, iar Coasta de Est se zgribulea

sub frontul de aer rece. M-am apucat de lucru devreme şi i-am lăsat lui Satish un bilet pe biroul său.

Ne vedem în laborator la 9.00.

Eric

Nu i-am explicat nimic. Nu i-am mai spus nimic în plus.

Satish a intrat pe uşa camerei 271 cu puţin înainte de ora 9, iar eu am arătat spre buton.

– N-ai vrea să faci tu onorurile?

Am rămas nemişcaţi în obscuritatea din laborator. Satish studie aparatura întinsă dinaintea sa.

– Să n-ai niciodată încredere în constructorul care nu păşeşte pe propriul său pod.

Am zâmbit.

– Bine atunci.

Am apăsat pe buton. Maşinăria hurui. Am lăsat-o să funcţioneze pentru vreo câteva minute, înainte de a mă duce să verific ecranul. Am deschis capacul şi m-am uitat înăuntru. Şi-atunci am văzut ceea ce speram să văd. Experimentul produsese pe ecran un model distinct de dungi, un model de interferenţe. La fel ca la Young, exact cum spunea interpretarea de la Copenhaga că se va întâmpla. Satish privi peste umărul meu. Maşinăria continua să huruie, adâncind modelul sub ochii noştri.

– Vrei să vezi o scamatorie? am întrebat.

Dădu solemn din cap.

– Lumina este undă, am zis.

Am întins mâna spre detector, am apăsat pe comutatorul „pornit” şi, ca din senin, desenul modelului de interferenţă dispăru.

– Numai dacă cineva priveşte.

Interpretarea de la Copenhaga postulează acest lucru: observaţia este necesitatea realităţii. Nu există nimic până când nu este observat. Până atunci, există numai probabilitatea undelor. Doar posibilitatea.

Pentru obiectivele experimentului, aceste unde descriu probabilitatea ca o particulă să fie găsită în oricare loc dintre tunul de electroni şi ecran. Până când această particulă nu este detectată de vreo conştiinţă într-un punct specific de-a lungul undei, ea efectiv apucă toate căile prin spaţiu-timp. De aceea, până când o particulă nu este observată trecând printr-o fantă, ea, teoretic, ar putea trece prin ambele, şi astfel, le va traversa

pe amândouă sub formă de unde de probabilităţi. Aceste unde interferează unele cu altele într-un mod predictibil şi astfel produc tipare vizibile de interferenţă pe ecranul din spatele fantelor. Dar dacă particula este detectată de către un observator la ambele fante, nu mai poate să le traverseze pe amândouă; iar dacă nu mai poate trece prin amândouă, nu mai poate produce desenul cu modelul de interferenţă.

Acest lucru ar putea părea contradictoriu, cu o singură excepţie. Şi anume, că tiparul de interferenţă dispare dacă se uită cineva.

Am experimentat iar şi iar. Satish verifica detectorul, notând cu grijă prin care fante trecea electronul. Cu detectoarele pornite, aproape jumătate dintre electroni treceau prin fiecare deschizătură şi nu se formau tipare de interferenţă. Am oprit iar detectoarele şi, din nou, instantaneu, modelul a apărut pe ecran.

– Cum de ştie sistemul? întrebă Satish.

– Cum de ştie ce?

– Că detectoarele sunt pornite. Cum ştie că poziţia electronului a fost notată?

– Ah, întrebarea încuietoare.

– Degajă detectoarele vreun fel de interferenţă electromagnetică?

Am scuturat din cap.

– Şi încă n-ai văzut chestia cu adevărat ciudată.

– Cum adică?

– Electronii nu reacţionează absolut deloc la detectoare. Reacţionează la faptul că, în cele din urmă, vei citi rezultatele afişate de detectoare.

Satish mă privi fără nicio expresie.

– Porneşte din nou detectoarele, am zis.

Satish apăsă butonul. Detectoarele bâzâiră uşor. Am lăsat experimentul să continue.

– Este ca înainte, i-am spus. Detectoarele sunt pornite, aşa că electronii ar trebui să se comporte ca particule, nu unde; şi fără unde nu avem niciun model de interferenţă, da?

Satish dădu din cap.

– Bine, opreşte.

Maşinăria înţepeni în tăcere.

– Iar acum testul-minune, am comentat. Acesta-i cel important. Pe ăsta am vrut să-l văd.

Am apăsat butonul „ştergere” al detectorului, eliminând toate rezultatele.

– Experimentul a fost la fel ca înainte, am zis. Detectoarele au fost pornite în ambele ocazii. Singura diferenţă a fost că am şters rezultatele fără să le mai examinez. Acum verifică ecranul.

Satish deschise cutia şi trase ecranul afară.

Şi-atunci am văzut-o. Pe faţa lui. Durerea de a crede ceva ce nu poate fi adevărat.

– Un model de interferenţă, spuse. Cum e posibil?

– Se numeşte retrocauzalitate. Prin ştergerea rezultatelor de după derularea experimentului, în primul rând am făcut ca tiparul particulei să nu se fi produs niciodată.

Satish rămase mut vreo cinci secunde pline.

– Este posibil un asemenea lucru?

– Bineînţeles că nu, dar iată. Până când un observator conştient remarcă rezultatele detectorului, detectorul însuşi va rămâne parte dintr-un sistem nedeterminat. Detectoarele nu provoacă colapsul funcţiei de undă; observaţia conştientă da. Conştiinţa este ca un reflector gigantic, colapsând realitatea oriunde luminează, iar ceea ce nu-i observat, rămâne o probabilitate. Şi nu-i vorba aici numai de fotoni şi de electroni. E totul. Întreaga materie. Este o defecţiune a realităţii. O defecţiune testabilă, repetabilă, a realităţii.

– Şi atunci, asta ai vrut să vezi? făcu Satish.

– Da.

– Este altfel pentru tine acum, că ai văzut?

M-am gândit un moment, cercetându-mi mintea.

– Da, este altfel, am răspuns. Este mult mai rău.

Am derulat experimentul fantelor iar şi iar. Rezultatele nu se modificau niciodată. Se potriveau perfect cu rezultatele notate de Feynman cu decenii în urmă. În următoarele două zile, Satish a conectat detectoarele la o imprimantă. Am efectuat testele, iar eu am pornit imprimanta. Am ascultat cum bâzâia şi ţăcănea, tipărind rezultatele.

Satish a cercetat foile cu date, de parcă ar fi vrut să le înţeleagă prin simplul exerciţiu al voinţei. M-am holbat peste umărul său, o voce în ureche:

– Este ca o lege a naturii rămasă neexplorată, i-am zis. Fizica cuantică, într-o formă de aproximare statistică, o soluţie pentru problema de depozitare a realităţii. Materia se comportă ca un

domeniu al frecvenţei. De ce să rezolve câmpurile de date pe care nu le examinează nimeni?

Satish puse foile jos şi se frecă la ochi.

– Există unele şcoli de gândire matematică conform cărora o ordine mai profundă, întreţesută, este ascunsă imediat sub suprafaţa vieţii noastre.

– Noi avem şi un nume pentru asta, rosti Satish zâmbind. Îi spunem Brahman. Cunoaştem acestea de vreo cinci mii de ani.

– Vreau să încerc ceva, am zis.

Am efectuat testul din nou. Am printat rezultatele, având grijă să nu mă uit la ele. Am oprit echipamentul şi-am împăturit ambele pagini în două, băgându-le în plicuri kraft. I-am dat lui Satish plicul cu rezultatele de pe ecran. Eu le-am ţinut pe cele ale detectorului.

– Nu m-am uitat încă la afişajele detectorului, i-am spus. Aşa că acum, funcţia de undă este încă o suprapunere de stări. Chiar dacă rezultatele sunt printate, ele au rămas necitite, aşa că fac încă parte dintr-un sistem nedeterminat. Pricepi?

– Da.

– Du-te în camera alăturată. Am să deschid plicul meu peste precis douăzeci de secunde. Peste exact treizeci de secunde, vreau să-l deschizi pe al tău.

Satish ieşi. Şi iată: locul unde logica are de suferit. M-am împotrivit unui val de frică iraţională. Am aprins o lampă Bunsen din apropiere şi-am ţinut plicul meu deasupra flăcării deschise. Miros de hârtie aprinsă. Cenuşă neagră. Un minut mai târziu, Satish a revenit cu plicul deschis.

– Nu te-ai uitat, spuse el.

Îmi întinse foaia lui de hârtie.

– Imediat ce l-am deschis, am ştiut că nu te-ai uitat.

– Am minţit, i-am zis, luându-i hârtia. Iar tu m-ai prins. Noi doi am reuşit să facem primul detector cuantic de minciuni, o unealtă pentru ghicit făcută din lumină.

M-am uitat pe foaie. Modelul de interferenţă se întindea în benzi întunecate pe suprafaţa albă.

– Unii matematicieni afirmă că ori nu există un asemenea lucru precum liberul-arbitru, ori lumea întreagă este o simulare. Care afirmaţie crezi că este adevărată?

– Astea-s variantele noastre?

Am mototolit foaia într-un ghemotoc. Ceva s-a mişcat înlăuntrul meu; ceva s-a frânt, şi-am deschis gura să spun ceva,

dar ce-a ieşit a fost cu totul diferit faţă de ce-am vrut.

I-am povestit lui Satish de căderea mea nervoasă şi de băutură, de spital. I-am zis de ochii din oglindă şi ce mi-am zis mie însumi în acea dimineaţă. I-am povestit despre butonul neted din oţel, pentru ştergere, pe care mi l-am lipit de cap, despre arătătorul încârligat, pregătit să plătesc pentru tot.

Satish dădea din cap ascultând, iar zâmbetul i s-a şters cu totul de pe faţă. Când am terminat de vorbit şi-a pus mâna pe umărul meu şi m-a privit drept în ochi.

– Aşadar, de fapt eşti ţicnit, prietene.

– Au trecut treisprezece zile deja. Treisprezece zile de când n-am băut.

– Asta-i bine?

– Nu, dar este răstimpul cel mai lung de doi ani zile.

Efectuam experimentul. Printam rezultatele.

Dacă ne uitam la cele ale detectorului, ecranul arăta modelul de particule. Dacă nu ne uitam, îl arăta pe cel de interferenţe.

Am continuat mare parte a nopţii. Mai spre dimineaţă, stând în semiîntunericul laboratorului, Satish glăsui:

– A fost odată o broască, trăitoare într-o fântână.

Îi priveam chipul în vreme ce depăna povestea.

– Într-o zi, un ţăran a coborât o găleată în fântână, iar broasca a fost ridicată la suprafaţă. A clipit sub soarele strălucitor, văzându-l pentru prima oară. „Tu cine eşti?” l-a întrebat ea pe ţăran. Acesta era uluit. I-a răspuns: „Păi, eu sunt stăpânul acestei ferme.” „Tu-ţi numeşti lumea fermă?” făcu broasca. „Nu, aceasta nu-i o altă lume, îi zise ţăranul. Este aceeaşi lume.” Broasca a râs de el. „Am înotat în toate colţurile lumii mele. La nord, sud, est, vest. Şi-ţi spun clar, sunt sigură că este o lume diferită.”

M-am uitat la Satish fără să scot o vorbă.

– Tu şi cu mine. Noi doi suntem încă în fântână, zise Satish şi închise ochii. Pot să te întreb ceva?

– Dă-i drumul.

– Nu vrei să bei?

– Nu.

– Sunt curios despre povestea cu pistolul, că te împuşti dacă bei…

– Da.

– Nu ai băut în zilele în care-ai spus aşa?

– Nu.

Satish se opri, ca şi cum şi-ar fi cântărit cu grijă cuvintele.

– Atunci de ce nu faci la fel în fiecare zi?

– E simplu, am răspuns. Pentru că atunci aş fi mort.

Mai târziu, după ce Satish a plecat acasă, am făcut experimentul pentru ultima oară. Am pus rezultatele în două plicuri, fără a mă uita la ele. Pe primul plic am scris „rezultatele detectorului”. Pe cel de-al doilea, „rezultatele de pe ecran”.

M-am dus la hotel. M-am dezbrăcat de haine. Am rămas gol puşcă înaintea oglinzii.

Am pus plicul marcat cu „detector” pe frunte.

– N-am să mă uit niciodată la asta, am zis. Niciodată, doar dacă mă apuc iar de băut.

M-am holbat în oglindă. M-am uitat la propriii mei ochi cenuşii şi-am văzut că vorbeam serios.

Am privit spre celălalt plic, cel cu rezultatele de pe ecran. Îmi tremurau mâinile.

Am pus plicul pe birou, m-am holbat la el. Am să mă apuc din nou de băut? Întrebarea conţinea o presiune, mă dădeam mare. Acele plicuri aveau răspunsul.

Într-o bună zi, ori am să deschid plicul cu rezultatele detectorului, ori nu.

Înăuntrul celuilalt plic era ori un model de interferenţă, ori nimic. Un da sau nu. Răspunsul se găsea acolo. Era deja acolo.

Am aşteptat în biroul lui Satish, până când s-a prezentat dis-de-dimineaţă. Şi-a pus servieta pe birou. Mi-a aruncat o privire, s-a uitat la ceas, apoi din nou la mine.

– Ce faci aici? întrebă.

– Te aşteptam pe tine.

– De când eşti aici?

– De la 4.30.

Aruncă o privire prin jur. M-am lăsat pe speteaza scaunului său, cu degetele împreunate pe după cap. Satish doar mă privea. Era genial. Aşteptă.

– Poţi să conectezi detectorul la o lumină indicatoare? l-am întrebat.

– Ce vrei să spui?

– Poţi să-l montezi în aşa fel încât lumina să se stingă atunci când detectorul înregistrează un electron în fantă?

– N-ar trebui să fie greu. De ce?

– Vreau să definesc exact sistemul nedeterminat.

Point Machine a urmărit testul. Studie modelul de interferenţă.

– Te uiţi acum la o jumătate din dualitatea luminii benzii de particule, i-am zis.

– Şi cum arată cealaltă jumătate?

Am pornit detectoarele. Modelul în benzi se despărţi pe ecran în două hălci distincte.

– Aşa.

– Aha, făcu Point Machine.

Stând în laboratorul lui Point Machine. Nişte broaşte înotând.

– Sunt conştiente de lumină, da? am întrebat.

– Au şi ele ochi.

– Vreau să spun, sunt conştiente de ea?

– Da, răspund stimulilor vizuali. Sunt vânători. Trebuie să vadă ca să vâneze.

– Dar, mă întreb, conştientizează?

– Ce ai făcut mai înainte de a veni aici?

– Cercetări în fizica cuantică.

– Ştiu, zise Point Machine. Dar ce-ai făcut?

Am încercat să scap de el.

– Exista o serie de proiecte. Dispozitive fotonice compacte, *transformate Fourier,* rezonanţă magnetică nucleară lichidă.

– *Transformate Fourier?*

– Sunt nişte ecuaţii complexe, care pot fi folosite pentru translatarea modelelor vizuale într-un limbaj de undă.

Point Machine mă privi mijindu-şi ochii întunecaţi. Rosti din nou, foarte încet, pronunţând cu grijă fiecare cuvânt:

– Ce făceai, mai *exact?*

– Computere. Încercam să construim un computer. Procesarea informaţiei cuantice, extinsă până la doisprezece qubiţi. Foloseam *transformatele Fourier* pentru a converti informaţia în unde şi înapoi.

– A mers?

– Oarecum. Am ajuns la o stare de douăsprezece coerenţe şi-am decodificat-o folosind rezonanţa magnetică nucleară.

– De ce numai oarecum? Deci, nu a mers?

– Nu, a mers, în mod clar a funcţionat. Mai ales când era oprit,

am zis şi m-am uitat la el. Oarecum.

Lui Satish i-au trebuit două zile ca să lege şi lumina. Point Machine aduse broaştele sâmbătă. Le-am separat pe cele sănătoase de cele bolnave, pe cele sănătoase de monştri.

– Ce-i cu ele? am întrebat.

– Cu cât este sistemul mai complex, cu atât mai multe erori.

Joy se afla prin apropiere, lucrând în laboratorul ei. Auzise glasurile noastre şi ieşi pe coridor.

– Lucrezi în weekend? o întrebă Satish.

– E mai liniştit, zise Joy. Îmi derulez cele mai sensibile teste atunci când nu-i nimeni pe aici. Dar ce-i cu voi? Acum sunteţi parteneri?

– Eric e cel pe cai mari în acest proiect, explică Satish. Ai mei sunt mici.

– La ce lucraţi acum? întrebă şi îl urmă pe Satish în laborator.

El îmi aruncă o privire, iar eu am dat din cap.

Aşa că o lămuri aşa cum numai el se pricepea.

– Oh, făcu ea.

Clipi, rămase.

L-am folosit pe Point Machine ca instrument de control.

– O să facem asta în timp real, i-am zis. Nicio înregistrare pe detectoare, doar lumina indicatoare. Când îţi spun eu, stai acolo şi uită-te după lumină. Dacă se aprinde, înseamnă că detectoarele au recepţionat electronul. Ai priceput?

– Da, s-a marcat, rosti Point Machine.

Satish apăsă pe buton. M-am uitat la ecran, modelul de interferenţă materializându-se sub ochii mei, sub forma unui desen deja familiar, din lumină şi umbre.

– Bine, i-am zis lui Point Machine. Acum uită-te în cutie. Spune-mi dacă vezi lumina.

Point Machine aruncă o privire în cutie. Chiar înainte să apuce să vorbească, modelul de interferenţă dispăru.

– Mda, făcu el. Văd lumina.

Am zâmbit. Simţeam limita dintre cunoscut şi necunoscut. O mângâiam. I-am făcut semn lui Satish, iar el acţionă comutatorul pentru a opri tunul. M-am întors spre Point Machine.

– Ai colapsat unda de probabilitate uitându-te la lumină, aşa că am stabilit o dovadă a principiului.

M-am uitat la toţi trei.

– Acum haideţi să vedem dacă toţi observatorii au fost creaţi

egali.

Point Machine puse o broască în cutie.

Acesta era punctul de răscruce. O căutătură pe furiş aruncată în ordinea implicată, locul unde realitatea obiectivă şi subiectivă rămâneau nedefinite. I-am făcut semn lui Satish.

– Declanşează tunul.

Apăsă comutatorul şi maşinăria începu să huruie. M-am uitat spre ecran. Am închis ochii, simţindu-mi inima bătând în piept. Ştiam că în interiorul cutiei se aprinsese o lumină de la unul dintre cele două detectoare; ştiam că broasca o văzuse. Dar când am deschis ochii, modelul de interferenţă încă se vedea pe ecran. Broasca nu schimbase nimic.

– Din nou, i-am spus lui Satish.

Satish activă iarăşi tunul. Iar şi iar.

Point Machine se uită la mine.

– Ei bine?

– Este tot un model de interferenţă. Unda de probabilitate nu s-a prăbuşit.

– Şi asta ce înseamnă? întrebă Joy.

– Înseamnă că trebuie să încercăm cu o altă broască.

Am încercat cu şase. Niciuna nu a modificat rezultatul.

– Fac parte din sistemul nedeterminat, spuse Satish.

Mă uitam la ecran îndeaproape, iar modelul de interferenţă dispăru. Eram pe cale să strig, dar când mi-am ridicat privirile l-am văzut pe Point Machine uitându-se în cutie.

– Te-ai uitat, am zis.

– N-am făcut decât să mă asigur că lumina funcţionează.

– Puteam să pariez.

Am încercat fiecare broască din laboratorul lui. Apoi au urmat salamandrele.

– Poate că asta-i din cauză că sunt amfibieni, comentă el.

– Mda, poate.

– Cum se face că noi afectăm sistemul, dar broaştele şi salamandrele nu?

– Poate că-i vorba de ochii noştri, observă Point Machine. Trebuie să fie ceva cu ochii... efecte cuantice în moleculele retinale de rodopsină. Nervii noştri optici prezintă doar informaţii cuantificate creierului.

– Şi de ce-ar conta?

– Pot să încerc şi eu? interveni Joy.

Am dat din cap. Am desfăşurat din nou experimentul, de data

asta cu ochii orbi ai lui Joy aţintiţi asupra cutiei. Din nou nimic.

În dimineaţa următoare, Satish şi cu mine ne-am întâlnit cu Point Machine în parcare, înainte de începerea programului. Am urcat toţi în maşina mea şi ne-am dus la mall.

Am intrat într-un magazin cu animale de companie.

Am cumpărat trei şoareci, un canar, o ţestoasă şi un pui de Boston-terrier, cam bleg. Vânzătorul se holba la noi.

– Mari iubitori de animale, nu?

Privea bănuitor spre Satish şi Point Machine.

– Oh, da, am răspuns. De animăluţe.

Drumul înapoi a decurs în tăcere, punctată numai de câte-un scâncet ocazional al căţelului. Point Machine rupse tăcerea.

– Poate că este necesar un sistem nervos mult mai complex.

– Şi de ce-ar conta? zise Satish. Viaţa-i viaţă. Realitatea este realitate.

Mi-am încleştat mâinile pe volan.

– Care-i diferenţa dintre minte şi creier?

– E semantică, rosti Point Machine. Nume diferite pentru aceeaşi idee.

Satish se uită la noi.

– Creierul este maşinăria, spuse el. Mintea este programul.

Peisajul din Massachusetts gonea pe la geamurile maşinii, un versant de deal sfărâmat în dreapta noastră, uriaş, piatră neagră, precum oasele pământului. O fractură în masa terestră. În restul drumului am mers în tăcere.

Înapoi la laborator, am început cu ţestoasa. Apoi cu şoarecii, după aceea au urmat canarul, care însă a scăpat, a zburat pentru a se opri pe un fişet cu dosare. Niciunul nu a provocat prăbuşirea undei.

Boston-terrierul ne privi cu ochii cruciş.

– Aşa ar trebui să arate ochii lui? întrebă Satish. În direcţii diferite?

Am pus căţelandrul în cutie.

– Cred că aşa-i rasa lor. Dar tot ceea ce contează este să sesizeze lumina. O poate face cu oricare ochi.

Mi-am coborât privirile asupra celui mai bun prieten al omului, companionul nostru de-a lungul mileniilor, şi în mine s-a cuibărit o speranţă secretă. Acesta-i, mi-am spus. În mod sigur aceasta-i specia, dintre toate. Pentru că cine nu s-a uitat în ochii unui câine şi n-a simţit ceva acolo?

Căţelul scâncea în cutie. Satish derulă experimentul. M-am

uitat la ecran.
Nimic. Nicio schimbare, de niciun fel.

În seara aceea m-am dus la Joy. A răspuns la sonerie. Aştepta să vorbesc.

– Ziceai ceva de o cafea?

Zâmbi şi în clipa următoare am fost sigur că mă văzuse.

Câteva ore mai târziu, în întuneric, i-am spus că venise timpul să plec. Îşi plimbă palma pe spinarea mea dezgolită.

– Timpul nu există. Doar prezentul. Acum.

Îşi lipi buzele de pielea mea.

– Şi acum.

A doua zi, l-am chemat pe James la laborator.

– Ai făcut vreo descoperire? întrebă el.

– Am făcut toţi împreună.

James ne urmări derulând experienţa. Se uită în cutie. Prăbuşi chiar el funcţia de undă. Apoi am pus căţelul în cutie şi am făcut din nou experienţa. I-am arătat modelul de interferenţă.

– De ce n-a mers?

– Nu ştim.

– Dar care-i diferenţa?

– Un singur lucru. Observatorul.

– Nu cred că înţeleg.

– Până acum, niciunul dintre animalele pe care le-am testat n-a fost capabil să modifice sistemul cuantic.

Îşi duse mâna la bărbie. Fruntea i se încreţi. Rămase tăcut o bună bucată de vreme, privind ansamblul.

– Fir-aş al naibii, spuse el, în cele din urmă.

– Mda, făcu Point Machine.

Am păşit în faţă.

– Vrem să mai facem nişte teste. Să ne continuăm drumul prin toate încrengăturile, clasele şi ordinele... primatele fiind de un interes special, pentru legătura evolutivă cu noi.

Privirile-i fugiră undeva foarte departe.

– Luaţi cât vă trebuie. Câte funduri vă trebuie.

Rezolvarea problemei a durat zece zile. Am lucrat împreună cu Grădina Zoologică din Boston. Transportul unui număr mare de animale poate deveni un coşmar logistic, aşa că s-a decis că ar fi mai uşor să mutăm noi laboratorul. Au fost închiriate dube.

Au fost desemnaţi tehnicieni. Point Machine şi-a lăsat propriul său studiu în aşteptare şi a desemnat un tehnician de laborator să-i hrănească amfibienii în absenţa lui. Şi cercetările lui Satish au intrat în hibernare.

– Dintr-odată, pare mai puţin interesant, spuse el.

James a participat în prima zi de experimente. Am instalat totul într-una din sălile cu exponate noi, aflată în construcţie, o încăpere verde, cu tavanul înalt, care într-o bună zi va găzdui muntiaci. Deocamdată va primi cercetători. Satish pregăti partea electronică. Point Machine era omul de legătură cu personalul grădinii zoologice. Am construit o cutie de lemn mai încăpătoare.

Personalul nu părea prea dispus să coopereze, până când directorul lor nu le-a precizat amploarea donaţiei oferite de Hansen în scopuri caritabile. În lunea următoare am început experimentul. Am străbătut un traseu printre reprezentanţii mai multor tipuri de mamifere: marsupiale, supraordinul Afrotheria şi ultimele două supravieţuitoare dintre monotreme – ornitorincul şi echidna. În ziua următoare am testat specii din supraordinele *Xenarthra* şi *Laurasiatheria.* În cea de-a patra zi, ne-am ocupat de supraordinul *Euarchontoglires.* Niciunul n-a colapsat funcţia de undă; niciunul n-a susţinut spotul de lumină. În cea de-a cincea zi am trecut la primate.

Am început cu cele cel mai distanţate de om.

Am testat lemurienii şi maimuţele din Lumea Nouă. Apoi pe cele din Lumea Veche. În cele din urmă, am trecut la maimuţele antropoide. În cea de-a şasea zi, ne-am ocupat de cimpanzei.

– De fapt, sunt două specii, ne-a spus Point Machine. *Pan pansiscus,* numit bonobono, şi *Pan troglodytes,* cimpanzeul comun. Sunt atât de asemănători, încât atunci când savanţii şi-au dat prima dată seama că erau specii diferite, prin anii ’30, fuseseră deja amestecaţi, fără nicio speranţă, prin grădinile zoologice.

Personalul aduse înăuntru doi tineri cimpanzei, ţinându-i de mâini.

– Însă, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, s-a descoperit o cale de a-i separa din nou, continuă Point Machine. S-a întâmplat la o grădină zoologică de lângă Hellabrun, Germania. Un bombardament a distrus mare parte din oraş, însă grădina a rămas intactă. Când s-au întors îngrijitorii, au descoperit că numai cimpanzeii comuni supravieţuiseră. Bonobonoşii au murit cu toţii de frică.

Am testat ambele specii. Maşinăria huruia. Am verificat de două ori rezultatele, apoi le-am verificat şi a treia oară, iar modelul de interferenţă nici nu s-a clintit. Nici măcar cimpanzeii n-au reuşit să provoace colapsul funcţiei de undă.

– Suntem singuri, am comentat. Cu totul singuri.

Mai târziu, pe parcursul serii, Point Machine mergea în susul şi-n josul laboratorului.

– E ca la urmărirea oricărei alte caracteristici, spuse el. Cauţi şirul omologic în grupul taxonomic înrudit. Organizezi dadele, catologhezi sinapomorfiile, identifici grupul străin.

– Şi cine-i din grupul străin?

– Cine crezi?

Point Machine se opri din umblat.

– Abilitatea de a provoca colapsarea funcţiei de undă este, în aparenţă, o caracteristică derivată care s-a manifestat în speciile noastre la un anumit moment, în ultimele milioane de ani.

– Şi înainte de asta? am întrebat.

– Poftim?

– Înainte de asta, Pământul stătea doar pe locul lui, într-o realitate necolapsată? De ce, aşteptând să apărem noi?

Scrierea lucrării mi-a luat mai multe zile. I-am trecut pe Satish şi Point Machine drept coautori.

SPECIILE ŞI COLAPSUL CUANTIC
AL FUNCŢIEI DE UNDĂ
Eric Argus, Satish Gupta, Mi Chang.
Laboratoarele Hansen, Boston, MA.
REZUMAT

Studii multiple au dezvăluit că starea de bază a sistemelor cuantice este o suprapunere a probabilităţilor atât necolapsate, cât şi colapsate a funcţiilor de undă.

Se ştie de multă vreme că observaţia subiectivă, de către o minte sau conştiinţă, este o necesitate pentru colapsul funcţiei de undă. Obiectivul acestui studiu a fost identificarea grupului superior taxonomic capabil de provocarea colapsului funcţiei de undă prin observaţie şi dezvoltarea arborelui filogenetic pentru a clarifica relaţiile dintre aceste înrudiri animale importante. Speciile incapabile de colapsarea funcţiei de undă pot fi considerate ca parte a unui sistem nedeterminat mai amplu. Studiul a fost efectuat la Grădina Zoologică din Boston, pe mai multe specii de mamifere. Aici relatăm că oamenii sunt singura specie testată care s-a dovedit a fi capabilă să provoace

colapsul funcţiei de undă pe fundalul suprapunerii de stări şi că, într-adevăr, această capacitate pare să fie o caracteristică omenească unică. În mod sigur; această abilitate a apărut cândva în ultimele şase milioane de ani, după cel mai recent strămoş comun al oamenilor şi al cimpanzeilor.

James citise introducerea. Veni la mine la birou.

– Dar ce *înseamnă* rezultatele?

– Ele înseamnă tot ce crezi tu că înseamnă.

Lucrurile s-au mişcat destul de repede după aceea. Studiul a fost publicat în *The Journal of Quantum Mechanics,* iar telefonul a început să zbârnâie. Au apărut cereri pentru interviuri, evaluări de lucrări şi zeci de laboratoare au început să reproducă experimentele. Ceea ce-a luat-o razna au fost interpretările. M-am ţinut departe de interpretări. M-am ţinut strict de fapte. Am respins cererile de interviu.

Satish s-a apucat să perfecţioneze testul însuşi. Se străduia să-l reducă în dimensiuni, să-l miniaturizeze, să-l digitalizeze. Să-l transforme într-un produs. A devenit fanta-dublă Hansen, iar când a terminat avea mărimea unei franzele, cu o lumină indicatoare uşor de urmărit şi o intensitate redusă, eficientă. Verde pentru da şi roşu pentru nu. Mă întreb dacă ştia încă de atunci. Mă întreb dacă nu cumva bănuia la ce-l vor folosi.

– Nu-i vorba despre ceea ce se cunoaşte, spunea el. Ci de ceea ce poate fi cunoscut.

Abandonă seria de circuite-poartă. Deasupra staţiei sale de lucru am găsit un citat lipit de perete, rupt dintr-o carte veche.

Pot animalele să fie superioare speciei de marionete care mănâncă fără nicio plăcere, plâng fără durere, nu doresc nimic, nu ştiu nimic şi doar simulează inteligenţa?

Thomas Henry Huxley, 1859

Prin primăvară, un medic pe nume Robbins îşi făcu, printr-o serie de scrisori, cunoscut interesul faţă de acest proiect. Scrisorile se transformară în apeluri telefonice. Vocile de la capătul firului aparţineau unor avocaţi, acel gen de avocaţi proveniţi din buzunare adânci. Robbins lucra pentru un consorţiu animat de un interes special în determinarea, odată pentru totdeauna, a momentului când se forma prima oară conştiinţa pe

parcursul dezvoltării fetusului uman. Laboratoarele Hansen l-au refuzat imediat, dar până la urmă oferta a crescut la o sumă din şapte cifre.

James veni la mine.

– Te vrea acolo.

– Nu-mi pasă.

– Robbins te-a cerut pe tine în mod expres.

– Mă doare-n cot. Nu vreau să am nimic de-a face cu asta şi n-ai decât să mă pui pe liber dacă vrei.

James afişă un zâmbet obosit.

– Să te pun pe liber? Dacă te-aş concedia, şefii mei m-ar zbura ei pe mine.

Oftă.

– Individul ăsta, Robbins, este un adevărat jeg, ştii?

– Da, ştiu. L-am văzut pe la televizor.

– Dar asta nu înseamnă că n-ar avea dreptate.

– Da, ştiu şi asta.

Hansen a asigurat tehnicienii pentru testare. Cu o săptămână înainte de a se desfăşura testele, am primit un telefon. Mă aşteptam. Era însuşi Robbins.

– Sunteţi sigur că nu v-am putea face să veniţi?

– Da, cred că nu-i posibil.

– Dacă problema este financiară, vă pot asigura că…

– Nu este.

La capătul firului se lăsă tăcerea.

– Înţeleg, spuse Robbins. În orice caz, am vrut să vă mulţumesc personal. Aţi realizat un lucru măreţ. Munca dumneavoastră va salva o mulţime de vieţi.

Am tăcut.

– Cum aţi rezolvat cu mamele?

– Toate sunt voluntare convinse. Femei deosebite. Noi suntem o mare congregaţie naţională şi am putut să găsim mai multe voluntare aflate în stadii diferite ale sarcinii, cu toate că nu mă aştept să avem nevoie decât de prima pentru a dovedi momentul formării copilului. Cea mai recentă dintre mamele noastre se află în doar câteva săptămâni de sarcină.

Mi-am ales cuvintele cu multă grijă.

– Nu vă faceţi niciun fel de probleme pentru că-şi asumă riscurile?

– Avem la dispoziţie un întreg conclav de medici care

participă, iar experţii au stabilit deja că procedura nu comportă mai multe riscuri decât amniocenteza. Dioda introdusă în lichidul amniotic nu va fi mai groasă decât un ac.

– Un lucru n-am înţeles niciodată… ochii fetuşilor sunt închişi.

– Eu prefer cuvântul „bebeluş”, spuse el cu un glas brusc rigid ca o tobă. Pleoapele unui *bebeluş* sunt extrem de subţiri, iar dioda este foarte strălucitoare. Nu avem niciun fel de dubii că vor putea s-o sesizeze. Apoi nu trebuie decât să observăm colapsul funcţiei de undă şi vom avea, în sfârşit, dovada necesară pentru schimbarea legii şi stoparea acestei plăgi a avorturilor, care a cuprins întreaga ţară.

Am pus telefonul jos. L-am privit. Plaga avorturilor. N-am avut niciodată încredere în oameni care cred că ei deţin toate răspunsurile. Fanatismul, indiferent de direcţie, mi s-a părut întotdeauna periculos. Am ridicat din nou receptorul.

– Crezi că-i atât de simplu?

– Da. Când devine o fiinţă umană o fiinţă umană? Întotdeauna a existat această problemă, nu? Acum vom putea, în sfârşit, să dovedim că avortul este o crimă şi cine ne-ar mai putea contrazice? Simt că nu-ţi prea place de mine.

– Îmi place de tine, nicio problemă. Dar este o vorbă din bătrâni: să nu te încrezi niciodată într-un om cu o singură carte.

– O carte este tot ceea ce are nevoie un om, dacă este cea potrivită.

– Te-ai gândit la ce veţi face dacă nu aveţi dreptate?

– Ce vrei să spui?

– Ce-ar fi dacă colapsul funcţiei de undă nu se întâmplă decât în luna a noua? Sau în momentul magic al naşterii? Vă veţi răzgândi?

– Asta nu se va întâmpla.

– Poate. Dar cred că vom afla acum, nu?

În noaptea de dinaintea experimentului, l-am sunat pe Point Machine. Eram la faza când ori sunam, ori mă apucam de băut. Şi nu voiam să beau, pentru că ştiam că dacă mă puneam iar pe tras la măsea, fie şi o singură înghiţitură, n-am să mă mai opresc. Niciodată.

Răspunse la cel de-al cincilea apel. O voce de pe altă lume.

– Ce se va întâmpla mâine? am întrebat.

Se lăsă o tăcere îndelungată. Destul de îndelungată ca să mă întreb dacă mă auzise.

– Nu-i sigur, zise el.

Glasul de la capătul celălalt al firului era răguşit şi obosit. Era vocea cuiva care nu dormise prea bine.

– Ontogeneza reflectă filogenia. Examinează gestaţia în primele faze şi avem branhiile, o coadă. Rădăcinile întregului regn animal. Urci pe arborele filogeniei pe măsură ce fetusul se dezvoltă şi caracteristicile cele mai noi apar la urmă. Ceea ce caută Robbins se află doar în oameni, aşa că instinctul meu îmi spune că greşeşte şi are loc mult prea târziu. Foarte târziu.

– Crezi că aşa funcţionează?

– Nu am nicio idee cum funcţionează.

Ziua experimentului veni şi se duse.

Primul indiciu că n-a mers bine ceva a luat forma tăcerii. Tăcere din partea grupului lui Robbins. Tăcerea mass-mediei. Nicio urmă de conferinţe de presă. Niciun interviu televizat. Doar tăcere.

Zilele s-au transformat în săptămâni.

În cele din urmă, a fost emis un comunicat lapidar din partea grupului, care definea rezultatele drept neconcludente. Robbins a apărut peste câteva zile, spunând sec că mecanismul testelor a suferit o defecţiune.

Desigur, adevărul era ceva mai straniu. Şi, desigur, şi asta a venit prea târziu.

Adevărul era că unii dintre fetuşi *au trecut* testul. Aşa cum sperase Robbins. Unii dintre ei au declanşat colapsul funcţiei de undă, însă alţii nu. Iar vârsta fetuşilor nu avea nimic în comun cu asta.

Două luni mai târziu, am primit un telefon în miez de noapte.

– Am găsit unul la New York.

Era Satish.

– Poftim?

M-am frecat la ochi, încercând să pricep ce spunea.

– Un puşti. Are nouă ani. N-a provocat colapsul funcţiei de undă.

– Şi care-i problema cu el?

– Nicio problemă. E normal. Vedere normală, nivel de inteligenţă normal. Am avut o discuţie cu el. L-am testat de cinci ori, însă modelul de interferenţă nu s-a clintit din loc.

– Ce s-a întâmplat când i-aţi zis?

– Nu i-am spus. A rămas acolo, holbându-se la noi.

– Holbându-se?

– Era ca şi cum ar fi ştiut deja. Ca şi cum a ştiut tot timpul că nu va funcţiona.

Vara s-a prefăcut în toamnă. Testările au continuat.

Satish s-a deplasat prin ţară, căutând acea secţiune transversală perfectă, care-i scăpa, şi un eşantion suficient pentru distribuţia chi pătrat. A adunat date, a trimis copii înapoi, prin fax, la laborator, pentru a fi puse la păstrare.

În cele din urmă, a ieşit la iveală că erau foarte mulţi oameni care nu puteau provoca colapsul funcţiei de undă; un procent consistent al populaţiei, oameni care arătau ca noi şi se purtau ca noi, însă le lipsea această calitate fundamentală a omenirii. Cu toate că Satish a avut grijă să nu folosească termenul de „suflet”, l-am auzit în pauzele dintre cuvintele rostite de el în timpul telefoanelor sale din miez de noapte. L-am auzit toţi în lucrurile pe care nu le-a spus.

Mi l-am imaginat la capătul firului, stând într-o cameră întunecoasă de hotel, chinuindu-se cu o insomnie tot mai grea, luptându-se cu singurătatea tot mai amplă a ceea ce făcea.

Point Machine şi-a căutat alinarea în construirea unei filogeneze elaborate, retrăgându-se prin cladograme. Însă nu şi-a găsit alinarea acolo.

– Nu există nicio curbă de distribuţie a frecvenţei, mi-a zis. Niciun epicentru geografic, niciun dezechilibru între populaţiile etnice, nimic de care să mă agăţ.

Se concentră asupra datelor de la Satish, căutând un tipar care să facă lumină în asta.

– Este aproape la voia întâmplării. Nu acţionează ca o caracteristică.

– Atunci poate că nici nu este.

Clătină din cap.

– Atunci cine-s ei, nişte decoruri goale? Personaje neimplicate, dintr-un sistem nedeterminat? Parte a jocului?

Satish avea propriile sale idei.

– De ce nu-i niciunul dintre savanţi? l-am întrebat într-o noapte. Dacă totul este întâmplător, de ce niciunul dintre noi?

– Dacă ar face parte dintr-un sistem nedeterminat, de ce-au devenit savanţi?

– Cum adică?

– Este ca o construcţie virtuală, zise Satish. Scrii codul, o serie de algoritmi de răspuns. Îi încarci şi le dai drumul.

– Asta-i o nebunie.

– Nu eu am făcut regulile.

– Iar ei măcar ştiu pentru ce-i testezi, când privesc luminiţa aceea? Ştiu ei că sunt mai altfel?

– Unul dintre ei.

Rămase tăcut un moment.

– Unul dintre ei ştia.

Apoi, câteva zile mai târziu, telefonul final. Era din Denver. Ultima oară când am vorbit cu el.

– Nu cred că ar trebui să facem asta, rosti el, glasul fiindu-i ciudat de răguşit.

M-am frecat la ochi, ridicându-mă în capul oaselor.

– Nu cred că ar trebui să facem acest gen de experimente. Fisura din realitate, de care vorbeai tu… Nu cred că era de dorit să o folosim în acest fel. Să facem un experiment.

– Despre ce tot vorbeşti?

– M-am întâlnit din nou cu puştiul. Băiatul din New York.

Şi cu asta închise.

Satish a dispărut, zece zile mai târziu, împreună cu cutiuţa lui specială. A coborât din avion la Boston, însă n-a mai ajuns niciodată acasă. Eram în laborator când am primit un telefon de la nevastă-sa.

– Nu, am zis. De zile întregi. Da, am să sun imediat ce aud ceva, am adăugat.

Plângea la telefon.

– Sunt convins că-i bine, am minţit.

Când am închis, mi-am luat haina şi m-am îndreptat spre uşă. Am cumpărat o jumătate de votcă şi m-am dus la hotel.

Mă holbam în oglindă.

Ochii cenuşii ca norii de furtună, cenuşii ca oţelul armei.

Am desfăcut capacul sticlei şi-am adulmecat tăria. Prin pereţii subţiri se auzea muzică, o voce de femeie, moale şi melodioasă. Mi-am imaginat viaţa mea altfel. Mi-am închipuit că m-aş putea opri aici. Să nu iau prima înghiţitură.

Îmi tremurau mâinile.

Prima înghiţitură îmi umplu ochii de lacrimi. Apoi am ridicat sticla şi-am sorbit vârtos. Am încercat să forţez o viziune. Am

încercat să mi-l închipui pe Satish fericit şi bine, într-un bar pe undeva, muncindu-se cu o beţivăneală care dura de trei zile, însă imaginea n-a venit. Ăsta eram eu, nu Satish. Satish nu bea. Am încercat să mi-l imaginez întorcându-se acasă. Nici asta n-am fost în stare s-o văd.

Ştiu ei că sunt mai altfel? îl întrebasem.

Unul dintre ei, spusese. *Unul dintre ei ştia.*

Când sticla s-a golit pe jumătate, m-am dus la birou şi-am scos plicul marcat cu „rezultatele de pe ecran”. Apoi m-am uitat la pistol. Mi-am imaginat ce-ar putea face cu o ţeastă un glonţ de nouă milimetri: ar căsca-o larg şi adânc. Ar scoate la iveală locurile unde rezidă sinele, l-ar expune la aer, unde s-ar evapora precum azotul lichid, sfârâind, evaporându-se, dispărând. Un pistol poate fi multe lucruri, inclusiv un vehicul pentru reîntoarcerea la ordinea întreţesută. Visul din vis.

Cu cât e mai complex un sistem, cu atât mai mult dă erori. Point Machine spusese asta.

Iar lucrurile merg rău. Lumina aceea. Mici motoare ale colapsului funcţiei de undă. Oamenii nu pot vedea niciodată realitatea aşa cum este: o observăm şi există. Dar dacă ai putea controla acea lumină, s-o dilatezi ca pe o pupilă, să te holbezi adânc în ordinea întreţesută. Ce-ai vedea atunci? Ce-ar fi dacă ai putea să te strecori între planurile obiectivului şi subiectivului? Ce-ar fi atunci? Poate că au fost dintotdeauna astfel de oameni. Erori. Oameni care umblă printre noi, dar nu sunt noi. Doar acum a apărut un test care-i deosebeşte.

Şi poate că nu vor să fie găsiţi.

Am tras foaia de hârtie din plic. Am despăturit-o şi-am întins-o pe masă, netezind-o. M-am uitat la rezultate şi astfel am colapsat, în sfârşit, unda probabilităţii experimentului desfăşurat de mine cu multe luni în urmă. Cu toate că rezultatele au fost acolo tot timpul.

M-am holbat la ceea ce se afla pe hârtie, o serie de cerculeţe semi-umbrite, un tipar de-acum familiar de lumină şi întuneric.

În ultimii cinci ani, Ted Kosmatka a publicat peste o duzină de proze în *Isaac Asimov’s Science Fiction Magazine, The Magazine of Fantasy & Science Fiction* şi *Subterranean.* Textele i-au fost retipărite în şapte antologii *The Year’s Best,* serializate radiofonic, puse în scenă şi traduse în rusă, ebraică, poloneză şi cehă.

Ted s-a născut în statul Indiana, nu departe de Lacul Michigan. A studiat biologia la Indiana University şi după aceea a trecut prin una

dintre acele succesiuni nebuneşti de locuri de muncă ce par atât de frecvente la scriitori. Printre altele, a fost paznic la grădina zoologică, tehnician chimist şi muncitor în laminor. Mai recent a lucrat într-un laborator de cercetări unde a răspuns de microscopul electronic. A părăsit laboratorul în 2009 ca să se angajeze ca scenarist pentru o companie de jocuri video. În prezent locuieşte cu familia sa în Pacific Northwest.

Traducerea: Silviu Genescu

AMINTIREA VÂNTULUI

Rachel Swirsky

DIN PARTEA AUTORULUI: În primăvara anului 2006, am participat la o reprezentaţie cu Ifigenia în Aulis *de Euripide, la San Jose Repertory Theatre. A fost premiera americană a adaptării lui Don Taylor, cu San Francisco Dance Brigade în rolul corului grec. A fost o producţie excepţională, inteligentă şi intensă, cu actori superbi. Eram familiarizată cu mitul grec original, care oferă baza piesei. După ce Paris o răpeşte pe Elena, oştenii se adună în portul Aulis sub conducerea regelui Agamemnon, pregătindu-se de războiul împotriva Troiei. Însă ei nu pot părăsi portul... deoarece nu suflă vântul. Preotul Calchas îl anunţă pe Agamemnon că zeiţa Artemis îi va lăsa să plece numai dacă el îşi va sacrifica fiica, pe Ifigenia. Şi Agamemnon o sacrifică.*

M-am simţit întotdeauna uşor iritată de ceea ce mi s-a părut interpretarea tradiţională a mitului, potrivit căreia Agamemnon este personajul tragic. Adaptarea lui Taylor a deplasat-o pe Clitemnestra în rolul principal, imaginând tragedia din punctul ei de vedere, deoarece nu-l poate opri pe Agamemnon s-o ucidă pe fiica lor (o interpretare ce câştigă încărcătură emoţională când ne amintim că ulterior ea îl va ucide pentru a se răzbuna, şi este omorâtă de fiul lor, Oreste).

Deşi deplasarea perspectivei propusă de Taylor a creat un mod nou şi interesant de examinare a mitului – şi i-a îngăduit să comenteze asupra politicii războiului –, mie mi s-a părut nesatisfăcător. Mitul original era despre Agamemnon. Reinterpretarea era despre Clitemnestra. Ce se întâmpla cu Ifigenia? Cu certitudine, povestea vieţii ei trebuia să fie relatată de ea însăşi, nu de altcineva.

Aşa încât am încercat să mi-o imaginez.

Dintr-un anumit punct de vedere, Ifigenia este un personaj principal inadecvat. Are puteri minime. Este tânără şi captivă, tristă, pasivă şi condamnată la moarte. Pare mult mai uşor să scrii despre Agamemnon, care putea anula sacrificiul, sau despre Clitemnestra, care va avea în cele din urmă puterea de a se răzbuna. Însă uneori noi suntem cei captivi. Uneori noi suntem cei care nu ne putem schimba destinul. Istoriile acelea sunt de asemenea importante.

După ce Elena şi iubitul ei, Paris, au fugit în Troia, soţul ei, regele Menelaus, şi-a chemat aliaţii la război. Sub conducerea regelui Agamemnon, aliaţii s-au întâlnit în portul Aulis. S-au pregătit să navigheze spre Troia, dar n-au putut pleca fiindcă nu sufla vântul.

Regii Agamemnon, Menelaus şi Odiseu s-au sfătuit cu Calchas, un preot al lui Artemis, care le-a dezvăluit că zeiţa mânioasă le împiedica plecarea. Regii l-au întrebat pe Calchas cum ar putea-o convinge pe Artemis să le ofere vânt. El a răspuns că s-ar îndupleca numai după ce regele Agamemnon o va aduce pe fiica sa cea mai mare, Ifigenia, la Aulis şi i-o va sacrifica zeiţei.

Am început să mă transform în vânt în clipa în care m-ai promis lui Artemis.

Înainte de a mă trezi am pierdut mirosul de ulei rânced şi nuanţa de verde care colorează frunzele tinere. Au fugit de la mine şi au devenit adierile blânde care mai târziu se vor întreţese în forţa suflării mele. Între prima şi a doua clipire a genelor mele am pierdut şi behăitul caprelor conduse la măcelar, şi asprimea lânii pe vârfurile bătătorite ale degetelor, şi parfumul smochinelor fierte în vin de miere.

În jurul meu, celelalte fete din palat dormeau agitat, mişcându-se şi mormăind în arşiţa uscată a verii. M-am ridicat clătinându-mă în picioare şi am alergat pe coridor, paşii atingându-mi uşor lutul pictat, răcoros. În timp ce mergeam nu am mai simţit nici podeaua. Parcă nu stăteam pe nimic.

Am uitat drumul spre camerele mamei mele. În schimb m-am hotărât să-l vizitez pe Oreste. Am uitat cum să-l găsesc şi pe el. Am parcurs coridoare luminoase, căutând. Un servitor m-a văzut, a trezit un sclav, care a trezit o sclavă, care s-a ridicat şi s-a apropiat de mine cu ochii tulburi, murmurând:

– Ce e, doamnă Ifigenia? Ce doreşti?

Nu am avut răspuns.

Nu am răspunsuri nici pentru tine, tată.

Îmi imaginez ce ai făcut în acea noapte în care eu mă plimbam pe coridoarele palatului, cu simţurile dispărând ca stelele care se sting pe cerul nopţii. Tu prezidai consiliul de război din Aulis. Mi te imaginez cu sceptrul regal apăsând greu în mâinile tale – lemn greu, povară grea.

Calchas, preot al lui Artemis, plecat în faţa ta şi a celorlalţi regi.

– M-am rugat mult şi din suflet, a spus. Zeiţa e supărată pe tine, Agamemnon. Nu va permite vântului să-ţi ducă vasele la Troia decât după ce ai făcut jertfe.

Îmi imaginez cum ai început să simţi sceptrul tot mai greu în mâini. Te-ai uitat la fratele tău Menelaus şi la vicleanul Odiseu. Amândoi te-au privit cu chipuri reci, lipsite de expresie. Ei voiau război. Tu deveniseşi un obstacol în faţa dorinţelor lor.

– Cu ce am greşit? l-ai întrebat pe Calchas. Ce vrea zeiţa?

Preotul a zâmbit.

Ce ar vrea o zeiţă? Ce altceva decât sânge virgin pe altarul ei? Viaţa unei fiice pentru vântul care ţi-ar permite să lansezi o flotă capabilă să ucidă mii. Un copil pentru un război.

Odiseu şi Menelaus te-au fixat cu priviri lacome. Pofta lor pentru luptă le sugea sufletul din ochi aşa cum foamea suge obrajii unui om. Ameninţări implicite scăpărau la lumina torţelor. Fă aşa cum spune preotul, altfel vom lua trupele pe care le-am adunat ca să luptăm cu Troia şi vom ataca în schimb Micene. Sacrifică-ţi fiica sau sacrifică-ţi regatul.

Menelaus a luat o amforă cu vin roşu bogat şi a turnat câte o cupă pentru fiecare dintre voi. Un toast; un legământ. Menelaus a băut repede, picăturile roşii picurând ca sângele prin desişul bărbii sale. Odiseu l-a savurat cu sorbituri lente, languroase, cu ochii lui şireţi atenţi la faţa ta.

Ai ţinut ridicat rhytonul de aur la lungimea braţului, fixând roşeaţa întunecată ca sângele meu condamnat. Nu pot decât să-mi imaginez ce simţeai. Poate începeai să eziţi. Poate te gândeai la ochii mei ridicaţi spre tine, la nunta pe care nu o voi mai avea niciodată, la copiii pe care nu-i voi naşte. Dar orice gânduri mi-aş imagina eu în mintea ta, nu cunosc decât adevărul acţiunilor tale. Nu ai izbit cu sceptrul de genunchi şi nu ai aruncat jumătăţile. Nu i-ai strigat lui Menelaus că nu are dreptul să-ţi ceară să sacrifici viaţa fiicei tale când el nu ar sacrifica nici măcar plăcerea unei târfe necredincioase care îi pângărise patul marital. Nu i-ai râs în faţă lui Calchas şi nu i-ai spus să ceară altceva.

Ai strâns în mâini sceptrul şi ai înghiţit vinul.

Am pierdut atât de mult. Cuvinte. Amintiri. Percepţii. Abia acum, în acest purgatoriu care ar putea foarte bine să fie moartea (dacă în realitate nu este), am început să-mi revin.

Toate cu mâna ta, tată. Toate prin voinţa ta. Tu şi zeiţa m-aţi dispersat, dar eu nu o să vă las să uitaţi.

Următorul lucru de care am fost conştientă au fost mâinile mamei mele, Clitemnestra, ţinându-mă ferm şi insistent. Avea

faţa aproape de a mea, cu sprâncenele încordate de îngrijorare.

Ea şi sclavele ei mă găsiseră ghemuită lângă o pictură murală reprezentând copii jucându-se într-o curte, cu mâinile întinse spre cea mai mică siluetă pe care, în insensibilitatea mea, o luasem drept Oreste. Sclavele mă priveau ciudat şi făceau semne care să le apere de nebunie.

– Trebuie să fi fost un vis, am încercat să scuz ciudăţenia care se lipise de pielea mea.

– O să consultăm un preot, a zis ea şi mi-a pus mâna pe umăr. Poţi să te ridici? Am veşti.

Am făcut un pas mic. Piciorul a căzut moale pe podeaua pe care nu o mai simţeam.

– Bine. O să ai nevoie de sănătate.

M-a mângâiat pe obraz şi m-a privit cu un sentimentalism straniu, ochii plimbându-i-se pe suprafeţele chipului meu de parcă ar fi încercat să mă picteze în memorie.

– Ce e? am întrebat.

– Îmi pare rău. Voiam doar să mă uit la tine, a zis şi şi-a retras degetele. Tatăl tău ne-a chemat la Aulis. Ahile te vrea de soţie!

Cuvântul soţie îl cunoşteam, dar Aulis? Ahile?

– Cine?

– Ahile! Plecăm spre Aulis azi după-amiază.

Am privit în adâncurile familiare ale ochilor mamei. Pupilele îi erau întunecate ca apa neluminată, iar irisul dispăruse. Nu erau coloraţi; nu erau nici albi. Nu erau nicicum.

Verzi, mi-am amintit scurt, *ochii mamei sunt verzi ca frunzele tinere.* Dar când am încercat să urmez gândul, nu mi-am mai putut aminti ce înseamnă *verde.*

– Unde mergem?

– O să te măriţi, draga mea. Toate se schimbă dintr-odată, nu-i aşa? Într-o zi fiica ta e o fetiţă, în următoarea e femeie. Într-o zi familia e împreună, în următoarea e război şi toată lumea pleacă. Dar aşa e viaţa. Există statornicie şi există schimbare, şi pe urmă, până să-ţi dai seama de următoarea perioadă de statornicie, s-a şi terminat, şi tot ce poţi să faci e să încerci să ţi-o aminteşti. O să înţelegi ce vreau să spun. Eşti atât de tânără. Însă o să te măriţi. Deci nu eşti chiar atât de tânără, nu-i aşa?

– Cine e Ahile?

Dar mama îmi dăduse deja drumul mâinilor şi începuse să se plimbe prin cameră. Era împărţită între bucurie şi agitaţia în legătură cu iminentele pregătiri şi nu-i mai rămăsese nicio parte

şi pentru mine. Dădea porunci sclavelor ei. Împachetează asta. Ia alea. Pregăteşte. Curăţă. Lustruieşte. Sclavele ciripeau ca un stol de păsări, gătindu-se sub supravegherea ei.

Nu fusesem tocmai uitată; o fată singuratică fusese desemnată să mă pregătească pentru călătorie. S-a apropiat cu mâinile încărcate de podoabe de nuntă.

– O să te măriţi cu un erou, a zis. Nu-i minunat?

Am simţit o uşoară presiune pe scalp. Începuse să-mi împletească ceva în păr. Am întins mâna să pipăi ce anume. Ea s-a oprit o clipă şi m-a lăsat să iau una dintre podoabe.

Am ţinut în palmă obiectul roşu cu alb. Era delicat asamblat, cu şnururi moi, curbate aşezate în jurul unui centru de culoare închisă. Un miros dulce, sfărâmicios umplu aerul.

– Miroase, am spus.

– Miroase *frumos,* a aprobat sclava, luându-mi uşor obiectul din mână.

Am închis ochii şi am căutat numele parfumului dulceag în timp ce ea împletea roşu cu alb în cununa mea de mireasă.

Odată, pe când eram încă un copil cu scalpul ras şi coadă de cal, ai venit noaptea în camera în care dormeam. Lumina palidă a lunii a căzut pe faţa şi mâinile tale când te-ai aplecat peste patul meu, pe chipul tău pal ca o umbră sub galbenul coifului cu colţi de mistreţ. Lumina torţelor sclipea pe pielea fiartă a pieptarului şi fustei.

Copil fiind, te priveam din când în când de la balcoanele superioare cum conduceai trupele, dar niciodată înainte nu mai fusesem atât de aproape de tine îmbrăcat în piele şi bronz. În faţa mea stătea tatăl meu eroul, tatăl meu regele, latura ta care părea atât de diferită de omul care se aşeza epuizat la masă fără să mănânce nimic în timp ce mama încerca să te ispitească cu bucăţi de brânză şi carne de oaie, ca şi cum ai fi fost un muncitor care făcea o muncă grea. Stăteai acolo, transformat în personajul pe care îl cunoşteam din vorbe şi vise cu ochii deschişi. Părea imposibil ca tu să fii atât de aproape de mine, încât să simt mirosul măslinelor în răsuflarea ta şi să aud zăngănitul spadei pe coapsă.

– Am avut brusc dorinţa să-mi văd fiica, ai spus, fără să te osteneşti să vorbeşti în şoaptă.

Celelalte fete s-au trezit auzindu-ţi vocea, mârâind somnoroase şi întorcându-se să ne privească. M-am simţit

mândră. Voiam ca ele să te vadă, să mă vadă pe mine, să ne vadă împreună. Îmi reamintea că eu sunt Ifigenia, fiica lui Agamemnon şi a Clitemnestrei, nepoata Elenei, descendentă din zei şi eroi.

Cât de uşor e să fii ceva, dar să n-o simţi. Măreţia alunecă în banalitatea ţesutului, a scosului sâmburilor din măsline, a statului închisă în megaron în timpul furtunilor, ascultând răpăitul ploii pe piatră.

– Scoală-te, ai zis. Vreau să-ţi arăt ceva.

Mi-am încins roba şi te-am urmat afară din cameră şi în jos pe scările pline de ecouri până la nivelul de jos. Luciri de focuri se ghiceau prin uşile care duceau în megaron. Servitorii care îngrijeau de focuri în timpul nopţii stăteau de vorbă, râsetele lor ţâşnind ca şuieratul şi cenuşa flăcărilor.

M-ai condus afară. Am ezitat în prag. Părăseam rar zidurile palatului şi niciodată nu ieşisem noaptea. Însă tu ai păşit afară întorcându-te doar atât cât să fii sigur că te urmez. Ţi-a trecut vreodată prin minte că o fiică ar putea ezita să urmeze capriciile tatălui ei? Te-ai gândit vreodată că o fată ar putea, din când în când, să aibă dorinţe care să-i depăşească simţul datoriei?

Dar ai avut dreptate. Te-am urmat prin porticul unde stăteai, înalt şi solemn, în armura ta.

Am coborât treptele de piatră şi am ajuns în cele din urmă sub cerul liber. O lună strălucitoare, enigmatică, atârna peste stâncile peisajului pietros, vopsindu-l în lumină pală. Lunile păpădiilor fragile înfloreau din loc în loc printre colţii de calcar, copiind luna mai mare de deasupra. Aerul mirosea a umezeală şi plante care înfloresc noaptea. A ţipat un şoim. Din altă parte s-a auzit scheunatul de răspuns al unei vulpi.

Izul sudorii tale plutea în adierea nopţii, amestecat cu cel de păr de cal şi balegă. Amestecul de mirosuri era în acelaşi timp respingător şi chinuitor. Atunci când vizitai apartamentele femeilor, era întotdeauna după ce evenimentele se încheiaseră, când sudoarea se evaporase sau fusese spălată. Dintr-odată, lucrurile erau proaspete şi noi. Mă aduseseşi în mijlocul lor.

Am ajuns în locul unde râul taie piatra. Ai început să alergi. În faţa noastră se auzeau voci dintr-un crâng, acompaniate de zăngănitul metalului pe metal. Am luat-o la fugă în spatele tău, împiedicându-mă de pietrele care ieşeau din iarbă. Ne-am îndreptat spre copaci. O ceaţă joasă se aduna deasupra pământului, luminată de sus de razele albe schimbătoare ale

lunii. Ramuri de cedru cu ace străpungeau vălul.

Am rămas în urmă, gâfâind tot mai greu. Paşii tăi au strivit frunzele când ai pătruns în crâng. Te-am urmat, apăsând cu o mână durerea acută din lateral.

Te-ai întors când mă aflam la câţiva paşi în spatele tău.

– Dacă n-ai mai putut, de ce nu mi-ai spus? m-ai întrebat în timp ce eu mă chinuiam să parcurg ultimii paşi.

M-am sprijinit de un cedru ca să-mi iau din greutatea de pe picioarele tremurătoare.

În faţa noastră, oamenii tăi stăteau în păduricea deasă, învăluiţi în ceaţă. Purtau platoşe de bronz şi apărători pentru picioare care păreau groase şi prin ceaţă apăreau ca nişte trunchiuri de copaci întunecate. Săbiile ieşeau din albul mat când se mişcau, metal lovind metalul atunci când lamele se găseau una pe alta. Soldaţii păreau un şir fantomatic de membre disparate şi armuri care sclipeau în razele lunii, apoi dispăreau în neant.

Latul unei spade a izbit platoşa unui bărbat cu un sunet ca de tunet. M-am crispat. Lacrimi de teamă mi-au umplut ochii. M-am simţit vulnerabilă sub imensitatea unui cer atât de diferit de tavanele sub care trăisem cea mai mare parte din viaţa mea.

Tu mă priveai, cu ochii atenţi la chipul meu şi nu la minunea din faţa noastră.

– L-am cerut hequetailor[18] să ducă oamenii la antrenament. Urcă ceaţa şi, uite! trebuia să arăt cuiva.

Am încercat să-ţi dau ceea ce voiai.

– E minunat.

Glasul îmi tremura de o frică asemănătoare cu încântarea.

– Am o idee, ai zis, cu un zâmbet şiret cuibărit în barbă.

Ai scotocit foşnind şi trosnind printre frunzele căzute până ai găsit o ramură de lungimea braţului meu. Ai cântărit-o în palmă şi ai balansat-o experimental.

– Încearcă asta, ai spus întinzându-mi ramura.

Ezitând, am pus palma pe coaja de copac.

– Haide, ai zis şi ai indicat nerăbdător spre oamenii tăi care se luptau prin ceaţă. Prefă-te că eşti un războinic.

Am fluturat ramura înainte şi înapoi, cum îmi imaginam că îşi mânuiesc ei săbiile. Vibra în mâna mea.

– Opreşte-te, ai poruncit.

---

[18] Nobil de la curte. *(N.t.)*

Ai smuls o păpădie din pământ şi ai aşezat-o pe un buştean prăbuşit.

– Uite, loveşte asta. O singură mişcare puternică, lină.

Păpădia era o lună argintie fragilă. Am smucit ramura în sus. Greutatea ei m-a răsturnat pe spate. M-am împiedicat de o piatră.

Ai luat creanga.

– Nu. Uite aşa.

Cât de mult mi-a plăcut mişcarea suplă a braţului tău prin aer: forţa umerilor, scârţâitul pielii fierte mişcându-se odată cu trupul. M-am străduit să memorez arcurile şi paşii tăi, dar când mi-ai înapoiat ramura mi-am simţit degetele amorţite şi nepotrivite în jurul lemnului. Am lovit în frunze şi în picioarele tale până când o balansare accidentală m-a dezechilibrat. Piciorul mi-a căzut peste mica lună a păpădiei. A murit cu un zgomot umed.

Petalele rănite zăceau strivite pe lemn, eliberând miros de pământ ud. Ai luat creanga din mâna mea şi ai aruncat-o într-o parte.

– E bine că te-ai născut fată, ai spus trăgându-mă jucăuş de coadă.

Aşa a fost, să ştii. Nu mi-a părut niciodată rău. Ceea ce regret cel mai mult sunt copiii pe care nu-i voi avea. Înainte de a mă promite lui Artemis mi-i imaginam: băieţi puternici şi fete cu părul întunecat şi ochi albaştri, capabile să-i trezească şi lui Zeus dorinţa. Unul după altul, fiecare copil născut în gând a dispărut în uitare după ce tu m-ai dat în schimbul vântului.

Îţi aminteşti? Poate că da. Amintirile mele sunt încă stranii şi incomplete, ca o pătură care a fost tăiată în bucăţi şi apoi cusută din nou. Cusăturile acoperă vechile legături. Senzaţia de continuitate a dispărut. Nu-mi mai aduc aminte cum era să ai o amintire normală.

Dar nu vorbesc numai pentru binele tău. Şi eu am nevoie de asta. Nu pot simţi bucuria de a căuta amintiri şi de a le descoperi prezente, gata să fie atinse, aduse înapoi, descrise. Am nevoie ca amintirile mele să depăşească efemeritatea gândului. Am nevoie ca ele să fie tangibile în scurtul moment cât există ca suflare a vântului în urechea ta.

Mult timp mi-am amintit acea noapte când m-ai dus să-i văd pe soldaţi. A fost unul dintre ultimele lucruri pe care mi le-a luat Artemis. L-am cântărit, l-am şlefuit, m-am agitat din cauza lui, ca

şi cum ar fi fost o piatră preţioasă pe care o puteam roti în mână şi studia din multe unghiuri diferite.

De ce m-ai adus pe mine atunci când voiai să împărţi cu cineva acea minunăţie? De ce nu pe mama? De ce nu te-ai mulţumit să împărţi clipa cu oamenii tăi, cu care ai împărţit atâtea zile şi nopţi?

Chiar nu ai înţeles de ce am alergat până nu m-am mai putut ţine pe picioare, în loc să te rog să încetineşti? Atunci ai părut nelămurit, dar nu ai încetat să te aştepţi să mă împleticesc în urma ta. Nu te-ai oprit niciodată să vezi dacă mă supun poruncilor tale, oricât de sălbatice şi crude ar fi fost, nu mai mult decât în noaptea aceea când te-ai uitat să vezi dacă te voi urma dincolo de pragul palatului spre un loc unde nu mai fusesem niciodată.

Poate că nu ignoranţa m-a făcut să mă tem de oamenii tăi în ceaţă. Poate a fost un presentiment: lucrurile nu aveau să se termine niciodată bine pentru mine când tu mă duci din lumea femeilor în lumea bărbaţilor.

Clitemnestra a terminat pregătirile pentru plecare spre după-amiază. Pe mine m-a urcat în căruţa cu haine, frânghii şi fructe uscate. Eram doar un bagaj în plus de transportat la Aulis: o mireasă pentru Ahile.

Mama mi l-a plasat pe Oreste în poală, să-l ţin în timp ce ea supraveghea încărcarea. Dacă mi-a observat nemişcarea şi tăcerea, probabil a crezut că fac parte din reticenţa firească a unei mirese.

Căruţa a pornit în plin soare. Roţile împrăştiau praful în aerul înăbuşitor. Intra în vârtejuri prin găurile coviltirului nostru. Granulele sufocante ne pătrundeau în ochi şi în gură. Înfruntam şi mai mult praf trăgând cu ochiul printre draperii. În spatele căruţei noastre aerul era greu şi nemişcat.

Oreste a tresărit în poala mea când căruţa s-a zdruncinat trecând peste pământ şi pietre. S-a răsucit să se uite în sus la mine, cu ochii lui enormi clipind din cauza prafului. A apucat în pumni o şuviţă din părul meu şi a dus-o la gură, mestecând-o visător.

– Termină, a zis mama trăgându-mi părul din gura lui.

A cercetat capetele roase şi zdrenţuite şi a oftat.

Mie îmi făcea plăcere să-l las pe Oreste să-mi roadă părul. În timpul celor doi ani scurţi ai vieţii lui comunicase întotdeauna prin gesturi. Am înţeles ce voia să spună luând în interiorul lui o

parte a mea de care mă puteam lipsi.

O, Oreste, atât de echilibrat şi de sincer. Nu se grăbea niciodată la nimic, cu atât mai puţin la lucruri superficiale cum ar fi vorbitul. A făcut primii paşi la mult timp după ce cei de aceeaşi vârstă cu el şontâcăiau deja prin palat făcând tot felul de pozne. Când a început să meargă a făcut-o cu o grijă lentă, zeloasă, ca şi cum ar fi evaluat mereu dacă independenţa merita riscul unei căderi.

Tu ştii lucrurile astea despre el? Ar trebui să le ştii. Şi totuşi pe mine nu m-ai cunoscut niciodată. De ce ţi-ai cunoaşte fiul?

Serios, cum ai fi putut să-l cunoşti? Chiar şi atunci când erai acasă îl vedeai numai seara la ospeţe, în timpul orelor răcoroase dinainte ca noi femeile să strângem copiii şi să-i ducem înapoi în apartamentele noastre. Eu îl cunoşteam pe Oreste ca pe propria-mi piele. Mă temeam de ziua când el va începe traducerea imperfectă a gândurilor sale în cuvinte. Mă temeam că vorbele ar împiedica înţelegerea simplă a mâinilor şi chipurilor noastre. E o teamă pe care trădarea ta a scos-o din discuţie. Nu voi şti niciodată ce cuvinte ar fi putut să circule între mine şi fratele meu.

Oreste a început să se agite. L-am legănat şi i-am cântat un cântecel despre o nimfă iute de picior şi zeul care o iubea. Pe la jumătatea celei de-a doua strofe amintirea cântecului s-a tulburat. Oreste adormise oricum, cu pumnii lui mici încă agăţaţi în părul meu.

Am început un alt cântec. Mama mi-a acoperit gura cu mâna.

– A adormit deja, Ifigenia. Lasă-ne urechile să se odihnească.

Mi-a dat drumul şi eu m-am întors s-o privesc. Prin ceaţa minţii mele disipate ştiam că sunt lucruri pe care aveam nevoie să mi le spună.

Nu am putut pune întrebările pe care nu mi le aminteam, aşa că am întrebat ceea ce îmi aminteam:

– Cum e să fii măritată? Va trebui să locuiesc cu familia lui Ahile în timp ce el luptă la Troia? Nu pot să mă duc să stau cu tata în cortul de campanie? Cât o să dureze luptele? Ahile e un om bun? Când Oreste o să crească şi o să ajungă rege în Micene, o să vii să stai cu mine ca să pot să am grijă de tine aşa cum ai avut şi tu grijă de mine?

Clitemnestra m-a lăsat să întreb până mi s-au terminat cuvintele. Vântul îi deranjase coafura elaborată şi praful îi accentua trăsăturile feţei, făcând-o să pară obosită. Avea ochii

roşii şi umezi.

– Fiecare căsătorie e unică, a zis. Ahile va decide unde o să locuieşti, iar tu o să-l aştepţi acolo, aşa cum îl aştept şi eu pe tatăl tău. Ahile e un erou, ceea ce înseamnă un lucru bun pentru un bărbat, cu toate că un bărbat bun nu e întotdeauna un erou. Eu o să te vizitez atunci când o să pot, dar niciodată n-o să fiu la fel de fericită ca ieri, cu toţii copiii mei în casă.

Mama îşi frământa mâinile în timp ce vorbea, încheieturile i se măriseră în ultimii ani în care artrita i se înrăutăţise proporţional cu grijile provocate de criza din jurul surorii ei, Elena, şi a ticălosului care o răpise şi o dusese la Troia. Mama n-ar fi trimis niciun porc să se bată pentru târfa ei de soră, dar regii fuseseră împinşi la război de legămintele lor, şi toţi bărbaţii trebuiau să se ducă. Ştiuse întotdeauna că va rămâne să-l crească pe Oreste fără tine, dar până în acea dimineaţă crezuse că mă va avea pe mine ca să împărţim atât singurătatea, cât şi tovărăşia. Acum eu trebuia să mă căsătoresc cu un străin şi să dispar ca şi cum aş fi plecat la război.

Mama mea, severă şi sentimentală, întotdeauna fericită după ce aranja lucrurile: culorile după nuanţă, mirodeniile de la dulceag la picant, copiii în camerele lor – uşor de măsurat şi de admirat.

Primul lucru pe care mama mi l-a spus despre Elena a fost: „Ea e sora mea, dar nu chiar sora mea. Zeus a zămislit-o prefăcut în lebădă. Avem aceeaşi mamă, dar ea s-a născut dintr-un ou. Eu m-am născut normal. Elena distorsionează lumea în jurul ei. Să nu te uiţi niciodată la ea prea de aproape. O să orbeşti”.

Eram mică pe când mi-a zis asta, atât de mică, încât am întins mâna să prind mâna ei când am vrut să fac un pas nesigur, de copil. Cu toate astea am simţit totuşi că ea îmi spusese ceva important, chiar dacă nu am înţeles ce însemna.

Când Elena a venit la Micene eu aveam nouă ani, eram suficient de mare că să merg singură, dar tot nu înţelegeam lucrurile pe care mama mi le zisese despre faimoasa mea mătuşă. Elena părea strălucitoare, misterioasă şi impenetrabilă – ca tine.

M-am strecurat prin labirintul picioarelor servitorilor, încercând s-o zăresc. Cuvinte şoptite de preamărire pluteau în jur, toate rostite pe acelaşi ton respectuos, indiferent dacă vorbitorul era sclav, servitor, hequetai, bărbat sau femeie. Se

minunau de pielea Elenei, asemănătoare aurului bătut; de ochii adânci, albaştri, în nuanţa începutului de noapte; de valurile blânde ale sânilor ei ridicaţi şi cu sfârcuri cafenii.

Tu erai ocupat cu fratele tău, Menelaus, bătându-vă amândoi pe umeri şi schimbând informaţii despre recentele confruntări militare. N-ai aruncat nici măcar o privire frumoasei tale cumnate sau soţiei tale, care se învârtea agitată, răstindu-se la sclavi să îndeplinească poruncile pe care ei deja alergau să le împlinească.

Oamenii tăi s-au retras în megaron să bea şi să stea de vorbă. Noi, femeile, am ieşit în curte. Sclavii ridicaseră un baldachin să ne apere de soare şi puseseră bănci pe care să ne aşezăm. Clitemnestra se plimba printre ei, strigând că baldachinul era prea jos, băncile nu erau plasate unde trebuia, să mai aducă mâncare, să aducă pături mai groase, şi să nu uite să lase lămpi şi ulei ca să fie aprinse la căderea nopţii.

Elena s-a instalat pe o bancă în apropiere de intrarea sub baldachin, unde adierea răcoroasă să ajungă mai întâi la ea. Şi-a aranjat rochia adunând-o pe lângă ea când se aşeza. Şi-a trecut mâinile pe sub cârlionţi, permiţând vântului să sufle prin părul ridicat, părând ciufulită ca în intimitate şi cu atât mai mult mai frumoasă. M-am gândit cât de mândră trebuia să fie să pozeze astfel.

O fată de vârsta mea aproape că s-a lovit de mine în timp ce stăteam privind-o pe Elena. Mi-a aruncat o privire răutăcioasă, apoi s-a întors brusc, ca şi cum n-ar fi meritat să-şi piardă timpul cu mine.

– Pune-mi banca acolo, a poruncit unui sclav, indicând un loc lângă Elena.

Am vrut s-o întreb cine se credea, dar înainte să am ocazia mama m-a apucat de umeri. Strânsoarea era mai puternică decât de obicei, unghiile ei înfigându-mi-se în piele.

– Hai să stai jos, a zis, conducându-mă spre banca pe care stătea alături de Elena.

M-am aşezat la picioarele Clitemnestrei în timp ce ea îmi ciufulea părul, şi priveam în sus la mătuşa mea. De jos Elena părea la fel de frumoasă, dar trăsăturile ei păreau mai dure. Zulufii i se răsuceau în jurul feţei ca nişte şerpi şi se strângeau la spate cu o bentiţă împletită de alamă, care reflecta sclipirile de aur din ochii ei.

Mama îşi menţinea strânsoarea puternică pe umărul meu ca

şi cum ar fi vrut să-mi poată împiedica mintea să-mi zboare ţinându-mi trupul în loc. A început un monolog despre gospodărie, un subiect impersonal, obiectiv şi foarte la îndemâna ei.

– Luna viitoare o să începem să uscăm fructele, a spus. Anul ăsta a fost prea frig pentru smochine. Am pierdut aproape jumătate din recoltă. Dar am cumpărat nuci care o să ne ajungă pe timpul iernii.

– Eşti un administrator excelent, sora mea, a zis Elena, fără să se ostenească să-şi ascundă plictiseala.

– Mamă, a exclamat fata neîndemânatică de care mă lovisem mai devreme, ţi-am găsit una perfectă.

A întins mâna în care ţinea un cub de brânză de capră cu colţurile nerupte. Un surâs nedumerit a traversat faţa Elenei, privind în jos la bucăţică.

– Mulţumesc, a răspuns stângace, luând brânza. A recompensat-o pe fată cu o mângâiere nesigură pe cap.

Fata stătea întinsă pe bancă, imitând-o pe Elena, dar cu un efect total diferit. Poza languroasă îi accentua membrele slabe, dizgraţioase. Noduri stinghere îi ieşeau printre zulufi ca nişte ciulini.

– Tu eşti Hermione? Tu eşti *verişoara* mea? am izbucnit.

Hermione s-a zbârlit. Mama ei s-a uitat în jos la mine, cu o privire înceată, apreciativă.

– Ei, bună, a rostit Elena. Tu eşti nepoata mea?

Mâna Clitemnestrei s-a strâns protector pe umărul meu.

– Ea e Ifigenia.

Ochii Elenei ardeau ca nişte raze de soare pe obrajii mei. Eu eram roşie de jenă.

– O să devină o frumuseţe într-o zi, i-a spus Elena mamei.

Clitemnestra a ridicat din umeri.

– E destul timp pentru asta.

Hermione a împins o tavă cu smochine în miere din mâinile unei sclave. A căzut cu zgomot pe jos.

– Niciuna nu e suficient de bună pentru mama mea! a strigat ea.

Elena s-a uitat nesigură la Clitemnestra, apoi din nou la Hermione, apoi în sus spre cer. A oftat.

– Nu ştiu cum te descurci tu, Clitemnestra. Eu nu am fost crescută ca să fiu mamă. Am fost învăţată doar să fiu soţie.

– Copiii nu sunt decât nişte oameni mici, Elena, a zis mama.

Deşi din când în când unii proşti.

Elena a tras o panglică roşie de sub bentiţa ei şi mi-a întins-o.

– Uite, Ifigenia, îţi place?

Am acceptat în tăcere. Panglica era moale şi mătăsoasă, vrăjită de atingerea ei.

– Mi-ar plăcea să stau de vorbă cu tine, Ifigenia. Undeva unde să nu ne poată asculta altă lume. Doar tu şi cu mine. Mama ta o să fie de acord?

Elena a ridicat ochii pe chipul Clitemnestrei. Degetele mamei s-au înfipt în umărul meu.

– Bineînţeles, a acceptat mama. E nepoata ta.

Ştiam că mama nu voia să rămân singură cu Elena.

Mai ştiam că eu îmi doream să mă aflu în apropierea acelei frumuseţi, acelei străluciri, acelei călduri. Am întins panglica între degete.

– Bine, am zis.

În drum spre Aulis am uitat ziua când aveam opt ani şi mama mi-a luat broderia din poală şi a ridicat-o în lumină. Mă aşteptam să-mi taie cusăturile şi să mi-o înapoieze ca s-o refac, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă de când am învăţat să ţin acul în mână. În schimb mi-a analizat munca cu o expresie gânditoare.

– Hmm, a şoptit. Devii tot mai bună.

Am pierdut acea zi, dar mi-am amintit-o pe Elena la Micene, ochii ei arzători, atitudinea ei trufaşă şi fiica ei uitată lângă ea, încercând să câştige o clipă de atenţie găsind bucăţica perfectă de mâncare.

Căruţa s-a oprit la Aulis cu o smucitură. Praful înţepător ni s-a depus pe haine şi pe piele. Am dat coviltirul la o parte şi am scuipat pe jos ca să-mi curăţ gura. Mama s-a întins să mă oprească, dar când mâna ei mi-a atins umărul s-a răzgândit. S-a aplecat pe lângă mine şi a scuipat şi ea.

Un sclav a ajutat-o să coboare pe pământul Aulisului. Era bătrân şi adus de spate, cu piciorul drept târându-se în urma celui stâng. Am simţit un impuls de recunoaştere, dar nu mi-am putut aminti cine era. *Iamas,* îmi sugera mintea, dar Artemis furase orice altceva ştiam despre el.

I-am acceptat mâna ca să cobor. A ridicat ochii spre mine şi a tresărit. Şi-a retras mâna. M-am împiedicat, abia recăpătându-mi echilibrul. Oreste a început să plângă.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat mama.

Sclavul a scâncit.

– Iamas, a repetat mama mai blând. Ce s-a întâmplat?

Iamas tremura.

– Regele Agamemnon a spus ca s-ar putea să nu veniţi.

– Nu fi ridicol. Cum să fie nuntă dacă noi nu venim? Ajut-o pe fiica mea să coboare.

Iamas mi-a întins din nou mâna. De data asta strânsoarea i-a rămas fermă până am ajuns jos. Privirea i-a zăbovit pe ornamentele parfumate din părul meu, despre care eu uitasem că se află acolo. Am ridicat mâna să le ating, să le simt moliciunea, fragilitatea.

Un fior l-a străbătut pe Iamas. Şi-a îndepărtat privirea de la mine şi s-a cuprins ca şi cum i-ar fi fost frig, deşi aerul era fierbinte şi stătut. Am ştiut că era trist şi că nu se simţea în largul lui pentru că trebuia să mintă. Nu-mi prea păsa. El era un străin.

– Încă vă puteţi întoarce la Micene, a sugerat încet.

– Iamas! a făcut ea şi a continuat cu glas mai intens: Ce-i cu tine?

Acum îmi amintesc ce nu mi-am amintit atunci: era Iamas, bătrânul sclav, care fusese cu mama încă de când mă născusem. Ţin minte cum mă ţinea în braţe când eram atât de mică încât înţelegeam lumea în imagini. Pe atunci el era mai tânăr, cu nasul strâmb din cauza unei fracturi vechi, cu zâmbetul ştirb mereu larg. Când putea să ia cu el ce avea de lucru, venea să stea lângă mine în timp ce eu mă jucam, urmărindu-mă cum alerg şi sporovăiesc aşa cum fac copiii mici. Când oboseam, îmi făcea loc să mă aşez lângă el, şi îmi spunea poveşti în după-amiezile somnoroase.

Pentru mine era puţin mai mult decât o umbră. Am trecut pe lângă el spre portul în care o mie de corăbii stăteau nemişcate pe o mare netedă ca sticla. Pânzele cădeau moi pe catarge prinse pentru un vânt care refuza să bată. Ochii pictaţi pe prorele navelor se holbau orbi, parcă încercând să distingă silueta Troiei în depărtare. Zece mii de vâsle aşteptau.

– De ce sunt toate corăbiile încă ancorate? am întrebat.

Iamas a vorbit din spatele meu:

– Sunt prinse în capcană. Nu e vânt să le trimită la Troia.

– Stau pur şi simplu aici?

– Nu au de ales.

Am privit navele legănându-se odată cu mişcarea aproape

imperceptibilă a mării. Păsări marine se roteau tăcute sub soarele de bronz. Chiar şi ele păreau să accepte.

Am întors spatele apei şi am cercetat tabăra. Era mai mare decât crezusem că ar putea fi o tabără militară, un spaţiu imens cu oameni şi echipamente. Regimentele formau cercuri agitate în jurul focurilor, folosindu-şi forţele în jocuri cu pietre şi figurine sculptate.

Soldaţii care se plictiseau stând îşi frecau armura cu ceară, cu mişcări puternice ca nişte lovituri. Metalul strălucea, luminos ca ochii de copil şi ca monedele proaspăt bătute. În timp ce mă uitam la bărbaţi şi la armurile lor, soarele se reflecta pe metal până când devenea imposibil de distins războinicii de platoşele lor, pielea de aur. Oreste a râs şi a întins mâna spre rândurile strălucitoare. Păreau o adunare de oameni de aur, aşteptând să-şi întindă flăcările şi să pornească la luptă ca nişte raze de soare vii.

Părăsite în port fără un adversar cu care să se lupte, flăcările se stingeau repede. Nu puteau supravieţui fără vânt care să le întreţină, care să sufle peste lemnele uscate de foc. Aveau nevoie de lucruri noi care să ardă. Aveau nevoie de combustibil.

Ai venit în cortul în care Iamas ne instalase în aşteptarea nunţii. Toţi trei am ridicat privirea la apropierea ta. Oreste a întins braţele în direcţia glasului tău. Tu ai chemat-o numai pe Clitemnestra.

Mama s-a strecurat afară din cort, lăsându-ne pe Oreste şi pe mine să privim din umbră. Oreste a protestat; l-am ţinut strâns lângă mine. Rochia mamei strălucea pe fondul cenuşiu închis al pământului, picioarele în sandale erau palide şi delicate. Am auzit foşnet de pânză când te-a îmbrăţişat.

– Aţi sosit.

Vocea îţi suna spartă de ambivalenţă.

– Intră, a spus mama. Ifigenia poartă florile de nuntă. O să vrea să te vadă. Arată minunat.

– Nu pot. Am treburi de făcut.

– Intră doar pentru o clipă. Trebuie s-o vezi pe Ifigenia ta cât încă mai e fecioară.

– Nu pot! Strigătul tău a fost brusc, neliniştit. Trebuie să plec. Mă întorc mai târziu.

Praful s-a ridicat în jurul paşilor tăi în retragere. L-am inhalat, gata să mă sufoc.

Îţi aminteşti ce s-a întâmplat după aceea în noaptea când m-ai luat să văd soldaţii în ceaţă? Tocmai mi-am adus aminte cum m-ai luat de mână şi m-ai condus, de data asta mergând încet, afară din crâng şi înapoi în palat, până în camera mea unde celelalte fete stăteau pe jumătate adormite aşteptând să ne întoarcem.

M-am uitat îndelung după silueta ta care pleca. Mă simţeam ca şi cum m-aş fi trezit dintr-un vis în existenţa mea de zi cu zi. Aş fi vrut să alerg după tine şi să fac visul să dureze.

Aşa am făcut.

Simţi acum? Cerul se întunecă. Puterea mea creşte. Simt zbaterea valurilor sub ceea ce a devenit spiritul meu. Se agită în creste micuţe, încununate de spumă. Corăbiile tremură sub mine. Velele se unduiesc sub răsuflarea mea. Ciufulesc părul bărbaţilor care şi-au lăsat coifurile şi se clatină, deja nesiguri pe picioarele lor.

Sunt încă slabă, tată. Curând voi face mai mult decât să-ţi plâng în ureche.

Mama s-a aşezat la marginea cortului după ce ai plecat, privind în gol (aşa cum am privit şi eu după tine când m-ai părăsit în lumea pământeană după ce mi-ai arătat minuni). Poate că începuse să suspecteze ceva din refuzul tău de a mă vedea, din fiorul lui Iamas atunci când a văzut podoabele mele de nuntă.

Afară: o strălucire de aur.

Mama mi-a strâns mâna.

– E scutul lui Ahile, a zis. Stai aici. O să pun eu întrebările în locul tău.

Nu era stilul mamei mele severe şi serioase să se arate bărbaţilor necunoscuţi.

L-am legănat pe Oreste în poală. Nu puteam să văd decât o fâşie îngustă din tabără din locul în care stăteam. Am văzut braţul şi pieptul unui bărbat care probabil era Ahile, trupul său vălurit cu muşchi la fel de clar reliefaţi ca ai unei statui. Coiful şi pieptarul lui erau turnate din aur fin, lucrat cu migală. Pielea cafenie unsă cu ulei strălucea la fel de puternic ca armura.

Mama a întins mâna.

– Te salut, Ahile! Fie ca tu şi fiica mea să aveţi cea mai fericită căsnicie.

Ahile s-a uitat la degetele ei. Sub coif ochii îi erau întunecaţi şi atenţi. (Ceaţa, o ramură, o păpădie reflectând luna.)

– Femeie, de ce îţi dai mâna unui străin? Poate că eşti frumoasă, dar asta nu e o scuză.

– Iartă-mă. Am crezut că m-ai recunoscut din descrieri. Sunt soţia lui Agamemnon.

– Da? Aş fi crezut că un om atât de puternic îşi controlează mai bine femeile.

N-am putut vedea faţa mamei mele, dar cunoşteam surâsul încordat pe care îl abordează ca replică la asemenea afronturi, alungirea ca de pisică a buzelor, care nu implică şi ochii. (Ca surâsul încordat pe care mi l-a aruncat Elena în curte, mai târziu în acea noapte când eu aveam nouă veri: „Vino să te plimbi cu mine, nepoată.”)

– O să fim înrudiţi în câteva zile, a zis mama. Prefă-te doar că suntem deja.

– Eşti nebună?

Ochii întunecaţi ai lui Ahile o examinau pe mama de sus până jos.

– Nu mi-a spus nimeni că Agamemnon s-a însurat cu o nebună.

Glasul mamei a coborât periculos de mult.

– Tinere, eu nu sunt nebună.

– Trebuie să fii. Sunt fiul lui Thetis, zeiţa mării. Am ucis o mie de oameni. Îmi port gloria aşa cum alţi bărbaţi poartă parfumuri. De ce m-aş căsători cu fiica ta numai fiindcă aşa zici tu?

– Soţul meu a trimis după noi, a declarat Clitemnestra. A spus că vrei să te căsătoreşti cu fiica mea.

– De ce i-aş zice aşa ceva? N-am văzut-o niciodată.

Mama a rămas îndelung tăcută. (Capul meu, răsunând de neant, sunetul amintirilor pierdute.)

– Iartă-mă dacă par sceptică, a rostit într-un târziu, dar fie tu te înşeli, fie soţul meu minte. Ce ar trebui să creadă o soţie credincioasă?

Ochii lui Ahile s-au făcut duri ca metalul.

Înainte ca Ahile să poată vorbi, sclavul Iamas s-a repezit între ei doi. S-a întors spre Clitemnestra, gâfâind, cu faţa roşie de efort.

Mama s-a răstit la el:

– Ce vrei?

Iamas i-a expus planurile tale. A povestit cum armatele erau întârziate în port, în lipsa vântului. A povestit cum zeiţa ceruse

un sacrificiu şi că nunta fusese o păcăleală menită să ne atragă spre moartea mea.

În jurul nostru aerul era nemişcat şi în aşteptare ca o răsuflare reţinută. (Eu, în patul meu, uitând verdele şi smochinele şi lâna.)

– Mâine, a încheiat Iamas. O vor face mâine în zori.

Imaginaţia mea s-a agăţat de momentul când tu ţi-ai croit planurile împreună cu Menelaus, Odiseu şi Calchas. Mintea îmi devenise un vârtej de fragmente pe jumătate uitate. Zdrenţe de amintiri vechi atârnau în locul unor lucruri pe care nu mi le puteam aminti. Nu-mi puteam aminti chipul lui Menelaus, astfel că l-am văzut în schimb pe al mamei, cu barba pe care o aveai când eram mai mică, complet neagră. Un Ahile neliniştit păşea în locul lui Odiseu, cu sandalele de aur ridicând praful într-un crâng acoperit pe ceaţă. Calchas purta o robă de in subţire în loc de toga preoţească. S-a întors spre tine şi gura Elenei a rânjit în jurul cererilor lui, ochii ei indigo umplându-se de viziunea sângelui meu.

O să-ţi sacrifici fiica?

Da.

A fost glasul tău puternic şi răsunător? Mama-Menelaus te-a bătut pe spate? Ahile-Odiseu ţi s-a adresat cu un respect mohorât, cu o sclipire de admiraţie în ochii prudenţi.

– Eşti un ticălos fără milă, trebuie să fi zis, dar faci ceea ce trebuie să faci.

Ai plecat capul şi ai şoptit ceva? Elena-Calchas şi-a întins gâtul bine conturat ca să te audă, cu panglicile roşii din bentiţa ei fluturându-i peste urechi.

– Mâine, a anunţat Iamas. O vor face mâine în zori.

A îngenuncheat în faţa Clitemnestrei.

– Nu eram sigur dacă ar trebui să-ţi spun. Un sclav îi datorează loialitate stăpânului său, dar i-o datorează şi soţiei lui. Eu am venit la Micene odată cu zestrea ta. Eram tânăr pe atunci. Am fost întotdeauna al tău.

– De ce nu ne-ai zis mai înainte? s-a plâns mama. Ne-am fi putut întoarce la Micene. Agamemnon n-ar fi ştiut niciodată.

– Am încercat. Sunt un laş.

Dacă era necesar să mă omori, chiar a trebuit să ne păcăleşti cu nunta? Îţi dai seama cât de crud a fost să-mi promiţi toate

comorile vieţii de femeie, pe care eu nu le voi mai putea obţine niciodată?

Poate că te-ai gândit că la urma urmei mă măriţi, într-un fel sau altul. Ca şi cum aş fi fost Persefona petrecându-mi tinereţea în braţele lui Hades. Dar pentru mine nu va mai exista primăvară.

Oreste a început să se zbată şi să plângă în braţele mele. O auzea pe mama. Tindea spre vocea ei. Zgomotele plânsului Clitemnestrei se împrăştiau prin aer, mici suspine patetice.

Cât despre mine, mă simţeam aeriană, ca şi când aş fi stat pe vârful stâncilor calcaroase care înconjurau portul Aulis ca jumătatea spartă a unui castron. Trădarea făcea ca toate inimile noastre să bată neregulat, dar mama şi Oreste mai puteau plânge.

Părţi din mine dispăruseră deja. Ştiam că nu exista cale de întoarcere.

– Mâine, a anunţat Iamas. O vor face mâine în zori.

Mama mă strângea dureros de braţ.

– Hai, mi-a zis trăgându-mă afară din cort.

Oreste a ţipat când am plecat. Era sunetul pe care l-aş fi scos şi eu dacă aş fi putut.

Ahile mi-a văzut faţa neacoperită. Şi-a ferit ochii (întunecaţi şi atenţi, deasupra unei bărbi ca un tufiş tânăr) cu braţul înarmat.

– Trebuie să fie şi fata aici?

– Soţul meu şi-a bătut joc de noi toţi, a declarat Clitemnestra. M-a înşelat şi s-a folosit de numele tău. Oamenii vor crede că ţi se pare amuzant să atragi fete tinere spre moarte.

Ahile mergea furios. Iamas tresărea de fiecare dată când sabia lui Ahile se lovea cu zgomot de armură.

– N-avea niciun drept să-mi folosească numele.

– Poţi să-i convingi să înceteze. O să te asculte. Tu eşti un erou. Dacă le ceri să înceteze, vor trebui să-ţi dea atenţie.

Ahile s-a oprit.

– Vrei să-i spun lui Agamemnon să renunţe la sacrificiu?

– În numele reputaţiei tale!

– Dar cum vom mai ajunge la Troia?

Mama s-a apropiat de el. Imediat, femeia severă şi serioasă pe care am cunoscut-o întreaga viaţă a dispărut (Elena aşezându-se pe bancă, cu faldurile rochiei împodobindu-i trupul

languros). A devenit o persoană mai blândă, mai reticentă, cu mâinile moi şi ezitante ridicându-şi fustele ca să-şi dezvăluie călcâiele rotofeie. Degetele ei s-au repezit pe desenul platoşei lui Ahile. Buzele i s-au apropiat de gâtul lui, atât de aproape încât răsuflarea ei i-a mişcat puful auriu de pe ceafa.

– Găseşti tu o cale, i-a murmurat în ureche.

Ahile a rămas tăcut. Mama s-a lăsat în genunchi. S-a uitat în sus la el, timidă şi ademenitoare, printre genele lăsate. Bucle castanii moi scăpau din coafura ei să-i îndulcească trăsăturile feţei. Sânii i se ridicau şi coborau în ritmul respiraţiei.

– Vrei să te implor? a întrebat. Fiica mea şi cu mine suntem neajutorate. Nu putem decât să te implorăm pe tine. Ajută-ne.

Ahile a făcut un pas în spate, înspăimântat de patima ei. Mama şi-a întins mâinile, cu palmele întoarse spre cer în rugăciune. („Sora mea s-a născut dintr-un ou. Eu m-am născut normal.”)

– Vrei să te implore fiica mea? O s-o facă! A fost întotdeauna virtuoasă, dar la ce-i foloseşte onoarea dacă îi trimit virginitatea în mormânt?

În ochii lui Ahile se citea dorinţă. Nu degeaba mama mea era sora Elenei. Dar privirea lui era încărcată şi de dispreţ. Căci mama era sora Elenei, târfa care fugise de la Menelaus.

– Fiica ta nu trebuie să se înjosească pentru mine. Voi rezolva problema onoarei mele cu Agamemnon...

Mama şi-a strâns palmele recunoscătoare. Ahile a întins mâna s-o facă să tacă.

– Voi rezolva problema onoarei mele cu Agamemnon. Şi apoi *vom porni către Troia.*

Pentru prima dată privirea lui Ahile s-a oprit asupra mea. Ochii lui mi-au cercetat chipul. M-am întrebat ce vedea acolo. Ştiam că nu sunt urâtă. M-am gândit că poate în alte circumstanţe ar fi ales să salveze o femeie neajutorată cu tenul meu tineresc şi ochii întunecaţi ca noaptea. Dar ca să-l clintesc în acea zi ar fi trebuit să fiu mai frumoasă ca Elena. Frumuseţea ei adunase o mie de vase în port. Era nevoie de ceva mult mai măreţ ca să-i conving să plece acasă fără război.

Mama m-a dus înapoi în cort. M-a învelit cu o pătură ca pe un copil. A smuls podoabele de nuntă din părul meu, mi-a netezit cosiţele până au ajuns să fie moi şi strălucitoare pe umerii mei. Oreste stătea culcat lângă mine. Se lipea de căldura trupului

meu ca o pisică adormită şi îşi răsucea pumnii în părul meu.

– Stai aici, a zis mama. Odihneşte-te. Să nu fii văzută. Păstrează-te pură. Le va fi mai greu să justifice ceea ce fac dacă ştiu că eşti inocentă şi ascultătoare.

Şi-a plimbat degetele pe obrazul meu.

– Nu-ţi face griji. Nu sunt monştri. Nu vor face asemenea lucru groaznic.

Amintirile mă părăseau din ce în ce mai rapid. Mintea mi s-a întunecat, rămânându-mi doar câteva amintiri aprinse, ca nişte torţe aruncând mici sfere de lumină de-a lungul unui coridor.

Am rătăcit prin lumina unei amintiri: te-am urmărit după ce ai plecat din camera mea, coborând scările şi trecând prin portic. Mergeam tăcută în spatele tău astfel încât să nu mă auzi. Am intrat în pădure. Ceaţa se împrăştia din crâng, dezvăluind oamenii dintre copaci, strigătele lor şi încleştarea dură a săbiilor în aerul rece, umed. Tu erai departe în faţa mea, întâlnindu-te deja cu hequetaii, schimbând exclamaţii şi strategii.

Nişte mâini m-au apucat de umeri. Am ridicat ochii spre feţele lor: doi tineri cu bărbi în smocuri, de adolescenţi. Respiraţia le mirosea a peşte putred. Unul era îmbrăcat în haine de noapte. Celălalt purta coif şi pieptar, dar nimic altceva. În umbra coifului, ochii erau întunecaţi şi atenţi.

Au vorbit. Glasurile lor erau repezite, neinteligibile, acoperite de bubuitul sângelui în urechile mele. Aveau ochi enormi şi siniştri, mari şi albi, ca păpădia înainte de a fi strivită sub piciorul meu.

Mirosuri: sânge, mosc, sudoare proaspătă. Un membru scurt, bont – ca ramura pe care mi-ai dat-o s-o folosesc drept sabie – a apărut din aburul înconjurător. A apăsat orbeşte pe piciorul meu.

– Opreşte-te, i-a ordonat un băiat celuilalt. Uite, loveşte în asta. O singură mişcare lină, puternică.

Platoşa s-a izbit de trupul meu cu un zgomot ca de tunet. Stomacul meu, putred ca mirosul de peşte putred, a revărsat lacrimi de frică. (Elena în curte: „Vino să te plimbi cu mine, nepoată”. Fiica ei, Hermione, uitându-se la noi, geloasă şi ignorată.)

Peşte putred şi sudoare. Luna micşorându-se ca o păpădie strivită. Ramura rotindu-se. Vaietul subţire şi acut pe care îl scoate o fată atunci când cineva o loveşte cu o sabie care e o creangă şi care de fapt nu e nimic.

– N-ai nicio şansă, i-a zis un băiat celuilalt. Păcat că nu te-ai

născut fată.

Apoi un alt chip, un hequetai cu o pelerină terminată cu o creastă, a strigat ca o încleştare de săbii:

– Ce-aveţi voi doi? Sunteţi proşti? Nu ştiţi cine e?

Iz de urină şi excremente. Mâna bărbatului pe braţul meu, mai puternică decât fusese a băiatului.

– Ce cauţi aici? Tatăl tău te-ar omorî dacă ar afla. Ne-ar omorî pe toţi. Fii recunoscătoare că te trimit înapoi fără să-ţi trântesc mutra şleampătă în noroi în faţa lui. N-ai urmă de modestie? Maică-ta şi neamurile ei. Nişte neruşinate cu toate. Intraţi în taberele bărbaţilor ca nişte târfe de rând. Oi fi tu frumoasă, dar asta nu e o scuză. Du-te! Pleacă de aici! Întoarce-te de unde ai venit! Du-te!

Picioarele mele tropăind pe cărarea spre casă. Crângul, iarba, gura deschisă a megaronului, unde sclavii epuizaţi aveau grijă de cărbunii încinşi care le ofereau căldură până dimineaţa.

Bubuitul inimii mele când m-am întins în pat pentru a treia oară în acea noapte. Amintiri ale lunilor şi ceţii şi ramurilor. Iubire pentru tatăl meu: drept ca o ramură, rotund ca o păpădie, argintiu ca luna, izvorând şi năvălind în mine ca o rafală de vânt, dar fără puterea să mişte o mie de corăbii.

Spre seară cerul a devenit indigo. Elena a etalat surâsul încordat pe care îl văzusem şi pe chipul mamei mele, cel care nu îi atingea ochii.

Mi-a căutat mâna.

– Vino să te plimbi cu mine, nepoată.

Hermione ne privea. Gelozia îi întuneca trăsăturile.

– Mamă! a exclamat. Am ceva să-ţi arăt.

Elena nici nu s-a uitat la fiica ei.

– Mai târziu, a zis şi s-a aplecat spre mine. Ifigenia?

Eu răsuceam panglica de la Elena în jurul degetelor. Am făcut un pas către ea, dar nu i-am luat mâna.

Hermione a răsturnat banca pe care stătuse şi a început să plângă.

Elena m-a condus afară de sub baldachinul care adăpostea băncile, către siluetele negre ale măslinilor care stăteau singuratici în aerul rece. S-a aşezat sub unul dintre ei, cu rochia întinsă în jurul ei în falduri umbroase, delicate.

Am auzit zgomot de paşi în spatele nostru şi am zărit-o pe Hermione pândind din umbră, sperând să audă ceea ce mama ei îi spunea unei alte fete. Ţinea ceva strâns în mână. Mă întrebam

ce delicatesă adusese de data asta ca să-şi mituiască mama. O smochină cu miere? O sticluţă cu vin dulce?

M-am uitat iar la Elena. Ochii ei îşi schimbau culoarea odată cu soarele care apunea, căpătând o nuanţă mai deschisă, asemănătoare cu cenuşiul unei ape sub un cer înnorat. Lumina flăcărilor lămpilor din apropierea băncilor aruncau sclipiri pe pometţii ei, subliniind tonurile de bronz ale pielii. Mi-a urmărit privirea zăbovind pe trăsăturile ei şi a oftat uşor a plictiseală.

– Şi tu o să fii frumoasă într-o zi, a declarat atotştiutoare.

– Nu la fel de frumoasă ca tine, am obiectat eu.

– Nimeni nu e la fel de frumoasă cum sunt eu.

Vocea îi era plată, dar plină de mândrie.

Noaptea mirosea a ulei ars şi a trupuri de femei. O păpădie atârna sus pe cer, aruncându-şi lumina asupra noastră. Forma Elenei era ascunsă în întuneric, ca trupurile soldaţilor dispărând în ceaţă.

Elena distorsionează lumea în jurul ei. Nu te uita la ea prea de aproape. O să orbeşti.

– Te-am văzut astăzi de mână cu tatăl tău. Te simţi în siguranţă cu tatăl tău?

M-am strâmbat. Nu-i puteam vorbi frumoasei mele mătuşi fără mama alături.

– Ce-a însemnat asta?

– Da, am murmurat.

Elena s-a mişcat. Faldurile rochiei s-au rearanjat în noi licăriri şi umbre.

– Trebuie să-ţi spun ceva, Ifigenia. Despre tatăl tău. Mama ta ţi-a povestit că a mai fost căsătorită?

Am scuturat din cap. Iar şi iar, panglica se ţesea printre degetele mele.

– A avut un soţ pe nume Tantalus, care a fost rege în Micene înainte să vină tatăl tău. Au avut un copil împreună. Un fiu.

Elena a făcut o pauză, urmărindu-mi reacţia. Nu ştiam ce să fac. M-am uitat în dreapta şi în stânga. Nu era nimeni în apropiere.

– Ştiu că e greu să auzi asta, Ifigenia, a continuat Elena, dar tatăl tău a venit în Micene, l-a ucis pe Tantalus şi apoi...

Şi-a ridicat mâneca în dreptul gurii şi şi-a ferit privirea.

– A luat copilul din braţele mamei tale, l-a aruncat de pe stânci şi l-a sfărmat în bucăţi. Nepotul meu.

Într-o privire rapidă peste umăr am văzut servitorii care

îndepărtau băncile şi baldachinul. Iamas ajuta o fată tânără să ude lămpile. În spatele meu era siguranţă, era familiaritate. Am făcut un pas înapoi. Elena m-a prins de mână.

– Era un bebeluş grăsuţ, fericit. Nu l-am văzut decât o singură dată înainte să…

S-a întrerupt.

– După ce tatăl tău l-a ucis pe Tantalus, a silit-o pe Clitemnestra să se mărite cu el şi a devenit rege în Micene. Îl văd ţinându-te de mână şi îmi fac griji. Mama ta nu vrea ca tu să ştii, dar trebuie să fii avertizată. Tatăl tău nu este ceea ce pare. E genul de om care ar omorî un copil.

M-am smuls şi am fugit către îmbulzeala servitorilor. Picioarele m-au dus pe lângă Hermione, care s-a uitat urât la mine şi apoi s-a întors spre Elena cu o expresie arzând de dorinţă după atenţia mamei ei.

Femeie geloasă. Femeie orgolioasă. Femeie lăudăroasă. N-am crezut-o niciodată. N-am crezut niciodată că tu ai omorî un copil.

După ce mama a adormit, l-am luat pe Oreste în braţe şi m-am furişat afară din cort. Ne-am dus pe ţărm, unde, în noapte, marea semăna cu obsidianul, reflectând lucirea păpădiei de deasupra.

Am rupt o bucată de creangă de lungimea braţului lui Oreste şi i-am dat-o, dar nu mi-am putut aminti de ce. El s-a holbat la mine cu ochi nedumeriţi până i-am luat-o înapoi şi am aruncat-o înspre corăbii.

– De ce nu vorbeşti? l-am întrebat. Eşti destul de mare.

Oreste a întins mânuţele durdulii. M-a îmbrăţişat lipindu-se de bărbia şi gâtul meu, cald ca o pisică. Îi plăcea să mă îmbrăţişeze când eram supărată. Faptul că şi el putea oferi alinare îl făcea să se simtă puternic.

– Mă descompun în bucăţi, i-am spus. Am nevoie de tine să ţii minte în locul meu. O să faci asta? Te rog.

S-a uitat în sus la mine cu ochi sinceri, serioşi.

– Eu sunt sora ta, am început. Mă numesc Ifigenia. Îl iubesc foarte mult pe tatăl nostru. Eu o să fiu ucisă de el, dar tu nu trebuie să fii mânios pe el pentru asta. Să te mânii pe tatăl nostru înseamnă să te mânii pe tot ce există. Să fii furios pe vânt, pe război şi pe zei. Nu fi furios pe el. M-am născut într-o zi de toamnă când ploaia cădea purtând mireasma înţepătoare a frunzelor căzute. M-am născut în sunetul tunetului, totuşi m-a

îngrozit. Când palatul răsuna de lupte şi larmă fugeam să mă ascund în spatele războiului de ţesut al mamei. Ea se încrunta la mine şi-mi spunea să-mi găsesc ceva util de făcut, dar când mă aşezam lângă ea şi îmi băgăm degetul în gură se apleca să-mi mângâie părul. Iubesc muzica, dar nu ştiu să cânt. Mama îmi zice mereu să tac. Totuşi cânt adesea pentru tine. Când îţi cânt, tu râzi şi baţi din palme. Te-am învăţat cântece, dar nu mi le mai amintesc. Vreau ca tu să-ţi aminteşti lucrurile învăţate de la mine, indiferent care ar fi ele. Bunica noastră a fost violată de Zeus, care s-a transformat într-o lebădă, iar sora mamei noastre s-a născut dintr-un ou. Mătuşile şi verii noştri sunt zei, dar noi suntem simpli muritori. Eu în mod special sunt muritoare. Sunt slabă şi nu foarte curajoasă, şi o să mor repede, ca florile alea pe care mi le-au pus în păr pentru nunta mea care nu a mai avut loc. Mi-e frică de moarte. Mi-e frică să pierd lucrurile simple. Lucruri ca...

Memoria mea a aruncat un năvod prin apele întunecate, întorcându-l gol. Am improvizat din ceea ce vedeam.

– Lucruri ca mirosul de sare lângă o mare în întuneric, sau căldura mâinii tale, sau cât de multe mă faci tu să simt fără să vorbeşti vreodată. Deja am pierdut atât de multe. Nu mai vreau să pierd. Ar trebui să fiu bucuroasă că n-o să mai văd niciodată soarele pentru ca Elena să poată fi adusă înapoi ca un copil fugit de acasă, înapoi în patul matrimonial pe care l-a pângărit? Ar trebui să fiu fericită că moartea mea îi va permite tatălui meu să măcelărească troieni din cauza unei vulpi care a fugit atunci când a intrat în călduri? Viaţa mea ar trebui să îmbogăţească aerul rece dintre unchiul meu şi târfa lui? Obişnuiam să învăţ diferite lucruri, dar acum le-am uitat. Cred că-mi plăcea să învăţ lucruri. Am nevoie de tine să înveţi în locul meu. Să înveţi cum să iubeşti pe cineva, cum să supravieţuieşti unei tragedii. Să înveţi cum să manevrezi o sabie şi cum să convingi un adversar când dreptatea este singurul tău argument. Să înveţi cum să-ţi lustruieşti armura până devii un om de aur strălucitor, apoi să înveţi să fii o flacără care se consumă pe ea însăşi. Să înveţi să fii propriul tău vânt. O să faci asta? O să faci asta, te rog?

Mi-am simţit lacrimile căzând în părul lui Oreste. El m-a îmbrăţişat şi mai strâns. Inspiram mirosul lui.

– Când aerul cald se ridică, în căutarea soarelui, aerul rece se repede să-l înlocuiască. Ăsta e mersul lumii. Bucuria, tinereţea şi dragostea curg totdeauna în sus. În urma lor rămâne doar recea

consolare a vântului.

Oreste s-a îndepărtat de mine. I-am studiat chipul solemn. Gura deschisă. Pentru o lungă clipă am crezut că va vorbi, dar nu a ieşit niciun cuvânt. Pentru prima dată a fost impenetrabil.

Simt marea sub mine. Eu inspir şi ea aşteaptă. Expir şi se unduieşte. Poţi să simţi presiunea furiei mele suflând feroce peste pielea ta? Sunt nisipul din ochii tăi şi duhoarea grămezilor de gunoi din tabără suflând înspre mare. Eu sunt forţa care te clatină pe călcâie, încât te legeni şi te împleticeşti. Ura mea fluieră printre stânci. Scârţâie peste lemnul aspru al corăbiilor tale.

Cu fiecare clipă mă fac tot mai puternică. Voi fi sălbatică. Voi fi brutală. Te voi încercui şi te voi cuceri. Voi fi mai puternică decât vasele tale, decât săbiile şi pofta voastră de sânge. Voi fi de neocolit.

L-am adus pe Oreste înapoi în cort şi ne-am culcat lângă Clitemnestra. Am fixat fără speranţă întunericul.

Posibilităţile se întindeau înaintea mea. Mă puteam duce în cortul lui Ahile să-mi pledez cauza ca o târfă şi nu ca o fecioară. Îmi imaginam ce ar fi făcut Elena în locul meu, cum şi-ar farda obrajii şi cum şi-ar aranja părul. S-ar găti ca să arate ca o păpădie, uşor de strivit, uşor de cucerit. Spre deosebire de mama mea, ea nu şi-ar fi oprit degetele pe desenele de pe platoşa lui Ahile. Spre deosebire de mama mea, ea şi-ar fi pus buzele să facă mai mult decât să plutească fierbinţi lângă urechea lui. Spre deosebire de mama mea, ea l-ar fi convins.

Mi-aş fi putut susţine cauza în faţa lui Menelaus ca nevinovată şi nepoată a lui. Ori, dacă nu i-ar păsa de virtute, aş fi putut risca o tentativă de a i-o înlocui pe pierduta lui Elena. Asemenea metode ar putea funcţiona şi la Odiseu. Numai că nu eram o seducătoare experimentată. Tentativele mele stângace ar putea să nu reuşească mai mult decât spusese mama, şi să-i facă pe monştri să se simtă justificaţi atunci când m-ar da cuţitului lui Calchas.

Te-am căutat pe afară, în speranţa că ochii nopţii îţi vor acorda mila. Dar ştiam deja ce ai face dacă m-ai găsi rătăcind singură printr-o tabără de soldaţi.

O singură cale părea mai bună: să fug afară şi să trezesc primul soldat pe care l-aş găsi. „Du-mă la Calchas”, i-aş zice şi aş merge hotărâtă în întâmpinarea sorţii. Asta mi-ar oferi un sfârşit

rapid, onorabil. Şi ar exista o şansă, chiar dacă una mică, să pot fi ucisă fără să-ţi văd chipul şi să aflu cum s-a schimbat după ce m-ai trădat.

Dar Oreste a scâncit şi s-a zvârcolit sub pătură. Transpiraţia îi umezea fruntea. Îl ţinusem treaz prea mult, copleşindu-l cu confidenţele mele tulburătoare. Am rămas să-l liniştesc până în zori, când eram prea obosită ca să-mi mai caut moartea.

Nu am fost curajoasă. Eram doar o fetiţă.

Ai venit să mă iei. Nu ştiai că noi ştim. Te-ai prefăcut cuprins de veselie la perspectiva nunţii care n-avea să se petreacă niciodată. M-ai luat de mâini şi m-ai învârtit în cerc.

– O, Ifigenia! Eşti atât de frumoasă!

M-am uitat în ochii tăi şi am văzut că plângeai. Surâsul tău era la fel de fals ca al mamei. Lacrimile tale au spălat locul unde păstram cândva ziua în care se născuse Oreste.

– Încetează, a zis mama.

M-a tras de lângă tine şi m-a împins spre celălalt capăt al cortului. Oreste stătea pe perne lângă mine, cu o jucărie de lemn în mână, privind.

Mama s-a întors să te înfrunte.

– Am auzit ceva îngrozitor. Spune-mi dacă e adevărat. Plănuieşti s-o ucizi pe fiica noastră?

Ochii tăi s-au golit de expresie.

– Cum poţi să mă acuzi de aşa ceva?

– O să te întreb din nou. Răspunde-mi cinstit de data asta. Plănuieşti s-o ucizi pe fiica noastră?

Nu ai avut niciun răspuns. Ai apucat mânerul crengii tale şi ai tăcut. Lacrimile au rămas imobile pe obrajii tăi.

– Nu face asta.

Mama te-a apucat de umăr. Tu te-ai smucit.

– Am fost o soţie model. Am făcut tot ce mi-ai cerut. Ţi-am condus gospodăria şi ţi-am crescut copiii. Am fost virtuoasă, credincioasă şi onorabilă. Cum poţi să mă răsplăteşti omorându-mi fiica?

L-a smuls pe Oreste de pe perne şi l-a întins spre tine. El a început să plângă şi să se zbată.

– Uită-te la fiul tău. Cum crezi că va reacţiona când o s-o ucizi pe Ifigenia? O să se ascundă de tine. O să se teamă de tine.

A întors copilul spre ea.

– Oreste, mă auzi? Vrei ca tatăl tău să-ţi ia sora?

Ai încercat să-ţi iei fiul. Mama l-a ţinut strâns. Oreste ţipa de durere şi de frică.

– O să te urască sau o să te imite, a strigat mama peste scâncetele lui. O să-ţi înveţi fiul să fie un criminal! Asta vrei?

L-ai împins pe Oreste în braţele mamei lui şi te-ai îndepărtat de ea ca o furtună. Te-ai oprit la mică distanţă de mine şi ai vrut să mă atingi pe braţ. Eu m-am ferit.

– Eşti fericită, Clitemnestra? ai întrebat. Ai speriat fata. Putea să continue să creadă că urmează să se mărite. Acum o să fie îngrozită.

Te-ai aplecat să-mi mângâi părul. (Trăgându-mă de codiţă: „E bine că te-ai născut fată”.) Ai depus un sărut pe sprânceană. („Ştiu că e greu să auzi asta, spunea Elena, dar tatăl tău e genul de om care ar omorî un copil.”) M-am tras înapoi.

– Ce vrei? am întrebat. Vrei să te iau de mână, veselă şi încrezătoare ca orice ied care îşi urmează stăpânul înapoi în tabără ca să vadă oamenii luptându-se în ceaţă? Nu mai sunt o fetiţă.

M-am uitat la faţa ta furioasă, sarcastică.

– Sau am înţeles eu greşit? Vrei să mă zbat şi să ţip? Vrei să mă apuce pandaliile ca pe Oreste pentru ca mai târziu să te poţi gândi la văicărelile mele ca să te poţi mustra pentru lucrurile îngrozitoare pe care le-ai făcut?

Ai scuturat din cap ca un cal neliniştit.

– Te porţi nebuneşte.

Am râs.

– Deci am dreptate, nu-i aşa? Deja începi să mă transformi într-o idee. O decizie dificilă luată de un om măreţ. Ei bine, opreşte-te acum. E dificilă numai pentru că tu o faci să fie aşa. Tot ce ai de făcut e să-ţi renegi legământul şi să-mi cruţi viaţa.

– Menelaus şi Odiseu îşi vor chema armatele şi le vor aduce în marş asupra Micene. Nu-ţi dai seama? Nu am de ales.

– Dar *tu* nu-ţi dai seama? N-ar fi trebuit să ajungi să alegi tu. Viaţa mea nu-ţi aparţine ca s-o negociezi. Alegerea ar fi trebuit să fie a mea.

– Tu nu înţelegi.

– Înţeleg că vrei ca eu să te compătimesc pentru moartea mea.

Vântul îmi şuiera prin minte. Marginile cortului au foşnit. Nisipul s-a ridicat. Şuviţe din părul mamei au fluturat scăpate din împletituri.

– Ştii, n-am crezut niciodată ce mi-a spus Elena. Semăna cu Oreste, tată? Fratele meu vitreg mai mare semăna cu Oreste atunci când l-ai strivit de stânci?

Ochii ţi-au scăpărat auzindu-mi sfidarea.

– Aşa mă implori tu să-ţi cruţ viaţa?

– E suficient atât? am întrebat, dar cunoşteam deja răspunsul.

Am inspirat adânc.

– Nu mă omorî.

Uitasem cum să implor.

Când nu-mi mai rămăsese aproape nimic din mine însămi, m-am pomenit reconsiderând conversaţia mea cu Elena. Fără un ego care să mă distragă, m-am concentrat asupra diferitelor detalii, mi-am imaginat diverse motivaţii în spatele cuvintelor ei. Oare am considerat-o arogantă pentru că aşa vorbea toată lumea despre ea? Se lăuda sau era pur şi simplu onestă?

Când stătea sub măslin privindu-mă cum îi admir chipul, a oftat. Crezusem întotdeauna că era un semn de mândrie. Însă poate că era oboseală. Extenuată să aibă mereu de-a face cu gelozia şi dorinţa, când nu voia decât să facă ceva simplu, să-şi ţină nepoata de mână.

– Şi tu o să fii frumoasă într-o zi.

Oare încerca să mă linişească?

– Nu la fel de frumoasă ca tine, am obiectat eu.

– Nimeni nu e la fel de frumoasă cum sunt eu.

Vocea ei era plată. Cum trebuie să se fi simţit, fiind mereu redusă la acel simplu superlativ?

După ce mi-a spus lucrurile acelea oribile despre tatăl meu, am fugit printre oameni s-o caut pe mama. Am găsit-o purtând o discuţie serioasă cu una dintre însoţitoarele Elenei. Nu s-a clintit când am încercat să o trag. Mi-a şters lacrimile şi mi-a zis să mă duc la Iamas, pentru că el o să mă poată linişti.

Abia când m-am ghemuit la picioarele ei, înnebunită şi scâncind, şi-a dat seama că sufeream din cauza a ceva mai mult de o zgârietură.

M-a îmbrăţişat şi m-a ajutat să mă ridic; braţele ei erau calde şi alinătoare. M-a dus în camerele ei şi m-a întrebat ce nu era în ordine.

I-am repetat cuvintele Elenei.

– Nu e adevărat! am strigat. Ea e rea şi înfumurată. De ce să mintă despre aşa ceva? Spune-mi că minte.

– Bineînţeles că minte, a zis mama, mângâindu-mă absent pe cap. Nimeni nu e atât de monstruos încât să facă aşa ceva.

Mi-a tras pătura până la bărbie, s-a aşezat lângă mine şi m-a mângâiat pe păr (of, mamă, nu ai învăţat niciodată altă cale de a linişti un copil?). Am adormit, cu capul înclinat după atingerea ei.

Mai târziu m-am trezit auzind voci pe coridor. Pluteau prea înăbuşite ca să le aud clar. M-am apropiat în vârful picioarelor de uşă şi am ascultat.

– Îmi pare rău, zicea Elena, cu vocea aspră de parcă ar fi plâns. N-am vrut s-o sperii.

– Ei bine, ai speriat-o. E de neconsolat. Crede că tatăl ei e un ucigaş de copii.

– Dar, Clitemnestra…

– Astfel de poveşti nu-şi au locul în casa asta. Nu înţeleg ce-a fost în capul tău!

– E un ucigaş. Cum poţi suporta să-l vezi alături de fetiţa asta dulce? Mă gândesc la nepotul meu de fiecare dată când mă uit la ea. E un monstru. Ar omorî-o într-o clipă dacă ar avea chef. Cum poţi să-l laşi în apropierea ei?

– N-o să-i facă niciun rău. E tatăl ei.

– Clitemnestra, trebuia să ştie.

– Nu era decizia ta.

– Trebuia s-o facă cineva! Nu poţi s-o aperi de o tristeţe mică acum pentru ca mai târziu să permiţi ca el s-o pună în pericol. Cineva trebuie să aibă grijă de siguranţa fiicei tale.

Glasul mamei a scăzut atât de mult, încât a devenit abia o şoaptă:

– Sau poate tu nu poţi suporta să vezi că eu chiar pot să-mi fac fiica fericită.

Elena a scos un sunet slab, chinuit. Am auzit foşnetul rochiei ei, paşii răsunând pe coridorul de lut pictat. Am alergat înapoi sub pătura mamei şi am încercat să dorm, dar continuam să-mi imaginez mâinile tale azvârlind un copil pe stânci şi omorându-l. Îmi imaginam degetele tale acoperite de sânge, palmele vinete de răceala din inimă. Nu putea fi adevărat.

Ai chemat doi bărbaţi să mă escorteze la Calchas. Unul era îmbrăcat în haine de noapte, celălalt cu un pieptar şi cu nimic altceva. Smocuri de bărbi adolescentine le acopereau obrajii.

Mama plângea.

Tu stăteai lângă mine.

– Trebuie să fac asta.

– Chiar trebuie? am întrebat.

Soldaţii s-au apropiat. Cu voce scăzută le-ai cerut să fie blânzi.

Emoţiile au zburat de la mine, una câte una, ca aburul evaporându-se dintr-un foc de tabără.

Frica a dispărut.

– Nu te îngrijora, mamă, am zis. O să merg cu ei de bunăvoie. Nu e decât o moarte.

Tristeţea a plecat.

– Nu plânge pentru mine. Nu-ţi tăia părul. Nu le lăsa nici pe celelalte femei din casă să-şi taie părul. Încearcă să nu mă jeleşti deloc. Striveşte păpădii. Aleargă pe lângă râu. Răsuceşte panglici pe degete.

Compasiunea mi s-a scurs.

– Tată, vreau să te gândeşti la toată suferinţa pe care am simţit-o eu şi s-o înmulţeşti de o mie de ori. Când vei ajunge la ţărmurile Troiei, dezlănţui-o asupra femeilor lor. Fie ca sângele meu să fie vestitorul durerii lor. Împunge-i cu suliţa. Măcelăreşte-i. Gâturile mamelor lor să răguşească urlând. Fraţii lor mai mari să fie striviţi ca nişte copilaşi pe stânci.

Dragostea s-a topit. M-am întors spre mama mea.

– De ce m-ai adus aici? L-ai văzut omorându-ţi fiul şi totuşi m-ai lăsat să-l ţin de mână! De ce nu ţi-ai amintit cine e?

Am împins-o. Oreste s-a răsturnat din braţele ei. Degete acoperite de sânge ale unor mâini vinete mi-au trecut prin faţa ochilor cu o clipă înainte ca mama să se răsucească să-şi amortizeze căderea.

Am uitat ce e resemnarea.

– De ce ai scris scrisoarea aia? Oare eu valorez mai puţin pentru tine decât bucata de lemn din care ţi s-a făcut sceptrul? Ar fi fost atât de rău să rămâi acasă în loc să lupţi? Lasă-l pe Menelaus la conducere. Lasă-l pe el s-o îmbuneze pe Artemis cu sângele Hermionei. Dacă o fată trebuie să moară pentru Elena, de ce n-ar fi propria ei fiică? M-ai crescut numai ca să pot fi cea mai bună ofertă a ta într-o negociere? Un soţ bogat? Copii influenţi? Un vânt care să te împingă peste mare? Mamă, de ce nu m-ai luat şi pe mine în munţi? Elena s-a dus! Elena a fugit! Noi de ce nu am urmat-o?

Ai rostit o comandă. Soldaţii m-au prins de cot. Am uitat cum să vorbesc.

Soldaţii tăi m-au escortat prin tabără până la templu. Ahile m-a întâmpinat pe drum.

– Eşti la fel de frumoasă ca mătuşa ta, mi-a spus.

Vântul uitării mele a bătut spre el. Fără efort, Ahile s-a opus suflării lui.

– M-am răzgândit. E nevoie de curaj ca să mergi calm spre moarte. Nu m-ar deranja să mă însor cu tine. Vorbeşte-mi. Nu am nevoie decât de puţină convingere. Spune-mi de ce ar trebui să-ţi salvez viaţa.

Fără glas, am continuat să merg.

Te-am uitat.

M-au spălat, m-au parfumat şi m-au împodobit cu lucruri cu miros dulceag. Tu ai venit în faţa mea.

– Dulcea mea Ifigenia, ai rostit. Dacă aş putea face ceva ca să opresc asta, aş face-o, dar nu pot. Nu înţelegi?

Ţi-ai plimbat degetele pe obrazul meu. Le-am urmărit, nemaiştiind sigur ce sunt.

– Ifigenia, nu am dreptul, dar am venit să-ţi cer iertare. Mă poţi ierta pentru ceea ce am făcut?

Te-am fixat cu ochii goi, cu sprâncenele încruntate, cu trupul curat şi pregătit. *Cine eşti?* întreba carnea mea.

M-au dus în incinta sacră a lui Artemis. Plante sălbatice, luxuriante şi cu miros înţepător se ghemuiau de jur împrejurul curţii. Frunzele s-au agitat când am trecut pe lângă ele, tremurând în vântul meu. Soarele sclipea pe armurile celor zece bărbaţi adunaţi să vadă începutul războiului lor. Era şi Iamas acolo, plângând în timp ce privea.

Calchas s-a îndreptat spre mine, apropiindu-se parcă printr-o rafală, cu roba unduind în jurul lui. Am recunoscut panglicile roşii de pe cununa lui, ochii indigo, surâsul încordat şi fără veselie.

– Şi tu o să fii frumoasă într-o zi, a spus ea.

– Nu la fel de frumoasă ca tine.

– Nimeni nu e la fel de frumoasă cum sunt eu.

Răsuflarea îi puţea a peşte putred, deşi poate era vorba de alţi bărbaţi, într-un alt timp. Ţinea în mână o ramură mică decorată cu bijuterii – dar eu ştiam că mâna ta va fi cea care mă va ucide. Calchas nu era decât un instrument, ca Elena, ca ramura.

A ridicat ramura astfel încât bijuteriile să reflecte soarele. Nu

m-am clintit. A trecut-o peste gâtul meu.

Trupul meu a uitat să fie un trup. Am dispărut.

Artemis mă ţinea aşa cum un copil ţine o păpădie. Cu o singură răsuflare, a suflat vântul trupului meu afară din forma de fată.

Am murit.

Simte-mă acum. Năvălesc în tabăra ta, răsturnând corturile aşa cum un copil îşi loveşte jucăriile. Sub mine marea se zbate. Valuri imense biciuiesc peste apă, cu suficientă forţă ca să vă înece pe toţi.

– E prea puternic! strigă Menelaus.

Ahile îl bate pe spate.

– O să fie o ticăloşenie, dar o să ajungem acolo mai repede!

Mama zace lângă rămăşiţele cortului şi refuză să se mişte. Iamas trage de rochia ei, încercând s-o urnească. Ea plânge şi plânge, şi eu îi gust lacrimile. Ele devin sarea din vântul meu.

Oreste scânceşte după atenţia mamei. Pune gura pe sânul ei, dar ea nu-i poate oferi alinarea suptului. Îi ciufulesc părul şi suflu o îmbrăţişare răcoroasă în jurul lui. Ochii i se măresc înspăimântaţi. Îl iubesc, dar nu pot decât să-l îmbrăţişez şi mai tare, pentru că eu sunt vântul.

Ahile stă la prora uneia dintre corăbii, fălindu-se cu ce o să le facă el locuitorilor din Troia. Menelaus îşi scutură sabia în adierea mea şi râde.

– O să-l ciocănesc pe Paris aşa cum i-o face el Elenei, se laudă.

Odiseu râde.

Acum te văd, tată, stând departe de ceilalţi, cu faţa îndreptată spre Troia. Suflu, strig şi şoptesc.

La început zâmbeşti şi te întorci spre Calchas.

– E fiica mea!

Preotul, care îşi curăţă pumnalul însângerat, ridică ochii.

– Ce-ai spus?

Suflu cu furie rece între urechile tale. Chipul îţi păleşte şi îţi apeşi palmele pe urechi, dar vocea mea e sunetul vântului. Nu-l poţi nega.

Tot mai vrei iertare, tată?

– Pânzele sus! strigi. E timpul să plecăm din portul ăsta!

Sunt imensă şi de netăgăduit. O să vă strivesc pe toţi cu

puterea mea şi o să vă arunc vasele pe fundul mării. O să vă răsucesc cadavrele prin aer şi o să le azvârl pe stânci.

Dar nu, sunt din nou neajutorată, mereu şi mereu ostatică a dorinţelor altcuiva. Cu uşurinţă, Artemis îşi impune voinţa asupra furiei mele sălbatice. Simt încordarea mâinilor ei trăgându-mă înapoi ca pe un arc. Cu o singură mişcare puternică, lină, mă îndreaptă spre flota ta. Tenace, implacabil, vă împing spre Troia.

Rachel Swirsky locuieşte în „Escala Doi” din turul ei de vreme proastă prin Statele Unite – Bakersfield, California, unde zilele de vară se încing cu regularitate până la patruzeci şi şase de grade Celsius sub soarele deşertului. Înainte de a pleca spre vest, a locuit în Iowa City, unde furtunile de gheaţă şi viscolele i-au oferit un fundal glacial studiilor de Arte Plastice de la Iowa Writers Workshop. Cine ştie care-i va fi destinaţia următoare? Câmpurile de lavă? Centrul unei găuri negre? O colibă din Alaska? Va sta acolo, înfofolită în sintetice şi blănuri artificiale, tremurând în timp ce scrie proze care apar în Tor.com, *Subterranean Magazine, Weird Tales* şi alte locuri, inclusiv antologiile *The Year’s Best* de Strahan, Horton şi VanderMeer. Un volum subţirel cu ficţiuni şi poezii, *Through the Drowsy Dark,* a fost publicat de Aqueduct Press în luna mai, iar a doua ei culegere, *How the World Became Quiet: Myths of the Past, Present and Future,* urmează să apară la Subterranean Press.

Traducerea: Roxana Brânceanu

Câştigătoarea Nebula

PĂCĂTOS, BRUTAR, FABULIST, PREOT; MASCĂ ROŞIE, MASCĂ NEAGRĂ, GENTLEMAN, BRUTĂ

Eugie Foster

DIN PARTEA AUTORULUI: Ca toţi scriitorii, sunt foarte interesată să aflu răspunsurile cititorilor faţă de textele mele, iar „Păcătos, brutar, fabulist, preot; mască roşie, mască neagră, gentleman, brută” a acumulat destule comentarii online. Mi se par fascinante impresiile şi mesajele diferite pe care le-au desprins oamenii din nuvelă şi am fost tentată, nu o dată, să intervin pe diverse forumuri sau bloguri ca să spun: „Am vrut să spun asta când am scris pasajul ăsta” sau „Nu este gratuit! Prevedeam asta când am inclus scena X”, sau „nu, nu, ideea pe care am vrut s-o transmit era asta”. M-am abţinut totuşi, pentru că am considerat mereu că odată ce o povestire este publicată, ea trebuie să rezoneze, să captiveze şi să provoace gândire (sau să nu facă niciuna dintre acestea) potrivit propriilor sale merite, fără ca eu să mă-nvârt în jurul ei ca un părinte neliniştit şi exagerat de grijuliu. Acum după ce am fost invitată să discut „Păcătos” pe o platformă publică, încerc să găsesc şi să menţin graniţa fragilă dintre autocraţia autorului şi pălăvrăgeala absconsă. Nu-mi fac iluzii că voi reuşi, însă doream doar să vă spun tuturor de unde am pornit.

Unele dintre cărţile ce m-au format în cursul vieţii – cele pe care le-am citit în gimnaziu şi liceu şi care mi-au lăsat o impresie de neşters – sunt distopii: 1984 *şi* Ferma animalelor *de George Orwell,* Fahrenheit 451 *de Ray Bradbury,* Povestea cameristei *de Margaret Atwood. Însă „Păcătos” este prima povestire distopică pe care am scris-o şi n-a provenit dintr-un mesaj sociologic sau social pătrunzător pe care doream să-l transmit, ci mai degrabă din dorinţa de a explora teme mai personale ale identităţii şi sinelui. Deşi consider că decorul distopic este într-adevăr indispensabil, cred că adevărata temă se învârte în jurul examinării identităţii: alegerile pe care le facem sau pe care nu le facem, felul în care acţiunile noastre exemplifică cine suntem pe un fundal de roluri culturale şi aşteptări sociale, şi deciziile zilnice care conţin sensul nostru fundamental al sinelui, ca şi influenţele externe şi interne ce afectează aceste decizii.*

Atât ca scriitoare, cât şi în calitate de cititoare – şi, de fapt, ca om –, individul m-a interesat întotdeauna mai mult decât mişcările de mase sau decât manifestele sociale atotcuprinzătoare. De aceea cred că „Păcătos” rezonează cel mai profund cu cititorii care o privesc dintr-o perspectivă intimă, psihologică, nu din una sociopolitică sau a clădirii de lumi. Din multe puncte de vedere cred că a numi nuveleta mea o

distopie este ca şi cum am numi Jurnalul Annei Frank *o poveste de război. Niciuna dintre clasificări nu este incorectă, dar poveştile sunt mai convingătoare ca ilustrări ale introspecţiilor şi reflexiilor unui individ şi a călătoriei sale interioare, decât ca ale conflictelor şi disfuncţiilor unei societăţi descompuse sau măcinate. Deşi, după ce am spus toate astea, dacă cititorii consideră „Păcătos" o distopie de calitate, sunt mulţumită şi aşa.*

Fiecare dimineaţă e o decizie. Trebuie să-mi pun masca maro sau pe cea albastră? Azi trebuie să fiu negustor sau asasin?

Sunt, fireşte, orice porunceşte regina. Dar ea mă ignoră atât de des şi sunt lăsat să descifrez singur cine e cazul să fiu.

Zeci şi zeci de chipuri dintre care trebuie s-aleg.

1. Gălbenelele sunt pentru omor.

Masca galbenă mă atrage, e cea făcută din pielea unui animal mut, care n-are nici colţi, nici gheare – în avantajul lucrătorilor care-l jupoaie. Nu poate decât să se uite urât la paznicii săi prin plasa de sârmă a cuştii, iar când cuţitele îl taie şi recoltatorii îi spintecă pielea, nimeni nu e deranjat de ţipetele lui.

Îmi leg sub bărbie panglicile de culoarea pielii tăbăcite. Masca e atât de uşoară, aproape lipsită de greutate, însă, când trag aerul în piept, nasul îmi e potopit de o duhoare de osuar care-ţi îndrumă gândurile către latrine, intestine deschise şi sânge uscat.

Masca soţiei mele e atât de drăguţă, buze ca o floare roz şi gene purpurii, care fâlfâie ca nişte pene ori de câte ori vorbeşte. Dar trupul ei e flasc, de un alb bolnăvicios, cu carnea de pe coapse marmorată de vene negre şi de pliuri de grăsime.

Cu toate astea, o doresc.

– Îmi pare rău, iubito, îi spun. N-aveau ce-ai vrut. Am cumpărat ce era. Nectar Citric, Bronz Iolit şi Iluzie Cremoasă.

– Ar fi fost totuna dacă-mi aduceai puroi la borcan, se răsteşte ea. Te-ai uitat pe toate rafturile?

– N… nu. Dar vânzătoarea a zis că s-au terminat.

– Căţeaua le pune deoparte pentru ea. Ştii că toate smântânesc marfa. Deschid vasele şi iau un polonic de aici, un calup de dincolo. Le folosesc chiar ele sau le pun în urne împopoţonate şi le vând pe pieţele alea independente.

– Vânzătoarea părea sinceră.

Masca ei era sculptată în onix, cu atingeri de aur la tâmple şi

pe bărbie. Era zveltă, cu carnea fermă acolo unde a soţiei mele atârnă, cu pielea aurie fără niciun cusur. Şi se mişca cu o eleganţă delicată, spre deosebire de femeia masivă din faţa mea.

– Părea sinceră? făcu soţia mea, cu ochii rotindu-i-se în orbitele măştii. De parcă tu ai fi în stare să deosebeşti Mierea Reginei de rahat.

– Iubirea mea, ştiu că eşti dezamăgită, dar ce-ar fi să le-ncerci pe astea, chiar dacă sunt altceva? De dragul meu?

Scot din pungă un borcan cu Bronz Iolit şi îi deşurubez capacul.

Cu toate că ea musteşte de ostilitate – prin miros, poziţie, privirea aspră, furioasă, venind din găurile pentru ochi ale măştii –, îmi afund un deget în soluţie. E adevărat că n-are aceeaşi consistenţă, iar parfumul e mai degrabă de mosc decât de miere, dar furnicăturile sunt aceleaşi.

Cu degetul plin de Bronz Iolit, întind mâna spre despicătura dintre coapsele ei moi.

– Să nu mă atingi cu mizeria aia, se răsteşte ea, retrăgându-se.

Dacă n-ar fi atât de încăpăţânată! Îmi ung toate degetele mâinii cu Bronz Iolit. Mirosul de mosc m-a excitat mai repede decât Mierea Reginei.

– Pleacă de-aici!

O apuc de sex, o ţin strâns cu degetele mele unsuroase. Sunt atât de concentrat, încât nu văd lama lucindu-i în pumn. Când vârfurile degetelor îmi alunecă în ea, îmi afundă arma în piept şi cad.

Zac într-o baltă din propriul meu sânge, cu parfumul de Bronz Iolit preschimbându-se în miasmă, şi mă uit cum se ridică şi coboară lama când ea mă înjunghie iarăşi şi iarăşi.

Masca ei e atât de frumoasă.

2. Albastrul e pentru fecioare.

A doua zi dimineaţă îmi fac alegerea pe îndelete, atingând un chip după altul. În locul unde se afla masca galbenă e un gol, dar mai am multe altele.

În cele din urmă aleg una de culoarea safirelor. Fruntea e făcută din satin mătăsos ca apa. Îmi împletesc panglicile de catifea în păr şi ciucurii îmi clipocesc în jurul urechilor ca secretele dezvăluite în şoaptă.

– Nu cred c-o să mă mărit vreodată, spun eu. De ce m-aş mărita?

Fata de lângă mine chicoteşte cu degetele subţiri peste deschiderea gurii. Masca ei e sculptată în lemn verde, întărit prin foc vreme de trei zile. Odată sculptat şi finisat, lemnul capătă limpezimea sticlei, cu modelul din fibre sepia ca un filigran din dantelă groasă.

– Ţine minte cuvintele mele, zice ea. Toate flirturile te vor ajunge din urmă într-o bună zi. Un bărbat îţi va fura inima şi-o să vii într-o fugă la mine, să te-ajut la pregătirile de nuntă.

Râd.

– Puţin probabil. Tipii pe care-i cunoaştem nu se gândesc decât la Mierea Reginei şi mă lasă apoi singură. M-aş mărita mai degrabă cu un creator de măşti decât cu unul dintre aceste capete seci.

– Brr, asta-i o chestie sofisticată.

Prietena mea scoate un ţipăt ascuţit şi arată cu degetul.

– Uite! E noul transport! Nu ţi-am spus eu că pe strada asta ajung mai întâi camioanele care livrează marfa?

Stăm cu măştile lipite de vitrina magazinului, uitându-ne galeş la flacoanele expuse.

– *Exotica, Dorinţe Albe sub o Lună Neagră.*

Prietena mea înşiră, volubilă, numele tipărite cu caractere elegante în spaţiul de sub fiecare mostră.

– *Şotie Metalică, Omagiu pentru un Manifest* – cum crezi că e ăsta? –, *Talisman de Teracotă* şi *Otravă Melodioasă.* Îmi place cum sună ultima.

– Tipic pentru tine, zic.

– Oh, taci. Hai să le-ncercăm.

– Magazinul ăsta e incredibil de şic. Crezi că ne vor lăsa să le-ncercăm fără să cumpărăm ceva?

– Bineînţeles că ne vor lăsa. Suntem cliente, nu? N-or să ne dea afară.

– Ba s-ar putea.

Temerile mele nu reuşesc să-i domolească entuziasmul şi o las să mă tragă după ea dincolo de uşile de cristal.

Mirosurile amestecate ne potopesc. Prietena mea mă abandonează, grăbindu-se să se alăture hoardei îmbulzite în jurul noilor produse. În timp ce pe ea amestecul de aburi emotivi o face mai frivolă şi o excită, pe mine mă copleşeşte. Mă sprijin de

tejghea şi respir scurt, superficial.

– Pari pierdută.

Masca bărbatului e dintr-un aliaj mat de cositor, acoperită cu un strat metalic atât de subţire, încât văd urmele lăsate de mişcarea pensulei artizanului. Un model cu flăcări i se învolburează pe ambii obraji, în nenumărate nuanţe de purpuriu.

– Doar îmi aştept prietena.

Arăt în direcţia mulţimii. Se întrevede un licăr de un verde translucid, tot ce pot zări din ea.

– Nu te interesează să-ncerci noul lot?

– Nu prea. Prefer distilatele tradiţionale. Cred că din cauza asta sunt de modă veche.

Bărbatul se apleacă, apropiindu-se cu un aer conspirator.

– Dar le-ai cumpărat pe cele trei noi de ieri. Am încercat să te avertizez în privinţa acelui Bronz Iolit. Nu e nicidecum un substitut potrivit pentru Mierea Reginei.

Mă umplu de amintiri despre dorinţă şi violenţă, mosc şi excitare, durere şi sânge. Dar sunt greşite. Azi sunt altcineva. Clatin din cap.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Caut o fărâmă de sticlă verde sau de dantelă sepia. Unde mi-e prietena?

– N-aş lăsa niciodată pe cineva să folosească Bronz Iolit asupra mea.

– Când ţi l-am vândut, n-ai spus că era un dar?

– Ce?

– Eram vânzătoarea cu mască de onix.

Şocul pe care-l simt e dincolo de cuvinte, dincolo de orice reacţii. E cel mai important tabu al societăţii noastre, ceva atât de profanator şi de obscen încât nu e trecut nici măcar în cărţile cu legi. Nu discutăm despre evenimentele şi despre conflictele la care-au luat parte alte măşti de-ale noastre. Nu se face. Ce-ar fi dacă oamenii ar începe să dea vina pe o faţă pentru ceea ce a făcut o alta, pentru simplul fapt că ambele au fost purtate de acelaşi cetăţean?

Momentul paraliziei mute se sfârşeşte şi fug. Mă reped dincolo de uşile scânteietoare, fără să-mi pese că mi-am lăsat în urmă cea mai bună prietenă, şi fug, fug, fug până când sunt din nou în clădirea dormitoarelor, în Centrul Coridorului. Mă ghemuiesc în liftul care mă duce în goană către apartamentul meu. În pat, plâng cu sughiţuri, cu lacrimile udându-mi interiorul măştii. O

parte din mine se teme că voi păta satinul, dar e o parte îndepărtată.

Când îmi seacă lacrimile, am terminat cu ziua, am terminat cu masca asta. Dar timpul demascării e încă departe. Dacă astăzi aş fi purtat masca din scoarţă de stejar, acoperită cu un strat de bronz şi cu şiraguri curgătoare de mărgele, n-aş fi fugit de perversul cu mască din cositor. I-aş fi tras un pumn în carnea aurie a burţii sau l-aş fi dus târâş la jandarmii reginei, pentru o evaluare.

Pe urmă-mi dau seama la ce mă gândesc, ce îmi doresc – o altă mască, dar nu în timpul selecţiei de dimineaţă, nu în timpul demascării – în timp ce port încă masca zilei de azi.

Şi mi-e frică.

3. Negrul e pentru sex.

Dimineaţa, în vreme ce stau cu faţa goală printre măştile mele, uitându-mă la orice în afara celei din scoarţă de stejar, primesc convocarea reginei. E adusă, ca de obicei, de un jandarm cu o mască subţire, forjată din argint. Apasă pe soneria mea, aşteptând să-i confirm prin intercom că îl primesc.

Jandarmii sunt singurii care se deplasează dimineaţa devreme, când noi, ceilalţi, ne alegem măştile zilnice, aşa cum tot ei sunt cei care patrulează pe străzi după ora demascării, adunând măştile retrase şi distribuindu-le pe cele noi.

– Bună dimineaţa, jandarmule, îi spun.

– Bună dimineaţa, cetăţene. Azi eşti chemat să-ţi faci datoria civică.

– Sunt încântat să îndeplinesc acest serviciu.

Un pătrat de hârtie alunecă prin fanta mea de livrare şi apoi în tava pentru convocări, aducând cu sine o dulceaţă greu de definit. Citaţiile reginei sunt întotdeauna parfumate cu mierea care-i poartă numele, dar mireasma e mult mai persistentă şi mai subtilă decât a substanţei care circulă prin pieţe.

Printre măştile mele aliniate, înălţată deasupra tuturor, e cea neagră – oţel forjat vopsit cu ebonită lichidă. E masca de consort, purtată numai pentru a onora chemările reginei. Vopseaua e diafană şi culoarea licăreşte cu sclipiri argintii. Ochii sunt subliniaţi cu kohl opac, o mască mascată.

Îmi fixez lănţişoarele gingaşe în jurul capului, cu cataramele lor delicate. Pentru o clipă, sunt dezorientat de lentilele care-mi acoperă ochii. Am nevoie de mai mult timp ca să mă obişnuiesc

cu deformările din viziunea mea decât cu atingerea şi cu greutatea măştii. Dar nu cu mult mai mult.

Muzica se revarsă în jur în triluri bogate şi mă concentrez asupra paşilor. În masca-ei-ca-stelele, regina se învârteşte şi pluteşte în braţele mele în lungul sălii de bal. Captivat de frumuseţea ei şi de eforturile mele, nu i-am auzit cuvintele.

– Îţi cer iertare, regina mea. Ce ai spus?

Masca i se ridică şi parfumul picant al amuzamentului ei îmi inundă simţurile.

– Am întrebat dacă îţi face plăcere dansul, dacă îţi plac răcoritoarele.

– Nu am gustat nimic, dar bufetul pare generos. Cât despre dans, mă tem că stângăcia mea te-ar putea ofensa şi că aş putea greşi paşii.

– N-am mai dansat niciodată cu tine până acum? Asta ar explica de ce eşti atât de ţeapăn.

– N-am mai avut plăcerea. Îmi pare rău.

– Nu trebuie să-ţi pară. N-a fost decât un capriciu. Nu dansez cu mulţi. Probabil nu vei mai dansa cu mine altă dată.

Regina gesticulează şi muzica se opreşte. Mă conduce spre canapeaua ei – cearşafuri stacojii şi perne ca de alabastru. Genul ăsta de dans îmi e mult mai familiar, dar ea încă nu e gata pentru mine. Cu toate că mă îmbată, mirosul ei îmi spune că încă nu e timpul împerecherii, deşi va fi în curând.

Aşteptarea mă derutează. De ce sunt aici, dacă nu ca să-mi fac datoria?

Ea se întinde pe canapea, dar nu în poziţia copulării.

– Stai de vorbă cu mine, îmi zice.

– Despre ce ţi-ar plăcea să vorbim, regina mea?

– Ai o mască preferată?

E o întrebare stranie, se apropie de limita indecenţei.

– Nu, regina mea. Toate sunt valoroase pentru mine.

– Nu-ţi doreşti să poţi scăpa de unele, poate de cele în care suferi, şi să le porţi pur şi simplu numai pe cele plăcute?

Mă pune la încercare?

– Toate sunt valoroase pentru mine, repet. Fiecare în minunata ei diversitate. Nu mi-aş permite niciodată să-ncalc legea.

– Nici măcar s-o deformezi puţin? Sunt cetăţeni care poartă numai câteva măşti şi nu le pun pe celelalte decât atât cât e

necesar ca să nu intre în atenţia jandarmilor.

– Dar asta e o infracţiune.

– Teoretic e legal, deşi sfidează esenţa codului de legi. În general, numărul măştilor selectate, pe care le repetă ciclic, e destul de mare pentru ca niciuna să nu devină dominantă. Perspectiva ţi se pare atrăgătoare?

Mască dominantă? Care ar putea fi scopul limitării selecţiilor cuiva? Cuvintele ei sunt lipsite de sens.

– Nu.

Răspunsul meu îi face plăcere. Mirosul îi devine mai puternic, ceea ce se petrece în acelaşi timp cu erecţia mea, şi nu mai sunt în stare să gândesc limpede. Ea e chipul poftei fierbinţi şi al satisfacţiei – parfumul de adevărată Miere a Reginei dintre picioarele ei, dorinţa ei, a mea –, nu mai există nimic altceva decât urgenţa împerecherii. Eclipsează simpla copulaţie aşa cum strălucirea soarelui e mai puternică decât a stelelor. Mă scufund sub un flux de dorinţă şi desăvârşire, şi pofta mă stârneşte din nou, iarăşi şi iarăşi, până la ora demascării.

Dimineaţa, cu faţa goală şi îndurerat, mă prezint la raport în atelierul Creatorilor de Măşti. Evit să le privesc feţele urâte şi moi. În parte, e disconfortul instinctiv care apare când eşti văzut fără mască, dar, în acelaşi timp, Creatorii de Măşti m-au făcut întotdeauna să nu mă simt în largul meu. Îmi pare rău pentru ei, cu feţele lor atât de lipsite de culoare şi de insipide. E ironic că poartă trăsături atât de stupide şi culori atât de simple, însă creează pentru noi chipuri atât de minunate, fiecare unic prin splendoarea lui. Îi compătimesc şi mă bucur că nu m-am născut în casta lor.

Le întind invitaţia scrisă şi accept cea mai nouă mască a mea, favoarea pe care mi-o face regina. E lucioasă, de culoarea şofranului, cu sârme ascuţite pentru fixare. N-are deschidere pentru gură, dar nu pare dezavantajată fiindcă îi lipseşte. Ca toate feţele create de ei, e un act artistic.

4. Portocaliul e pentru agonie.

Îmi apăs masca de culoarea şofranului pe faţă şi-mi înfăşor şireturile ţepoase în jurul capului. O atingere pasageră, vârfurile degetelor pe metalul pictat îmi vorbesc despre canalele late care zimţează suprafaţa. Din pricina asperităţilor, nu-i găsesc o poziţie confortabilă. Pentru o clipă.

Plasa de sârmă apasă de sus şi de jos. Dacă stau întins, îmi pot întinde gâtul, dar foarte puţin. Însă plasa mi se împlântă apoi, tăioasă, în labele picioarelor, în antebraţe şi în piept. Stau în picioare, mă aşez, fac câţiva paşi într-o parte şi în alta. Dar mersul nu reuşeşte decât să-mi aducă aminte cât de mică îmi e celula. Şi nu le place când mergem. Exerciţiile fizice subţiază grăsimea dintre muşchi şi piele, îngreunând recoltarea.

Vecinul meu poartă o mască de un brun-roşcat, punctată cu paiete de cobalt. Urinează şi jetul mă stropeşte prin plasă. Plin de mirosul trupului lui, îmi şuier furia şi îi întorc favoarea.

Mă bucur când vin lucrătorii după el şi mă uit când îl prind cu lasouri. Încearcă să se lupte, dar n-are nimic ascuţit sau dur de care s-ar putea sluji. Uneltele lor periculoase, ascuţite în lumina albastră, îl deschid de la gât până la vintre. Abia apucă să sângereze înainte de a-i face incizii perpendiculare, clape necesare ca să-i jupoaie mai uşor toată pielea dintr-o singură bucată.

Când i-o smulg îi ies ochii din orbite, singura mişcare de care e capabil. E tăcut, fiindcă masca lui n-are gură; e la fel de mut ca mine.

Când termină, îl lasă zvârcolindu-se în lichidele propriului trup pe podeaua din plasă de sârmă. Pleacă luând cu ei mantia grea care e pielea lui.

Acum e rândul meu. Plăcile maronii-roşcate ale măştii vecinului se rotesc spre mine ca să mă poată privi.

În celula minusculă n-am unde să fug şi lasourile mă leagă fedeleş. Când încep să-mi jupoaie pielea, durerea e cea mai cumplită pe care-am simţit-o vreodată.

Măştile lor sunt de culoarea lămâii, a narciselor, a caramelului. Frumoase şi galbene, ca soarele.

5. Jaspul e pentru cochete.

În dimineaţa următoare, alegerea e mai grea decât de obicei. Mă îndepărtez de masca de culoarea şofranului cu o tresărire de durere şi mă uit vreme îndelungată la cea din scoarţă de stejar. Dar nu mi se pare potrivit s-o aleg.

Ideea de a rămâne azi fără mască, de a sta pur şi simplu în apartamentul meu fără să aleg nicio faţă, îmi fulgeră printre gânduri ca o boare de depravare pasageră. E prea scandaloasă ca s-o iau în considerare; mă simt vinovat pentru simplul fapt că mi-a trecut prin minte.

Fără să mă uit, întind mâna printre şirurile de feţe goale şi o înhaţ pe prima asupra căreia mi se lasă degetele.

E de un verde greţos, culoarea apelor stătute dintr-un lac care nu vede niciodată soarele. Bărbia şi nasul sunt acoperite cu catifea întunecată, iar buzele strălucesc într-un argintiu lichid, vopsit de mână pe mătase. Îmi strâng în jurul capului şnururile ei împletite.

Ezit sub fereastra iubitei mele, cea cu mască azurie, alcătuită meticulos din voaluri. Ea se înclină peste balcon şi buzele sale graţioase fredonează un cântec de curtare. Îi inhalez parfumurile delicate ale trupului, împrăştiate de servitoarea ei cu un evantai: ademenire şi ispită, inocenţă şi făgăduinţă.

– Mă iubeşti? strigă adorata mea.

– Din tot sufletul. Pentru mine eşti totul.

– Nu te cred, râde ea. Prin ce te deosebeşti de ceilalţi bărbaţi, care abia aşteaptă să mă-mproaşte cu Mierea Reginei?

– Cum poţi să spui aşa ceva? Ţi-am cerut să te măriţi cu mine.

– Şi ce dovedeşte asta? Orice netot înzestrat cu o limbă poate s-o facă. Şi, oricum, nu vreau să mă mărit cu nimeni. Căsătoria e o stare jalnică, aduce ceartă şi mâhnire.

Mimez pentru ea o disperare exagerată.

– Cum să te conving de sinceritatea mea? Cere-mi orice şi-o să-ţi dau.

– Ai un borcan cu Mierea Reginei?

Ezit. Dacă-i răspund sincer, m-ar putea acuza din nou că sunt un libertin. Dar, pe de altă parte, e darul meu de curtezan. O să se simtă ignorată dacă nu-i ofer nimic.

Oftez şi aleg cea mai bună opţiune.

– Un dar umil în onoarea frumuseţii tale.

– Bun.

Nefiind respins pe loc, îndrăznesc să sper.

– Îmi trimit servitoarea jos. Dă-i Mierea Reginei şi o să jucăm cu toţii un joc. Ea o să sigileze borcanul, astfel încât să nu-i poţi folosi conţinutul fără să-l spargi, şi o să-i înţepe capacul, eliberând parfumul. Dacă poţi petrece după-amiaza cu mine şi cu ea în budoarul meu închis, abţinându-te să spargi borcanul, o să cred că mă iubeşti pe mine, nu pur şi simplu plăcerile copulaţiei. Iar dacă-ţi pierzi controlul şi-l spargi, poţi să-ţi potoleşti pofta cu ea, dar de mine n-o să mai auzi niciodată.

– Şi, rogu-te, dacă mă abţin, ce primesc?

Râsul îi e o adiere aţâţătoare.

– Dacă-ţi poţi controla dorinţele până seara, o dau afară din cameră şi sparg chiar eu borcanul.

Perspectiva „jocului” ei mă excită şi mă îngrozeşte în acelaşi timp. Iubita mea o să se-asigure că nu ne petrecem timpul cu distracţii caste sau cu discuţii filosofice. Ea şi fata care o slujeşte se vor aşeza în poziţii sugestive pentru copulaţie. Şi e probabil deja acoperită de unul dintre distilatele la modă – Pasiune fără Dubii sau Exotica sau Nectar Citric – ca să mă-nebunească mai tare. Cu toate astea, recompensa va fi dulce. Şi, în cel mai rău caz (iubita mea nu m-a evaluat întru totul greşit), o s-o am pe slujnică.

Viitorul meu premiu de consolare deschide uşa. Masca ei e de culoarea verde a salviei, sugerând transparenţa, cu ochii înconjuraţi de dantelă caramel. Îmi smulge Mierea Reginei, dar aici se încheie scenariul prestabilit, îi deşurubează capacul şi scoate unguentul în pumn. Se freacă ea însăşi cu el între coapse, fără jenă şi fără sfială, în vreme ce mă holbez uluit, mă unge, acoperindu-mă cu un strat lucios. Sunt brusc excitat şi nerăbdător.

– Mă vrei? îmi şopteşte.

– Da.

Carne pe carne, Mierea Reginei nu îngăduie niciun refuz.

– Atunci prinde-mă.

Se îndepărtează în fugă.

Ezit doar preţ de o răsuflare. Sus, iubita mea strigă cu voce tânguitoare, nedumerită de întârzierea noastră.

Dar dorinţa urlă în mine şi nu mă mai interesează nimic altceva decât servitoarea.

O urmăresc prin cvartalul cu dormitoare, în timp ce şerpuieşte, ocolind aglomerările şi sărind peste obstacole – sculpturi, prăvălii, construcţii noi. Bărbaţii întorc uneori capul după ea, simţind, când trece în goană, parfumul pasager al Mierii Reginei amestecat cu al sexului ei.

Sunt înrobit. Fata îmi umple fiecare răsuflare. Alerg până ce devin o creatură a focului – plămâni în flăcări, membre care ard. Dar asta îmi condimentează pofta. O s-o prind şi-o să ne-mpreunăm.

Mă conduce dincolo de cartierul comercial, dincolo de vitrinele pline cu cetăţeni care cumpără, până la periferia rurală, de unde ne recoltează maşinile hrana şi de unde adună lucrătorii

materiale esoterice pentru ghilda Creatorilor de Măşti.

Într-un pâlc umbros de copaci verzi, cade în genunchi. Sunt peste ea, nici măcar nu mai aştept să ia poziţia potrivită. Se deschide pentru mine şi mă grăbesc să unesc trupurile noastre.

E minunat, fireşte, e cea mai satisfăcătoare eliberare după urmărire. Dar, chiar în timp ce mă golesc, observ ceva care nu e cum ar trebui. Fata nu face mişcările potrivite, iar mirosul ei, deşi îmbătător, e bizar. Sub Mierea Reginei e nerăbdătoare, când ar trebui să fie pasională. Se desprinde imediat ce termin şi, pentru prima oară după o copulaţie, nu sunt fericit şi molatic, scăldat în endorfinele create de sex. Mă simt stânjenit.

Înainte de a apuca să spun ceva, fata îşi smulge masca. Oroarea demascării mă paralizează; următoarea ei acţiune mă ia prin surprindere. Se întinde spre mine, îmi rupe legăturile măştii şi mi-o desprinde.

Sunt cu faţa goală.

Nu era ora demascării, nu e timpul pentru goliciune şi somn. Fără mască, nu ştiu cum să acţionez şi ce să simt, sau ce să zic. Nici măcar nu ştiu dacă sunt în stare să vorbesc, n-am făcut-o niciodată fără o mască. Sunt pierdut, sunt nimeni. Nucleul personalităţii mele şi al inteligenţei e gol; fata mi le-a furat.

6. Albul e pentru supunere.

Când îngenunchez, stupefiat, ea îmi aruncă masca, lăsând-o să cadă printre firele lungi de iarbă pe care ne-am iubit. N-am nici măcar destulă voinţă ca s-o recuperez.

Ea îşi examinează interiorul măştii. Cu o grijă infinită, desprinde o membrană transparentă. E ca un văl de tifon sau de şifon, dar vălul ăsta are o formă. Are nas, pometţi ai obrajilor, bărbie.

E o mască, dar una cum n-am mai văzut. Materialul nu e ornamentat şi de un alb diafan, precum ceaţa subţire sau apa liniştită, numai că are culoare. Nu ascunde, doar acoperă.

Fata ia această stafie a unei măşti şi mi-o aşază pe faţă. Fără şnururi sau lănţişoare, se fixează singură, lipindu-mi-se de cap. E o asemenea uşurare să-mi simt goliciunea acoperită, încât mă simt recunoscător în loc să fiu ultragiat.

Aştept să-mi spună masca cine sunt şi ce să fac.

Şi aştept.

– Acolo nu e cine ştie ce suprasuflet, zice fata.

Fără mască, trăsăturile ei sunt prea animate, obscen de

animate. Îmi feresc privirea, întrebându-mă dacă masca-stafie îmi expune expresia feţei în aceeaşi manieră indecentă.

– Nu e decât un baraj care te-ajută să treci peste panica schizofrenică, continuă ea. Nu instalează niciun rol şi niciun scenariu al relaţiilor şi absolut nicio emoţie.

Nu-mi place golul măştii-stafie. Dar cel puţin acum sunt în stare să gândesc şi îmi trece prin cap să mă târăsc spre masca mea.

– Stop, spune fata.

Nu mă pot mişca. Vârfurile degetelor mele mătură verdele mai închis şi scânteierea argintie din iarbă, dar obiectul nu pot să-l ridic.

– Mă tem că barajul imprimă supunere. Îmi pare rău, dar e necesar. Oricum n-o să poţi ajunge la suprasufletul din masca ta. Barajul creează o barieră impenetrabilă pentru tot ce imprimă masca şi nu vei putea să ţi-l scoţi. Haide, ştiu că vrei. Încearcă să-l scoţi.

Îmi pipăi faţa şi capul, căutând ceva pe care să-l desfac. Dar n-am ce să deznod, ce să descătărămez. Găsesc marginea dincolo de care masca-stafie, barajul, lasă pielea liberă, dar e lipită de mine. Amintirea zilei de ieri – masca de culoarea şofranului, jupuirea de viu – e de ajuns ca să-mpiedice orice tentativă drastică.

– Ce mi-ai făcut? întreb. Şi de ce?

– Bun, pui întrebări. Ştiam c-o să te adaptezi repede.

Un parfum pătrunde prin nefericirea mea. Ea e mulţumită. Numai că mireasma nu e corectă. Nu e nici feminină, nici masculină. Nu poartă nicio mască, n-are de ce să-mi spună dacă e bărbat sau femeie. Ar trebui să mă gândesc în continuare la ea ca la o fată? Iar barajul nu mi-a oferit niciun sex. Sunt bărbat sau femeie, asexuat sau poate un fel de androgin?

Mă simt ameţit şi bolnav.

– Dacă e vreun soi de joc pervers, nu mă amuză. O să le raportez jandarmilor. Pentru o asemenea infracţiune îţi vor confisca toate măştile şi…

Vocea mi se stinge. Faţa ei goală îi dovedeşte indiferenţa faţă de cea mai severă pedeapsă din societatea noastră.

– De ce-mi faci asta? scâncesc.

– Te întrebi vreodată cine eşti, sub măştile tale? Despre cine vorbeşti când spui eu?

Auzind-o dând glas întrebării care-mi face în ultima vreme

dimineţile atât de chinuitoare şi orele de după demascare atât de lungi, simt un soi de eliberare; nu sunt singur în nefericirea mea. Dar vinovăţia rămâne. Toate astea sunt o expunere a infracţiunii mele? Voi fi penalizat?

– Nu te teme, îmi zice ea. N-am de gând să te dau pe mâna jandarmilor.

Mi se accelerează respiraţia.

– Îmi citeşti gândurile?

– Nu, doar îţi privesc faţa.

– Faţa mea?

– Exprimă emoţiile. E ca şi cum ai mirosi tulburarea altcuiva sau ai şti că e furios văzându-i încordarea umerilor, numai că te orientezi după muşchii feţei. În scurtă vreme o vei citi tot atât de instinctiv cum faci cu mirosurile şi cu poziţiile corpului.

– Vorbeşti ca şi cum te-ai aştepta să fiu încântat.

Buzele i se arcuiesc şi se deschid, dezvăluindu-i albeaţa dinţilor. Să fii martorul unei privelişti atât de intime e respingător şi fascinant deopotrivă.

– Ştiu că nu crezi acum, dar ţi-am oferit un dar, unul pe care-l primesc foarte puţini oameni.

Se ridică în picioare.

– Fă o plimbare cu mine.

Nu vreau să merg nicăieri cu ea, dar barajul mă obligă să mă supun. Umblăm agale, afundându-ne mai tare în sălbăticie şi lăsând masca mea în iarbă. E o senzaţie incomodă să ai trupul în dezacord cu propria voinţă.

– Te-am urmărit o vreme ca să m-asigur că eşti potrivit, continuă ea.

– M-ai urmărit?

Fragmente confuze se leagă unul de altul, ducând la înţelegere.

– Eşti vânzătoarea de la care-am luat Bronz Iolit şi bărbatul pervers cu masca de cositor.

– Şi clienta de la brutărie care-a cumpărat de la tine o duzină de tarte cu ouă înainte de asta.

– Femeia cu mască roz care-a cerut reţeta?

– Da. Şi, mai înainte, când ai purtat masca din piele de oaie şi fier, am fost în public la prezentarea noii tale poezii. Iar cu o zi înainte am adunat împreună indigofere pentru Creatorii de Măşti.

Ieşim într-un luminiş. O colibă dărăpănată e înclinată într-o parte, ascunsă de frunzişul prea bogat. Masca de culoarea salviei

şi a caramelului i se mai leagănă atârnată de vârfurile degetelor. Îi trece marginea peste mânerul uşii şi aceasta se deschide.

– Mă bucur că am făcut în sfârşit cunoştinţă. Poţi să-mi spui Pena.

Interiorul e întunecos, luminat doar de raze răzleţe de soare strecurate prin găurile pereţilor şubrezi.

– Pena? Cuvântul n-are niciun înţeles. De ce?

– E numele meu, un cuvânt care înseamnă că-i vorba de mine, indiferent ce mască port.

Râd zgomotos.

– De ce să te împiedici de numele fiecărui cetăţean? De ce să nu-i dai nume şi fiecărei lespezi sau cărămizi folosite de constructori, sau fiecărui copac, sau fiecărui fir de iarbă?

– Fiecare stradă are un nume, răspunde Pena. Şi fiecare prăvălie.

– Ca să le putem deosebi unele de altele. Altfel n-am putea spune unde e un loc sau n-am putea face diferenţa dintre un magazin alimentar şi altul.

– Întocmai.

Îşi trece degetele peste una dintre scândurile podelei şi aud un pocnet. În colţul opus vetrei, dalele de piatră se despart, dând la iveală nişte trepte.

– Ce e acolo jos? întreb.

– Răspunsuri. Haide.

Coborâm şi lespezile ni se închid huruind deasupra capetelor. Lumina artificială se revarsă asupra noastră – palidă şi roşie, aruncând umbre sângerii.

Suntem într-un tunel cu pereţi grosolani, de piatră. Lumina se întinde până la zece paşi în faţa noastră; dincolo de ea e beznă. Sunt obligat s-o urmez pe Pena, care se apropie de această graniţă cu paşi mari. Când nu mai are de făcut decât unul singur, apar alte lumini roşii, dezvăluind încă o porţiune a coridorului. În clipa intrării în această nouă zonă, lumina din urma noastră se stinge.

Şi aşa tot mergem.

– De ce au cetăţenii nevoie de nume? întreb. Ne schimbăm măştile în fiecare zi, spre deosebire de străzi şi de magazine, care rămân aceleaşi. Dacă descopăr că doctorul şi ucigaşul meu sunt unul şi acelaşi cetăţean? Sau că cineva e iubitul sau iubita mea când poartă o mască şi duşmanul meu când poartă o alta? Dacă numesc un cetăţean folosind un singur cuvânt e ca şi cum

aş trăda toate identităţile măştilor lui, spunând că reprezintă aceeaşi persoană.

– Tocmai ăsta e scopul, ripostează ea. Ne permite să fim cine suntem cu adevărat sub măştile noastre.

Clatin din cap.

– Fără măşti nu suntem nimic.

– Lumea a existat şi înaintea măştilor.

– Şi noi eram creaturi deşerte, primitive, fără voinţă şi fără niciun scop, până când Prima Regină a creat Prima Mască şi a sculptat chipuri pentru cetăţeni şi…

– Şi a înfiinţat ghilda Creatorilor de Măşti şi le-a încredinţat datoria lor sacră, pentru ca toată lumea să fie impregnată cu suflete, bla, bla, bla. Cunosc minciunile.

Erezia e în acelaşi timp răvăşitoare şi incitantă.

– Atunci tu ce crezi?

– Asta vreau să-ţi arăt.

– De ce mie?

– Suntem un grup care are nume. Căutăm şi alţii, în care se adăpostesc îndoieli şi resentimente identice cu ale noastre, şi îi eliberăm.

– Eu nu vreau să fiu eliberat.

– Nu? Nu ţi-ai dorit să scapi de rutina alegerii zilnice? Sau nu te-a iritat masca, nu ţi-ai dorit să vină mai repede ora demascării? Nu eziţi în unele dimineţi, indecis nu fiindcă ar fi atât de greu să alegi, ci fiindcă nicio mască nu te atrage? Nu te-ai întrebat cine ai fi dacă ai fi lăsat să hotărăşti singur?

Sunt salvat de obligaţia de a răspunde, fiindcă, odată ce se activează următoarele lumini, apare ceva nou: o uşă.

7. Roşul e pentru revelaţie.

– Unde suntem?

– Sub palatul ghildei Creatorilor de Măşti.

Ea îşi trece masca peste uşă. Şi uşa se deschide, cum s-a deschis şi a colibei.

– Nu. Categoric nu, mă opun eu. E interzis.

Mă studiază.

– Te pot obliga, dar n-o s-o fac. E decizia ta.

Deschid gura, vrând să mă repet.

– Dar mai întâi ascultă-mă.

Expir.

– Dacă trebuie. Dar n-o să mă răzgândesc.

– Ştii, am fost lângă tine în timp ce ţi-ai schimbat măştile. Am fost şi când ai purtat-o pe cea de culoarea şofranului la recoltarea pielii.

Amintirea mai sângerează încă.

– Şi?

– Ştii cine am fost?

– Unul dintre jupuitori, presupun.

– Am fost vecinul tău din cuşca alăturată.

În ciuda a orice, sunt îngrozit.

– Nu ştiai ce urmau să-ţi facă, să ne facă?

– Ba da, ştiam.

– Şi totuşi i-ai lăsat, şi încă de bunăvoie. *De ce,* pentru numele Primei Regine?

– Fiindcă pentru a fi cu tine aş putea fie să te fac să suferi, fie să sufăr eu, şi aleg să nu te fac pe tine să suferi.

– Sunt cineva deosebit pentru tine? Am fost iubiţi, soţi sau prieteni?

– Nu, din câte ştiu.

– Atunci de ce?

– Pentru că ştiu cine sunt, iar acţiunile mele mă reflectă. Eu nu jupoi oameni de vii.

În ultima ei frază e convingere, o siguranţă care-mi trezeşte invidia.

– Ce-ai face dacă ai putea s-alegi, întreabă ea, dacă deciziile tale s-ar întinde dincolo de masca pe care-o porţi în fiecare zi? Ai face de bunăvoie pe altcineva să sufere?

– Aş… Nu… nu ştiu.

– Vrei să afli?

Şi descopăr că vreau.

Uşa se deschide într-o magazie ticsită cu rânduri după rânduri de rafturi. Suluri de ţesături din toate culorile, role de panglici şi de dantele şi borcane cu loţiuni, vopsele şi lacuri sunt stivuite fără să existe ceva care să aducă a ordine. Alte valuri de material se revarsă din unghere ascunse şi din dulapurile care căptuşesc pereţii.

– E magazia lor cu materiale de prisos, locul unde îşi ţin surplusurile, mă lămureşte Pena. Artizanii cu nume pot face copii aproape perfecte ale măştilor ghildei, dar fără suprasuflete, fireşte.

– Cu caracteristici suplimentare, care pot descuia uşile.

Îşi arată din nou dinţii. O parte din mine a învăţat să pună

semnul egal între această configuraţie facială şi o emoţie pozitivă, chiar înainte de a respira parfumul aprobării ei.

– Ai observat. Foarte bine.

– Cum reuşesc?

Mă conduce prin harababura din jur.

– E greu de explicat. Toate funcţiile măştilor noastre, inclusiv ale barajului pe care-l porţi, se bazează pe lucrările Creatorilor de Măşti. În toate măştile sunt cusute, lipite, încastrate sau aplicate ca decoraţiuni obiecte care inspiră idei, declanşează emoţii, atribuie caracteristici personale şi aşa mai departe. Artizani cu nume le-au dezmembrat şi le-au reasamblat până când au reuşit să-nţeleagă cum funcţionează. Pe parcurs au descoperit că anumite componente pot face mult mai mult decât să imprime suprasuflete, având, de exemplu, capacitatea de a încuia şi descuia uşi. Şi mai sunt multe lucruri pe care nu le-am descoperit încă.

Din magazie se iese într-un coridor întunecat, unde se aprind lumini roşii la apropierea noastră. Dar, spre deosebire de cel din colibă, ciclul luminilor dezvăluie aici o serie de răscruci, de unde pornesc culoare în diverse direcţii.

– După cum vorbeşti, s-ar părea că voi, cei cu nume, vă ocupaţi de ceva vreme de asta, spun eu.

– Da, răspunde Pena şi intră pe unul dintre coridoarele şerpuitoare. Jandarmii ne descoperă uneori întâmplător acţiunile, aşa că lucrăm numai şi numai în perechi – un mentor şi un recrut. În acest mod, cei mai mulţi dintre noi nu cunosc decât două persoane cu nume, mentorul, când sunt recrutaţi, şi recrutul, când sunt pregătiţi să aducă pe cineva în grup. Răspândim informaţii şi ne formulăm solicitările apelând la coduri şi folosind anumite locuri. E lent, dar mai sigur.

Am pierdut şirul cotiturilor şi al schimbărilor de direcţie.

– Trebuie să faceţi recrutările într-un mod foarte selectiv dacă fiecare mentor nu poate lua mai mult de un singur recrut.

– Poate lua un altul dacă recrutul său e arestat de jandarmi.

Luminile aruncă umbre adânci pe suprafeţele chipului ei şi, pentru o clipă, pare să poarte o mască stacojie. Îşi trece degetele peste ochi şi îi rămân umede.

– Ce se-ntâmplă când vă prind jandarmii?

– Ne omoară.

Ridic din umeri.

– Atâta tot? Înseamnă că pierdeţi ziua. În dimineaţa

următoare…

– Nu. Ne *omoară.* Nu e vorba de morţile lipsite de importanţă pe care şi le provoacă unul altuia cetăţenii. Din moartea adusă de jandarmi nu te mai trezeşti.

Mă împleticesc, şocat.

– E *îngrozitor.* Cum e cu putinţă? Cum de o îngăduie legile noastre?

– Ai spus tu însuţi, fără măşti nu suntem nimic. Când îl execută pe unul dintre noi, jandarmii îi redistribuie toate rolurile, împărţindu-i-le întregii populaţii. Suprasufletele îşi continuă existenţa şi în masa cetăţenilor nu se produce nicio perturbaţie. Cred că jandarmii sunt mult mai îndureraţi când trebuie să distrugă o mască *ucisă,* decât atunci când îl omoară pe unul dintre noi.

Pena trece dincolo de un colţ şi acolo e un zid. E neted, de parcă lucrătorii în piatră ar fi petrecut ore întregi frecându-l sârguincioşi cu şmirghel, până la atingerea planităţii perfecte.

– Ai luat-o într-o direcţie greşită? întreb.

– Te temi c-o să te rătăceşti?

Tonul ei îmi spune că mă tachinează.

– Nu-ţi face griji. Chiar dacă am pierdut drumul, masca mea conţine toate secretele labirintului. Dar n-am greşit.

Aproape că mă aştept să-şi fluture masca înspre zid şi să apară ca prin farmec o uşă. Dar nu se întâmplă. Îşi duce în schimb mâna la gură şi şi-o sfâşie cu dinţii. Musteşte un sânge întunecat şi ea mânjeşte cu o picătură zidul.

Acesta glisează, ridicându-se fără zgomot, şi dispare în plafon. Se aprind lumini albe, nu roşii, orbitoare după semiîntunericul dinainte.

Pena înaintează, trăgându-mă după ea când încă mai clipesc. Cu ochii înlăcrimaţi şi înceţoşaţi caut să desluşesc mica încăpere în care am intrat. Pereţii sunt din metal lustruit şi ne înconjoară curbându-se către exterior, creând impresia că ne aflăm într-un cilindru. Unul fără nicio deschidere. În timp ce mi se adaptează ochii, uşa se închide singură.

În mijloc se află un jilţ cu ornamente de argint şi de aur. Pe el se odihneşte o mască.

O recunosc, fiindcă e o legendă. Sculptată dintr-un singur diamant cu mii şi milioane de faţete, fiecare reprezentând o viitoare mască, e Masca Primei Regine, cea creată de propriile Sale mâini pentru a ne aduce tuturor iluminarea.

8. Diamantele sunt pentru moarte.

Pena îmi atinge faţa şi barajul alunecă. Anxietatea provocată de goliciunea chipului e aruncată în uitare de uimirea pe care mi-o stârneşte Prima Mască.

– Adevărul, răspunsurile tale, totul se găseşte în suprasufletul acestei măşti, zise ea. Nu trebuie decât să ţi-o pui pe faţă.

– Şi dacă n-o fac?

– Atunci ne întoarcem, şi mâine, ca în orice altă dimineaţă, o să-ţi alegi o altă mască, iar pe mine n-o să mă mai vezi niciodată.

– Aş putea să te denunţ jandarmilor.

Buzele ei se întredeschid şi îi întrezăresc dinţii.

– Şi ce-o să le spui? Că te-a răpit un cetăţean şi ţi-a umplut capul cu adevăruri? Cum o să mă găseşti? Şi de unde ştii că jandarmii nu te vor ucide pentru simplul fapt că ai aflat şi atât?

Are dreptate, fireşte.

– Dar trebuie să-mi pun Prima Mască?

– Ce faci depinde numai de tine. Acum şi întotdeauna.

Ezit o clipă înainte de a mă apropia de jilţ şi de a-mi potrivi Prima Mască. E atât de uşoară. Mă aşteptam să fie mai grea. Ridicând-o, văd că orbitele sunt acoperite de lentile aproape transparente, ca ale măştii mele de consort, numai că acestea sunt de diamant, nu de sticlă.

– S-ar putea să-ţi doreşti să te aşezi înainte de a ţi-o pune, zice Pena. Eu n-am făcut-o şi am sfârşit căzând pe spate.

Mă urc pe jilţul de aur şi argint şi îmi aşez masca pe faţă. Are şiraguri segmentate de diamante pe care să mi le înfăşor în jurul capului, fixându-le cu încuietori scânteietoare, tot de diamant. Lentilele îmi distorsionează vederea, dezorientându-mă. Dar numai pentru o clipă.

Triumful încoronării.

Războiul s-a încheiat! Ultima mea rivală şi progeniturile ei sunt moarte, eu domnesc ca unică suverană.

Iar de copiii mei sunt atât de mandră. Suntem în zorii unei noi ere, glorioase şi splendide.

Oamenii mei de ştiinţă au înfrânt ultimul duşman care ne-a mai rămas: timpul. Au descoperit cheia care descuie cătuşele vârstei şi ale rănilor şi au învins ultima boală. Nu mai sunt

înlănţuită de dictatele reproducerii perpetue. Anii imperiului meu vor fi ca un fluviu magnific, clipocind eon după eon, puternic şi fără de sfârşit.

Îmi fac totuşi griji, mă tem că soldaţii mei vor intra în declin. Sunt cei mai naivi dintre copiii mei şi nu înţeleg decât procedurile stricte şi competiţiile fizice. Poate ar trebui să-mi creez un nou corp de armată, unul de elită. Vor putea să rivalizeze unii cu alţii în pseudo-bătălii pentru a dobândi onoarea de a se număra printre jandarmii mei.

Fluviul anilor e întunecos şi adânc şi nu pot să văd încotro ne va purta.

Sunt stânjenită de un grup neaşteptat: consorţii mei. Cei mai nobili dintre copiii mei, aproape egalii mei. Inteligenţi şi curioşi, independenţi şi imaginativi, ar fi trebuit să ştiu că se vor simţi neglijaţi şi în voia sorţii când voi înceta să-i invit să ne împerechem. Sunt creaturi ale marilor pasiuni, aşa cum sunt eu însămi, şi acum se ceartă, împărţindu-se în facţiuni şi urmărind răzbunări.

Am reînceput să-mi deschid trupul pentru ei, dar le voi cere savanţilor să creeze un feromon sintetic, ca să poată copula între ei.

Sunt disperată.

Astăzi un cetăţean l-a ucis pe altul, trecându-l dincolo de ceea ce pot reface oamenii de ştiinţă. Trebuie să accept adevărul; suntem un popor agresiv, care nu e creat pentru pace, şi tot ce-am încercat să construiesc e în ruine.

Numai de-ar exista un mod inofensiv în care să-şi consume consorţii mei pasiunile.

Trebuie să mă sfătuiesc cu oamenii de ştiinţă.

În sfârşit! Am inventat un sfârşit al haosului care-mi distruge cetăţenii.

Oamenii de ştiinţă au pus la punct o metodă de a imprima memorii şi de a provoca emoţii ce pot fi înlocuite, schimbate între ele şi recombinate pentru a obţine un număr aparent infinit. Consorţii mei se pot opune unii altora şi se pot împerechea în promiscuitate, fără să-şi facă rivali şi fără stârnească duşmănii ancestrale.

Le-am cerut oamenilor de ştiinţă să creeze aceste măşti cu

suprasuflet din abundenţă şi într-o varietate fantastică.
Trebuie să meargă.

Totul e bine. Acţiunile copiilor mei sunt din nou în concordanţă cu dorinţele mele şi în fluviul eternităţii nu mai există incertitudini.

A apărut o dilemă minoră, dar am rezolvat-o până şi pe aceasta. Se pare că nu sunt imună la efectul măştilor. Am crezut că voinţa mea regală îmi va apăra identitatea, dar se transformă într-o descendenţă, deosebind realitatea de născocire.

Am cerut să mi se atribuie un suprasuflet. Va exista o înregistrare durabilă a tuturor dificultăţilor pe care le-am înfruntat şi a eforturilor pe care le-am făcut ca să le găsesc o rezolvare. Această mască va fi sigilată sub palatul meu, într-o încăpere sigură, cu pereţi de oţel, şi sângele meu va fi singura cheie care o va deschide.

Îmi scot masca din diamante. Pena mă priveşte cu buzele întredeschise.

Sar din jilţ şi cad în genunchi.

– Sunt sluga ta, Primă Regină.

Ea face ochii mari şi izbucneşte în râs.

– Oh, nu, nu.

E alături de mine şi mă ridică.

– Nu sunt Prima Regină.

– Dar sângele tău a deschis uşa.

– N-ai înţeles? Suntem cu toţii sânge din sângele ei, oricare dintre noi descinde din Prima Regină. O glumă de-a ei, eh?

Păstrez tăcerea.

– Haide, îmi spune. Trebuie să ne-ntoarcem înainte de ora demascării. Dacă suntem văzuţi pe străzi mai târziu, ne vor lua jandarmii.

Mă împleticesc în urma ei, pierdut în gânduri. Nu încerc să ţin socoteala coridoarelor scăldate în lumină roşie şi nu dau atenţie locului unde mă aflu decât după ce ajungem în mijlocul materialelor şi vopselelor din magazie.

– Sst, face Pena gesticulând.

– Ce e?

Mă împinge pe neaşteptate şi cad într-un ungher îngust. Peste mine se rostogolesc valuri de catifea. Ea împrăştie apoi conţinutul unei sticle supradimensionate de ulei de iasomie,

scufundându-mă sub o mireasmă greţos de dulce.

Apoi începe agitaţia. Lumina roşie se stinge şi în întuneric fulgeră fascicule albe. Cad şi strălucesc pe metalul alb – ochi scânteietori, frunţi lucioase – măştile de argint ale jandarmilor.

Aşa cum stau în cotlonul meu, cu mirosul tot atât de ascuns ca trupul, nu mă detectează. Se concentrează asupra unei singure ţinte, Pena, ghemuită printre rafturi.

– Din ordinul reginei, eşti acuzată de trădare şi te condamnăm, spune unul dintre ei.

Parfumul îngreţoşător de iasomie mă împiedică să simt orice alt miros, dar pot să văd groaza de pe faţa ei. Îmi aruncă o privire şi ochii ei imploră şi pun o întrebare, dar se uită în altă parte înainte de a apuca s-o înţeleg.

– Pedeapsa pentru trădare e moartea, cetăţene, zice un jandarm, probabil acelaşi. Vrei să te căieşti? Identifică-i pe ceilalţi conspiratori şi îţi vom permite să te-ntorci pe calea măştii.

Pena îşi înalţă capul.

– Niciodată.

Ei nu repetă întrebarea. Îşi activează lasourile şi îmi aduc aminte de ziua măştii de culoarea şofranului. Mă ruşinez pentru bucuria pe care am simţit-o atunci.

Nu o jupoaie, dar se petrece ceva la fel de oribil, deşi se termină mai repede. Un jandarm îngenunchează asupra ei în timp ce e ţintuită pe spate de benzi albastre. Se încordează şi o loveşte cu pumnul în faţă. Vreau să mă uit în altă parte. Provocându-i unui cetăţean o vătămare *acolo* – dedându-te la violenţe care pot strica o mască – săvârşeşti o profanare obscenă, o pângărire perversă. Însă Pena nu poartă mască şi nu-mi feresc privirea.

Jandarmul o loveşte iarăşi şi iarăşi, până când partea din faţă a capului ei ajunge oase sfărâmate şi un terci umed.

9. Ultima mască.

Jandarmii îndepărtează corpul Penei cu aceeaşi eficienţă cu care au lichidat-o. După plecarea lor se aprind luminile roşii şi îndrăznesc să mă târăsc afară. Când mă descâlcesc dintr-un val de catifea purpurie, mâinile mi se opresc pe o formă inconfundabilă – masca verde cu ornamente caramel a Penei. La un timp atât de scurt după atrocitatea execuţiei, vederea ei mă dezechilibrează. Încep să plâng şi nu mă pot opri. Dar n-are importanţă, fiindcă masca aceea îmi va ascunde lacrimile.

Reuşesc cumva s-ajung în Centrul Coridorului şi între pereţii familiari ai apartamentului meu. La loc sigur.

Dar nu sunt *în siguranţă.* Nu pot uita amintirile Primei Regine, pentru a căror deţinere jandarmii m-ar ucide cu siguranţă, şi, mai mult decât atât, nu-mi pot şterge din minte întrebarea imploratoare din ochii Penei.

Îmi smulg masca ei. Nu e ora demascării, dar nu-mi pasă. M-am săturat de măşti, chiar şi de cele nevinovate, fără suprasuflet. Moartea Penei îmi pune pe umeri povara ruşinii şi a vinovăţiei – e ca şi cum aş fi jupuit din nou, dar de durerea din interior.

Sunt înconjurat de măşti. Fiecare e un actor dintr-un teatru născocit – artist, victimă, crai, antreprenor, iubit sau iubită, soţ sau soţie, prieten. Niciuna nu e o personalitate reală, dar mi-o pot pune pe oricare ca să scap de aceste sentimente.

Dar n-o voi face.

Îmi distrug măştile una câte una. De cele care se sparg scap cel mai uşor. Le arunc pe podea şi cioburile se împrăştie pe dale. Pe cele care ard le arunc în foc. Cu cele de metal trebuie să mă trudesc, izbindu-le una de alta, până când se deformează atât de tare încât devin de nerecunoscut.

Un simţ al proprietăţii mă îndeamnă să las la urmă masca neagră. Deşi din metal, e bizar de maleabilă şi mi se mototoleşte în mâini. Lentilele cad din orbite şi se rostogolesc printre cioburile de ceramică şi de sticlă de pe podea.

Stau în mijlocul sfărâmăturilor care au fost viaţa mea şi-mi pun singura mască pe care am cruţat-o, cea verde, cu ornamente de culoarea caramelului, purtată de Pena.

Iubita mea cu mască azurie-cu-voaluri îmi aruncă o privire aspră şi mă lasă să intru. Crede că sunt servitoarea ei.

– Unde te-ai dus? mă întreabă. Ştii de când te-aştept? Şi unde e peţitorul meu?

Apartamentul ei seamănă foarte mult cu al meu, cu al oricărui alt cetăţean. Există o cameră a măştilor, o bucătărie şi un dormitor. Intru atingând-o în treacăt şi ea mă urmează, continuând să mă ocărască în timp ce ajungem în bucătărie. Găsesc ceea ce-mi trebuie într-unul dintre sertare: un ciocan pentru bătut carnea, greu şi solid. Ea nu se potoleşte nici măcar când mă întorc, cu el ridicat.

– Mă ignori, căţea? ţipă. Cum îţi permiţi?

Abia când îi smulg masca i se face frică, dar e prea târziu.

O izbesc cu ciocanul în frunte. Se împleticeşte şi o încalec când cade, pocnind-o iarăşi şi iarăşi cu unealta de metal peste faţă. Oasele şi carnea se amestecă într-un terci, dar încă nu mă opresc. Trebuie să-mi duc fapta până la capăt.

Pena n-a avut timp să-mi spună secretele organizaţiei ei de cetăţeni cu nume. Dar prin ea am învăţat destule. Am văzut cum ucid jandarmii. N-am nici lasourile, nici puterea lor, dar ştiu cum să ucid astfel încât victimele mele să nu se mai trezească.

Pena m-a mai învăţat şi să ştiu cine sunt.

Sunt haosul din această societate ordonată, eroarea dintr-un plan făurit cu minuţiozitate. Sunt turbulenţa din fluviul etern al reginei.

Eugie Foster numeşte „cămin” o casă oarecum bântuită, infestată de supranatural din Atlanta metropolitană, pe care o împarte cu soţul ei, Matthew. După obţinerea masteratului în psihologie, ea s-a retras din lumea academică pentru a transpune vise pe hârtie. Se ocupă de asemenea cu editarea legislaţiei pentru Adunarea Generală a Georgiei, pe care, la răstimpuri, o suspectează că este altă incursiune în lumea viselor.

Pe lângă Premiul Nebula obţinut pentru cea mai bună nuveletă, Eugie a fost desemnată autoarea anului 2009 de către Editura Bards and Sages. Ficţiunea i-a fost de asemenea răsplătită cu Premiul Phobos 2002, a fost tradusă în şapte limbi şi a fost nominalizată pentru Premiile Hugo, Black Quill, Bram Stoker şi BSFA. A publicat peste o sută de texte în *Realms of Fantasy, Interzone, Cricket, Orson Scott Card's InterGalactic Medicine Show* şi *Fantasy Magazine;* podcasturi *Escape Pod, Pseudopod* şi *PodCastle;* şi antologii *Best New Fantasy* şi *Best New Romantic Fantasy 2.* Culegerea ei de povestiri, *Returning My Sisters Face; And Other Far Eastern Tales of Whimsy and Malice,* este disponibilă de la Norilana Books. O puteţi vizita on-line la EugieFoster.com.

Traducerea: Ana-Veronica Mircea

SFWA Damon Knight Grand Master

SFWA DAMON KNIGHT GRAND MASTER
JOE HALDEMAN

Autor a douăzeci de romane şi cinci culegeri de povestiri, Joe Haldeman este un scriitor a cărui carieră se întinde pe trei decenii şi jumătate. Romanul lui cel mai faimos, *Războiul etern,* a câştigat Premiile Nebula şi Hugo pentru cea mai bună carte science-fiction a anului 1975 şi a inspirat două romane ce i-au urmat: *Pace eternă* (1998) şi *Forever Free* (2000). În total, scrierile i-au adus cinci Premii Nebula, cinci Premii Hugo, trei Premii Rhysling şi o mulţime de alte premii, ca şi numeroase nominalizări. Cartea sa cea mai recentă, *Starbound,* a fost publicată de Editura Ace în anul 2011. Joe Haldeman este profesor asociat de scriere la Massachusetts Institute of Technology.

Dintr-un punct de vedere, rezumarea carierei sale până în prezent este la fel de simplă ca acest paragraf. A scris romane, povestiri şi poezii vreme de peste treizeci şi cinci de ani. Multe dintre lucrările acelea au fost premiate. Este profesor.

Dar pentru a spune ceva mai profund despre opera lui înseamnă a ne ocupa de biografia lui. Este veteran al Războiului din Vietnam şi primele proze i-au fost marcate de experienţele şi amintirile ca inginer de demolări în conflictul acela. Mare parte din textele lui cele mai bune se inspiră din ce a învăţat acolo şi din rănile pe care le-a suferit. Multe povestiri abordează în mod deschis traumele, rănile şi moartea. Totuşi adevărata preocupare a lui Haldeman nu este doar litania durerilor şi tragediilor, ci transcendenţa peste insultele aduse trupului şi spiritului.

Lucrul acesta nu-i nicăieri mai clar decât în scrierile lui despre cibernetică. În mod tradiţional science-fictionul îşi imaginează corpul uman transformat de tehnologie. Majoritatea povestirilor cu subiectul acesta îl tratează ca pe un fel de evoluţie, care duce fie spre utopie, fie spre distopie. Haldeman este aproape unic prin faptul că explorează nu doar aspectele tehnice ale protezelor şi amplificărilor cibernetice, ci şi dimensiunile psihologice ale acestor desfigurări prin mutilare voluntară. În unele dintre textele lui, dimensiunea aceasta duce la alienare şi nebunie. El a arătat totuşi şi felul în care ele pot fi instrumente pentru depăşirea multor alte forme de deficienţe, mai ales a

îndoielii de sine şi solitudinii. Deşi este un autor care scrie frecvent despre cinism şi cruzime, momentele de speranţă şi conexiune îi definesc textele cele mai memorabile.

Joe Haldeman este descris adesea ca un autor de „hard SF”, adică un scriitor care depinde de o idee ştiinţifică plauzibilă care să anime intriga textului. Bineînţeles, ţinând seama de diploma în astronomie şi de pregătirea în inginerie, el are capacitatea de a scrie o proză riguros extrapolată şi a făcut-o de multe ori. Într-un roman recent, *The Accidental Time Machine,* Haldeman a întreţesut, de exemplu, fizica cuantică şi teoria corzilor. Aşa încât eticheta este corectă, deşi aplicarea ei autorilor unui anumit gen de ficţiune îi poate induce în eroare pe cititori, care pot crede că ideile sunt de maximă importanţă pentru asemenea autori, iar personajele sunt doar vectori pentru teorii. Evident există şi scriitori de SF care corespund acestui stereotip, totuşi majoritatea sunt mai interesaţi de felul în care viitorul îi va afecta pe oameni. Cei mai buni scriitori, ca Joe Haldeman, sunt în stare să aducă în proza lor empatie şi pasiune reală, astfel încât conceptul inteligent sau dispozitivul ingenios devin mijloace pentru a ne înţelege pe noi şi pe alţii. Iar trofeul Grand Master este recunoaşterea acordată de SFWA scriitorilor cei mai buni dintre cei mai buni.

Dincolo de numeroasele lui realizări ca autor, Joe Haldeman este un mentor şi simbol pentru alţi membri ai SFWA şi pentru scriitori în general. Este ciclist pasionat, astronom amator, pictor, muzician şi bucătar entuziast. Locuieşte în Florida împreună cu soţia lui, Gay, care îi este parteneră de afaceri şi uneori colaboratoare.

Mark Kreighbaum

CU CONSIDERAŢIE

(Transcrierea discursului ţinut de Connie Willis la banchetul de decernare a Premiilor Nebula, în care l-a prezentat pe Joe Haldeman.)

În seara aceasta îmi revine sarcina cu adevărat încântătoare de a înmâna Premiul Nebula Grand Master of Science Fiction lui Joe Haldeman.

Este evident motivul pentru care Joe a fost ales pentru această cinstire. Consiliul Directorial al SFWA, preşedintele SFWA şi foştii preşedinţi au foarte multe motive pentru a-l onora.

Să nu uităm că el a câştigat o mulţime de premii – Hugo, Nebula, World Fantasy, James Tiptree, Ditmar, Rhysling şi alte zeci, iar romanul lui *Pace eternă* a fost primul care a obţinut Tripla Coroană: Premiile Nebula, Hugo şi Campbell.

Lucrările lui au acoperit toată gama science-fictionului, de la războaie galactice, la călătorii temporale şi telepatie, de la colonii spaţiale la nemurire şi Ernest Hemingway.

Cărţile şi povestirile lui – *Mindbridge (Conexiunea psi,* Ed. Teora, 1995), *None So Blind, All My Sins Remembered, Tricentennial, The Accidental Time Machine, Graves,* romanele din seria WORLDS, *The Hemingway Hoax, Marsbound* – au fost aclamate de critică şi au ajuns bestselleruri.

Şi n-a scris numai romane, ci a făcut multe altele: scenarii şi cărţi în universul Star Trek, poezii, piese de teatru şi scenarii pentru comicsuri. Este diplomat în scriere creativă, a fost profesor asociat la MIT, a luptat în Vietnam, a fost preşedintele SFWA şi a primit medalia Purple Heart (în Vietnam).

Joe pictează, găteşte, scrie poezii, este astronom amator şi cântă la chitară. Şi joacă pocher.

SFWA ar fi putut hotărî să-l onoreze pentru oricare dintre motivele acestea… sau pentru toate. Sau poate că l-au considerat pur şi simplu drăguţ. Ştiu că aşa sunt aleşi câştigătorii în *American Idol.* Şi laureaţii Premiului Nobel la fizică.

Ştiu însă de ce am votat *eu* pentru el… pe lângă faptul că este drăguţ, ceea ce, desigur, reprezintă un atu.

Iată şi motivele pentru care aş fi votat ca Joe să fie desemnat Grand Master:

NUMĂRUL 1: Incredibila înţelepciune de care a dat dovadă

însurându-se cu Gay, care i-a fost nu numai soţie şi ajutor, ci şi manager, dactilografă, agent de publicitate şi de călătorii. Iar pentru toţi cei din science-fiction, a fost organizatoare de dineuri, ghid de tururi, translator, bonă, împăciuitoare în cazul unor altercaţii, confidentă, prietenă şi persoana cea mai fermecătoare din science-fiction. Bravo, Joe!

NUMĂRUL 2: Mersul pe bicicletă. Joe a fost în mod clar înaintea noastră, a tuturor, în chestia asta cu schimbarea climei globale şi combustibilii fosili care ne omoară planeta. Ani de zile, el a mers cu bicicleta şi a scris de mână la lumina unui opaiţ. Şi cu toate că războiul ecologic merge binişor actualmente, prezenţa lui Joe de partea noastră mă face să mă gândesc că este totuşi posibil ca planeta să supravieţuiască.

NUMĂRUL 3: Joe predă altora. Să fii Grand Master nu înseamnă doar să scrii. Înseamnă şi să restitui, iar de-a lungul anilor Joe a restituit enorm de multe. El şi-a împărtăşit gândurile şi iscusinţa pentru sute de studenţi, printre care Eileen Gunn, Leslie What, Kim Stanley Robinson, Greg Frost, Cynthia Felice şi James Patrick Kelly. A predat la Clarion şi Clarion West, iar în ultimii douăzeci şi şapte de ani a predat scriere creativă la MIT.

Studenţii îl iubesc. James Patrick Kelly şi-l reaminteşte ca pe unul dintre cei mai buni profesori pe care i-a avut vreodată, nu numai pentru ideile lui despre scriere, ci şi pentru sfaturile practice şi atitudinea faţă de procesul scrierii, de la contracte, până la convenţii.

NUMĂRUL 4: Profesionalismul desăvârşit. Cărţile lui Joe sunt meticulos gândite, lucrate şi documentate. Sheila Williams povesteşte adesea cum o dată a trebuit să telefoneze în aceeaşi zi lui Joe şi unui scriitor nou, pentru a le solicita modificări în textele pe care le trimiseseră pentru publicare în *Asimov's.* Scriitorul nou făcuse o greşeală istorică flagrantă legată de data aselenizării.

Joe era *posibil* să fi făcut o greşeală minoră legată de tehnologie în povestirea sa.

Joe a spus că va verifica şi va reveni cu un telefon. Scriitorul nou a tunat şi fulgerat, a refuzat să modifice eroarea, fiindcă implica prea multă muncă, şi, în plus, oricum nimeni nu mai ţinea minte când fusese aselenizarea, după care a închis telefonul. Joe a sunat peste câteva ore şi a spus:

– Îmi cer scuze c-a durat aşa mult. N-am putut găsi detaliul în biblioteca MIT, aşa c-a trebuit să mă duc cu bicicleta în Boston, la

biblioteca de-acolo.

De aceea, după cum spune Sheila, el este Joe Haldeman şi tot de aceea scriitorul nou n-a mai publicat niciodată altă povestire în *Asimov's.*

NUMĂRUL 5: *Războiul etern* (Vă-ntrebaţi când o s-ajung la asta, nu?)

Unul dintre lucrurile cele mai grele pentru un autor este să scrie o carte excelentă la începutul carierei sale, cu atât mai mult una care să devină o clasică a genului. Majoritatea scriitorilor nu-şi mai revin niciodată după aşa ceva. Ei fie că cedează sub presiune şi se duc să trăiască în păduri, ca J.D. Salinger, fie îşi petrec restul vieţii exploatându-şi faima, ca Orson Welles. Fie că aerele le umplu complet capul şi-i transformă în nişte cretini absoluţi, ca… oho-ho, aş putea spune mii de nume.

Joe n-a făcut nimic din toate acelea. El a continuat să scrie, experimentând cu stiluri noi şi subiecte noi şi producând cărţi minunate, cât pentru o viaţă întreagă.

Asta nu schimbă însă faptul că *Războiul etern* este o clasică a genului, o carte provocatoare de idei care foloseşte science-fictionul pentru a explora realităţile dure ale războaielor şi dezumanizarea şi alienarea pe care le produc ele în soldaţi. Este de asemenea o acuză dură a celor care conduc războaiele şi teribil de profetică în descrierea direcţiilor pe care le va lua tehnica războaielor.

Poate că iniţial a fost un roman despre Vietnam, dar cu soldaţii săi subechipaţi şi corporaţiile militare cinice vorbeşte de asemenea în mod clar despre Irak şi Blackwater. Şi despre războaie pe care noi încă nici măcar nu le-am declarat.

Acela este motivul pentru care a început să figureze pe listele Top 10 de romane SF încă din clipa când a fost publicat şi a continuat să rămână acolo. Este proză adevărată. Şi doar cartea aceea în sine l-ar califica pe Joe ca Grand Master.

NUMĂRUL 6: În sfârşit, Joe merită Premiul Grand Master pentru omul care este, şi de asemenea pentru omul care a fost. Joe este un puşti care a dorit să fie astronaut, a mers cu bicicleta la biblioteca publică, şi-a economisit banii de transport pentru a-şi cumpăra o lunetă, a studiat de unul singur astronomia şi chimia, şi a citit enciclopedia ca distracţie.

Kip Russell în carne şi oase – un adevărat erou din romanele lui Heinlein.

Tot ce-i lipseşte este rigla de calcul.

Iar acum, Joe, îţi voi înmâna ceva. Nu, nu este Premiul Grand Master Nebula. Nu încă. Îţi voi înmâna un cadou din partea mea, personal.

Nu este o riglă K & E log log decitrig 4081-5, cum avea Kip în *Have Space Suit – Will Travel,* ci modelul de pe locul imediat următor. Este o Pickett N600-ES, acelaşi model de riglă de calcul pe care astronauţii NASA l-au luat pe Lună.

În copilărie ai fost un erou adolescent al lui Heinlein. Acum eşti eroul acela al lui Heinlein maturizat. Şi eroul meu. Eroul nostru. Şi un Grand Master Nebula al SF-ului.

Felicitări!

– Connie Willis

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu

O REŢEA !ÎNCÂLCITĂ

Joe Haldeman

DIN PARTEA AUTORULUI: Aleg povestirea aceasta, deoarece cred că-i amuzantă şi mai cred că în antologiile SF nu există destul umor.

Nu întotdeauna ţinem minte cum s-a ivit o povestire, dar în cazul acesta o pot preciza: 26 august 1981. Jet Propulsion Laboratory din Pasadena invitase un grup de scriitori de science-fiction să asiste la survolarea planetei Saturn de către Voyager 2.

A fost incredibil de incitant, totuşi au existat perioade lungi în care nu se întâmpla absolut nimic. Jerry Pournelle avea un frigider plin cu bere rece în portbagajul jeepului şi am fost încântat să bem una sub soarele Californiei.

Am ajuns să discutăm despre filmul Star Wars *şi mi-am exprimat admiraţia pentru scena tavernei, cu toţi extratereştrii aceia stranii care beau chestii imposibile, molfăiau carne crudă şi aşa mai departe. Jerry a spus: ce dracu', asta nu-i nimic nou. Toţi autorii de science-fiction au scris de o duzină de ori scena cu extratereştrii în bar.*

Chestia era că eu n-o scrisesem. Aşa că m-am dus acasă şi am făcut-o.

Barurile din spaţioportul dumneavoastră se împart în două grupuri distincte: cele pentru pierde-vară şi cele pentru echipaj. În călătoria asta eu eram un pierde-vară, dar n-aveam chef să plătesc preţurile pe care şi le pot permite cei care ies în spaţiu ca să se distreze. Sub titlul „Mâncare şi băutură”, în Catalogul serviciilor erau listate patru localuri: Clubul Hartford (inevitabil), barul Papucul Argintiu, Antoine's şi restaurantul Subţirica Joan.

M-am dus mai întâi la un ghişeu de schimb pentru valută, presupunând că Subţirica Joan nu se pricepea la aritmetică mai bine decât alţi patroni de baruri, şi am transformat în bani gheaţă a suta parte dintr-o acţiune Hartford. Pe urmă am luat liftul către nivelul de la bază. Faptul că uşa barului se afla chiar în dreptul ieşirii din lift ar fi reprezentat un avantaj deplin chiar dacă localul s-ar fi numit Clopotul, Biblia şi Lumânarea, sugerând o excomunicare. De obicei, unui pierde-vară nu-i place să ajungă cu zece etaje mai jos, indiferent cât de lentă ar fi coborârea.

Mirosea aşa cum trebuia, a stir-fry şi a bere răsuflată, iar lumina sărăcăcioasă sugera mai degrabă dorinţa de a face economie decât pe aceea de a crea atmosferă. Subţirica Joan s-a

dovedit a fi un travestit în greutate de circa o sută de mii de grame. Ei, dar nu venisem pentru decor.

Clientela părea alcătuită, în număr egal, din oameni şi din alte creaturi, în marea lor majoritate extratereştri !tang, de vreme ce mă aflam pe Marocho III. Nu mă deranja compania lor, dar, dacă trebuia să-mi petrec toată săptămâna următoare schimonosindu-mi fălcile în !tangă, preferam să beau împreună cu cineva care vorbea omeneşte.

– Ştii englezeşte?

Întrebarea mea i se adresa Subţirelei Joan.

– Puţin, a mormăit el/ea. Vrei ceva a bea?

Până atunci nu mai auzisem niciodată un accent rusesc din Brooklyn. Am cerut în limba rusă un sake dublu, rece, şi l-am luat într-un separeu gol.

Unul dintre avantajele pe care le ai în calitate de translator Hartford e faptul că poţi comanda de băut într-o sută de limbi şi dialecte diferite. Economiseşti bani, fiindcă toţi îşi închipuie că, dacă le poţi vorbi jargonul, poţi face şi socoteala când îţi dau restul.

Făceam totuşi călătoria acea în cadrul unui angajament temporar, lucrând pentru o corporaţie specializată în afaceri imobiliare, dornică să-i scoată pe !tangi de pe o proprietate neprofitabilă de câteva mii de kilometri pătraţi, situată pe litoral. Bineînţeles că n-avea să rămână în continuare lipsită de profituri.

Planeta Morocho III e o adevărată grădină, dar majoritatea oamenilor n-o văd niciodată. Nexul de tahioni e pe Marocho I, la care noi, comercianţii, ne referim numind-o „Subsuoară”, şi scurta călătorie către III cu un mijloc de transport local (Subsuoara e o haltă pe drumul Pământ-Sammler) nu e făcută de prea multă lume. Starlodge Limited intenţiona să schimbe această situaţie.

N-am putut să nu trag cu urechea la nişte !tangi din spatele meu. (Nu sunt curios din fire; nu e decât un efect secundar al procesului de învăţare prin inducţie hipnotică.) Unul pleca în ziua aceea către Pământ, iar celălalt era tot numai sfaturi utile. „El” – de fapt au şapte pronume pentru singular, atribuite în funcţie de vârsta individului şi de stadiul estrului – îi zicea „ei” să nu facă niciodată vreo referire la mirosul corporal al oamenilor, indiferent cât de respingător ar fi fost. Ar fi trebuit să-i spună şi să nu respire în nasul cuiva. Unul dintre produsele secundare ale metabolismului lor e nitritul de butil, care miroase a ciorapi

purtaţi îndelung şi-i face pe toţi oamenii să leşine şi să se uite cruciş.

Până atunci mai lucrasem de câteva ori cu !tangi; sunt dintre indivizii pe care-i prefer. Serioşi, cinstiţi, cu o logică mai apropiată de cea omenească decât mulţi alţii. Dar *arată* bizar. Imaginaţi-vă un stog de fân umblător, din care iese o trompă de elefant. Sub claia de păr galben au două braţe, dar e nepoliticos să şi le arate în public dacă nu fac o muncă fizică. Însă fac în permanenţă sex în public, dar e nevoie de un zoolog cu o lupă ca să-ţi spună când anume.

El voia ca ea să aducă la întoarcere nişte whisky bourbon din Kentucky şi ciocolată elveţiană. Metabolismul lor e diferit de al nostru în privinţa proteinelor şi a grăsimilor, dar le plac carbohidraţii noştri şi alcoolul. Acesta din urmă are asupra lor efectul unui psihedelic, iar zahărul îi îmbată.

Un om s-a apropiat şi s-a oprit, clipind, în lumina palidă. L-am recunoscut şi m-am retras în fundul separeului. Prea târziu. A venit spre mine cu paşi mari şi mi-a întins mâna.

– Dick Navarro!

– Salut, Pete! am zis şi i-am strâns mâna o singură dată. Ce te aduce aici? Afacerile Hartford?

Şi el era translator.

– Oh, nu, mi-a răspuns în arabă.

– Termină, am ripostat în sârbo-croată. Limba ta maternă nu e engleza? am adăugat în greacă.

– Ba da, sigur. Dar a ta?

– Engleza sau spaniola. Stai jos.

Am plescăit de două ori din buze spre Subţirica Joan şi ea a venit cu un meniu.

– Vreţi a mânca?

– Niet, a răspuns el. Votcă.

Am spus că mai voiam şi eu una.

– Şi ce te aduce aici? s-a interesat Pete.

– Afaceri.

– Hartford?

– Nu.

– Secrete.

– Exact.

De fapt nu mi se spusese că ar fi fost vorba de un secret. Dar îl cunoşteam pe Peter Lafitte. Nu se afla acolo doar în trecere.

Pentru un minut, am stat tăcuţi, ascultându-i pe cei doi !tangi.

N-am putut să nu zâmbim când el i-a explicat ei ce baie publică să folosească şi când. Era ceva important pentru oameni, i-a zis. Subţirica Joan a venit cu băuturile şi Pete le-a plătit pe amândouă – semn rău.

– Până la urmă, cum s-a terminat afacerea Spica? m-a întrebat.

– Prost.

Lucrasem împreună cu Lafitte în timpul unei audieri de împărţire a drepturilor pe Spica IV, când Confederación fusese efectiv în contradicţie cu Hatford într-o chestiune legată de drepturile extratereştrilor.

– Nu i-am putut face pe oameni să înţeleagă că minereurile aveau suflete, nici pe băştinaşi să creadă că rafinându-le nu le era afectat statutul spiritual. S-a ajuns la o demonstraţie de forţă şi băştinaşii au bătut în retragere. Totuşi nu mi-ar plăcea să mă aflu acolo în următorii douăzeci de ani.

– Da, m-am bucurat când am fost rechemat. Gata cu Arcturus.

– Asta am încercat să le spun.

Arcturus nu mai reprezenta o staţie obişnuită de pe traseu de când o navă asolizată acolo găsise toţi oamenii dezmembraţi în mod artistic.

– Eşti aici ca turist? îl întreb.

– A fost întotdeauna una dintre planetele mele preferate.

– Nu găseşti nimic de făcut.

– Nu găsiţi voi, orăşenii. Însă pescuitul e extraordinar.

Ahaa.

– Pescuit oceanic?

– Cel mai grozav din Confederación.

– S-ar putea să fac o încercare. Unde găsesc o barcă?

A zâmbit şi m-a privit drept în faţă.

– Într-un sătuc de pe coastă, Pa’an!al.

Chiar în mijlocul teritoriului tribal pentru care trebuia să negociez. Am repetat îndatoritor informaţia în inelul meu.

Am schimbat subiectul şi o vreme n-am mai vorbit despre nimic. Pe urmă m-am scuzat, spunând că nu mă sincronizasem cu timpul planetei şi că trebuia să mă duc la culcare. Destul de adevărat, fiindcă naveta respecta ora de pe Subsuoară, iar între aceasta şi III exista un decalaj de opt ceasuri. Însă m-am repezit drept în biroul curierului de la Hartford.

De serviciu era Estelle Dorring, pe care o cunoşteam întrucâtva. Am pus scurt capăt schimbului de amabilităţi.

– În cât timp ajunge un mesaj pe Pământ?

A studiat ceasurile de pe perete.

– Dacă vrei să-l duc personal n-ai noroc. Plec spre Subsuoară abia mâine. Fac două zile cu naveta şi ajung la o jumătate de zi după plecarea cursei către Pământ. Dacă-ţi convine să-l trimiţi prin radio, îl poţi transmite către Subsuoară şi curierul de acolo îl duce cu o cursă Twosday. Pleacă peste şaptezeci şi două de minute. Ceea ce înseamnă că trebuie transmis peste nouăsprezece. Ştii ce vrei să spui?

– Da. Fă pregătirile.

M-am aşezat la consola clienţilor.

STARLODGE LIMITED

642 EASTRIVER

NEW YORK, NEW YORK 10099-27654

PENTRU: PATRICE DUVAL

E POSIBIL SĂ AVEŢI RIVALI AICI. NU S-A ÎNTREPRINS NIMIC, DAR UN TIP PE CARE-L NUMIM PETER IEPURE E LA FAŢA LOCULUI. FACEŢI VERIFICĂRI LA GHILDA TRANSLATORILOR ŞI AFLAŢI PENTRU CINE LUCREAZĂ PETER LAFITTE. SCHIMBAŢI CONDIŢIILE TRANZACŢIEI? VĂ ROG RĂSPUNDEŢI CU URMĂTOAREA CURSĂ SPRE SAMMLER. – RICARDO NAVARRO/rm 2048/MOROCHO HILTON

Nu ştiam sigur cât de folositoare putea fi informaţia, în afara cazului când aflau şi cât oferea el şi mă autorizau să dau mai mult. În orice caz, nu aveam cum să primesc răspunsul mai devreme de trei zile. M-am dus la culcare.

Morocho III – adevăratul său nume e !ka’al – descrie o orbită lentă în jurul lui Morocho A, cel mai strălucitor dintre cei doi sori care alcătuiesc sistemul Morocho (Morocho A este ea însăşi o stea dublă, dar pitica albă care o însoţeşte se află atât de aproape, încât strălucirea ei o ascunde). În acel moment al zilei, Morocho B se vedea în partea de jos a bolţii, un diamant de un albastru intens, prea strălucitor ca să poată fi privit, iar A se afla exact deasupra capetelor, un glob umflat, auriu. Aparatul de zbor arunca pe nisipul plajei două umbre, una de un albastru întunecat şi alta de un galben palid, care s-au apropiat în grabă, pentru a se întâlni în momentul asolizării.

Pa'an!al e un sat de pescari vechi de mii de ani, plasat într-un port natural, format în locul unde un fluviu lat se varsă în mare după ce străbate jungla. Acolo pe plajă erau doar câteva colibe suspendate pe stâlpi, cu acoperişuri de stuf, locuite de pescarii care se avântau pe valuri sau străbăteau lagunele puţin adânci. Pa'an!alul propriu-zis se afla în spatele unui zid imens de piatră, care-l apăra, într-o parte, de uraganele ocazionale, iar în cealaltă de fauna interesantă a junglei.

Mi-am plătit pilotul şi i-am spus să revină la al doilea apus de soare. Am respirat adânc şi am urcat treptele. Alături de scară se afla un ascensor Otis cu o platformă în loc de cabină, dar locuitorii nu-l foloseau, era doar pentru peşte.

!Tangii sunt obsedaţi de geometrie. Zidul era un dreptunghi cu latura mare exact de două ori cât cea mică, iar treptele urcau dintr-un colţ către cel opus sub un încântător unghi euclidian de treizeci de grade. O balustradă ar fi stricat armonia. Treptele măsurau exact atât în lungime cât era necesar pentru trecerea a doi !tangi, iar înălţimea fiecăreia dintre ele era de jumătate de metru. Am ajuns în vârf deopotrivă obosit şi uşor înspăimântat.

Un om obişnuit cu călătoriile în spaţiu n-ar trebui să se teamă de înălţimi, şi eu chiar nu mă tem, atâta vreme cât mă aflu într-un vehicul. Dar când am reuşit să mă văd pe coama zidului şi m-am uitat în jos, la treptele ce coborau până la nivelul solului într-un şir tot atât de periculos pe cât de lung, am fost cât pe ce să leşin. De ce nu făcuseră pur şi simplu o uşă în zid?

Am rămas acolo un minut şi am privit mica aşezare. Uniformitatea geometrică *era* plăcută. Fiecare clădire înfăţişa fie un cub, fie o stivă de cuburi, iar pietrele care le alcătuiau fuseseră alese cu grijă, astfel încât fiecare construcţie avea o culoare unitară. Era vorba de o diversitate care mergea de la marmura albă până la cea de un gri perlat şi la obsidian, incluzând nuanţe galbene ca nisipul şi roz-portocalii. Străzile alcătuiau un model uniform, din cărămidă roşie. Am coborât ţinându-mă de zid.

La baza treptelor, un !tang aşezat pe o bancă scundă privea traficul inexistent.

– *Salut,* am păcănit şi am sforăit către el. *E cu siguranţă o zi plăcută.*

– *Nu pretutindeni,* mi-a întors-o, mormăind şi şuierând.

Un răspuns neobişnuit de direct.

– *Mă aştepţi pe mine?*

– *Cine poate spune? Aştept.*

Trompa lui a trasat în aer un cerc filosofic.

– *Cine ştie ce aş fi aşteptat dacă n-ar fi trebuit să vii?*

– *Ei bine, e adevărat.*

A descris un cerc în direcţia opusă, ceea ce m-am gândit că trebuia să însemne „ce altceva?” Şi am stat acolo, în picioare, un minut întreg, timp în care el s-a uitat la mine, sau la pământ, sau la cer. Nu puteai să ştii niciodată.

– *Sper că nu-ţi pun o întrebare nepoliticoasă,* a zis. *O să mă ierţi dacă e nepoliticoasă?*

– *E sigur că voi încerca.*

– *Te numeşti !icao *va!o?*

Suna admirabil de asemănător.

– *Da, cu siguranţă.*

– *Ai putea să mă urmezi,* a spus şi s-a ridicat. *Sau să te bucuri de ziua asta plăcută.*

L-am urmat îndeaproape pe strada îngustă. Dacă am fi intrat într-un grup, l-aş fi pierdut fără nicio îndoială. Nu eram capabil să fac deosebirea dintre o femelă în a patra perioadă a estrului şi un asexuat, fiindcă nu aveam un sonar (fiecare dintre ei îi deosebeşte pe ceilalţi unii de alţii simţindu-le cavităţile corpului – foarte romantic).

Am traversat centrul aşezării, unde se aflau fântâna şi piaţa. Câteva zeci de !tangi erau absorbiţi de negocieri, achiziţionând mâncare, unelte meşteşugăreşti şi obiecte abstracte. Erau cea mai mercantilă specie de pe planetă, deşi evitaseră ideea banilor, preferând în schimb echivalarea valorii cu munca depusă: pentru aceşti doi peşti urâţi îţi dau un sonet original despre fiica ta şi trei limerickuri pentru următoarea întrunire a grupului tău de afinităţi. Patru limerickuri foarte reuşite.

Am intrat într-o clădire albă, foarte mare, care ar fi putut fi primăria oraşului. Evident păzită, cel puţin simbolic, de vreme ce doi !tangi stăteau lângă uşă, cu armele la vedere.

Înăuntru se afla o singură încăpere imensă, asemănătoare cu o moschee terestră, cu plafonul susţinut de coloane pătrate, care respectau un model riguros. De ele erau fixate seturi de rafturi, alcătuind pătrate dispuse în ordine şi înălţându-se până la înălţimea de doi metri; pe rafturi stăteau stivuite cu grijă cărţi în formă de acordeoane. Deşi în tavan se inseraseră pătrate de sticlă, oferind o lumină adecvată, se simţea un miros puternic de ulei de peşte ars, ceea ce însemna că sala era folosită la vreme

de noapte. (Le făcusem cunoscută electricitatea, dar nu o utilizau decât pentru maşini grele şi pentru jucării.)

!Tangul m-a condus în colţul cel mai îndepărtat al încăperii, unde o claie masivă era aplecată asupra unei cărţi, scriind ceva. Erau nevoiţi să citească sau să scrie ţinând capetele la numai câţiva centimetri de carte, fiindcă ochii lor delicaţi nu le erau utili decât pe distanţe mici.

– *S-a întâmplat aşa cum ai prezis, Unchiule*. Nu era o profeţie prea uimitoare, de vreme ce trimisesem ieri un mesager.

Unchiul şi-a fluturat nasul în direcţia mea.

– *Eşti cel care-a venit acum patru zile?*

– *Nu, n-am mai fost niciodată aici. Mă numesc Ricardo Navarro, din tribul Starlodge.*

– *Sunt jenat, mă simt umilit. E într-adevăr dificil să deosebeşti un om de altul. În bieţii mei ochi, arăţi exact ca Peter Lafitte.*

(Peter Iepure e chel şi urât, cu nişte urechi groaznice. Eu am păr lung, buclat, cu doar câteva fire cărunte, şi femeile spun că sunt atrăgător.)

– *Te rog să nu te simţi jenat. Acest lucru e adesea adevărat când se întâlnesc persoane din specii diferite. Fratele meu a spus ce trib reprezintă?*

– *Eu mor. Îmi cade tot părul, îmi putrezeşte carnea şi oasele mele sunt sfărâmate de tala'anul flămând. Mă scapă în urma lui prin toată pădurea şi acolo unde îi cad excrementele în care s-a transformat măduva mea n-o să mai crească nimic, niciodată. Pe măsură ce trec anii, pădurea moare, otrăvită de rămăşiţele mele. Pământul luat de apa ploilor ajunge în mare şi otrăveşte peştii, care mor cu toţii. O, ce jenant.*

– *N-a spus?*

– *Ba da, dar mi-a cerut să nu-ţi spun.*

Asta era.

– *S-a arătat cumva interesat de mica bucată de pământ despre care v-a vorbit mesagerul meu cu mult timp în urmă?*

– *Nu, n-a fost interesat de pământ.*

– *Poţi să-mi spui ce l-a interesat?*

– *Era interesat* să cumpere *pământ.*

Verbele astea!

– *Pot să pun o întrebare potenţial jenantă?*

Şi-a arătat braţele.

– *Tratăm afaceri.*

– *Ce preţ a oferit?*

– Eu mor. Trag aerul în mine şi iar îl trag şi nu-l mai pot da afară. Explodez peste toţi prietenii mei. Ei îmi uită numele şi pretind că sunt balegă. Spală piaţa şi fântâna e otrăvită. Mor cu toţii. O, ce jenant.

– *Ţi-a cerut să nu-mi spui?*

– *Întocmai.*

– *Ai fost de acord să-i vinzi pământul?*

– *La întrebarea asta e greu de răspuns.*

– *Îngăduie-mi s-o reformulez: e posibil să-i vinzi tribului meu pământul?*

– *E posibil, dacă oferta ta e mai bună. Dar numai posibil, în orice caz.*

– Aşa ceva e jenant. Eu, ăă, mor şi, ăă, ultima răsuflare care-mi iese din plămâni e un acid cumplit. Topeşte zidul dinspre mare al aşezării şi vine uraganul şi mătură totul. Toată lumea moare. O, ce jenant.

– *Eşti mult mai bun decât a fost el.*

– *Mulţumesc. Dar pot să-ţi cer să măreşti această posibilitate?*

– *Sigur că da. Pământul nu e un peşte sau un lift. Pământul e ceva care nu te lasă să te duci în jos. Îi dă mării un ţărm şi opreşte aerul. Înţelegi?*

– *Până aici da. Continuă, te rog.*

– *Pământul înseamnă timp, dar nu în sens mercantil. Pot să spun: „În schimbul timpului de care am nevoie ca să decid care dintre voi e partea vinovată, trebuie să-mi daţi asta şi asta”. Dar cum să spun: „În schimbul pământului pe care stau trebuie să-mi daţi asta şi asta? Înţelegi, nimeni nu-i în stare să păşească în afara timpului, dar eu pot păşi în afara pământului, şi atunci ce este el? Măcar există? În sens mercantil? Acestea sunt întrebări şi corolare care preocupă o parte dintre cele mai iscusite minţi ale noastre încă de când a sosit mesagerul tău, cu multă vreme în urmă.*

– *Îmi permiţi să fac o sugestie?*

– *Te rog. Orice ne-ar ajuta.*

– *De ce nu vindeţi pur şi simplu pământul tribului care oferă cel mai mult?*

– *Nu, nu înţelegi.* Iartă-mă, dar voi, terranii, aveţi o capacitate mentală redusă şi vă lipseşte subtilitatea, în ciuda minunatelor voastre ascensoare Otis şi a navelor stelare (nu mă jenez s-o spun, pentru că o fac ca să te-ajut să te înţelegi pe tine însuţi, iar dacă ai fi fost !tang ar fi trebuit să plăteşti pentru asta). *Vezi tu,*

există trei clase mercantile. Lucruri şi servicii care ar putea să nu valoreze nimic, cele de valoare măsurabilă şi cele de valoare infinită. Pământul n-a mai fost clasificat niciodată, i-ar putea aparţine oricăreia dintre cele trei categorii.

– *Dar, Unchiule, eu şi Lafitte ne-am oferit să cumpărăm pământul. Asta elimină cu siguranţă prima categorie.*

– *O, tu, sărman terran. Aş detesta să te văd cumpărând un peşte. Trebuie să te gândeşti la toate implicaţiile.*

– Eu mor. Am, ăă, o fierbinţeală îngrozitoare în cap, care se încinge din ce în ce mai tare, până când e ca un foc, ca o forjă, ca o stea. Dau foc planetei şi moare toată lumea. O, ce jenant. Ce *implicaţii?*

– *Iat-o pe cea mai simplă. Dacă pământul are o valoare finită, când în cel mai bun caz nu face altceva decât să-mpiedice lucrurile să ajungă tot mai jos, cât de mult valorează aerul? E necesar pentru viaţă, face să ardă focul. Dacă plăteşti pentru pământ, crezi c-ar trebui să te lăsăm să iei aerul gratis?*

– *Un punct de vedere interesant,* am zis, încercând să gândesc repede şi în stilul !tang. *Dar ai răspuns tu însuţi. De vreme ce aerul e necesar pentru viaţă, are o valoare infinită şi toate bogăţiile din univers nu pot plăti nici măcar o singură răsuflare.*

– *O, bietul de tine, oare cum ai reuşit să treci prin viaţă fără să-ţi pierzi picioarele? Aerul ar avea o valoare infinită numai dacă viaţa ar avea o valoare infinită, şi chiar puţinul pe care-l ştiu despre bogata şi glorioasa voastră istorie dovedeşte irevocabil că pentru voi viaţa valorează foarte puţin. Sau, oricum, viaţa altora. E întristător, dar propria noastră istorie conţine o perioadă similară, flămândă de oase.*

– *Nici noi nu mai suntem aşa, Unchiule.*

– Eu mor. Creierul meu se transformă în viermi…

Am discutat cu Unchiul vreme de vreo oră, dar nu m-am ales cu nimic, în afară de durerea din cerul inflamat al gurii. Când m-am întors la hotel, am găsit un mesaj de la Peter Lafitte, care mă întreba dacă mi-ar face plăcere să cinăm împreună la Antoines. Nu, nu mi-ar face, dar în acele circumstanţe părea prudent să accept. Am fost nevoit să-nchiriez o tunică protocolară de la robocamerist.

La Antoines găseşti întreaga *joie de vivre* a unui halibut congelat, ceea ce pune localul pe picior de egalitate cu orice alt

restaurant franţuzesc din afara Pământului. Am început cu o vinegretă în care se afla o anghinare pesemne lăsată să putrezească în rezervorul hidroponic. A urmat un muşchi file de „vacă” din vreun animal autohton care probabil nici măcar nu făcea parte din categoria celor cu sânge cald. Totul ne-a fost servit de un chelner canadian cu fals accent parizian.

Dar am avut şi o sticlă de pseudo Pouilly-Fuisse, urmată de una cu un substitut de Burgundy şi de o alta cu Chateau-d’Yquem sintetic. Când au golit masa şi au aşezat între noi o sticlă de brandy, a început adevăratul duel. Care s-a dovedit a fi foarte scurt.

– Prin urmare, cât o să dureze vacanţa ta? Nu prea mult la preţurile astea, am continuat, schiţând un gest admirabil de expeditiv.

– Ei, există întotdeauna şi restaurantul Subţirelei Joan, a zis, apoi şi-a turnat puţin brandy şi mi-a pus mie o grămadă. Ţie cum îţi merge?

– S-a ivit o piedică. Trebuie s-aştept veşti de pe Pământ.

– Nu e uşor să lucrezi cu ei, nu-i aşa?

– Cu terranii? Sunt şi eu unul.

– Vorbesc despre !tangi.

S-a holbat la paharul lui, în care a învârtit alcoolul, şi a continuat:

– Şi despre terrani, în definitiv. Pot să-ţi fac o propunere ipotetică?

– Genul meu preferat, am spus.

Alcoolul îmi pişcă gâtlejul.

– Să presupunem că eşti un tip paşnic.

– Sunt.

Cu mintea uşor înceţoşată, dar paşnic.

– Şi te afli pe o planetă ca să faci un soi de înţelegere cu băştinaşii.

Am încuviinţat din cap cu seriozitate.

– E vorba de miliarde de dolari. De mii de miliarde.

– Asta chiar că ar fi ceva, am zis.

– Mda. Acum să presupunem că pe planeta asta mai e un terran care, ăă, încearcă să facă acelaşi soi de înţelegere.

– Probabil că se-ntâmplă tot timpul.

– Pentru mii de miliarde, Dick? Mii de miliarde?

– Ipo’tice.

Prost brandy, dar tare.

– Iar oamenii care te-au angajat sunt ab-so-lut nemiloşi.

– *Malryso'ta,* am rostit eu un cuvânt !tang echivalent cu „flămânzi de oase” sau, oricum, cu un înţeles apropiat.

– Exact.

Imaginea lui începea să se înceţoşeze. Băusem mai mult vin decât crezusem.

– Nimic nu-i poate opri. Cum l-ai avertiza pe celălalt terran?

Aveam degetele reci ca gheaţa şi senzaţia îmi urca spre coate. Bărbia mi-a alunecat din mână şi capul îmi era atât de greu, încât abia de-l ţineam ridicat. M-am holbat la cele două imagini neclare de dincolo de masă.

– Peter, tu nu bei…, am îngăimat, cuvintele desprinzându-mi-se de pe buze mai întâi cu încetinitorul, apoi deloc.

– E un brandy extraordinar, nu?

Mi s-a întunecat vederea, deşi îmi simţeam ochii încă deschişi. Mi-am auzit bărbia lovind masa.

– Chelner?

L-am auzit pe tip apropiindu-se şi scoţând sunete compătimitoare.

– Prietenul meu a băut puţin cam prea mult. Mă ajuţi să-l ducem la robocamerist?

Nici măcar nu i-am simţit ridicându-mă.

– Iau şi brandy-ul ăsta. S-ar putea să vrea câteva înghiţituri dimineaţă.

Minunat.

În cele din urmă mi-am pierdut cunoştinţa în timp ce aşteptam liftul iar robocameristul îmi ţinea o predică despre cumpătare.

M-am trezit în după-amiaza următoare, pe plăcile reci de gresie din baia apartamentului meu. Mă simţeam de parcă aş fi fost dezmembrat de un chirurg expert şi reasamblat de un mecanic amator. M-am uitat vreme îndelungată la plăcile de gresie. Pe urmă am stat în capul oaselor, studiind interesantele pete de culoare dintre ochii şi creierul meu. Când m-am gândit că puteam supravieţui, m-am ridicat în picioare şi am luat patru antimahmureli.

M-am aşezat şi am început să număr. Anti-mahmurelile te lovesc ca un berbece. La optzeci a apărut şocul adrenalinei. Vedere tunelară şi milioane de ace minuscule înfigându-ţi-se în piele. Fluvii de sudoare. Răsunetul unor clopote de catedrală având capul tău drept limbă. Pe urmă se amplifică senzaţia de

sete şi totul se termină.

M-am îndreptat spre telefon clătinându-mă şi am comandat nişte supă limpede şi două beri reci. Pe urmă am stat sub duş, gândindu-mă la sinucidere. Când a sosit supa, mă gândeam la omucidere.

Supa s-a aşezat la locul potrivit şi după a doua bere m-am simţit aproape uman. Oricum, ca un om de Neanderthal. Am făcut câteva cercetări. Lafitte părăsise hotelul. Nu decolase nicio navetă, aşa că fie mai era pe planetă, fie plecase cu propria lui navă, lucru posibil dacă lucra pentru organizaţia pe care o bănuiam. Am invocat numele sacru al Hartfortului, încercând să aflu cine îi deconta cheltuielile. Cu bani gheaţă.

M-am străduit să-mi ordonez gândurile. Dacă-i prezentam Ghildei un raport despre acţiunile lui Lafitte, ar fi fost exclus. Fie că nu-i păsa, fiindcă Ei îl plăteau destul de bine ca să se poată retrage, ducând o viaţă de lux – despre care ştiam că îi plăcea –, fie credea într-adevăr că n-aveam să părăsesc viu planeta. Am lăsat deoparte varianta a doua, cea dramatică. În noaptea care trecuse i-ar fi fost mai uşor să mă ucidă decât să mă avertizeze. Sau chiar *încercase* să mă ucidă, discuţia nefiind altceva decât o asigurare pentru cazul în care n-aş fi ingerat o doză fatală? N-aveam idee care putea fi otrava. În munca mea, astfel de cunoştinţe nu sunt relevante.

Am presupus că aş fi acţionat pe de-a-ntregul raţional stând liniştit şi lăsându-l pe el să-ncheie afacerea. Pentru mine, averea companiei Starlodge era infinit mai puţin importantă decât propria-mi piele. Şi presupuneam, oricum, că el putea să ofere mai mult.

S-a auzit clinchetul telefonului. Mi-am pus degetul pe butonul de vizionare şi deasupra capătului mesei s-a materializat o claie de fân minusculă.

– *Salutare. Cum e vremea?*

– *În interior e excelentă. Eşti* Unchiul?

– *Acum nu. Unchi sunt în Clădirea Consiliului.*

– *Înţeleg. Pot să-ţi fac vreun serviciu fără valoare?*

– *Poate să ţi-l faci ţie.*

– *Continuă, te rog.*

– *Consiliul nostru se întâlneşte în seara asta cu Lafitte, cu speranţa că va rezolva problema naturii mercantile a pământului. M-aş simţi jenat dacă n-ai veni şi tu. Întâlnirea se va ţine la *ala'ang, în Clădirea Consiliului.*

– *Nu vreau să te simţi jenat din cauza mea. Dar n-aţi putea s-o amânaţi?*

Şi-a arătat braţele.

– *Ne întâlnim.*

A dispărut, iar eu mi-am petrecut câteva minute transpunând *ala’ang în timpul omenesc. !Tangii îşi împart ziua într-o serie complicată de intervale variabile, în funcţie de poziţiile sorilor, de starea apetitului şi a estrului. Am descoperit că însemna cu puţin înainte de ora zece, adică aveam timp berechet.

Puteam să raportez purtarea lui Lafitte, şi probabil că ar fi trebuit, dar am decis că era mai sigur să n-o fac, să păstrez ameninţarea cu demascarea drept armă. Am scris o scurtă descriere a situaţiei – am simţit împunsătura fricii când caligrafiam cuvântul „Sindicat” – şi am sigilat mesajul într-un plic. Am adăugat adresa Ghildei Translatorilor Hartford peste sigiliu şi am dat buzna în biroul curierului.

Când am intrat, Estelle Dorring m-a privit cu ochi holbaţi.

– Ricardo! Arăţi ca un cadavru resuscitat.

– Am avut o noapte grea. O toxiinfecţie alimentară uşoară.

– Eu nu mănânc niciodată chestii din alea !tang.

– Bună strategie, am zis şi am pus plicul în faţa ei. Nu sunt sigur dacă trebuie să-l trimit sau nu. Dacă nu vin după el înainte de plecarea următoarei navete, ia-l pe Subsuoară şi înmânează-i-l primului curier care pleacă spre Pământ.

A dat alene din cap şi a citit adresa.

– De ce atâta mister?

– Nu e decât o problemă de etică a Ghildei. Am vrut s-o scriu cât era o amintire încă proaspătă. Ăă…

Până atunci nu mai văzusem niciodată o privire cu adevărat pătrunzătoare.

– Dar deseară s-ar putea să am mai multe informaţii, care să invalideze totul.

– Dacă aşa spui tu, Ricardo.

A strecurat plicul într-un sertar. Eu m-am retras mormăind ceva fără sens.

Am coborât la Subţirica Joan pentru un sandviş cu legume stir-fry în pâine siriană. Uşor rânced şi prea mult curry, dar nu-ndrăzneam să mă duc la întrunirea Consiliului cu stomacul gol; sonarul !tang l-ar fi scanat şi mi s-ar fi oferit simbolic pâine, care nu se putea refuza. Estelle avea în parte dreptate în privinţa mâncării lor: o înghiţitură de pâine conţinea mescalină într-o

cantitate suficientă ca să-ţi provoace viziuni interesante vreme de câteva ore. Iar eu avusesem deja destule pentru acel interval de timp.

Am cochetat cu ideea de a-mi lua o armă. La farmacie exista un birou de închirieri, pentru uzul eventualilor vizitatori cu veleităţi sportive, şi aş fi putut cere un laser sau un tranchilizor. Dar n-aş fi avut cum să-l ascund de sonarul !tang. În plus, Lafitte nu era genul care recurge la violenţa directă.

Dar dacă în spatele lui se afla Sindicatul, era posibil să fi trimis acolo mai mult decât o singură persoană, îşi permiteau. Un ucigaş. Însă atunci de ce-ar fi înscenat Lafitte o otrăvire, cu lux de amănunte? De ce nu pusese pur şi simplu la cale un accident?

Picioarele mă duceau către farmacie. Stai. Fii realist. N-ai mai tras cu arma de douăzeci de ani. Şi nici măcar atunci nu erai în stare să nimereşti pământul cu o piatră. Dacă se ajunge la o răbufnire de furie, tu o să fii cel scos din luptă. E mai bine să le laşi mai multe opţiuni.

Am ales un compromis. Aveam în bagaje un briceag imens, care putea să-mi servească măcar drept sprijin psihologic. M-am întors în camera mea.

Mi-am pus degetul pe încuietoare şi mi-am dat seama că auzeam cubul meu. Uşa a glisat şi înăuntru era Lafitte, întins pe canapeaua mea, uitându-se la un film vechi.

– Dick. Arăţi bine.

– Cum naiba ai intrat aici?

Şi-a ridicat degetul mare şi a îndepărtat o bucată de plastic de pe partea cărnoasă.

– Avem resursele noastre, mi-a răspuns şi s-a săltat în capul oaselor. Aud că pleci la Pa'an!al c-un aparat de zbor. Dăm cheltuiala pe din două?

La picioarele lui era o sticlă cu vin, într-o găleată cu gheaţă. Am luat un pahar din baie şi m-am servit.

– Cred că tu ai cerut să fie adusă în camera mea, am zis şi am închis cubul.

El a ridicat din umeri.

– Mi-ai făcut-o aseară, la cină, *mon frère.* Să leşini aşa!

Mi-am dus paharul la buze, am tresărit şi l-am lăsat jos, neatins.

– Apropo de resurse, ce-a fost în brandy-ul ăla? Şi cine sunt prietenii ăştia plini de resurse?

– Vinul e în ordine. Păreai agitat; ţi-am dat un calmant.

– Un calmant pentru *cai.* E Sindicatul?

Mi-a respins ipoteza cu o fluturare de mână.

– Sindicatul e o legendă. Tu…

– Nu mă lua drept idiot. Lucrez de tot atât de mult timp ca tine.

Cam la fiecare zece ani ieşea câte ceva nou la lumină. Dar teancul de bani şi de cadavre continua să crească.

– E adevărat, a spus şi s-a concentrat asupra pieliţei rupte a unei unghi. Cât e dispus Starlodge să plătească?

M-am străduit să nu reacţionez.

– Cât oferă Sindicatul?

– Dacă Sindicatul ar exista, mi-a răspuns el cu prudenţă, şi dacă m-ar fi angajat, nu crezi că aş fi încercat să profit ca să te-nspăimânt şi să te pun pe fugă?

– Poate nu direct… aseară ai zis „absolut nemiloşi”.

– Eram beat.

Nu, nu Peter Iepure, nu după numai două sticle de vin. M-am mulţumit să mă uit la el.

– Bine. Mi s-a spus să iau orice măsuri care nu implică violenţa.

– Otrăvirea nu e violenţă?

– Sedare, nu otrăvire. N-aveai cum să mori, a zis şi şi-a turnat vin. Îl umplu şi pe-al tău?

– Am devenit un băutor solitar.

A răsturnat conţinutul paharului meu într-al lui.

– Poate că voi reuşi să te scap de ceva bătaie de cap, dar numai dacă-mi spui care e preţul…

– O ladă de whisky Jack Daniels şi cât sunt în stare să mănânce de la Subţirica Joan.

– Poate ai reuşi să-nchei târgul, a rostit fără să zâmbească, dar eu ofer 1 500 de acţiuni Hartford.

Ceea ce însemna o sută cincizeci de milioane de dolari, cu jumătate mai mult decât fusesem autorizat să dau eu.

– Pentru ei nu sunt decât hârtii.

– Sau un milion de lăzi cu alcool, dacă aşa vor să fie plătiţi, a comentat şi s-a uitat la ceas. Oare aparatul nostru de zbor nu ne aşteaptă?

Am presupus că era cel mai bine să-l am alături, să stau cu ochii pe el.

– Cel care încheie târgul plăteşte drumul?

– S-a făcut.

În timpul zborului de o oră m-am gândit la mai multe permutări ale ofertei mele. În memoria mea se înghesuiau preţuri de vânzare pentru diverse tipuri de maşinării, soiuri de băuturi alcoolice, dulciuri şi aşa mai departe, alături de masa şi de volumul lor, aşa că puteam să adaug şi costurile transportului de pe Pământ până pe Subsuoară şi apoi până pe Marocho III. Lafitte avea cu siguranţă cunoştinţe similare şi nu-mi mai rămânea decât să sper că suma de o mie cinci sute de acţiuni fusese un bluf.

(Aveam motive să fac un târg avantajos. Starlodge urma să-mi dea un bonus de până la zece procente din diferenţa dintre o mie de acţiuni şi orice sumă cu care aveam să-nchei afacerea. Dacă reuşeam să cumpăr cu 900, deveneam milionar.)

Am virat, ajungând deasupra uscatului; zidurile oraşului alcătuiau un dreptunghi roz pe fundalul junglei semeţe. L-am bătut pe umăr pe pilot.

– Poţi să asolizezi în interiorul localităţii?

– Numai dacă vreţi să săriţi de pe acoperişul unei clădiri. V-aş putea totuşi lăsa pe zid.

Am încuviinţat din cap.

– Nu te simţi în stare să urci, Dick? Ai început să-mbătrâneşti?

– Nu e cazul să-mi irosesc paşii.

Aparatul de zbor era ceva mai lat decât zidul şi s-a legănat când am coborât. Mi-am dat silinţa să nu mă uit la nimic altceva în afară de picioarele mele.

– Privit de aici de sus, peisajul e superb, a zis Lafitte. Uită-te la asfinţitul ăsta.

Deasupra orizontului dinspre junglă era vizibilă o jumătate din discul soarelui mai mare, de un roşu mai intens decât cel căpătat vreodată de strălucirea soarelui Terrei. Lumina sângerie aşternea pete purpurii pe valurile din spatele nostru. În oraşul de dedesubt era deja întuneric şi vântul aducea până la noi mirosul uleiului rânced de peşte, care fusese aprins.

Lafitte a reuşit să intre pe aleea ce se întindea în josul scării. Eu am încercat să nu mă uit decât la el şi la zid în vreme de ce coboram treptele din vârf.

– Crede-mă, a zis (o expresie care inspiră garantat încredere), ne-ar fi amândurora mai uşor să ne îndeplinim misiunile dacă ţi-aş spune pe cine reprezint. Dar chiar am jurat să păstrez secretul.

O ameninţare indirectă merită un răspuns indirect.

– Ştii că te-aş putea face să ai necazuri mari cu Comitetul de Standardizare. Să otrăveşti un frate din Ghildă!

– Ar fi cuvântul tău împotriva cuvântului meu. Şi a mărturiilor robocameristului, şefului de sală, chelnerului care aduce vinurile... n-ai băut doar un strop.

– Două sticle de vin nu m-ar fi făcut să-mi pierd cunoştinţa.

– Capacitatea ta e bine cunoscută. Însă nu cred că ţi-ar conveni să devină obiectul unei audieri, nu la vârsta ta. Doi ani până la pensie?

– Douăzeci de luni.

– Am rotunjit. Da, am făcut o verificare. Mă întreb dacă ar fi posibil să te afli într-o situaţie similară cu a mea. Momentul pensionării se află la o distanţă mai mică de două luni, asta e ultima mea afacere extrem de bine plătită. Aşa că trebuie să-mi înţelegi entuziasmul.

Nu i-am răspuns. Nu din cauza lipsei de „entuziasm” i se zicea lepure.

Când ne apropiam de bază, a adăugat:

– Presupune că nu m-ai înfrunta cu prea multă fermitate. Presupune că aş încheia contractul cu o sumă mult mai mică decât...

– Nu mă insulta.

În lumina anemică a torţelor care sfârâiau dedesubt, n-am reuşit să-i desluşesc expresia feţei.

– Zece procente din comisionul meu n-ar fi o insultă.

M-am oprit brusc; el a mai coborât o treaptă.

– Nu pot să cred că până şi tu...

– *Verdad.* Glumeam, a zis şi a râs fără convingere. Toată lumea ştie cât de rigid eşti, Dick. Iar eu, mai bine decât mulţi alţii.

Îl amendasem de mai multe ori în decursul anilor când condusesem Comitetul de Standardizare.

Mergeam din reflex prin labirintul de străzi, ne orientaserăm alegând, evident, acelaşi traseu. Amândoi aveam, fireşte, memorii eidetice, ceea ce reprezenta o condiţie minimă obligatorie pentru meseria de translator.

Gândeam febril. Ca să scot Iepurele în afara negocierilor, trebuia să fiu, cumva, mai abil decât el. Oare în privinţa sistemului de valori !tang ştiam ceva necunoscut de el? Presupunând că acel consiliu avea să decidă că pământul putea fi vândut şi cumpărat.

Aveam într-adevăr în portofoliu două propuneri interesante, pe care le scrisesem după plecarea de pe Pământ, în timpul călătoriei de două săptămâni. Mă întrebam dacă Lafitte le văzuse. Încuietoarea nu părea să fi fost forţată, şi era una de modă veche, cu cheie magnetică. Reuşeai s-o deschizi cu un şperaclu, dar n-o mai închideai.

Am trecut dincolo de un colţ şi am văzut Clădirea Consiliului în capătul străzii, impresionantă în lumina pâlpâitoare, cu partea de sus pierzându-se în întuneric. Lafitte şi-a pus mâna pe braţul meu, oprindu-mă.

– Am o propunere.

– Nu mă interesează.

– Ascultă-mă, e una echitabilă. Sunt împuternicit să te iau ca partener.

– Câtă generozitate. Nu cred că Starlodge s-ar bucura.

– La Starlodge *mă refer.* Eşti împuternicit să acţionezi în numele lor, nu-i aşa?

– Pe planeta asta am puteri nelimitate. Însă cruţă-ţi răsuflarea. Vrem exclusivitate sau nimic.

Adevărul era că o asemenea posibilitate nu fusese adusă niciodată în discuţie. N-avuseseră de unde să ştie că aveam să fiu pus în situaţia de a oferta la licitaţie. Dacă ar fi ştiut, cu siguranţă nu m-ar fi trimis acolo cu un transportor lent de mărfuri. Pentru încă cincizeci de acţiuni aş fi călătorit la clasa întâi şi aş fi ajuns cu o săptămână înaintea lui Peter Iepure, aş fi dus lucrurile la bun sfârşit cu succes şi aş fi pornit-o pe drumul de întoarcere înainte de a ajunge el pe Subsuoară.

Starlodge deţinea talentul de a alege locuri care erau pe punctul de a deveni populare – alături de o putere de mediatizare impresionantă, ca să se asigure că deveneau într-adevăr – şi câştigase pe zeci de lumi dreptul exclusiv de a se ocupa de turism. Hartford putea să deţină un hotel în spaţioport, pentru că nu reprezenta o rivalitate reală şi de obicei se bucura oricum să-l cedeze corporaţiei Starlodge. Având în strânsoarea sa de fier sistemul de propulsie tahionică, Hartford nu avea nevoie de diversificare.

Nu mă îndoiam nici cât negru sub unghie că acesta era tiparul ales de Starlodge pentru Morocho III. Un aranjament perfect, căci plaja reprezenta o anomalie geologică: pe o rază de două mii de kilometri faţă de spaţioport nu găseai decât piscuri muntoase golaşe, răsărind când şi când din mijlocul junglei pline de

animale stranii, mari şi flămânde. Dar poate reuşeam să-l surclasez pe lepure. M-am sprijinit de un stâlp care susţinea o torţă pâlpâitoare.

– Oricum, cu siguranţă n-am cum să mă gândesc la vreo înţelegere înainte de a şti pe cine reprezinţi.

Pentru o clipă s-a uitat la mine cu faţa ca de piatră.

– O asociaţie numită A.W. Stoner Industries.

Am râs zgomotos.

– Vorbesc despre numele adevărat.

N-auzisem niciodată de Stoner şi am grijă să fiu la curent.

– Ăsta e numele după care îi ştiu.

– Niciun concern care nu e listat în *Standard, Poor & Tueme* nu poate veni cu o ofertă din nouă cifre pentru o speculaţie imobiliară extraterestră. Adică niciun concern autentic.

– Iar ai început, a spus cu blândeţe. Cred că e o coaliţie de firme mai mici.

– Eu nu cred. Haide.

Aveam în bagaje un spray nazal care anihila simţul mirosului. Chiar dinainte de a intra am ştiut că ar fi trebuit să-l folosesc.

Aerul era cenuşiu din cauza fumului de ulei de peşte, iar înăuntru se găseau mai bine de o sută de !tangi, aşezaţi în rânduri ordonate. Mi se oferise cândva ocazia să văd o „nimicire a peştilor” în Texas, unde un dezastru ecologic neprevăzut avuse drept urmare eşuarea peştilor pe plajă, formând adevărate brazde. Era ca şi cum aş fi mers pe plaja aia, încercând să amortizez mirosul cu o şosetă veche. Mi-am dat seama, după expresia lui Lafitte, că şi el fusese luat prin surprindere. Am înaintat amândoi cu o mină de bună dispoziţie uşor verzuie.

Un !tang din mijlocul primului rând s-a ridicat şi s-a apropiat de noi.

– Unchiule? m-am aventurat eu şi el şi-a fluturat trompa în semn de încuviinţare.

– *Am luat o decizie temporară.*

– *Temporară?* s-a mirat Lafitte. *Preţul oferit de mine a fost inacceptabil?*

– Eu mor. Urmele mele sunt blestemate. Merg în jurul satului fără să ştiu că toţi cei care traversează locul pe unde am trecut vor rămâne în estrul zero şi nu vor purta niciodată copii. În cele din urmă, mor cu toţii. O, ce jenant. Vrem s-auzim preţul oferit de tribul lui Navarro. Pe urmă vom lua, poate, o hotărâre finală.

O abordare înspăimântător de directă. Data trecută mă străduisem vreme de oră să-i spun care era oferta noastră şi el tot schimbase într-una subiectul.

– *Pot să aflu preţul propus de tribul lui Lafitte?* am întrebat.

– *Sigur că da. Lafitte vrea să vorbească sau mă lasă pe mine?*

– *Dă-i drumul, Unchiule,* a zis Iepure şi a adăugat în spaniolă: Nu uita posibilitatea unui parteneriat. Dacă ajungem la tocmeală...

Nu l-am mai ascultat pe Iepure când Unchiul a început o litanie îndelungată de gemete, scârţâieli, pocnete şi şuierături. Am făcut tot timpul totalul preţurilor de vânzare angro şi al celor de transport. Bourbon, rom, brandy, gin. Dropsuri, zahăr nerafinat, miere, produse de patiserie. Năvoade, computere, utilaje pentru transformarea gunoaielor în compost, o uzină pentru purificarea apei, arme de vânătoare. Când s-a oprit, aveam un total de numai 620 de mii.

– *Oferta ta, Navarro? Poate include toate aceste lucruri ca parte a ei?*

Trebuia să fiu prudent. Probabil că Lafitte minţise în privinţa sumei de 1500, dar nu voiam să-l presez atât de tare încât treacă peste o mie în runda următoare. Şi nici nu voiam să-mi scot artileria grea decât în final.

– *Pot să ofer toate aceste lucruri şi de trei ori cantitatea specificată de rom* – cea mai mare distilerie de rom de pe Pământ era un subsidiar al corporaţiei Starlodge – *şi, în plus, vă eliberez de rigorile culesului la vreme de iarnă, aducându-vă douăzeci şi şase de lucrători de fermă mecanici programaţi în întregime.*

După standardele Pământului, iernile nu erau nici măcar răcoroase, dar anotimpul avea ceva care aducea animalele autohtone într-o stare de agitaţie destul de pronunţată ca să sară uneori peste zidurile de protecţie ale fermei, eficiente în condiţii normale.

– *Lucrătorii mecanici sunt buni de mâncat? Pentru animale.*

– *Nu, şi animalelor o să le fie foarte greu chiar şi să le facă vreo stricăciune.*

Au urmat o mulţime de conversaţii şoptite. Unchiul s-a sfătuit cu !tangul din faţa fiecărui rând, apoi s-a întors.

– Eu mor. Înainte de pieire, trupul meu se întoarce cu părul spre interior. Lumea vine de pretutindeni, toţi vor să vadă cum arată ei înşişi pe dinăuntru. Dar imaginea îi face să-şi piardă

voinţa şi mor cu toţii. O, ce jenant. Romul e bine-venit, dar nu acceptăm lucrătorii mecanici. Când un animal mănâncă pe cineva care doarme, poate fi ucis şi mâncat la rândul lui. Dacă nu mănâncă, o să scotocească, şi scotocitul distruge recoltele. E un fapt despre care ştim că e adevărat.

– *Atunci îngăduiţi-mi să triplez cantităţile de gin, bourbon şi brandy. O s-adaug câte două tone de vermut şi de acid clorhidric, pentru aromă.*

Totul se ridica la vreo 710 acţiuni.

– *Asta se acceptă cu recunoştinţă. Lafitte, tribul tău vrea să includă toate acestea ca parte a ofertei tale finale?*

– *Ofertă finală, Unchiule?*

– Două picioare, două braţe, doi ochi, două guri, două oferte.

– Eu mor, a spus Lafitte. Când sunt incinerat, pământul se surpă. Înghite oraşul şi moare toată lumea. O, ce jenant. *Uite cum stau lucrurile, Unchiule, asta e legea pieţei pentru obiecte materiale. Pământul nu poate fi mutat; deţinerea lui e o abstracţiune.*

Unchiul şi-a arătat un braţ – Consiliul s-a legănat –, l-a întins în jos şi a bătut de două ori în podea.

– *Pământul e solid, prin urmare e material. Voi sunteţi în stare să-l mutaţi cu maşinile voastre; am văzut chiar eu, în tinereţea mea, când s-a construit spaţioportul. Legea pieţei se aplică.*

Lafitte a zâmbit fără grabă.

– *Atunci tribul lui Navarro nu mai poate oferta. A făcut-o de două ori.*

Unchiul s-a întors către Consiliu, a arătat către Iepure şi a spus:

– *Stă în picioare?*

Au răspuns la gluma lui păcănind şi fornăind. Unchiul i s-a adresat lui Lafitte:

– *Oferta lui Navarro a fost respinsă, iar el a înlocuit-o. A ta n-a fost respinsă. Vrei să faci din oferta lui modificată o parte a ofertei tale?*

– *Dacă a mea e respinsă, o pot modifica şi eu?*

Asta a stârnit o reacţie şi mai zgomotoasă.

– *Sărmanul de tine. Nici picioare, nici mâini. Asta ar fi o a treia ofertă. Trebuie să înţelegi.*

– *Bine.*

Lafitte a început să măsoare locul cu pasul. A spus că pornea de la oferta mea modificată, la care adăuga cele ce aveau să

urmeze. Lista a fost foarte lungă. A început cu un generator hidroelectric şi a continuat cu obiecte de valoare din ce în ce mai mică, până ce a ajuns la câte o sticlă din diverse băuturi alcoolice exotice. În momentul acela mi-am dat seama că îmi transmitea un mesaj: se apropia, atât cât era cu putinţă, de exact o mie de acţiuni Hartford. Aşadar aveam amândoi aceeaşi limită. Când a terminat, s-a uitat drept la mine şi a înălţat din sprâncene.

Victoria e dulce. Dacă Iepure şi-ar fi dat osteneala să petreacă o zi în piaţă, urmărind desfăşurarea tranzacţiilor, n-ar fi încercat să mă înfrângă bazându-se pe aritmetică; n-ar fi apelat la adăugiri ca să mă forţeze s-accept parteneriatul.

Unchiul s-a uitat la mine şi şi-a dezgolit braţele pentru o fracţiune de secundă.

– *Tribul tău, Navarro? Vrei să incluzi această ofertă ca parte a ofertei tale finale?*

Iepure părea să nu ştie că negocierea prin perechi de oferte reprezenta o formalitate: dacă adăugam pur şi simplu ceva la ultima lui ofertă, tocmeala ar fi luat-o de la început, îngăduindu-i-se fiecăruia dintre noi o altă pereche. Şi aşa mai departe. Mi-am descuiat servieta şi am scos două documente.

– *Nu. Vreau doar s-adaug două stimulente la oferta mea anterioară* (sunete de aprobare şi de nerăbdare).

Lafitte a tresărit, cu expresia feţei indescifrabilă.

– *Contractele astea sunt în spaniolă. Le poţi citi, Unchiule?*

– *Nu, dar printre noi sunt doi care pot.*

– *Ştiu cât de mult vă place să călătoriţi,* am spus şi i-am întins unul dintre documente. *Acesta permite unui număr de cinci sute de !tangi câte o săptămână de vacanţă pe oricare planetă aleasă dintre cele unde este prezentă corporaţia Starlodge.*

– Ce? a zis Lafitte, în engleză. Cum naiba poţi face aşa ceva?

– Vor avea bilete gratuite, am răspuns.

Unul dintre membrii Consiliului s-a ridicat brusc.

– Scuzaţi-mă, a rostit într-o parodie a limbii engleze. Trebuie să fim morţi ca să mergem în vacanţa asta? Pare ceva de foarte mică valoare.

Întrebarea m-a surprins cumva, luând în considerare celălalt stimulent pe care urma să-l ofer. I-am explicat că folosisem un termen englezesc[19], care nu are absolut nicio legătură cu

[19] *Deadhead* – persoană care are bilet gratuit; cuvântul este compus

capetele sau cu moartea.

– *Majoritatea navelor Hartford care pleacă de pe planeta asta sunt aproape goale. Hartford nu suferă nicio pierdere materială considerabilă luând pasageri care nu plătesc, atâta vreme cât nu îi înlocuiesc pe cei obişnuiţi. Iar Hartford va avea în final de câştigat ca urmare a creşterii numărului de turişti care merg spre !ka'al, aşa că sunt cât se poate de dornici să facă această înţelegere cu tribul meu.*

– *Valoarea de piaţă a acestei oferte poate fi foarte ridicată,* a zis Unchiul.

– Înseamnă cinci sau şase sute de acţiuni, în funcţie de lungimea fiecărei călătorii.

– Foarte bine. Şi care e celălalt stimulent?

– N-o să spun, am răspuns şi nu m-am abţinut să nu zâmbesc. *E un dar.*

Consiliul a piuit şi a ciripit cu încântare. Câţiva chiar şi-au arătat pentru moment braţele, într-un gest semiobscen de camaraderie.

– Ce soi de joc ai început? m-a întrebat Lafitte.

– Le plac surprizele şi ghicitorile.

Le-am solicitat atenţia cu un sunet politicos şi am adăugat:

– *O să vă spun un singur lucru despre acest dar: Face parte din toate cele trei clase mercantile. N-are nicio valoare, are valoare finită şi are valoare infinită, toate în acelaşi timp, pentru toată lumea.*

– *Când e considerat de valoare finită, cât reprezintă în acţiuni Hartford?* s-a interesat Unchiul.

– *Exact o sută.*

A foşnit vesel şi s-a dus să ţină sfat cu ceilalţi.

– Eşti foarte ingenios, Dick, a zis Iepure. Adică nu vor afla care e ultimul lucru decât dacă acceptă?

– Întocmai. Se obişnuieşte întotdeauna; am fost surprins că nu te-ai gândit.

A clătinat din cap.

– N-am mai negociat cu !tangi decât în afara planetei. Au fost întotdeauna cât se poate de convenţionali.

Nu l-am întrebat despre pescuitul cu care se presupunea că se ocupase în sat. Unchiul s-a apropiat şi s-a oprit în faţa noastră.

– *Avem unanimitate. Pământul va merge la tribul lui Navarro. Acum, care e stimulentul secret, te rog? Cum poate face parte*

---

din „dead" (mort) şi „head" (cap). *(N. t.)*

din toate clasele, pentru toată lumea?

Am ezitat, analizând modul în care să ofer o descriere în ! tangă.

– *Unchiule, ai auzit vreodată despre o corporaţie sau despre un trib de pe Pământ care se numeşte Immortality Unlimited?*

– *Nu.*

Lafitte a făcut un zgomot straniu. Eu am continuat.

– *Această Immortality Unlimited furnizează un serviciu util pentru oamenii care se tem de moarte. Le oferă posibilitatea reînvierii. O persoană care apelează la ei e îngheţată cât mai curând după deces. Tribul promite s-o păstreze astfel până în momentul când ştiinţa va găsi un mod de a o reînvia. Un asemenea serviciu e scump. Îi plăteşti tribului valoarea integrală a unei acţiuni Hartford. Ei o investesc şi păstrează o zecime din venitul obţinut, care reprezintă profitul lor. O mică parte e folosită pentru conservarea trupului îngheţat. Iar când e posibilă reînvierea, persoana e dezgheţată, vindecată de indiferent ce a ucis-o şi este relativ bogată... Aşa ceva nu s-a mai făcut până acum pentru nonumani, dar nu există nimic care s-o interzică. De aceea am cumpărat o sută de „spaţii” pentru !tangi. Vă las să-i alegeţi pe cei o sută care vor beneficia. Vedeţi, nu are nicio valoare materială pentru o persoană aflată în viaţă, fiindcă trebuie să mori ca să poţi profita. Însă are şi o valoare finită, deoarece fiecare spaţiu costă o acţiune Hartford. Şi e totodată de o valoare infinită, căci oferă viaţă dincolo de moarte.*

Întregul Consiliu a aplaudat şi zgomotul a părut al unei hoarde de lăcuste în coborâre. Peter Iepure a scos sunetul care solicita atenţia, după care l-a repetat, necuviincios de tare.

– *Totul e foarte interesant şi îl felicit pe Navarro pentru ingeniozitatea sa. Însă negocierea nu s-a încheiat.*

S-a auzit un zbârnâit gros, iritat.

– Mai bine cere-le mai întâi scuze, Iepure, am şoptit.

El s-a repezit să continue.

– *Îngăduiţi-mi să vă prezint o nouă clasă mercantilă: valoarea negativă.*

– Iepure, nu...

– *E vorba de un obiect sau de un serviciu pe care* nu *vrea nimeni să-l primească. Mă ofer să nu vi-l dau dacă o să acceptaţi oferta mea în locul ofertei lui Navarro. La mai mulţi kilometri în susul fluviului e un bidon plin cu o otravă foarte puternică. Dacă apăs butonul care-l deschide, vor muri toţi peştii din fluviu şi din*

ocean, până la o mare distanţă de ţărm. Va trebui să vă mutaţi sau...

Vocea i s-a stins.

Toţi membrii Consiliului au scos, pe rând, câte un singur braţ şerpuitor, cu câte un cuţit lung şi ascuţit.

– Iarăşi otravă, Iepure? La bătrâneţe devii previzibil.

– Dick, a zis el, cu voce răguşită, sunt cu desăvârşire nonviolenţi, nu-i aşa?

– Cu excepţia problemelor create de negocieri.

Ultimul care şi-a scos cuţitul a fost Unchiul. Se apropiau de noi foarte încet.

– Dacă nu faci ceva cât mai repede, cred c-o să-ţi pierzi picioarele.

– Dumnezeule! Am crezut că nu e decât o expresie.

– Cred c-ai face bine să-ncepi să-ţi ceri scuze. Spune-le c-a fost o glumă.

– Eu mor! a strigat şi ei s-au oprit. *Ăă...*

– *Faci o glumă pe seama prietenilor tăi şi se întoarce împotriva ta, i-am sugerat, în greceşte.*

A început să vorbească repede.

– Fac o glumă pe socoteala bunilor mei prieteni şi se întoarce împotriva mea. Am, ăă... Cristoase, Dick, ajută-mă.

– *Spune-le pur şi simplu* adevărul şi înzorzonează-l puţin. Valoarea negativă le e cunoscută, dar o consideră o obscenitate.

– *Am fost angajat de... de un trib care nu înţelege mercantilismul. Ei mi-au cerut, printre altele, să introduc tocmai valoarea negativă într-o tranzacţie obişnuită.* Prietenii mei ştiu că glumesc şi râd. Râd atât de mult, încât uită să mănânce. Mor cu toţii. O, ce jenant.

Unchiul a făcut o mişcare complicată cu cuţitul, care a dispărut în blana lui ca un balot de fân. Toate celelalte cuţite au rămas la vedere şi !tangii au format un cerc în jurul nostru.

– *Maşinăria aia din buzunarul tău,* a zis Unchiul, *e o parte a glumei?*

Lafitte a scos o cutie mică, gri.

– *Da. O vrei?*

– *Pune-o pe podea. Distracţia o să fie completă dac-o să rămâi aici în vreme ce Navarro o să se ducă în susul fluviului cu unul dintre minunatele voastre poduri plutitoare. Cât de departe trebuie să meargă ca să găsească restul glumei?*

– *E la vreo doisprezece kilometri. Pe o insulă din mijlocul apei.*

Unchiul s-a întors spre mine şi şi-a arătat scurt braţele.

– *Vrei să ne-ajuţi să ne distrăm?*

Aerul de afară era dulce şi curat. Am hotărât să aştept câteva ore ca să am lumină.

Toate astea s-au petrecut acum câţiva ani, dar amintirea întoarcerii mele în ziua următoare în Clădirea Consiliului e încă vie. Unchiul ghicise că lui Peter Lafitte i se făcea foame, aşa că-l îndopaseră cu pâine !tang. Când am intrat, tocmai îi distra întruchipând tot felul de legume terestre. Efectul asupra metabolismului lui n-a fost permanent, dar, când a părăsit Marocho III, încă avea atacuri moderate de vărzită.

Când am ieşit la pensie de la Hartford, Starlodge îşi terminase hotelul şi baza sportivă de pe plajă. Bineînţeles că reprezentam alegerea firească pentru postul de director şi, cu toate că eram destul de bogat ca să nu am nevoie de o slujbă, am acceptat cu entuziasm.

Am încercat să-l angajez pe Lafitte ca asistent – există foarte puţini oameni care se descurcă în !tangă –, dar dispăruse cu totul din vedere. Am găsit în schimb un cuplu tânăr, soţ şi soţie, atât de plini de energie încât eu nu mai am aproape nimic de făcut.

Nu sunt destul de nebun ca să plec la vânătoare în pădure. Dar îmi petrec o mică parte a timpului pescuind pe doc, de obicei împreună cu Unchiul, şi el retras din activitate. Scriem împreună o carte care cred că va ajuta cele două culturi ale noastre să se înţeleagă reciproc. Versiunea destinată oamenilor se numeşte *Negociere dificilă.*

Traducerea: Ana-Veronica Mircea

Nuvelă

Câştigătoarea Nebula

DOAMNELE DE LA NELL GWYNNE

Kage Baker

Câteva cuvinte despre nuvelă: Kage Baker a scris science-fiction şi fantasy, dar îi plăcea să citească istorie. Doamnele de la Nell Gwynne *(Subterranean Press, 2009) s-a născut dintr-o vinietă din romanul ei steampunk* Not Less Than Gods *(Tor, 2010). Kage construise Societatea Speculativă a Gentlemenilor, o predecesoare victoriană a lui Dr. Zeus, Inc. din poveştile cu Compania. Ea dorea un jucător pe care să-l poată trimite în Marele Joc al jobenelor şi energiilor eterice şi maşinăriilor cu mecanisme de orologii care emiteau raza morţii; doamnele lui Nell Gwynne din titlu ofereau mici interludii condimentate pentru spionii ei novici. După care însă ele i-au scăpat din mâini. Kage a spus că vocile lor nu mai voiau să amuţească. Kage a avut o experienţă uriaşă în managementul spectacolelor şi improvizaţiei, ceea ce a contribuit enorm la teatrul uşor pervers al lui Nell Gwynne. Demimondenele lui Nell au fost inspirate de nebunia din culise de la Dickens Fair, unde Kage îşi petrecea luna decembrie a fiecărui an; totul se trăgea din spectacolele pe care ea le-a scris, regizat sau în care a jucat vreodată. Şi întrucât Kage a fost Kage, în toate astea a existat o undă evidentă de umor destul de macabru. Oricum într-un bordel există un element incontestabil de farsă: atât de multe fantezii chinuite şi simulări disperate! Un bordel victorian, a spus ea, era locul perfect în care să-ţi baţi joc de autorităţi, cu izmenele în vine.*

UNU:
În care aflăm că

În burgul Westminster, în apropierea aleii Birdcage, în Anul Domnului 1844… Mai demult exista o locuinţă cu vedere spre parcul St. James. Printre negustorii londonezi umbla vorba că o văduvă respectabilă locuia acolo, cu plăţile mereu la zi, milostivă cu cerşetorii care ştiau să nu fie prea insistenţi. Şi într-adevăr nu erau, căci, într-un fel, şi ea era din aceeaşi oală, dat fiind că era oarbă.

Din când în când o puteai zări pe doamna Corvey cu ochelarii fumurii şi bastonul alb, plimbându-se prin parc la braţul tânărului ei fiu, Herbert. Se ştia că avea mai multe fiice, dar nu se ştia exact câte, şi că locuia împreună cu sora ei mai tânără. Se prea

poate să fi fost două surori mai tinere, sau poate o cumnată nemăritată încă, şi cu toate că fiicele nu mai erau demult la şcoală, guvernanta tot acolo îşi ducea veacul.

Poate că în alte cartiere s-ar fi stârnit discuţii pe marginea numărului nefiresc de femei care trăiau sub acelaşi acoperiş. Dar doamna din locuinţa de pe aleea Birdcage îşi păstra reputaţia nepătată, mai cu seamă pentru faptul că niciun bărbat nu intra sau ieşea vreodată de-acolo. Şi asta pentru că nimeni nu se apropia de clădirea din aleea Birdcage.

Domnii preferau un stabiliment privat aflat la două străzi depărtare, care purta numele de Nell Gwynne's şi care era legat de pivniţa doamnei Corvey printr-un pasaj subteran ce dădea în subsolul unui restaurant luxos. De prisos să spunem că negustorii nu călcau pragul localului *aceluia.* Dacă unul dintre ei s-ar fi încumetat vreodată să intre, ar fi dat nas în nas cu doamna Corvey şi cu întregul ei familion, inclusiv cu Herbert, care sub acest nou acoperiş se preschimba ca prin minune în Herbertina. Celelalte doamne îşi dădeau de asemenea jos masca eleganţei şi se preschimbau în femei, înarmate cu cravaşe, nuiele de mesteacăn şi alte instrumente comune profesiunii lor.

Clientela era în mare parte alcătuită din politicieni, graţie distanţei mici ce despărţea localul de Whitehall. Majoritatea erau membrii unor cluburi foarte exclusiviste. Unii erau jurnalişti. Alţii erau cercetători sau artişti de renume. Toţi erau nespus de recunoscători că făceau parte din clubul Nell Gwynnes, ştiind prea bine că banii nu aveau niciun cuvânt de spus aici. Intrarea se făcea doar pe bază de invitaţie şi era la discreţia doamnei care deţinea localul.

Din când în când prin saloanele discrete ale Ateneului (sau ale clubului Carlton sau Travellers), cineva mai cherchelit se trezea să întrebe cu voce tare ce trebuia să faci ca să primeşti o invitaţie de la doamna Corvey.

Răspunsul era simplu, dar niciodată rostit.

Trebuia să cunoşti secrete.

Într-adevăr, la Nell Gwynnes secretele aveau mai mare trecere decât plăcerile carnale. Secretele erau pescuite din sudoarea parlamentarilor, smulse din ghearele miniştrilor desfrânaţi, furate din tolbele industriaşilor prea guralivi şi sustrase cu îndemânare de la membrii Societăţii Regale sau ai Asociaţiei Britanice pentru Dezvoltarea Ştiinţei.

Informaţiile acelea nu erau vândute, aşa cum v-aţi fi închipuit, celui mai înstărit ofertant. Ele luau calea bulevardului Whitehall, treceau peste Scotland Yard şi se opreau într-o clădire banală din Craig's Court, la sediul clubului Redking, ai cărui membri erau, fireşte, miniştri, parlamentari, industriaşi, intelectuali şi alte asemenea capete luminate. Sub clubul Redking se aflau însă capete *şi* mai luminate, pentru că în străfundurile clădirii, la câteva etaje bune mai jos, fiinţa o organizaţie cunoscută – unui număr restrâns de persoane – drept Societatea Speculativă.

În schimbul secretelor primite de la doamna Corvey, Societatea Speculativă îi sprijinea financiar stabilimentul, permiţându-le locuitoarelor sale să ducă o viaţă tihnită atunci când nu recoltau informaţii. O dată pe an, Nell Gwynne's îşi închidea porţile şi angajatele plecau în vacanţă. Doamnele mai romantice optau pentru Lake District, dar doamna Corvey se dădea în vânt după aerul de mare, aşa încât mergea mai mereu la Torbay.

Luând în considerare contextul istoric, social şi economic, traiul doamnelor de la Nell Gwynne's era, în limita posibilităţilor, plăcut.

Din când în când apăreau însă şi complicaţii.

DOI:
În care eroina noastră este martora unui eveniment istoric

Îi vom spune Lady Beatrice, întrucât acesta este numele pe care avea să şi-l ia mai târziu.

Tatăl Beatricei era militar de carieră, aspru şi sever. Mama Beatricei era o femeie cu educaţie aleasă, sfioasă, cuviincioasă şi de bonton. Nu mică-i fu mâhnirea când constată că fiica ei era mai curajoasă şi mai dintr-o bucată decât se cuvenea unei domnişoare de vârsta ei.

Dacă dădea peste un păianjen înspăimântător în grădină, Beatrice nu ţipa şi n-o lua la sănătoasa. Dacă vreun verişor răutăcios îi fura păpuşa, Beatrice nu plângea şi nu se tânguia, ci se lua la trântă cu făptaşul, chiar şi cu preţul unor smocuri de păr smulse din cap şi al unei rochii rupte. De se întâmpla să cadă mai rău, Beatrice nu rămânea locului să-şi plângă de milă, aşteptând mângâierea unui adult, ci se ridica imediat şi îşi

inspecta genunchii. Când zgârieturile erau într-adevăr serioase, scâncea puţin şi şontâcăia până la doica ei indiană ca să fie pansată şi bandajată.

Mama Beatricei se mâhnea teribil şi spunea că asemenea nesăbuinţe nu-i şedeau bine unei domnişoare. Tatăl Beatricei se bucura al naibii de tare să aibă un copil care plângea doar atunci când avea un motiv temeinic.

– Fetiţa mea e tare ca piatra, nu-i aşa? făcea el drăgăstos.

Mama Beatricei îşi ţuguia buzele şi-l privea dezaprobator.

Dar mama Beatricei avea altele mai importante pe cap, căci într-o bună zi, în timpul unei plimbări prin grădină, găsise în răsadul de varză două fetiţe gemene care-i semănau leit. Beatrice nu-şi amintea să fi văzut răsaduri de varză în grădină, aşa încât cercetase împrejurimile în amănunţime. Nu găsise nici măcar o varză de Bruxelles şi îşi făcuse cercetările cunoscute la cină. Mama ei se făcuse roşie ca para focului, dar tatăl izbucnise în hohote.

Din acel moment, Beatrice avu parte de-o copilărie frumoasă, după mintea ei, căci mama avea ochi doar pentru Charlotte şi Louise. Primi în dar un ponei şi învăţă arta călăritului de la rândaşul lor indian. Apoi primi un arc şi o tolbă de săgeţi şi învăţă să tragă cu arcul. Desluşi buchile şi fu lăsată să citească în voie. Când se rugă să primească o uniformă militară, mama îşi înălţă ochii la cer şi făcu câteva cruci, dar tatăl îi dărui de ziua ei un veston soldăţesc de culoarea purpurei.

Anii trecură. Cu puţin timp înainte ca Beatrice să împlinească şaptesprezece ani, bunica ei căzu la pat, iar mama se întoarse cu gemenele în Anglia, să vegheze la căpătâiul ei. Cu atâţia ofiţeri tineri şi chipeşi roind în jur, Beatrice nici că s-ar fi gândit să plece, iar mama hotărî s-o lase în India, în grija tatălui.

Deşi considerată cu un picior în groapă, bunica refuza să se dea bătută şi mama Beatricei găsi nenumărate motive să-şi amâne întoarcerea. Beatrice era încântată să gospodărească de una singură locuinţa tatei şi, mai cu seamă, să invite la cină ofiţeri tineri şi vârstnici, cu care se întrecea adesea în glume. Unul scrise un poem despre minunaţii ei ochi cenuşii. Alţi doi se duelară pentru a-i câştiga bunăvoinţa.

Apoi regimentul tatei fu trimis la Kabul.

Lady Beatrice se trezi singură cu servitorii şi după câteva luni îi venea să se-arunce pe geam de plictiseală. Într-o zi sosi înştiinţarea că soţiile şi copiii ofiţerilor puteau să-i însoţească la

Kabul, pentru a ridica moralul trupelor. Tatăl ei nu-i trimisese niciun mesaj, dar Beatrice porni la drum cu celelalte familii. După două luni de străbătut întinderi nesfârşite, prin praf şi mizerie, Lady Beatrice sosi la Kabul.

Departe de a se bucura s-o vadă, tatăl se înspăimântă teribil. Situaţia, după cum îi explică el, nu era deloc plăcută, iar afganii nu păreau pregătiţi să accepte guvernarea coroanei britanice. În orice moment putea izbucni o revoltă, iar ideea de a aduce familiile ofiţerilor în miezul conflictului i se părea nebunie curată.

Cu hotărâre în glas şi-n priviri, Beatrice îi spuse că nu se teme să rămână în Kabul. La urma urmei, toţi peţitorii ei chipeşi erau acolo! Tatăl râse cu amărăciune şi hotărî că ar fi şi mai periculos s-o trimită înapoi acasă.

Aşa încât Beatrice rămase în Kabul, găzduind seratele tatei, deşi tinerii peţitori păreau tot mai posomorâţi şi mai dezinteresaţi. Rămase acolo până la capăt, până când Elphinstone negocie retragerea trupelor britanice, şi se numără printre cei şaisprezece mii de năpăstuiţi care porniră spre Trecătoarea Khyber.

Beatrice văzu cum se prăpădesc toţi, unul după altul. În ianuarie, din cauza frigurilor năprasnice. Apoi seceraţi de lunetiştii ghilazi, de la înălţimile piscurilor sau în ambuscade repetate. Tatăl ei muri în defileul Khoord Kabul, în urma unei astfel de ambuscade, iar Beatrice fu răpită de un războinic ghilaz.

Lady Beatrice fu bătută şi violată, apoi legată laolaltă cu caii. La lăsarea nopţii, sfâşie funia cu dinţii şi se furişă în adăpostul în care dormeau afganii. Înşfacă un cuţit şi le tăie gâtlejurile. Cel din urmă avu parte de-o soartă şi mai oribilă, căci se trezise şi încercase s-o dezarmeze. Beatrice se îmbrăcă în straiele lor, şterpeli o pereche de cizme, mâncare, apoi luă caii şi plecă în căutarea trupului tatei.

Îl găsi îngheţat bocnă şi renunţă imediat la gândul de a-l lega de şa. Îl îngropă în schimb chiar acolo, sub un morman de pietre, şi scrijeli numele lui şi numărul regimentului pe cea mai înaltă piatră, cu ajutorul cuţitului cu care-i înjunghiase pe tâlhari. Apoi plecă, înlăcrimată, dar nu se simţi ruşinată, pentru că era într-adevăr îndurerată.

Străbătu Trecătoarea Khyber, numărând trupurile ostaşilor britanici şi indieni căzuţi. În trei rânduri trecu peste leşurile tinerilor ei peţitori. Când ajunse în Jellalabad, arăta precum o

stafie cu ochi cenuşii, complet stoarsă de lacrimi.

Nimeni nu ştia ce să facă cu ea. Nimeni nu dorea să vorbească despre cele întâmplate, pentru că reputaţia tatălui ei era în joc, după cum îi explică unul dintre ofiţeri şi apropiat al familiei. Beatrice rămase cu garnizoana pe toată durata asediului care urmă, ajutându-i cu mâncarea şi cu spălatul rufelor. În aprilie, chiar înainte de sfârşitul asediului, suferi un avort spontan.

Prietenii tatălui o ajutară să se întoarcă în India. De cum se întoarse, vându toată mobila, concedie servitorii, închise casa şi se îmbarcă spre Anglia.

Îi luă trei săptămâni s-o găsească pe maică-sa şi pe gemene. Bunica îşi dăduse duhul într-un sfârşit. După ce primise vestea despre masacrul din Afganistan, mama se pusese pe jelit şi se lăsase la mila fratelui ei mai vârstnic, un negustor priceput. Ea şi gemenele erau acum servitoare în casa lui.

Apariţia bruscă a Beatricei în pragul casei lor fu întâmpinată cu urlete de groază. Se pare că scrisorile ei nu ajunseseră la destinaţie. Mama leşină numaidecât. Nevasta unchiului Frederick intră în antreu şi leşină de asemenea. Charlotte şi Louise veniră într-un suflet să vadă ce se petrece, şi ţipară îngrozite, dar nu leşinară. Unchiul Frederick apăru în urma lor şi se holbă în tăcere la ea, mai să-i sară ochii din cap.

Odată ce mama şi mătuşa Harrieta îşi veniră în simţiri şi se prăbuşiră pe canapea, una în braţele celeilalte, cu lacrimi în ochi, Beatrice îşi povesti necazurile.

Urmă o discuţie lungă şi neplăcută, ce dură de la ora ceaiului până după cină. Deşi crezută moartă şi jelită cu ardoare de către mamă, întoarcerea neaşteptată a Beatricei era cât se poate de inoportună. Cum de nu se gândise la ruşinea pe care avea s-o arunce asupra familiei, după tot ce păţise? Ce-aveau să spună vecinii mătuşii Harrieta?

Unchiul Frederick mai că nu-i spuse pe şleau că fusese curva Regimentului 13 Infanterie, pe perioada şederii ei în Jellalabad. Şi chiar dacă-şi păstrase castitatea, nimeni n-ar fi crezut-o.

În acel moment, mama leşină a doua oară. În timp ce se străduiau s-o aducă în simţiri, Charlotte şi Louise îi reproşară Beatricei într-o manieră tăioasă firea ei egoistă. Nu se gândise nicio clipită ce consecinţe devastatoare vor avea asemenea veşti asupra planurilor *lor* de căsătorie? Când îşi recăpătă cunoştinţa,

mama o rugă cu lacrimi în ochi să se călugărească. Beatrice îi spuse că-şi pierduse credinţa în Dumnezeu.

La auzul acelor vorbe, unchiul Frederick se ridică de la masă, negru de supărare – tocmai când slujitorii serveau peştele – şi-i spuse Beatricei că-i îngăduie să mai doarmă o singură noapte sub acoperişul lui, dar că în zori o va duce el personal la cea mai apropiată mănăstire de maici.

Mătuşa Harrieta îi aminti numaidecât că cea mai apropiată mănăstire se află în Franţa şi că va fi nevoit să meargă toată ziua şi să-i ia bilet pentru trecerea Canalului cu barca, ceea ce nu se preta pentru o familie cu condiţie. Unchiul Frederick urlă că nu-i pasă nici cât negru sub unghie, iar mama leşină pentru a treia oară.

Lady Beatrice se scuză de la masă, urcă în dormitorul maică-sii, îi goli caseta cu bijuterii şi părăsi casa pe uşa din dos.

Se urcă în diligenţa de noapte şi ajunse în Londra, unde amanetă un colier. Cu banii obţinuţi închirie o odaie micuţă în Marylebone Road. Pe urmă merse la o croitorie şi porunci să i se facă o rochie de mătase din cel mai aprins roşu pe care-l aveau la îndemână. Apoi găsi o modistă şi comandă o pălărie potrivită cu restul veşmintelor.

A doua zi găsi o pereche de pantofi gata confecţionaţi, ce păreau destul de zdraveni ca să reziste multor plimbări. Apoi îşi cumpără cosmetice.

Când veşmintele ei roşii fură gata, trecu să le ridice, se întoarse în odaie, le îmbrăcă şi merse în faţa oglinzii crăpate ce străjuia lavaboul. Dădu ochilor ei cenuşii un contur negru ca smoala.

Totul era gata, acum nu mai trebuia decât să moară.

TREI:
În care eroina îşi vede mai departe de viaţă

Munca nu era nici pe departe atât de grea pe cât se aşteptase. Înţelese însă că felul ei de-a vedea lucrurile era uşor straniu. Actul în sine nu-i plăcea, dar măcar nu era dureros, cum fusese în Trecătoarea Khyber. Avea mereu grijă să-şi umple poşeta cu intestine de miel, pentru protecţie. Îşi muncea trupul ca o vită la jug, iar trupul o slujea ca un servitor credincios. Astfel reuşea să-şi procure de-ale gurii, un loc curăţel unde să

înnopteze şi cărţi. Pasiunea lecturii încă n-o părăsise.

Nu simţea nimic pentru cei cu care se culca.

Cum nu dorea să cadă pradă violenţei muncitorilor beţivi, căută locuri unde putea să-şi desfăşoare meseria în relativă siguranţă: în preajma teatrelor şi restaurantelor mai selecte. Constată că aspectul şi vocea îi confereau un avantaj în faţa celorlalte prostituate, majoritatea fetişcane disperate de la ţară sau din cartierele lăturalnice. Pentru ele, nopţile erau un chin neîntrerupt. În scurt timp deveneau tot mai zdrenţăroase şi mai îmbuibate de alcool, şi cu greu reuşeau să-şi ascundă vânătăile tot mai purpurii de pe braţe.

O priveau cu un amestec de furie şi neîncredere, mai ales când vreun bătrânel cu diamant la cravată trecea cu indiferenţă prin faţa lor, nemişcat de farmecele lor scârbavnice, dar se oprea brusc când dădea cu ochii de Beatrice.

– O! Milady a şutit încă unul! făcea un glas.

Beatricei îi plăcea noua ei poreclă.

Într-o noapte, când se plimba pe-o alee lăturalnică, în spatele bulevardului Strand, fu întâmpinată de trei otrepe cu bâte în mână, care-i puseseră gând rău. Beatrice scoase iute pumnalul din poşetă – pe care-l avea mereu la îndemână – şi le promise că vor avea parte de aceeaşi soartă de care avuseseră parte nomazii afgani. Cele trei târfe făcură cale întoarsă şi răspândiră zvonul că Milady era ţicnită rău.

Lady Beatrice nu era chiar aşa ţicnită. Ce-i drept, nenorocirile de la Trecătoarea Khyber lăsaseră urme adânci în sufletul ei, alungând aproape orice simţire, dar mintea îi era limpede şi ascuţită. Era incapabilă să-şi dispreţuiască suratele de breaslă, cu toate că multe dintre ele erau needucate, băutoare pătimaşe şi pe deasupra se mai îndrăgosteau din când în când de câte-un client, după care, pline de ranchiună, ajungeau să-şi deplângă propria soartă.

Beatrice nu se atingea de băutură. Ducea o viaţă cumpătată. Îşi deschise un cont la bancă în care-şi depunea economiile, mereu atentă să-i rămână suficienţi bani pentru haine noi şi romane. Îşi făcuse socoteli să strângă suficienţi bani pentru a se retrage la un moment dat într-un colţişor tăcut şi confortabil, şi lucra pentru a-şi atinge acest ţel. Ridică un stăvilar între trup şi minte, coabitând din necesitate cu primul, trăind cu adevărat în afara lui.

Într-o seară se plimba pe trotuarul din faţa lui British Museum,

un loc excelent de lucru, luând în considerare numărul mare de oameni înstăriţi care se perindau pe-acolo. La un moment dat, un fost client o recunoscu şi îi solicită serviciile pentru un grup de domni respectabili, în noaptea următoare. Lady Beatrice îmbrăcă rochia ei cea mai frumoasă şi luă o trăsură.

La petrecere – dedicată unei victorii sportive – le zări pe câteva dintre rivalele ei, dintre cele care-şi permiteau o garderobă mai elegantă, şi se salutară politicos. Rând pe rând, magnaţii sau baroneţii se făceau nevăzuţi cu câte-o curtezană, iar Beatrice tocmai se gândea că ar fi preferat asemenea serate plimbărilor ei nocturne, când îşi auzi numele rostit cu glas scăzut.

Se răsuci şi dădu cu ochii de un vechi prieten de-al tatălui ei, pe care-l fermecase mai demult în urma unei conversaţii sprinţare. Se apropie iute de el.

– Am renunţat la numele acela, îl anunţă ea.

– Dar… copila mea, ce s-a întâmplat cu tine?

– Vrei cu adevărat să afli?

Bărbatul aruncă priviri furişe în jur, o apucă de încheietură şi o conduse într-o cameră de aşteptare, în hohotele mulţimii, prea preocupată cu altele pentru a înţelege ce se petrece.

Beatrice se aşeză pe divan şi-şi spuse povestea, fără să înflorească nimic, în timp ce el se plimba prin încăpere, fumând fără încetare. Când Beatrice tăcu, bărbatul se prăbuşi într-un fotoliu şi clătină din cap.

– Meritai mai mult de-atât, scumpa mea.

– În viaţă nu merge după merit. Necazurile vin neinvitate şi fiecare trebuie să le depăşească după cum îl duce capul.

– Doamne sfinte! Ai dreptate. Şi taică-tău obişnuia să spună asta. Nu se lăsa niciodată cotropit de necazuri, îi semeni leit din punctul ăsta de vedere. Mereu zicea că eşti tare ca piatra.

Lady Beatrice întâmpină vorbele lui cu oarecare mirare şi gândurile o purtară la viaţa aceea demult trecută, dar amintirile parcă nu-i aparţineau ei, ci altei fetiţe.

Prietenul tatei o privea cu un amestec ciudat de milă şi hotărâre.

– Pentru preţuirea ce i-o purtam tatălui tău, pe care ţi-o port şi ţie, aş vrea să te ajut. Îmi permiţi să te-ntreb unde locuieşti?

Beatrice îi dădu adresa fără să stea prea mult pe gânduri.

– Nu v-aş sfătui să veniţi în vizită, spuse ea. Şi dacă spiritul galant vă îndeamnă să mă ridicaţi din starea asta decăzută, nu-i daţi ascultare. Nicio doamnă din Londra nu m-ar primi sub

acoperişul ei, după ce-am pătimit, şi o ştiţi la fel de bine ca mine.

– Ştiu, scumpa mea.

Bărbatul se ridică şi făcu o plecăciune.

– Dar femeile dârze ca tine sunt greu de găsit. Ar fi mare păcat să-ţi iroseşti talentele.

– Ce drăguţ sunteţi.

Beatrice nu-şi pusese nicio speranţă în vorbele bărbatului, şi nu mică-i fu mirarea când cineva bătu la uşa ei, trei zile mai târziu.

Fu de-a dreptul uimită când zări în pragul ei o femeie oarbă care întrebă de Beatrice.

– Eu sunt, mărturisi ea.

– Aş dori să stăm puţin de vorbă, domnişoară. Îmi permiţi să intru?

– Desigur, putem sta şi mai mult de vorbă.

Femeia intră, ghidându-se cu ajutorul bastonului.

Dădu aparent întâmplător peste un fotoliu şi luă loc. În ciuda beteşugului ei, nu arăta deloc a cerşetoare. Purta veşminte alese şi era manierată, trezind imediat în minte imaginea unei mame înţelepte. Accentul îi trăda originile modeste, dar glasul îi era reţinut şi vorba limpede. Îşi dădu jos mănuşile şi pălăria şi le aşeză în poală, apoi se sprijini uşor în baston.

– Mulţumesc. Permite-mi să mă prezint. Sunt doamna Elizabeth Corvey. Avem un prieten comun.

Rosti numele domnului care o cunoscuse pe Beatrice de copilă.

– Aha, făcu Beatrice. Bănuiesc că vă ocupaţi de-o asociaţie ce sprijină femeile decăzute.

Doamna Corvey chicoti.

– Nu chiar, domnişoară. Nu.

Îşi întoarse chipul spre Beatrice. Ochelarii fumurii erau foarte întunecaţi şi destul de groşi.

– Domnişoarele din stabilimentul meu n-au nevoie de sprijin social. Se descurcă destul de bine. Ca tine, de altfel. Prietenul nostru mi-a povestit păţaniile tale. Ce-a fost a fost, nu poate fi şters cu buretele… asta e. Acestea fiind spuse, permite-mi să te-ntreb dacă n-ai fi dispusă să-ţi foloseşti farmecele într-un scop mai nobil decât trotuarul.

– Ţineţi o casă de toleranţă, doamnă?

– Da şi nu, spuse doamna Corvey. Dacă ar fi o casă de

toleranţă în adevăratul sens al cuvântului, fii sigură că ar fi dintre cele mai alese, cu fete la fel de frumoase şi isteţe ca tine, şi o parte din ele bine-crescute. Eu una m-am născut într-un atelier şi n-am avut parte de educaţie. Când am împlinit cinci ani, m-au vândut la o fabrică de bolduri. Ca să faci bolduri îţi trebuie mânuţe delicate şi ochişori ageri, înţelegi? Sunt preferate fetiţele, pentru că sunt mai migăloase decât băieţii. Lucram la o masă lungă, unde tăiam bucăţi de sârmă şi băteam vârfurile până se făceau plate. Când se lăsa seara, lucram la lumânare, în timp ce şefa atelierului ne citea versete din biblie. La doisprezece ani orbisem complet, dar ştiam Biblia pe de rost, ascultă la mine. Pe urmă nu mi-a mai rămas decât un singur lucru de făcut. Am fost vândută într-un soi de casă de toleranţă. Întâlneşti tot felul de ciudaţi pe-acolo. Bolnavi, urâţi, timizi. Am rămas grea de două ori şi m-am ales şi cu vărsat. Sper că vorbele mele nu te uimesc peste măsură. Amândouă suntem trecute prin viaţă. Am pierdut demult şirul anilor, dar cred că aveam şaptesprezece ani când am ieşit de-acolo. Doreşti să afli cum am ieşit?

– Da doamnă, aş dori.

– A venit un domn să mă vadă. A plătit gras, ca să fiu toată seara numai al lui, şi mi-am zis *sfinte Doamne,* nu, pentru că oboseşti destul de repede şi domnii nu sunt prea încântaţi dacă li se pare că nu eşti trup şi suflet acolo, am dreptate? Dar individul dorea să vorbim. M-a bombardat cu tot felul de întrebări, câţi ani am, de unde vin, dacă am familie, cum de-am orbit. Mi-a spus că făcea parte dintr-un club de savanţi. Chipurile, găsiseră un leac pentru orbire. Dacă acceptam să fiu supusă tratamentului lor, urma să mă răscumpere din bordel, să mă vaccineze împotriva vărsatului şi să-mi ofere posibilitatea unui trai cinstit. Exista fireşte riscul să rămân fără ochi. I-am zis că nu-mi pasă. Şi-aşa nu mai foloseau la nimic, nu? Mai exista şi riscul să mă pocească, dar nici de asta nu-mi păsa. La ce-mi servise frumuseţea până atunci? Ca s-o scurtez, am mers cu el şi am urmat tratamentul. Mi-am pierdut ochii şi m-au pocit, dar n-am regretat niciodată.

– Nu zăresc urme de pocească, spuse Beatrice, deşi îmi dau seama că nu v-au putut reda vederea.

– Nu zău? zâmbi doamna Corvey. Ceasul arată douăsprezece şi jumătate, iar dumneata porţi o rochie minunată, de-un roşu aprins. Ai nişte ochi cenuşii foarte expresivi… se deosebesc mult de ai mei. Eşti o femeie puternică, aşa că n-o să ţipi.

Doamna Corvey îşi ridică uşor ochelarii, dezvăluindu-şi ochii.

Lady Beatrice, care ascultase în picioare toată povestea, făcu un pas în spate şi se prinse de colţul mesei.

– Vai mie, dar văd că te-ai făcut albă ca varul, făcu doamna Corvey, amuzată. Îţi conturează şi mai bine guriţa roşie. Casa Rimmel numărul trei, dacă nu mă-nşel? Numărul patru e ceva mai rozaliu. Şi ce de cărţi! *Sartor Resartus, Catherine, Falkner...* e ultimul ei roman parcă, nu?

Ochelarii de alamă incrustaţi în chipul doamnei Corvey ieşiră puţin în afară, cu un zumzet uşor, şi se îndreptară spre patul Beatricei.

– *Nicholas Nickleby.* Da, şi mie mi-a plăcut. Cred că m-am făcut bine înţeleasă, domnişoară.

– Ce grozăvie, şopti Lady Beatrice.

– Nici vorbă, domnişoară! Condiţia mea s-a îmbunătăţit într-atât de mult, încât i-aş mulţumi bunului Dumnezeu zi şi noapte, dacă aş crede că şi-a întors vreodată privirile asupra mea. La urma urmei, mi-am recăpătat vederea. Sunt sănătoasă – Societatea Speculativă are un leac nemaipomenit pentru vărsat – şi am o slujbă decentă. Am venit să-ţi ofer şi ţie o slujbă decentă.

– Cu preţul ochilor mei? întrebă Beatrice.

– Vai mie, nici gând! Ar fi o nemernicie să-ţi răpim frumuseţea, mai ales că s-ar putea dovedi foarte folositoare.

Din câte-am înţeles, eşti fiică de militar. Ce-ai spune să faci o armă din necinstea ta, pentru o cauză nobilă? Vezi tu, Societatea este foarte veche. Odinioară îşi desfăşura activitatea în mare taină, altfel rugul îi păştea pe toţi, la ce minunăţii au inventat. Secretul s-a dovedit a fi folositor şi în vremuri mai dezgheţate. Multe dintre aparatele care ne fac traiul mai plăcut au fost create în atelierele Societăţii. Acesta a rămas şi ţelul ei actual. În munca ei, domnişoară, ajută să ai trecere la nişte miniştri şi membri ai Parlamentului. Şi cine-i mai potrivit să le răpească privirile decât o fată frumoasă? O fată cu farmece şi talent poate convinge un bărbat să facă lucruri pe care lui nici prin gând nu i-ar fi trecut să le facă, ştiindu-se privit. Eu una sunt oarbă, cel puţin aşa crede el, pentru că nu mi-am trădat niciodată secretul. Un ministru doarme mai bine dacă ştie că matroana bordelului favorit nu l-ar putea identifica într-un eventual proces. Cu-atât mai uşor să-l strângem cu uşa pe urmă şi să-l convingem, de pildă, să semneze o lege sau să voteze într-o manieră care ar avantaja Societatea. Ştii la fel de bine ca mine cât de uşor poţi să distrugi viaţa unei femei, dar când bărbaţii fac aceleaşi greşeli, lumea le

zâmbeşte cu înţelegere. Nu-ţi doreşti ca lumea să fie mai dreaptă? Amândouă ştim cât de puţin contează trupurile noastre, chiar dacă bărbaţii ne-ar face să credem contrariul. N-ai vrea să-ţi pui trupul în slujba unui ţel măreţ? Cunosc şi alte fete ca tine, isteţe şi bine-crescute. Au călcat o dată strâmb sau, asemenea ţie, au avut ghinion, şi lumea le-a făcut vânt pe trotuar. Curând au aflat că nu sunt obligate să rămână acolo. Ai putea şi tu să te lepezi de condiţia actuală. Putem să-ţi oferim un apartament curat şi retras, cu vedere spre parcul St. James. Eu una nu mă satur să-mi scald privirile-n el. O viaţă liniştită, cu excepţia orelor de muncă. Poţi să spui adio bolilor şi violenţei. Ce zici, domnişoară, ni te alături?

Lady Beatrice stătu câteva clipe pe gânduri.

– Da, doamnă.

Şi, spre uşurarea colegelor ei de trotuar, se ţinu de cuvânt.

PATRU:
În care Lady Beatrice se acomodează cu noul loc de muncă şi învaţă tainele meseriei

Beatrice descoperi în curând că doamna Corvey vorbise cât se poate de serios. Casa de lângă aleea Birdcage era frumoasă, încăpătoare şi în vecinătatea parcului St. James. Odaia ei era bine luminată şi mereu aerisită. În plus era dotată cu poliţe pentru cărţile ei, o garderobă bogată şi un pat curat şi comod.

Suratele cu care împărţea casa erau femei de toată isprava.

Doamna Otley era o domnişoară studioasă, preocupată de fosilele pe care le găsise în Lyme Regis şi mândră de gravura înrămată ce înfăţişa o scenă din vechiul Pompei. În Nell Gwynne’s însă purta haine de jocheu şi deţinea un dulap doldora cu accesorii ecvestre, cu care satisfăcea poftele domnilor ce doreau să-şi vâre zăbale în gură şi să fie loviţi cu cravaşa peste spinare.

Domnişoara Rendlesham era tăcută, purta ochelari şi se dădea în vânt după grădinărit, dar făcea parte din detaşamentul disciplinar, general sau specializat, după cum era cazul. De regulă se îmbrăca în haine de pedagog şi-şi folosea cu pricepere glasul poruncitor în interogatorii în care membrii Parlamentului se transformau în băieţandri neascultători, gata să-şi primească pedeapsa.

Herbertina Lovelock pe de altă parte era un băiat foarte ascultător, cu chip de heruvim, proaspăt ieşit de pe treptele unei şcoli publice căzută pradă unor vicii nefireşti. Purta numai straie bărbăteşti şi avea părul scurt şi lucios. Totodată fuma trabucuri, citea gazetele sportive, tolănit în fotoliu, cu picioarele întinse pe taburet şi din când în când participa la cursele de cai. La Nell Gwynne's avea o garderobă ticsită cu uniforme soldăţeşti şi marinăreşti unde pantalonii erau întotdeauna strâmţi şi căptuşiţi în regiunea genunchilor.

Mai erau şi cele trei surori Devere, Jane, Dora şi Maude, prima blondă, a doua brunetă şi a treia roşcată. Ele nu erau specializate în nimic, dar adesea lucrau în echipă. Doar ele se destăinuiseră Beatricei despre trecutul lor: se părea că tatăl lor fusese un domn respectabil care căzuse în patima cărţilor şi a alcoolului, şi pe deasupra îşi irosise averea într-o societate pe acţiuni. În funcţie de cine povestea întâmplarea, tatăl îşi trăsese un glonţ în cap, fugise în Europa cu amanta sau devenise un opioman într-o văgăună din Limehouse şi ajunsese într-o stare de degradare greu de pus în cuvinte. Jane cânta la pian, Dora la concertină, iar Maude din voce. Erau în egală măsură pricepute şi la alte trebuşoare.

Toate doamnele care locuiau în casa de lângă aleea Birdcage se dovediră binevoitoare după ce le cunoscu mai îndeaproape. După cina de duminică – Nell Gwynnes nu funcţiona de Sabat –, Beatrice mergea în salonul comun şi-şi vedea de lucrul manual, în timp ce Herbertina le citea dintr-o carte sau domnişoara Devere cânta o serie de cântece populare, iar doamna Rendlesham împrospăta atmosfera cu flori culese din grădină. Se hotărî ca Lady Beatrice să nu-şi modifice costumul roşu, pentru că avea un efect electrizant asupra clienţilor, totuşi doamna Corvey şi Herbertina o plimbară prin magazine şi pe la croitori, în încercarea de a-i găsi o ţinută mai decentă pentru orele din afara programului. Doamna Otley îi dărui o mică statuetă a zeiţei Atena din colecţia personală, adăugând:

– Îi semeni foarte mult, scumpa mea, mai ales la culoarea ochilor!

Una peste alta, Beatrice găsi că situaţia în care se afla era destul de convenabilă.

– Domnule maior, doar n-aveţi de gând să mă loviţi pentru o abatere aşa neînsemnată? scânci Herbertina.

– Ba am să-ţi fac chiar mai mult de-atât, drac împeliţat ce eşti, o ameninţă pofticios maiorul… sau mai degrabă parlamentarul îmbrăcat în uniformă de ofiţer.

O prinse pe Herbertina de braţ şi o târî până la divanul capitonat cu pluş.

– Jos pantalonii şi întoarce-te!

– Vai, domnule maior, chiar trebuie?

– I-un ordin! Las' că te-nvăţ eu ce-nseamnă disciplină!

– Priveşte prin ocular şi ajustează lentila până se limpezeşte imaginea, rosti doamna Corvey cu glas scăzut în cealaltă cameră.

Lady Beatrice se uită prin obiectivul aparatului de fotografiat şi-l zări pe maior dându-şi jos nerăbdător pantalonii. Imaginea era uşor neclară.

– Cum pot să ajustez lentila?

– Învârţi de inel, o lămuri doamna Corvey.

Beatrice învârti puţin şi imaginea se limpezi. Maiorul era prins în flagrant delict cu Herbertina, care părea uşor plictisită, în timp ce ţipa ca un băieţel îngrozit.

– Acum strânge balonaşul, o îndemnă doamna Corvey.

Beatrice se conformă. Becul de gaz scânteie o clipă, dar maiorul era prea adâncit în treburile lui pentru a băga de seamă explozia de lumină sau ţăcănitul aparatului.

– Am produs un dagherotip? întrebă Beatrice mirată, căci tocmai citise despre ele într-un periodic de ştiinţă la care era abonată doamna Rendlesham.

– Nu, scumpa mea, ăsta-i un proces mult mai avansat. L-am primit de la Societate.

Doamna Corvey scoase placa fotografică şi vârî alta în loc.

– Mulţumită acestui aparat, imaginea poate fi imprimată pe hârtie. Poza ce-am luat-o adineauri era doar pentru arhivele noastre. Pentru o fotografie perfectă, trebuie să avem puţină răbdare, până se mai linişteşte domnul. Herbertina o să-ţi dea semnalul.

Beatrice urmări cu atenţie ultimele zvâcniri animalice ale maiorului înainte de-a se prăbuşi peste Herbertina. Rămaseră amândoi tolăniţi pe divan, îmbrăcaţi foarte sumar.

– Spune-mi cât de uriaş am fost şi cât de mic te-ai simţit, rosti maiorul, gâfâind uşor.

– Vai de mine, domnule maior, cum să-i faceţi una ca asta unui biet băieţel? M-am simţit complet neajutorat, rosti

Herbertina cu lacrimi în ochi, înainte să dea semnalul.

Beatrice îl prinse cu coada ochiului şi strânse balonaşul în palmă. Lămpile se aprinseră şi maiorul păru uşor iritat, dar Herbertina reuşi să-i abată gândurile cu o relatare amănunţită despre cât de înspăimântat se simţise tânărul soldăţel şi cât de gigantic fusese maiorul.

Din păcate, nici doamna Corvey şi nici Lady Beatrice nu-i ascultară accesele de lirism, pentru că se retraseră într-o cameră micuţă, luminată în roşu închis de o lampă de la Rue, şi amenajată ca un laborator de chimie. Cele două femei îşi protejară nasul şi gura cu bucăţi de pânză şi developară plăcile.

– Astea-s nemaipomenite, rosti doamna Corvey încântată. Maică Precistă, dar chiar ai talent la fotografie, scumpa mea!

– Le folosiţi pentru şantaj?

– Poftim? Nu, nicidecum… doar dacă e necesar. Şi dacă e…

Doamna Corvey ridică a doua fotografie, care-l înfăţişa pe maior tolănit pe divan.

– Poza asta poate fi copiată pe dagherotip şi folosită pentru a-l determina să coopereze. Deocamdată pozele intră la dosar. Fiecare dintre clienţii noştri are un dosar. E foarte util să ştii ce preferă clientul în vremuri ca acestea, când concurenţa bate la uşă.

– Îmi dau seama. Dacă-mi permiteţi să-ntreb, când devine necesar să folosiţi arma şantajului?

– Când hotărăsc cei de la Societate. Arareori e cu adevărat nevoie. Au şi alte mijloace de persuasiune şi rareori apelează la asemenea metode extreme. Dar nu ştii niciodată.

Doamna Corvey puse fotografiile la uscat. Trase o manetă şi lampa de la Rue se stinse, apoi cele două doamne părăsiră încăperea, închizând cu atenţie uşa şi străbătură coridorul despărţitor. Din camerele alăturate se auzeau mugete pasionale, scâncete înspăimântate, şi lovituri repetate de cravaşă urmate de mărturisiri deşănţate, cu lacrimi în glas.

În camera de alături, cineva zbiera:

– Da, recunosc, eu am furat prăjitura!

– Şi toţi clienţii sunt domni din înalta societate? întrebă Beatrice pe un ton mai răspicat, pentru a se face auzită.

– Da, asta-i regula. Din când în când, mai primim şi vizita membrilor Societăţii. De obicei băieţii care se ocupă de afacerile Societăţii. Membrii de rând, ca să zic aşa. Au şi ei aceleaşi nevoi ca toţi şi mulţi dintre ei trebuie să muncească din greu pentru a

se bucura de viaţă. Noi încercăm să-i ajutăm cum putem. Dar asta-i altă mâncare de peşte şi n-o amestecăm cu serviciile de care beneficiază politicienii. Avem şi un obicei drăguţ, mă rog, aşa mi se pare mie. Înainte să plece în misiune, tinerii proaspăt intraţi în Societate trec pe la noi, să aibă bieţii oameni parte de-o bucurie, pentru că din când în când se întâmplă să cadă la datorie. Trist...

– E periculos deci?

– Uneori, da, răspunse doamna Corvey, dând uşor din mână.

Intrară în cabinetul doamnei Corvey, o încăpere izolată, ascunsă înapoia unui panou glisant. Beatrice trase panoul chiar în clipa în care Violet, menajera bună-la-toate, intră din antecameră.

– Scuzaţi dacă deranjez, doamnă Corvey, dar domnul Felmouth tocmai a ieşit din Camera Suitoare, ca să dea un telefon. Şi-a luat valiza cu el.

– Va dori să servească un ceai. Ce drăguţ! Chiar speram să primim nişte jucării noi.

Doamna Corvey ridică de pe birou un aparat, un soi de tub de alamă cernit în negru, şi după câteva clipe vorbi în el:

– Ceai te rog, cu prăjiturele. În salonul pentru oaspeţi. Mulţumesc.

Puse aparatul pe masă. Beatrice îl privi cu uimire.

– Altă invenţie de-a Societăţii?

– Doar fabricat de Societate, fiindcă a fost inventat de una dintre doamnele noastre. Domnişoara Gleason. Între timp s-a mutat într-o căsuţă frumoasă din Scoţia, draga de ea. În fiecare an de Crăciun ne trimite douăsprezece potârnichi scoţiene. Hai cu mine, scumpa mea, să-ţi fac cunoştinţă cu domnul Felmouth. E un domn foarte amabil.

CINCI:
În care apar câteva aparate ingenioase

Salonul pentru oaspeţi era mai mare decât un salonaş privat. Era lambrisat în lemn închis la culoare şi avea un covor gros. Era iluminat de câteva lămpi de la Rue, ce licăreau în spatele abajururilor de sticlă fumurie. Un domn între două vârste îşi agăţase deja haina şi pălăria în cuier şi îşi suflecase mânecile cămăşii. Şedea pe marginea divanului, scotocind prin valiză, dar

se ridică brusc când cele două doamne intrară.

– Domnule Felmouth, spuse doamna Corvey, întinzându-i mâna.

– Doamnă Corvey! rosti domnul Felmouth, făcând o plecăciune şi sărutându-i mâna.

– Permite-mi să-ţi prezint cea mai recentă achiziţie a noastră. Lady Beatrice. Lady Beatrice, dumnealui e domnul Felmouth, de la Societatea Speculativă. Domnul Felmouth este unul dintre inventatorii Societăţii.

– Bună ziua, domnule.

– Încântat de cunoştinţă, doamnă, rosti domnul Felmouth, bâlbâindu-se uşor.

Tuşi, se făcu roşu în obraji şi îşi trase mânecile suflecate.

– Iertaţi-mi impoliteţea dar când ai atâtea pe cap…

– Te rog, ia loc, spuse doamna Corvey, îndreptându-se către un fotoliu.

În acel moment se auzi un clopoţel şi o uşă nevăzută până atunci se deschise în perete. Două servitoare elegante aduseră ceaiul şi accesoriile aferente şi le aşezară pe măsuţa de lângă fotoliul doamnei Corvey, apoi părăsiră încăperea pe aceeaşi uşă. Servirea ceaiului fu acompaniată de o discuţie politicoasă despre chestiuni banale, dar pe toată durata ei privirile domnului Felmouth rătăceau de la podea la Beatrice, apoi iar la podea, de-acolo la valiza deschisă şi la doamna Corvey.

În cele din urmă aşeză ceaşca şi farfuria pe-o măsuţă.

– Ceaiul a fost nemaipomenit. Complimentele mele bucătăriei. Ce doream să vă întreb… Cum vă descurcaţi cu ochelarii?

– Nemaipomenit, spuse doamna Corvey. Îmi place foarte mult funcţia telescopică. E foarte utilă, mai ales pe litoral, dar trebuie s-o foloseşti cu discreţie.

– Desigur. Implantul e confortabil? N-a apărut nicio iritaţie?

– Niciuna deocamdată, domnule Felmouth.

– Perfect, mă bucur să aud asta, rosti interlocutorul ei, frecându-şi mâinile mulţumit. Aşa se face că am creat câteva îmbunătăţiri… Îmi permiteţi să vă arăt?

– Cu certitudine.

Domnul Felmouth scotoci prin valiză şi scoase o cutie îmbrăcată în piele de mărimea unui etui, pe care-o deschise teatral. Înăuntru era o pereche de ochi mecanici asemănători celor pe care doamna Corvey îi arătase Beatricei cu câteva zile în urmă. Doamna Corvey îşi scoase ochelarii, iar Beatrice îşi feri

imediat privirile, dar numai pentru câteva clipe, în timp ce domnul Felmouth îi înmână cutia doamnei Corvey.

– După cum vedeţi, doamnă, aceştia sunt mult mai uşori. Domnul Stubblefield de la Producţie a descoperit un nou aliaj, spuse el în timp ce deschidea trusa de unelte.

Ochii doamnei Corvey ieşiră uşor din orbite, cu un zumzet, pentru a cerceta îndeaproape noua invenţie.

– Într-adevăr, sunt mai uşori. Şi par mai sofisticaţi.

– Da, asta pentru că… dacă-mi permiteţi…

Domnul Felmouth se aplecă şi vârî o şurubelniţă mică în marginea ochilor doamnei Corvey, pierzând şirul gândurilor. Beatrice n-avu curajul să urmărească scena.

– Asta pentru că au fost îmbunătăţiţi substanţial, sau cel puţin aşa nădăjduiesc. Scuzele mele doamnă, orbirea este cu desăvârşire temporară. Trebuie doar să introduc noul set… Cred că veţi fi mulţumită de rezultat.

Lady Beatrice îşi luă inima-n dinţi şi-şi înălţă privirile. Doamna Corvey aştepta răbdătoare să-i fie implantată noua pereche de ochi mecanici în orbitele pustii.

– Bun, spuse doamna Corvey. Mi-am recăpătat vederea.

– Nemaipomenit, spuse domnul Felmouth, strângând un ultim şurub. Sper că sunt confortabili, verifică el, făcând un pas înapoi.

– Fără îndoială, spuse doamna Corvey, întorcând capul în toate direcţiile. Vai!

Mecanismul telescopic ieşea în afară cu câţiva centimetri în plus faţă de vechiul model, iar zumzetul era mult mai slab.

– Da, da, mult îmbunătăţit.

– M-am gândit că dacă vă ridicaţi mâna pentru a-i ascunde, aţi da celor din jur impresia că vă uitaţi printr-un lornion. Dar *adevărata* îmbunătăţire nu-i asta.

Felmouth se ridică în picioare şi stinse cea mai apropiată lampă, răsucindu-i cheiţa de la bază. Repetă operaţiunea cu toate lămpile. Când ultimul licăr de lumină dispăru, o beznă posomorâtă coborî în odaie.

– Acum vă rog să răsuciţi pe trei sferturi partea stângă a cutiei de protecţie…

Beatrice auzi un ţăcănit uşor, apoi o exclamaţie de bucurie din partea doamnei Corvey.

– Vai mie, încăperea e luminată! Dar în nuanţe verzui. Aşa trebuie?

– Acela este efectul filtrului, o lămuri domnul Felmouth

satisfăcut, în timp ce aprindea o lampă. Dar cred că lumina era suficientă ca să citiţi o carte, nu? Acela era efectul scontat. O să-l îmbunătăţim în timp, dar pentru moment vă mărturisesc că nu va mai trebui să înduraţi niciodată o singură clipă de beznă... dacă nu doriţi, fireşte.

– Se vor dovedi foarte utili, rosti doamna Corvey cu satisfacţie. Vă felicit, domnule Felmouth! Şi vă rog transmiteţi felicitările mele şi domnului de la Producţie.

– Desigur. Întâmplător mai am câteva mici aparate, spuse domnul Felmouth, aprinzând rând pe rând lămpile.

Se aşeză şi scoase din valiză un soi de medalion.

– Iată! spuse el, ridicându-l la nivelul ochilor. Arată ca oricare alt ornament, nu-i aşa doamnelor?

Beatrice se aplecă să-l cerceteze mai îndeaproape. Doamna Corvey îşi activă pur şi simplu funcţia telescopică.

– Mie aşa mi se pare, spuse Beatrice.

Domnul Felmouth îşi ridică arătătorul şi indică o gaură micuţă pe muchia medalionului şi o ieşitură puţin mai jos.

– După cum aţi ghicit deja, nu este un medalion obişnuit, ci ultimul răcnet în materie de miniaturi. Priviţi!

Inventatorul deschise medalionul, înăuntrul căreia se zărea un portret micuţ.

– Şi...

Apăsă un buton, iar portretul dispăru, dezvăluind un compartiment ascuns în care se aflau un butoiaş minuscul din oţel şi un mecanism cu arc.

– Este un pistol! Bumbul de sub ţeavă e trăgaciul. Îl ţii aşa, ţinteşti şi tragi. Deşi, pentru a nu avea surprize, vă recomand să trageţi de la mică distanţă, dacă se poate.

– Ingenios, n-am ce zice, spuse doamna Corvey, apoi se întoarse spre Beatrice. Uneori e nevoie să ne şi apărăm, se scuză ea.

– Dar glonţul e prea mic pentru a face vreun rău, rosti Beatrice.

– La prima vedere doar...

Domnul Felmouth aduse caseta cu muniţie, de dimensiunea unei cutii de medicamente, şi o deschise. Înăuntru se zăreau douăsprezece cartuşe minuscule aranjate circular şi o pensetă pentru încărcare.

– Cât o musculiţă, nu? Ceea ce nu ştiaţi este că după trei secunde de la impact, glonţul explodează. Nu cu forţa unei

amorse Guy Fawkes, dar dacă e implântat în creierul sau inima atacatorului, planurile sale vor fi cu siguranţă dejucate.

– Eu una aş trage în urechea atacatorului, rosti Beatrice, îngândurată. Rana ar fi greu de depistat şi oamenii ar presupune că a avut un atac cerebral.

Doamna Corvey şi domnul Felmouth se holbară la ea.

– Văd că nu strâmbi din nas prea uşor, observă doamna Corvey. O să te descurci minunat.

Domnişoarele Devere intrară în salon cu un aer trist, costumate în păpuşă, motan încălţat şi respectiv arlechin.

– Domnul de la ora patru ne-a trimis vorbă că-i teribil de ocupat şi nu poate veni decât mâine, spuse Jane, iar cheotoarea de la spatele costumului Dorei nu vrea să se mai desfacă. Nu vrei să ne ajuţi, Beatrice? Ah, bună ziua, domnule Felmouth!

Jane străbătu încăperea şi se aşeză pe genunchiul lui.

– Nu ne-ai adus ceva jucării, Moşule?

Roşu la faţă ca racul, domnul Felmouth bolborosi câteva cuvinte, apoi rosti mai limpede:

– Ăăă, da, aşa se face că mai am câteva. Acum, dacă nu te superi…

Îşi puse valiza pe celălalt genunchi şi scoase două plăcuţe de carton pe care stăteau înşiraţi nasturi, de felul celor din magazinele de cadouri. Pe fiecare carton erau doisprezece nasturi. Un set părea făcut din imitaţie de perlă, celălalt din sticlă chihlimbarie.

– Special făcuţi pentru clienţii neastâmpăraţi, spuse Felmouth, fluturând cartonul cu nasturi perlă. Cusuţi pe orice veşmânt, nu se deosebesc cu nimic de nasturii obişnuiţi. În realitate conţin un sedativ puternic, prins într-o glazură de zahăr. Dacă-l aruncaţi într-un pahar de vin sau în orice băutură, se dizolvă aproape instantaneu. Domnul care va consuma băutura până la capăt, va cădea într-un somn adânc, după doar câteva minute.

– Nasturii chihlimbarii ce fac? dori să ştie Beatrice, care se ridicase pentru a debloca cheotoarea de pe costumul Motanului încălţat.

– Şi ei sunt foarte folositori. Un nasture dizolvat în paharul domnului îl va face să sporovăiască precum gospodinele. Cu răbdare şi tact, veţi scoate de la el tot ce doriţi. Asta nu înseamnă că va spune doar adevărul, dar eu unul am mare încredere în discernământul dumneavoastră. Când efectul trece, domnul respectiv nu-şi va mai aminti nimic.

Domnul Felmouth îi înmână cartoanele doamnei Corvey.

– Splendid, spuse ea.

– Nu credeţi că nasturii chihlimbarii s-ar asorta de minune cu bluza mea galbenă de satin? făcu Dora entuziasmată, dezbrăcând partea superioară a costumului, după ce cheotoarea cedase.

Domnul Felmouth tuşi şi îşi feri privirile.

– Ba da, scumpo, dar cred că ar trebui să-i facem cadou domnişoarei Rendlesham. Cred că ea s-ar folosi cel mai bine de puterea lor, spuse doamna Corvey.

Dora se bosumflă.

– Dragă domnule Felmouth, n-ai putea să mai faci câţiva nasturi de altă culoare? Domnişoara Rendlesham nu poartă galben niciodată.

Dora se apropie de domnul Felmouth şi îl gâdilă sub bărbie cu gheara mănuşii de pisică.

– Te rog, domnule Felmouth… Pisicuţa o să-ţi prindă un peşte zemos.

– Păi, hm, n-ar trebui să fie nicio problemă, spuse domnul Felmouth, răsuflând greoi. Da, cu siguranţă. Puteţi să vă bazaţi pe mine, doamnelor.

– Întotdeauna, domnule Felmouth, spuse doamna Corvey.

ŞASE:
În care se comunică informaţii alarmante

Sir Richard H. era în vârstă, destul de trupeş şi prefera să stea întins pe spate şi să se joace cu creaturile lui angelice, cum le spunea, din poziţia aceea. Acum gemea de plăcere, în timp ce Beatrice îl călărea cu privirile fixate pe grilajul metalic al patului, cu un zâmbet profesionist întipărit pe chip, care trăda o uşoară atitudine batjocoritoare. Mintea ei umbla în alte locuri, întrebându-se cât de schimbător era *Norocul lui Barry Lyrtdon,* pentru că n-apucase să citească ultimul număr din *Fraser's Magazine.*

Şirul gândurilor fu brusc întrerupt de constatarea că Sir Richard era complet inert. Mintea ei acceptă să se întoarcă pentru câteva clipe la realitatea imediată, cât să constate că Sir Richard era încă în viaţă, deşi curgeau apele pe el şi gâfâia ca o locomotivă.

– Eşti bine, scumpule?

Sir Richard încuviinţă cu o mişcare aproape imperceptibilă a capului. Beatrice se desprinse graţios de el, de parcă ar fi coborât de pe-o capră de gimnastică temeinic capitonată, şi îi verifică pulsul. Hotărî că nu va da ortul popii în următoarele minute, aşa că-i făcu o frecţie cu apă de colonie. În scurt timp, Sir Richard sforăia liniştit. Beatrice îl acoperi cu pătura şi merse la baie.

Lady Beatrice îşi îngriji trupul cu acelaşi profesionalism nepărtinitor. În timp ce se tăvălise cu Sir Richard, nu simţise mai nimic, de parcă zonele ei sensibile erau făcute din vatelină, asemenea unei păpuşi. În clipa aceasta nu simţea decât o uşoară iritare, datorată frecării constante. Se unse cu o loţiune specială şi se minună încă odată de importanţa exagerată pe care oamenii o dădeau cărnii, de care se temeau dar la care pofteau mereu, când de fapt lucrurile acelea nu aveau nicio importanţă.

Odinioară ar fi ţipat îngrozită la vederea trupului despuiat al lui Sir Richard, cu organul său violaceu, dar acum, bietul de el nu era cu nimic mai obscen sau mai dezgustător decât o mârţoagă la capătul puterilor. Şi ce se alesese de peţitorii ei? Mai demult erau puternici şi zvelţi ca nişte armăsari de curse, dar acum zăceau nemişcaţi şi vineţi pe dealurile afgane, şi făceau chiar mai puţine parale decât acest bătrân ostenit. Poate că sufletele lor curate se înălţaseră la Ceruri. Cel puţin aşa-i plăcea să creadă. Dar la ce bun să le deplângi *trupurile,* care nu erau decât nişte recipiente efemere?

Lady Beatrice se îmbrăcă şi se-ntoarse în budoar, unde se aşeză într-un fotoliu şi puse mâna pe *Oliver Twist.* Citi în linişte până ce Sir Richard se trezi brusc, în mijlocul unui sforăit. Bărbatul se ridică în capul oaselor şi dori să ştie unde-i erau pantalonii. Lady Beatrice lăsă cartea deoparte şi-l ajută să se îmbrace, după care îl luă de braţ şi-l conduse în salonul de la intrare. Sir Richard intră în camera suitoare, fără să arunce o privire în urmă.

– Măcar „mulţumesc” putea să zică, rosti doamna Corvey, aşezată în fotoliul de lângă măsuţa de ceai.

– Cred că era cam ameţit în seara asta, spuse Beatrice, aranjându-şi ciorapii. Mai am pe cineva programat?

– Nu, scumpa mea. Doamna Otley se întreţine cu Excelenţa Sa până la miezul nopţii. Pe urmă, fiecare se poate întoarce la casa ei.

– Minunat. Pot să vă cer o favoare? Dacă puteţi să-mi amintiţi mâine să caut ultimul număr din *Fraser's.* În numărul precedent…

Lady Beatrice amuţi, iar doamna Corvey îşi întoarse capul mirată, pentru că amândouă auziseră clopoţelul care dădea de ştire că un oaspete cobora cu camera suitoare.

– Ciudat, spuse doamna Corvey. De regulă, restaurantul se închide la ora zece.

– Mă ocup eu de el, spuse Beatrice, cu surâsul profesional întipărit deja pe buze.

Se aşeză pe divan.

– Faci asta pentru mine, drăguţă? Domnişoara Rendlesham a avut mult de strâns după plecarea ducelui şi i-am dat permisiunea să plece mai repede.

– Nu-i niciun deranj, o asigură Beatrice.

Panoul se dădu în lături şi apăru un bărbat cu început de chelie şi ochelari pe nas. Alura de bancher era sporită de dosarul subţire pe care-l purta sub braţ. Îi aruncă o privire în treacăt Beatricei, după care atenţia i se concentră doar pe doamna Corvey.

– Bună seara, doamnă.

– Domnule Greene? Doamna Corvey se ridică în picioare. Ce surpriză plăcută! Ce vă aduce pe la noi, dacă-mi permiteţi să vă întreb?

– Am fost trimis, spuse Greene, roşind puţin. Deşi, fireşte, mi-ar face mare plăcere să vin într-o vizită mai puţin oficială, cât de curând. Ştiţi ce vreau să zic. Putem să ne retragem în cabinetul dumneavoastră, vă rog? Avem câteva chestiuni de discutat.

– Desigur.

– Rămân aici dacă doriţi. Să stau aştept sosirea unor eventuali oaspeţi întârziaţi? dori Beatrice să ştie.

Domnul Greene se întoarse şi o privi cu luare-aminte.

– Ah, fata cea nouă. L-am cunoscut pe tatăl tău, draga mea. Poţi să ni te alături dacă doreşti. Cred că te-ar interesa subiectul conversaţiei noastre.

Domnul Greene sorbi puţin din ceaşca de cacao, o aşeză pe masă şi-şi drese glasul.

– Bănuiesc că n-aţi avut ocazia să-l cunoaşteţi pe lordul de Basmond?

– Nu, n-am avut, rosti doamna Corvey.

– Nici eu, spuse Beatrice.

– Ciudată familie. Are o moşie în Hertfordshire. Actualul deţinător al titlului, Arthur Rawdon, este un tânăr de douăzeci şi şase de ani. Ultimul în succesiune. Necăsătorit, n-a făcut mare brânză la Cambridge, a trăit la oraş până în urmă cu doi ani, când s-a întors în reşedinţa părintească şi a început să împrumute sume uriaşe de bani. Nu pariază, nu i-a tocat cu vreo amantă, nu i-a investit. Zicea că are de gând să recondiţioneze Basmond Hall, deşi mi-e greu să înţeleg la ce i-ar folosi metalele rare sau substanţele chimice stranii pe care le-a procurat. Muncitorii de pe moşia lui n-ar spune o vorbuliţă şi nu pot fi mituiţi. Fostul grădinar mai dă pe la cârciumă şi un muşteriu l-a auzit bombănind că Excelenţa Sa a distrus labirintul de tisă, dar când a încercat să-l tragă de limbă, n-a mai vrut să zică nimic.

– Ce să înţeleg din asta, domnule Greene? spuse doamna Corvey.

– Într-adevăr, ce-ar fi de înţeles? Toată afacerea ne-a intrat în atenţie când lordul a procurat metalele rare şi substanţele chimice, pentru că, după cum ştiţi, avem oameni care supraveghează mişcările anumitor materiale. Când cineva depăşeşte o anumită cantitate, dorim imediat să aflăm motivul. Pentru liniştea noastră. Am trimis un om, fireşte. Din rapoartele lui am dedus că, în ciuda rezultatelor modeste din Universitate, lordul Basmond are o minte de inventator. Se pare că a făcut recent o descoperire extraordinară, pe care ar vrea s-o ţină secretă. Am aflat că a invitat patru milionari – trei străini şi… un britanic – la o licitaţie privată ţinută la Basmond Park.

– Deci vrea s-o vândă, îşi dădu Beatrice cu părerea. Orice-ar fi. Îşi închipuie probabil că va primi o sumă colosală de bani.

– Aşa-i, domnişoară. Rapoartele de la omul nostru au întârziat să apară în ultima vreme. Asta şi treaba cu licitaţia, pe care-am aflat-o din altă sursă, ne-au îndemnat să luăm măsuri. Din fericire, lordul Basmond ne-a deschis o portiţă. Este însă nevoie de o doză de… comportament dezmăţat.

– Aşa că te-ai gândit să vii la noi, spuse doamna Corvey, cu un surâs prefăcut.

– Totodată, e nevoie şi de curaj. Şi de o minte ascuţită, adăugă domnul Greene, îmbujorându-se puţin. Lordul Basmond a trimis o cerere către un binecunoscut stabiliment, pentru patru fete care să-i întreţină pe invitaţi. Am reuşit să interceptăm invitaţia. Doamnă Corvey, avem nevoie de patru voluntare de-

aici, pentru petrecerea cu pricina.

– Şi ce se cere de la noi, în afară de întreţinerea milionarilor? întrebă Lady Beatrice.

Domnul Greene tuşi.

– Nu vă forţează nimeni să mergeţi, sper că m-am făcut înţeles. Vrem să aflăm ce invenţie poate fi atât de costisitoare, încât numai un milionar şi-ar permite s-o cumpere. Ameninţă cumva siguranţa statului? Vrem să aflăm şi ce s-a ales de omul nostru.

– Vom da curs rugăminţii dumneavoastră, spuse doamna Corvey cu un gest elegant din mână.

– Vă vom fi adânc recunoscători, doamnă.

Domnul Greene se ridică, făcu o plecăciune şi-i înmână dosarul.

– Toate detaliile se află aici. Comunicarea se va face pe canalele obişnuite. Las întreaga chestiune în mâinile dumneavoastră, doamnă.

Greene dădu să plece, dar se răsuci brusc pe călcâie, roşu până în vârful urechilor. O luă pe Beatrice de mână şi, după câteva clipe de ezitare, i-o strânse într-un chip ciudat.

– Dumnezeu să te aibă în pază, draga mea, rosti el. Prima voluntară. Îi faci cinste tatălui tău.

O zbughi în salonul de recepţie şi de-acolo în camera suitoare.

– Să înţeleg că ne pândesc anumite primejdii? întrebă Beatrice.

– Desigur, scumpo, spuse doamna Corvey, în timp ce arunca o privire peste documente. Arată-mi însă o târfă care să nu fie mereu expusă unor primejdii.

– Faceţi des asemenea lucruri?

– Da.

Doamna Corvey îşi înălţă privirile spre ea şi zâmbi discret.

– Scumpa mea, noi nu suntem târfe *obişnuite.*

ŞAPTE:
În care oaspeţii sosesc la Basmond Hall

Cum satul Basmond se afla la o oarecare distanţă faţă de linia ferată, închiriară o trăsură să le ducă la Hertfordshire. Doamna Corvey stătea nemişcată în colţul trăsurii şi studia hârtiile din dosar, iar surorile Devere sporovăiau despre toate subiectele

imaginabile cu putinţă. Lady Beatrice stătea cu privirile pierdute pe geam, la dealurile unduitoare, verzi chiar şi acum în miez de iarnă. Nu mai văzuse în viaţa ei aşa minunăţie. Străzile Londrei erau parcă în afara naturii, uşor de învăţat, pentru că un oraş este în esenţă ca orice alt oraş. Natura este însă cu totul altfel. Beatrice se îndrăgostise de bogăţia de verdeaţă, de pădurile întinse, de crengile sărăcăcioase şi cenuşii, dar simţurile ei păstrau încă amintirea unor locuri mai calde, mai aride şi mai luminoase. Se întrebă dacă se va obişnui vreodată cu… era cât pe ce să spună „noul ei *cămin”,* dar hotărî că termenul era lipsit de noimă.

– … dar avea un metru şi ceva lăţime, aşa c-am fost nevoită să cumpăr cincisprezece metri, şi nu cât hotărâsem iniţial…, povestea Jane.

Doamna Corvey îşi drese glasul şi tăcerea se aşternu în trăsură.

– Arthur Charles Fitzhugh Rawdon, rosti ea şi scoase din geantă un carton de mărimea unei cărţi de joc.

Lady Beatrice se aplecă pentru a vedea mai bine. Era copia unui dagherotip. Bărbatul din imagine stătea cu mâinile pe revere, plin de importanţă, alături de o coloană romană. Pe fundal se zărea o scenă pictată din Pompei. Lordul era subţire şi palid la chip, cu trăsături obişnuite şi o strălucire aproape lichidă în priviri. Lady Beatrice îl găsea chipeş, dacă nu punea la socoteală ochii, care erau prea apropiaţi între ei.

– Gazda noastră, rosti doamna Corvey. Angajatorul nostru, dacă vreţi. Una dintre voi, sau poate toate patru, va trebui să se culce cu el.

– Ce chipeş e! făcu Maude.

– Dar pare cam ţâfnos, observă Dora.

– Am certitudinea că sunteţi suficient de versate în arta amabilităţii încât să nu-i stârniţi mânia, spuse doamna Corvey. Treaba voastră este să aflaţi cu precizie obiectul licitaţiei. Cu puţin noroc, s-ar putea să-i scape porumbelul în prezenţa noastră, gândind că oricum n-am pricepe nicio iotă din ce spune. S-ar putea totuşi să fie mai discret, caz în care va trebui să smulgem informaţia de la invitaţii lui. Îmi închipui c-o să vă plimbe de la unul la altul ca pe nişte bomboane, dar dacă ajungeţi cu vreunul dintre ei în dormitor, vă recomand cu tărie să folosiţi nasturii domnului Felmouth.

– Minunat, spuse Dora mulţumită şi ridică faldurile paltonului

pentru a-şi admira nasturii chihlimbarii cusuţi pe rochia din satin galben.

– Celălalt obiectiv…

Doamna Corvey scotoci prin valiză până găsi a doua fotografie.

– William Reginald Ludbridge, rosti ea, ridicând fotografia.

Subiectul din imagine se uita ţintă în aparatul de fotografiat. Avea pe la patruzeci şi cinci de ani, trăsături arţăgoase, cărora mustaţa şi barbişonul le confereau o expresie uşor diabolică. Căutătura îi era răutăcioasă şi leonină.

– Unul dintre fraţii noştri din Societate, explică doamna Corvey. Cel trimis la Basmond Park înaintea noastră, deghizat ca muncitor. Se pare că a dispărut. Trebuie să-l găsim şi să-l ajutăm cum putem. De treaba asta mă voi ocupa pe cât se poate eu. Pe ceilalţi domni îi las în seama voastră.

Trăsura încetini brusc, apoi se opri. Vizitiul coborî şi deschise uşa.

– Am ajuns la Basmond, doamnelor, rosti el, oferind braţul doamnei Corvey.

– Uite, mamă, domnul cel amabil ţi-a întins braţul, spuse Maude.

Doamna Corvey bâjbâi puţin după braţul bărbatului, apoi coborî din trăsură cu ajutorul său.

– Foarte frumos din partea lui, murmură ea, cotrobăind prin poşetă, în timp ce domnişoarele erau îndrumate spre Basmond High Street, iar vizitiul le descărca pe rând cuferele.

Rămaseră în faţa Blazonului Basmond, atrăgând privirile curioase ale trecătorilor care vedeau cinci doamne necunoscute, dar respectabile. Într-un târziu, cârciumarul ieşi în stradă şi dori să ştie dacă putea să le fie de folos cu ceva.

– Mulţumesc, om bun, dar Excelenţa Sa a trimis o trăsură în întâmpinarea noastră, rosti doamna Corvey.

Jane înălţă degetul şi strigă:

– Vaai, uite ce caleaşcă superbă!

Cârciumarul le cercetase între timp mai bine şi înţelese după straiele şi boiala lor cu cine avea de-a face, aşa că miji ochii şi se retrase.

– Petrecerea de la Hall? întrebă vizitiul cu un rânjet în colţul gurii, oprind în faţa cârciumii. Haida’ fetelor, sus!

Cârciumarul bombăni şi se-ntoarse în cârciumă, iar doamnele se apropiară de trăsură. Vizitiul sări jos, le încărcă bagajele şi se

urcă iute la loc.

– Ce zici, roşcato, vii lângă mine? rosti el cu lăcomie în glas.

– Ce zici să ne dai o mână de ajutor, ca un gentleman adevărat, răţoiule? i-o întoarse Maude.

– Desigur.

Vizitiul le dădu într-adevăr o mână de ajutor, ba chiar două când era cazul, şi ca răsplată Maude se aşeză în dreapta lui şi-i permise s-o sărute, s-o ciupească de câteva ori şi să-i mângâie glezna. Fără a-i scăpa din priviri, Beatrice îşi trecu îngândurată degetele peste medalionul-pistol, dar Maude părea în stare să-şi poarte singură de grijă.

– Băiat neascultător ce eşti! îl necăji ea, mângâindu-l senzual sub ochii tuturor.

Vizitiul se îmbujoră şi se îndreptă brusc de şale. Trase de hăţuri şi trăsura porni la drum, atrăgând o sumedenie de priviri dispreţuitoare din partea sătenilor care şedeau pe treptele caselor sau rezemaţi de garduri.

– Nu-s prea prietenoşi oamenii din partea locului, rosti Maude obraznic, cu o lipsă de delicateţe care nu-i stătea în fire. Credeam că Excelenţa Sa obişnuieşte să apeleze mai des la serviciile femeilor.

– Voi sunteţi primele, rosti vizitiul, venindu-şi puţin în fire.

După ce se asigură că nu mai era nimeni în jur, o prinse pe Maude după talie.

– Primele! Şi noi care credeam că serveşte d-astea ca noi la micul dejun, nu, fetelor? Apropo, cum te cheamă?

– Ralph, domnişoară… vreau să zic, draga mea.

– Eşti un băiat tare chipeş, Ralph. Cred că ne vom înţelege de minune.

Maude se lăsă moale pe braţul lui.

– Sper că Excelenţa Sa nu-i prea conservator, altfel la ce ne-ar mai fi chemat pe noi, nu?

Ralph râse zgomotos.

– Din câte-am auzit eu, nu. Ce-i drept, nu-i el teribil de fustangiu, dar a lăsat mai demult o fată grea, pe când studia la Cambridge. A trimis-o aici, dar sărmana făptură a murit.

– Cine, fata?

– Nu! Copilul. N-a ieşit bine. Bag seama că Excelenţa Sa a fost mai grijulie de-atunci.

– Şi-atunci ce-o vrea de la noi?

Maude îl mângâie pe obraz, coborându-şi degetul până la

gulerul său.

– Ştiu că un bărbat zdravăn ca tine *ştie* cum să se poarte cu o femeie. Dar poate că Excelenţa Sa e interesată de jocuri mai ciudate?

– Bănuiesc că pentru petrecere aţi venit, spuse Ralph, străbătut de-un fior. Pentru oaspeţi.

– Ooo! Dar nouă ne place petrecerile, nu-i aşa, fetelor?

Maude aruncă o privire peste umăr. În clipa aceea, Ralph o prinse de bărbie şi o sărută puternic şi îndelungat, până ce Jane îi spuse pe-un ton cam tăios să-şi vadă de cai.

– Stai liniştit, rosti Maude, luând o gură sănătoasă de aer. Fetelor, vă mărturisesc că mi-a căzut cu tronc tânărul nostru prieten Ralph. N-aţi vrea să tragem pe dreapta pentru câteva minute?

– Fă-ţi de cap, dacă doreşti, spuse doamna Corvey. Trăsura străbătea o alee lungă, mărginită de pomi pe ambele părţi. Ralph trase pe dreapta, o prinse pe Maude de mână şi sări jos. Cei doi se făcură nevăzuţi în spatele unui tufiş. Beatrice ridică o sprânceană spre doamna Corvey, care se mulţumi să ridice din umeri.

– Ajută să-ţi faci prieteni şi aliaţi, nu? întrebă ea.

Dora se ridică şi zări clădirea masivă şi cenuşie de cărămidă care se înălţa pe un deal îndepărtat, la marginea pajiştii de rododendroni.

– Ăla în depărtare e Basmond Hall?

Doamna Corvey aruncă o privire spre tufiş, apoi îşi dădu jos ochelarii şi folosi viziunea telescopică pentru a cerceta mai îndeaproape clădirea.

– Da, confirmă ea, punându-şi ochelarii la loc. Un loc istoric. Datează de pe vremea normanzilor.

– Probabil că şi familia este străveche, spuse Beatrice.

– Iar Excelenţa Sa este ultima rămăşiţă din acea viţă nobilă. Interesant, nu? Sunt curioasă ce fel de om este.

Chiar atunci, Maude şi Ralph ieşiră din tufişuri, cu respiraţia tăiată. Ralph o aşeză pe bancheta vizitiului cu mai multă delicateţe decât prima oară şi sări lângă ea, luminat la chip.

– Ţi-a prins bine tăvăleala? întrebă doamna Corvey.

Ralph îşi vârî capul între umeri, ca un mieluşel sfios, dar Maude îl mângâie pe braţ, aproape posesiv.

– Ralph e un băiat mare şi neastâmpărat. Dar n-o să-i suflăm o vorbuliţă Excelenţei Sale despre tăvăleala noastră, nu-i aşa?

Drăguţul de Ralph n-ar dori să-şi piardă slujba.

– O să tac chitic, domnişoară. Foarte frumos din partea dumneavoastră.

Continuară drumul şi după o vreme zăriră Basmond Hall în toată splendoarea sa posomorâtă. Indiferent care era adevărul, scuza că banii împrumutaţi fuseseră investiţi în restaurarea reşedinţei era perfect plauzibilă. Hall era mai degrabă un castel normand de piatră, acoperit până la jumătate cu iederă, neatins de ferestrele şi paiantele din epoca Tudorilor sau de graţia şi statuile arhitecturii palladiene, din epoca georgiană. Nu se vedea intenţia de a-l transforma într-un monument al noului gotic. Se părea că nici măcar o singură piatră nu fusese adăugată la zidăria sa.

Ralph mână caii în sus pe deal, pe drumul pietruit ce înlocuise podul basculant, pe sub poarta culisantă de fier şi într-un sfârşit ajunseră în curtea interioară.

– Cât de medieval arată totul, făcu Dora.

– Şi greu de părăsit, dacă situaţia o cere, murmură doamna Corvey. Aveţi mare grijă, doamnelor.

Lady Beatrice încuviinţă. I se părea că intrase într-una dintre ilustraţiile şcolare pe care le găsea în manualele de istorie sau în cărţi precum *Ivanhoe:* curtea acoperită cu fân, grajdurile sub zidul apusean, castelul cu acoperişuri înalte şi abrupte… nu mai lipsea decât scutierul care să cureţe o armură.

De după uşile uriaşe ce străjuiau intrarea principală apăru un valet înveşmântat în negru, care gesticulă disperat spre Ralph.

– Du-le la intrarea negustorilor!

Ralph ridică din umeri şi opri trăsura în faţa unei uşi mai mici, aflate în spate. Sări jos şi ajută doamnele să coboare cu aerul unui cavaler rătăcitor, sub privirile valetului care îşi freca mâinile dezgustat.

– Uite, Pilkins, ţi-am adus nişte trandafiri proaspăt culeşi.

Pilkins le făcu semn să intre repede şi se treziră în spatele bucătăriei, împrejmuite de lăzi cu vin şi delicatese procurate din cele mai somptuoase prăvălii londoneze. De după uşă apărură câteva servitoare curioase, iute împrăştiate de glasul aspru al bucătăresei, care veni lângă ele şi se holbă pentru câteva clipe.

– Nu credeam s-apuc ziua asta, rosti ea, clătinând cu tristeţe din cap. Curve ordinare-n casa lordului Basmond!

– Poftim? rosti doamna Corvey şi bătu cu bastonul în dalele de piatră. Curve foarte scumpe *şi* de calitate, comandate special. Iar

fetele mele v-ar fi recunoscătoare pentru o ceaşcă de ceai după o călătorie atât de îndelungată, sunt sigură.

– Adu-le ceva, doamnă Duncan, spuse Pilkins.

Îşi ţuguie buzele şi se reîntoarse spre doamna Corvey.

– Să presupun că sunteţi… matroana lor, doamnă?

– Într-adevăr. De asemenea, mă ocup şi de finanţele lor. Ni s-a promis o sumă frumuşică pentru ocazia aceasta şi sunt sigură că Excelenţa Sa nu va fi atât de grosolan încât să nu-şi onoreze promisiunea.

– De fapt, Excelenţa Sa va sosi imediat pentru a vedea dacă… fetele dumitale sunt acceptabile, rosti Pilkins cu o dicţie puţin stânjenită de dificultatea de a-şi relaxa buzele.

– Desigur că sunt acceptabile! Fetelor, daţi-vă jos mantalele.

Se supuseră. Hainele simple de călătorie, cenuşiu spălăcite, căzură la pământ, dezvăluindu-le pe doamne în întreaga lor graţie. Lady Beatrice purta stacojiul ei obişnuit, surorile Devere aleseseră nuanţe proprii unor pietre preţioase: Maude în verde smarald, Jane în albastru regal, iar Dora purta o rochie de satin auriu. Efectul unor culori atât de voluptuoase în asemenea încăpere mohorâtă era năucitor şi poate puţin barbar. Pilkins, cel puţin, se trezi că-şi aminteşte anumite versete din biblie. Spre groaza lui, simţi că bărbăţia sa îşi cerea drepturile.

– Dacă nu asta a comandat Excelenţa Sa, atunci nu ştiu ce doreşte, rosti doamna Corvey.

Pilkins se văzu incapabil să răspundă, pentru mai multe motive ce se cuvin trecute cu vederea, iar în tăcerea apăsătoare care urmă auziră paşi grăbiţi coborând scările şi traversând coridorul.

– Astea sunt târfele? răsună un glas nerăbdător.

Arthur Rawdon, lord de Basmond, intrase în încăpere.

– În carne şi oase, răspunse doamna Corvey.

La vederea lor, lordul Basmond se opri involuntar, cu un icnet de uluire.

– Dumnezeule! Cel puţin îmi dau seama că nu am aruncat bani de pomană!

– De bună seamă că nu. Să ştiţi că fetele mele sunt foarte căutate. Şi clienţii se numără doar din rândurile nobilimii.

– Aha.

Lordul Basmond îşi întoarse privirea spre ea.

– Oarbă. Înseamnă că dumneata eşti…

– Mijlocitoarea, Excelenţă.

– Da.

Lordul Basmond îşi frecă mâinile în timp ce le dădea încet ocol doamnelor, care luară în consecinţă posturi ademenitoare, însă rafinate.

– Da. Ei bine, nădăjduiesc că nu au vărsat?

– Domnule, dacă aţi fi cât de cât familiarizat cu stabilimentul meu, aţi şti cât de nefondate sunt asemenea alegaţii. Priviţi-le doar, Excelenţă! În floarea tinereţii, îmbujorat de sănătoase. N-au nici măcar un păduche.

– Ne-ar încânta să-i oferim Excelenţei Sale o privire mai îndeaproape a bunurilor, rosti Dora, jucându-se provocator cu nasturii. Ce spui de o mică tăvăleală între cearşafuri înainte de ceai, drăguţule?

Însă lordul Basmond se îndepărtă de ea.

– Nu! Nu, mulţumesc. Tre... trebuie să fiţi proaspete pentru oaspeţii mei. Au fost înştiinţate despre banchet?

– Nu încă, Excelenţă, spuse Pilkins, ştergându-şi sudoarea de pe faţă cu o batistă.

– Atunci, spune-le! Îmbracă-le în costumele pregătite şi pune-le să repete! Totul trebuie să decurgă fără cusur, ai înţeles?

– Da, Excelenţă.

– Şi unde vor fi cazate fetele, Excelenţă? se interesă doamna Corvey.

Lordul Basmond, care tocmai dăduse să plece, se opri uimit.

– Cazate? Hmm... presupun că vor dormi cu oaspeţii.

– Poate că da, dar nu şi eu. Şi am pretenţia unui loc decent în care să dorm şi să mă spăl.

– Înţeleg. Ei bine... îţi vom pregăti un pat în... aa...

Se întoarse cu spatele la doamne şi începu să gesticuleze frenetic spre Pilkins, mimând cu buze mute cuvintele *Cămara din spatele grajdului,* şi arătă spre locul cu pricina să se asigure că Pilkins pricepe.

– O încăpere drăguţă, sub cea a vizitiului, foarte primitoare, continuă el spre doamna Corvey.

– Cât de generos din partea dumneavoastră, rosti ea.

Dar fereastra de acolo are vedere spre..., veni răspunsul mut al lui Pilkins, cu un gest alarmat. Lordul Basmond se încruntă şi desenă un X în aer cu arătătorul.

Nu o să vadă nimic, idiotule, mimă el. Pilkins păru insultat, dar cedă.

– Cu siguranţă, Excelenţă. O pun pe Daisy să se ocupe de

cazare de îndată, răspunse el cu glas tare.
– Ai grijă să o faci.
Lordul Basmond se răsuci pe călcâie şi părăsi încăperea.

OPT:
În care adecvarea costumaţiei de epocă este pusă în discuţie

Li se servise, fără mare ceremonie, câte o ceaşcă de ceai în cămară, apoi fură conduse în altă încăpere întunecată şi deloc înaltă, în care se aflau o sumedenie de cutii de la florărie şi un maldăr de aşternuturi atent împăturite.

– Acelea sunt costumele voastre, rosti Pilkins şi pufni.

– Cam... modeste, nu vi se pare? remarcă Lady Beatrice. Sau poate nu îndeajuns de modeste. Ce se presupune că ar trebui să facem cu ele?

Pilkins coborî privirea în podea.

– Excelenţa Sa aşteaptă să le convertiţi în, ăăă, togi. S-a plănuit ca petrecerea să se asemuiască, pe cât posibil, unei... ei bine... unei bacanale din vremea Romei antice. Şi-şi doreşte să semănaţi, ăăă, unor nimfe îmbrăcate în togi.

– Dar togile erau purtate de către bărbaţi, îl informă Beatrice.

Pilkins ridică ochii, cuprins de panică. Beatrice continuă cu blândeţe:

– Bănuiesc că Excelenţa Sa pretinde de la noi să apărem în chiton, costumaţia purtată de către curtezanele din Antichitate.

– Dacă spuneţi, se bâlbâi Pilkins. Cu cununi de lauri şi toate alea.

– Însă cununile de lauri erau purtate mai degrabă de...

– Scumpa mea, dacă Excelenţa Sa doreşte ca fetele să poarte cununi de lauri pe capete, sunt sigură că nu vom avea nimic împotrivă, interveni doamna Corvey. Şi ce mai trebuie să facă, în afară de ceea ce este evident? Să danseze, poate?

– De fapt, trebuie să aducă desertul, răspunse Pilkins, care apelase din nou la batistă. Un produs de cofetărie destul de mare şi elaborat, pe care să-l aducă pe o tavă mare legată între două prăjini. Excelenţa Sa ar fi încântat dacă ar putea cumva să născocească o oarecare formă de dans în timp ce-l aduc.

– O să facem tot ce se poate, drăguţule, rosti Maude fără tragere de inimă.

– Iar în cutia cea roşie sunt nişte cinele. Excelenţa Sa doreşte

să fie folosite când vă faceţi intrarea.

– Pe lângă faptul că trebuie să dansăm şi să aducem desertul, rosti Beatrice.

– Poate reuşiţi să exersaţi, spuse Pilkins. Am trecut cu jumătate de oră de amiază, iar cina va fi servită la opt fix.

– Nicio grijă. Fetele mele sunt cât se poate de multilaterale, îl asigură doamna Corvey.

În clipa aceea auziră sunetul unei trăsuri care intra în curte.

– Primul oaspete! exclamă Pilkins şi ţâşni spre uşă, la care se opri şi strigă peste umăr: Vă rog să vă ocupaţi de costume, apoi închise uşa.

– Drăguţ, spuse doamna Corvey. Jane, poţi, te rog, să deschizi fereastra?

Jane se îndreptă spre fereastră şi o deschise cu oarecare dificultate, căci rama din lemn se umflase din pricina umezelii. Lumina astfel obţinută nu reprezenta mare îmbunătăţire, dat fiind că fereastra era micuţă şi acoperită de multă iederă.

– Să încerc să rup câteva frunze? întrebă Jane.

– Nu-i nevoie, scumpo.

Doamna Corvey se apropie de fereastră, îşi dădu jos ochelarii şi privi prin frunziş.

– Ce vedeţi?

– Presupun că acela este rusul, rosti ea. Cel puţin, emblema de pe trăsura lui este rusească. Prinţul Nakhimov, parcă aşa îl chema. Maică-sa era prusacă. A moştenit mai multe afaceri de la ea şi a investit. Ceea ce l-a făcut putred de bogat. Ei bine, iată-l în carne şi oase!

– Cum arată? întrebă Maude.

– E foarte solid. Are barbă. Bine îmbrăcat. Vizitiu, slugă, valet… Uite-i că pleacă… mă gândesc că l-au lăsat la uşa din faţă. Hei, dar ce avem aici? Altă trăsură! Aha, trebuie să fie turcul. Ali Paşa.

– Ooo! Poartă turban?

– Nu, scumpo, ci un fes dintr-acelea roşii. Şi uniformă de militar cu multe ornamente. Un oficial care a făcut avere în slujba sultanului.

– Are trăsura plină de neveste?

– Dacă ar fi avut, mă îndoiesc că le-ar fi adus la asemenea petrecere. Nu, este la fel ca şi celălalt: ajutor, vizitiu, valet… Iată-l şi pe următorul! Acesta ar trebui să fie francezul. Contele de Mortain, scria în raport. Mă gândesc că acela este blazonul lui.

Este milionar, ca şi ceilalţi, pentru că familia i-a făcut unele favoruri lui Bonaparte, dar cea mai mare parte din avere este în proprietăţi.

Nu prea dispune de lichidităţi. Oare lordul Basmond ştie asta? Vine şi ultimul. Sir George Spiggott. Acesta chiar *este* milionar, fără urmă de îndoială. Doldora de bani de la fabricile de textile pe care le deţine în nord. Pare un individ cam arţăgos. Ei bine, doamnelor, câte unul pentru fiecare dintre voi şi mă îndoiesc că veţi avea de ales.

– Bănuiesc că, la urma urmei, lordul Basmond e „zânişoară”, rosti Maude.

Doamna Corvey se întoarse de la fereastră.

– Se prea poate. Cu toate acestea, dacă vă cere serviciile oricăreia dintre voi, nu cumva să-l refuzaţi şi vedeţi dacă-i puteţi strecura ceva, ca să-l faceţi mai vorbăreţ în timpul negocierilor.

Lăsate de capul lor, doamnele petrecură o oră sau două croind chitoane din aşternuturile de pat. Din fericire, Jane avea o trusă de tricotaj şi mai găsi zece metri de fundă albastră în cufărul ei, astfel încât dispuneau de oarecare posibilităţi. Cutiile de la florărie conţineau într-adevăr frunze de laur, însă şi ferigi de părul-fetei şi boboci roz de trandafir, astfel că Lady Beatrice reuşi să confecţioneze cununi care corespundeau mai mult simţului ei de acurateţe istorică.

Sporovăiau cu plăcere despre intriga ultimului efort literar al lui Dickens, când doamna Duncan deschise uşa şi le cântări din priviri.

– Mă gândesc că niciuna dintre voi, fetelor, nu-i dispusă să facă puţină muncă cinstită.

– Sincer, doamnă, oare profesiunea noastră nu este cea mai cinstită de pe lume? rosti Beatrice. Nu ascundem nimic din ceea ce facem.

– Ce treabă anume? întrebă doamna Corvey.

Doamna Duncan rânji.

– Să batem îngheţata. Mulajul în formă de lebădă a sosit prin livrare specială în dimineaţa aceasta şi-i de trei ori mai mare de cât ne-aşteptam, iar eu şi fetele aproape că ne-am rupt braţele, încercând să facem suficientă îngheţată ca să umplem drăcia aia.

– Având în vedere că face parte din evenimentul pentru care am fost angajate, fetele mele vă vor da o mână de ajutor, fără să

cerem un ban în plus, rosti doamna Corvey. Maude a noastră este obişnuită să ridice greutăţi şi este destul de puternică, nu-i aşa, scumpo?

– Da, doamnă, răspunse Maude cu o reverenţă.

Cu un licăr de speranţă pe chip, doamna Duncan continuă:

– Şi… dacă nu cer prea mult… mai avem nevoie de puţin ajutor cu pasta de zahăr, iar amoraşii de jeleu au nevoie de o mână sigură să le dea formă…

După ce primiră şorţuri, doamnele se duseră să asiste la pregătirea desertului.

O targă de nuiele fusese aşezată pe un suport cu bare de lemn, peste care şedea o tavă cât toate zilele şi un tort cel puţin impunător. O slujnică era cocoţată pe o scară, ghemuită deasupra tortului cu un tub de glazură, şi încerca să-l decoreze cu forme de cochilii. Nici nu intrară bine, că aruncă tubul şi izbucni în lacrimi.

– Of! Încă una a ieşit strâmb! Cu siguranţă o să-mi pierd slujba! Doamnă Duncan, nu-s cofetăreasă şi braţele mă dor de nu mai pot. Îmi vine să mă duc să mă-nec!

– Fără circ, rosti Beatrice, ridicând tubul. Doamnelor? Înainte!

Într-adevăr, desertul era departe de a fi terminat. Pasta de zahăr trebuia modelată în structuri decorative, inclusiv un templu roman în miniatură, porumbei, un car, arcuri şi săgeţi. Amoraşii din jeleu cu aromă de trandafir trebuiau scoşi din mulajele lor, însă rezultatul semăna mai degrabă cu nişte bebeluşi roz transparent. Când erau aşezaţi în cele patru colţuri ale tortului, se bălăbăneau şi capetele le cădeau în piept ca ale unor prunci adevăraţi. Pe deasupra, le mai aşteptau nenumărate vase de cremă cu aromă de struguri tămâioşi, care urma să fie turnată în şerbetieră şi bătută, lucru anevoios, înainte de a fi deşertată în cavitatea încăpătoare a imensului mulaj în formă de lebădă. Când fu umplut în cele din urmă, Maude şi Dora abia reuşiră să-l ridice în lada cu gheaţă.

– Iar asta trebuie pusă în vârful tortului? întrebă Beatrice.

– Aşa ni s-a spus, răspunse doamna Duncan pe un ton tânguitor, evitându-i privirea.

– Şi se aşteaptă de la noi să cărăm asta şi pe deasupra să mai dansăm? întrebă Jane.

Arătă tortul care se înălţa ca o turlă pe suportul ce începuse să scârţâie sub greutatea sa şi a templelor, amoraşilor,

porumbeilor şi altor ornamente adăugate, ca să nu menţionăm trandafirii şi ferigile ce decorau din belşug barele de transport.

– Da, asta a vrut Excelenţa Sa, răspunse doamna Duncan. Şi sunt sigură că toate sunteţi tinere sănătoase şi în puterea vârstei, nu? Şi nu cred că nu vă plăteşte regeşte.

NOUĂ:
În care îşi face apariţia un obiect de interes deosebit

Cu o oră şi jumătate înainte de cină, toate pregătirile fură oprite, când Pilkins şi Ralph intrară în bucătărie, cărând un obiect înfăşurat în pânză. Ralph se opri locului şi căscă ochii la doamnele îmbrăcate în chitoane, iar Pilkins scoase o înjurătură când obiectul pe care îl transporta căzu zăngănind pe lespezile de piatră ale bucătăriei. Beatrice zări colţul unei cutii lungi şi plate, ca a unei casete de tacâmuri, înainte ca Pilkins să apuce s-o acopere din nou în grabă cu pânza.

– Neghiobule! Ai grijă ce faci, îl mustră Pilkins. Şi voi… fetelor, ieşiţi de aici. Şi tu, bucătăreaso. Aşteptaţi în cămară până vă chem.

– Ia auzi! Asta nu-i bucătăria ta, să ştii! se răsti doamna Duncan.

– Ordinele Excelenţei Sale, răspunse Pilkins. Ralph, poţi să te duci cu ele.

– Cu bucurie, spuse Ralph şi se apropie de Maude.

– Dacă se poate, interveni doamna Corvey, mă cam supără reumatismul, acum că începe să se înnopteze şi mi-e greu să mă mişc. Nu aş putea să aştept aici lângă foc?

Pilkins îi aruncă o căutătură iscoditoare.

– Bănuiesc că *dumneata* nu reprezinţi o problemă. Foarte bine, rămâi aici; dar în cămară cu voi, restul, şi repede.

Doamnele se supuseră cu bunăvoinţă, urmate cu mult mai puţin entuziasm de doamna Duncan. Ralph păşi în urma lor şi închise uşa.

– Oho! Uite la mine, ca turcul cu porumbiţele în jur, chicoti el. În afară de tine, bucătăreaso, adăugă el, fapt pentru care se trezi pălmuit.

Între timp, doamna Corvey urmărea cu interes cum Pilkins despacheta cutia – care părea acum mai grea decât dădea de bănuit la prima vedere – şi mormăia, opintindu-se s-o tragă pe

podea lângă suportul pe care era aşezat desertul. Pe marginea dinspre ea, doamna Corvey observă un şir de cadrane şi manete.

Pilkins împinse cutia sub targa de nuiele şi bâjbâi la ea pentru o clipă. Doamna Corvey auzi un bâzâit slab, apoi văzu cum cutia se ridică dintr-odată în aer, ca şi cum ar fi căzut *în sus.* Lovi partea de dedesubt a tărgii şi se păru că rămase acolo, în vreme ce Pilkins se ghemui pe lespezi şi-şi masă încheieturile, mormăind ceva pentru sine.

Apoi, mai întâi aproape imperceptibil, dar cu violenţă crescândă, desertul începu să tremure. Amoraşii de jeleu clătinau din capete, parcă nevenindu-le să creadă. Sub privirile uluite ale doamnei Corvey, tortul masiv se ridică de pe suport şi se înălţă cu iuţeală în aer. Ajunse cu vârful la o palmă de tavan, când Pilkins dădu glas unei sudalme, sări în picioare, se întinse cu disperare şi începu să răsucească cadrane şi manete. Un capăt al tărgii începu să coboare, urmat imediat de celălalt. Tortul se stabiliză, ca o navă abia lansată în larg, şi coborî încet până la trei centimetri deasupra fostului său loc de odihnă de pe suport.

Cutia plată era atât de bine ascunsă de ferigi şi flori, încât nici nu se vedea.

Pilkins se lăsă să cadă pe un scăunel şi scoase o butelcuţă din buzunar.

– Vă simţiţi bine, domnule Pilkins? întrebă doamna Corvey.

– Îndeajuns de bine, răspunse el, luând o gură din butelcuţă şi îndesând-o înapoi în buzunar.

– Mă întrebam doar pentru că v-am auzit supărat mai devreme, luând numele Domnului în deşert.

– Nu-i treaba dumitale.

– Mă gândesc că uneori nu este uşor să lucrezi pentru Excelenţa Sa, rosti doamna Corvey cu cea mai blajină voce posibilă.

Pilkins îi aruncă o privire cu coada ochiului.

– Familia Rawdon este de viţă veche. Dacă obiceiurile le sunt ciudate, nu se cuvine să vorbesc despre ele cu oameni din afară.

– Vai, vă asigur că nu intenţionam nimic răuvoitor…, începu doamna Corvey tocmai când doamna Duncan deschise cu putere uşa de la cămară, care se trânti de perete.

– Am eu grijă să fii dat afară, Ralph, ascultă la mine! strigă ea. Nu mai stau acolo nici măcar un minut. I-un măgar în călduri!

– Într-adevăr, cred că descrierea i se potriveşte ca o mănuşă,

se auzi vocea lui Maude din fundul cămării.

Ralph ieşi din cămară rânjind, urmat de doamne. La vederea desertului plutitor, arătă cu degetul şi exclamă:

– Văleu! Asta este, nu-i aşa? Îmi storceam creierii întrebându-mă…

Observând noua stare a tortului, doamna Duncan ţipă şi făcu un pas înapoi.

– Sfântă Maică! A făcut-o din nou, nu? Drăcovenia aia…

– Mai ţine-ţi gura! o mustră Pilkins.

– Ce se petrece? întrebă doamna Corvey.

– Desertul pare să leviteze, o înştiinţă Beatrice.

– Of, ce prostii îndrugi? Sunt sigură că este doar o scamatorie.

Pilkins îi aruncă o privire vicleană.

– Aşa-i, cu siguranţă. Nu-i decât un truc, fiindcă Excelenţei Sale îi place să-şi impresioneze oaspeţii.

– Deci tortul de fapt nu pluteşte în aer? întrebă Jane şi atinse un amoraş cu vârful degetului, făcându-l să se clatine. Mă rog, sunt recunoscătoare pentru faptul că nu ne vom speti, cărându-l.

Se auzi zgomotul unui clopoţel. Pilkins sări în picioare.

– E semnalul Excelenţei Sale pentru următorul fel! Luaţi cinelele alea, toate! Unde-i gâsca aia nenorocită?

Lebăda fu luată cu tot cu mulaj şi ridicată deasupra tortului, iar un şurub fu învârtit şi lăsă aerul să intre. Lebăda ieşi din mulaj şi-şi ocupă locul pe tort cu o bufnitură sonoră, făcându-i pe bieţii amoraşi să tremure agonic.

– Bine! Ridicaţi drăcia aia! Vrea să *zâmbiţi* şi… şi să v-arătaţi nurii când intraţi acolo! zbieră Pilkins.

– Ne vom strădui să-l mulţumim, domnule, îl asigură Beatrice şi îşi ocupă locul la una dintre barele de lemn.

Surorile Devere îşi luară locurile la rândul lor. Găsiră că desertul era neobişnuit de uşor de ridicat, căci acum părea să cântărească abia câteva zeci de grame. Lady Beatrice începu să bată ritmul din degete la cinele, surorile încercară câteva unduiri de şolduri, iar Pilkins porni în goană înaintea lor, urcând scările spre sala de banchet din Basmond Hall.

– Până la urmă, nu cred că mi-ar strica o gură de gin, rosti doamna Duncan şi se prăbuşi în scaunul ei.

– Nici mie, spuse Ralph.

– Din partea mea poţi să te duci să bei în grajd!

– Binevoieşti să mă conduci la camera mea? întrebă doamna Corvey. Sunt cam obosită.

ZECE:
În care se face o propunere

Lordul Basmond nu se zgârcise în urmărirea temei alese pentru banchet. Peste dalele de piatră fusese întins un linoleum pictat în aşa fel încât să semene cu mozaicul de pe pardoseala unei vile romane. Pe post de obiecte de decor mai fuseseră aduşi palmieri de seră şi o abundenţă de plante pana-cocoşului. Cinci canapele romane fuseseră aranjate în jurul masivei mese de ospăţ pe care Lady Beatrice zări rămăşiţele felurilor de mâncare ce precedaseră desertului: purcel de lapte la frigare, fazan cu coadă decorativă, ortolan, chefal în sos de lămâi şi portocale.

Lordul Basmond şi cei patru oaspeţi şedeau întinşi pe canapele. Domnii erau roşii la faţă, bine ghiftuiţi cu mâncare. Lordul Basmond, singurul dintre ei care era palid şi asuda, se ridică imediat ce doamnele intrară şi întinse o mână.

– Acum, domnilor! Pentru plăcerea voastră, vă prezint aceste splendide nimfe care aduc un dar ales şi plin de mister. Fiind spirite păgâne, nimfele nu au principii morale şi vă vor satisface cu plăcere în orice aspect. Cât despre celălalt dar… poate că aţi auzit de mâncarea numită „Insula plutitoare”. Aceea era o simplă metaforă. Iată realitatea! Nimfelor, eliberaţi-vă de povara voastră!

Lady Beatrice dădu drumul părţii de desert pe care o susţinuse şi începu să schiţeze ceea ce îşi închipuia că ar fi fost un dans bahic, inspirându-se din amintirile din India. Aruncă o privire la Maude şi Dora, care executau piruete, şi la Jane, care dansa ceva ce aducea cu o polcă frenetică, bătând ca apucată din cinele. Din păcate, toate eforturile lor coregrafice trecură neobservate, căci ochii petrecăreţilor erau aţintiţi asupra desertului, care plutea la un metru şi jumătate deasupra linoleumului. Odată ce se asigurase că totul decurgea conform planurilor sale, lordul Basmond îşi întoarse privirea spre feţele oaspeţilor şi căută cu înfrigurare să le interpreteze expresiile. Lady Beatrice îi urmă exemplul şi le analiză una după alta.

Prinţul Nakhimov se ridicase în capul oaselor, holbându-se la neaşteptata privelişte, iar acum începu să râdă şi să bată din palme. Ali Paşa aruncase o privire la tort, însă fii distras de sânii lui Jane (care ţâşniseră din chitonul ei precum nişte iepuri speriaţi dintr-o vizuină de vulpe) şi apoi, când prima imagine i se sedimentă în minte, răsuci capul spre desert atât de brusc, încât

îl păştea pericolul de a-şi frânge gâtul.

Contele de Mortain privea cu atenţie şi se ridică în picioare, probabil cu intenţia de a se apropia de desert şi a-i descoperi trucul. Ajunse numai la capătul canapelei sale, când Dora – ale cărei funde şi cusături se desprinseră, cu consecinţe ce ar fi fost dezastruoase la alt fel de petrecere – îi săltă în braţe şi căzură împreună pe culcuşul moale. Contele începu să exploreze cu avânt farmecele Dorei, însă continua să arunce ocheade spre tort. Gura surprinsă a lui Sir George Spiggott descria un O perfect. Ochii îi erau la fel de rotunzi, însă o cută începu să se formeze între ei.

– Atunci, cum ai numi lucrul acesta…, începu el, dar sfârşi într-un chiot atunci când Maude îi sări înainte, imitând câteva dintre mişcările lui Lady Beatrice.

– Cum îi spun? răspunse lordul Basmond pe un ton oarecum teatral. O demonstraţie, domnilor. Ajungem la scopul prezenţei voastre aici. Sunteţi toţi bărbaţi cu mijloace şi influenţă; ştiţi dacă guvernele voastre ar fi interesate de o descoperire atât de monumentală, încât i-ar putea oferi putere supremă proprietarului ei.

– Ce vrei să spui? întrebă Sir George, care îşi mai revenise, şi privi pe lângă Maude.

Lordul Basmond îşi drese glasul şi începu cu emfază.

– Pe când eram la Cambridge, domnilor, am studiat civilizaţia dispărută a Egiptului. În timpul unei vacanţe petrecute în Franţa, mi s-a întâmplat să fiu abordat de un bătrân cerşetor, fost membru al armatei răposatului împărat şi veteran al campaniei din Egipt. În sărăcia sa se văzuse nevoit să vândă anumite suluri de papirus pe care le luase ca pradă, deşi nu-şi amintea de unde anume, de pe pământul faraonilor. Am cumpărat papirusurile şi m-am întors cu ele în Anglia. Când şi-au dezvăluit secretele unei traduceri, am fost uimit să descopăr în ele metoda prin care au fost înălţate piramidele înseşi! Preoţii străvechi concepuseră o cale prin care să ocolească forţa gravitaţiei, domnilor, şi nu cu farmece sau vrăji, ci prin aplicarea de principii ştiinţifice! Blocuri enorme de piatră erau făcute să plutească, uşoare ca nişte baloane. Din păcate sulurile au fost pierdute într-un incendiu, dar nu înainte să le memorez textele. Gândiţi-vă numai la tortul care pluteşte înaintea voastră. Vedeţi vreun fir? Vreo proptea? Nu, pentru că nu există. Am reuşit să reproduc dispozitivul folosit de egipteni şi sunt dispus să-mi vând secretul celui care licitează

mai mult. Gândiţi-vă la posibilele întrebuinţări! Orice naţiune care deţine dispozitivul meu îşi poate depăşi cu uşurinţă rivalii pentru supremaţie. Gândiţi-vă numai la viteza şi uşurinţa pe care ar aduce-o în lucrările publice, când un singur muncitor ar putea să ridice blocuri de piatră ca şi cum ar fi nişte fulgi. Domnilor, gândiţi-vă la utilitatea acestui aparat în industrie. Şi îndrăznesc să-i menţionez utilitatea în scopuri de apărare naţională. Imaginaţi-vă tunuri sau vagoane cu provizii plutind uşor ca nişte bule de săpun şi cu viteza unei sănii, închipuiţi-vă platforme plutitoare de la înălţimea cărora inamicul poate fi ţinut sub supraveghere, sau chiar atacat. Iar cel care licitează mai mult câştigă acest splendid avantaj, domnilor!

– Care este preţul de pornire? se interesă prinţul Nakhimov.

– Două milioane de lire, domnule, răspunse lordul Basmond, iar Sir George scoase o înjurătură.

– Ar fi trebuit să oferi mai întâi invenţia compatrioţilor tăi, porcule!

– Ai fost invitat aici, nu? Dacă o vrei, trebuie doar să depăşeşti ofertele celorlalţi, răspunse Basmond cu calm. Dar vă rog! Observ că îngheţata începe să se topească. Haideţi să savurăm acest festin şi să sperăm că vă va îndulci dispoziţia. Plăcerea înaintea afacerilor, domnii mei. Mâine veţi face un tur al laboratorului meu şi veţi fi martori la alte uimitoare demonstraţii de levitaţie. Licitaţia va începe mâine după-amiază la ora două. În această noapte vă veţi bucura de ospitalitatea mea şi de serviciile acestor încântătoare femei. Pilkins? Serveşte desertul, te rog.

– Numaidecât, domnule, rosti Pilkins şi urcă pe un scaun.

Orgia nu întârzie să înceapă.

UNSPREZECE:
În care eroina noastră şi binefăcătoarea ei fac descoperiri

După ce îi urase noapte bună lui Ralph, doamna Corvey îşi ocoli cufărul şi se aşeză pe patul îngust care-i fusese aşternut. Avea auzul destul de ascuţit, o calitate câştigată din anii ei de orbire, astfel încât ascultă cu răbdare scârţâitul scărilor sub paşii lui Ralph, care urca spre camera de deasupra grajdului. Bărbatul se dezbrăcă, se urcă în pat, se lăsă pradă unui episod prelungit de onanism (asta dacă doamna Corvey era în măsură să distingă

indicatorii auditivi ai pasiunilor solitare masculine) şi în cele din urmă începu să sforăie.

Când se convinse că era puţin probabil ca Ralph să se trezească, doamna Corvey se ridică şi se îndreptă spre capătul încăperii, unde o ferestruică poftea înăuntru lumina lunii. Se uită afară şi zări panta abruptă care dădea spre grădinile din spate de la Basmond Hall. Poate că *grădină* era un termen prea pretenţios; era mai degrabă o livadă bătrână şi câteva straturi de varză şi zarzavaturi, străjuite de un vast parc lăsat în paragină. Puţin mai în jos se vedea însă o clădire modernă din cărămidă şi ardezie, cam de două ori cât un şopron pentru trăsuri, care contrasta puternic cu aerul pitoresc de ruină pe care îl afişa Basmond Hall.

Doamna Corvey o cercetă cu luare-aminte pentru câteva clipe, apoi se îndepărtă de fereastră şi deschise cufărul. Se dezbrăcă în grabă şi scoase veşminte de bărbat: o pereche simplă de pantaloni închişi la culoare şi o bluză tricotată. Odată ce îşi îmbrăcă noua ţinută, deschise un compartiment ascuns în capacul cufărului, din care luă o cutie ce conţinea câteva gloanţe de alamă, cam de mărimea celor de puşcă. Îşi luă bastonul, îi desfăcu mânerul şi încărcă gloanţele în butoiaşul tăinuit acolo. Astfel pregătită, se furişă din camera ei şi coborî în curte, cu mare grijă să rămână la adăpostul umbrelor ce se întindeau în marginea de răsărit a acesteia.

Se găsi într-o oarecare încurcătură când descoperi că poarta culisantă fusese coborâtă. Însă după o mai atentă inspectare a grilajului, îşi dădu seama că gratiile de fier fuseseră concepute să oprească accesul cavalerilor din vechime. În schimb, doamna Corvey, fiind femeie şi destul de subnutrită în anii tinereţii sale, era îndeajuns de subţire încât să pătrundă printre ele fără mare greutate. Coborî coasta dealului până în şanţul de apărare care era demult secat şi de acolo îşi făcu drum spre grădini.

Păşi pe o pajişte cu iarbă scurtă, neîngrijită. La capătul ei se înălţa clădirea nouă, construită aproape de povârnişul dealului. Se întrebă dacă era cumva o seră, căci partea de miazănoapte era compusă aproape în întregime din ferestre. Când o ocoli, constată cu surprindere că nu avea uşă şi nici ferestrele nu păreau să se poată deschide.

Doamna Corvey îşi scoase ochelarii şi-şi extinse maşinăria optică, lipind-o de geamul unei ferestre. Lumina lunii dezvăluia întreg interiorul clădirii. Nu observă niciun soi de plante; în

schimb, zări mai multe mese pe care erau aşezate recipiente de sticlă dintre cele întâlnite în laboratoarele de chimie. Pe alte mese erau îngrămădite unelte şi maşinării micuţe, al căror scop şi-l putea doar imagina. Într-un colţ se observa cadrul unei maşini cu abur. Zări uşa în celălalt colţ şi înţelese că singura cale de acces era din interior; uşa se găsea în peretele lipit de dealul din spatele clădirii şi ducea probabil la un tunel care urca spre turnul din vârf.

Încuviinţând pentru sine, doamna Corvey începu să examineze cadrul de plumb al ferestrelor. Aproape de sol găsi un loc unde unul dintre ochiurile de sticlă fusese înlocuit de curând, fiindcă plumbul lipit acolo era mai deschis la culoare. Îşi extrase din păr un ac lung şi, după câteva minute în care râcâise stratul de plumb, scoase ochiul de geam din ramă şi-l aşeză cu atenţie deoparte. Nu îi fu mai greu să se strecoare prin spaţiul astfel creat decât prin grilajul de mai înainte. Cugetă că ar fi fost o spărgătoare de primă mână, dacă soarta i-ar fi rezervat altceva.

Cercetă laboratorul pe îndelete, străduindu-se să reţină fiecare detaliu şi dorindu-şi ca domnul Felmouth să fi născocit un aparat de fotografiat suficient de mic încât să poată fi luat în asemenea ocazii. Căută în zadar orice notiţe, hârtii sau jurnale care să o dumirească asupra scopului maşinăriilor. În cele din urmă, se îndreptă spre uşă şi începu să-i descoasă tainele cu acul de păr. Câteva momente mai târziu, privea în bezna impenetrabilă a tunelului de după uşă.

Retrospectiv privind lucrurile, Beatrice fu nevoită să recunoască faptul că aşternuturile constituiau un costum practic pentru festivităţile de seară. Fusese decorată cu dărnicie cu îngheţată, zahăr, fărâmituri de tort şi vin. Ultimul produs i se revărsase peste sâni nu într-o exaltare bahică, ci când prinţul Nakhimov îşi scăpase paharul, speriat de imaginea lui Sir George care înghiţea pe nemestecate un Cupidon din jeleu.

– Şi-aşa mizeriile alea de ziarişti pretind că mănânc plozi de muncitor la micul dejun. Hai să vedem dacă-mi pot căsca fălcile suficient de larg, rostise el cu aroganţă.

Beatrice îi desfătase pe rând pe oaspeţi în timpul petrecerii, întrucât toţi păreau dornici să i se înfrupte din nuri. Când invitaţii insistaseră să ia parte la deliciile carnale disponibile, lordul Rawdon consimţise până şi să primească o felaţie, însă refuzase să se retragă cu vreo fată când lunga seară se apropia de sfârşit.

În schimb, Beatrice se trezise că serviciile îi sunt pretinse de către prinţul Nakhimov; Ali Paşa o luase în culcuşul lui pe Dora. Jane fuse luată, într-o manieră categorică şi cu un aer de tranzacţie, de către Sir George Spiggott, iar Maude se retrase în braţele contelui de Mortain.

În intimitatea dormitorului, prinţul Nakhimov, care se descotorosise de veşmintele sale, se dovedi un veritabil urs siberian, hirsut şi cu apucături animalice. Efortul fizic pe care trebuise să-l depună o lăsase pe Beatrice întrucâtva istovită, astfel că rămase mai mult decât nemulţumită când, după două ore de atenţie necontenită, prinţul trase cuverturile, se întoarse cu spatele la ea şi spuse:

– Mulţumesc. Eşti liberă să pleci.

– Nu pot să dorm aici?

– *Şto?*

Prinţul îi aruncă o privire mirată peste umăr.

– Să dormi aici? Tu? Scuză-mi francheţea, dar niciodată nu mă culc cu o curvă.

Se întoarse spre perna lui, iar Lady Beatrice, profund enervată, îşi adună rămăşiţele lipicioase ale ţinutei şi le ţinu la piept în vreme ce părăsea încăperea.

Acum era confruntată cu alegerea de a coborî scările în prezenta ei stare de nuditate, de a îmbrăca un capot din cufăr şi apoi de a se cufunda în somn pe una dintre canapelele din sufragerie până dimineaţă, sau pur şi simplu de a deschide uşa altui dormitor şi de a vedea dacă vreunul dintre celelalte cupluri aveau loc în pat pentru musafiri. Cum somnul îi dădea târcoale, alese varianta canapelei.

Coborî treptele şi străbătu galeria care ducea la casa scării. La ora aceea, lumina puternică a lunii străbătea prin ferestre, aruncând petice aprinse peste multe dintre portretele agăţate de pereţi. Beatrice încetini pasul să le observe mai bine. Era evident că lordul Basmond era un veritabil Rawdon; chip după chip purta aceiaşi ochi lucioşi şi trăsături delicate, ca să nu mai menţionăm o oarecare distincţie glacială comună tuturor subiecţilor portretelor. Remarcă mai ales o pictură peste care luna se revărsa nemijlocit. Era a unei copile, presupuse ea, o micuţă frumuseţe în costum elisabetan. Gulerul larg de dantelă înrăma chipul în formă de inimioară. O plasă de argint îi strângea părul, atât de bălai încât părea de-a dreptul alb, a cărui paloare fantomatică se afla în contrast tulburător cu ochii întunecaţi. Pe

plăcuţa de alamă de dedesubtul tabloului stătea scris *Hellspeth Rawdon, lady Basmond.*

Deja amorţită de frig, Beatrice îşi văzu de drum. Trecuse de ultimul portret când observă o uşă întredeschisă, prin care se întrezărea colţul unui pat. În speranţa de a găsi un culcuş mai călduros pentru ce mai rămăsese din noapte, deschise uşa şi aruncă o privire înăuntru.

În odaie lucea doar lumina plăpândă a unei singure lumânări, aproape topite, de lângă pat. Pe pat era întins lordul Basmond, încă îmbrăcat din cap până-n picioare.

Ochii larg deschişi îi luceau la lumina lumânării. Beatrice îşi dădu seama de îndată că era mort. Cu toate acestea, trecu pragul şi-l privi îndeaproape.

Gura îi era căscată într-un strigăt mut de protest. La prima vedere nu se observa nicio rană, însă unghiul nefiresc al gâtului stătea mărturie felului în care îşi găsise sfârşitul. Nu se putea să fi murit de mai mult de două ore şi totuşi, în acel răstimp, părea să se fi sfrijit în hainele de seară. Arăta fragil şi demn de milă. Gândurile o purtară pe Beatrice la portretele ancestrale, la toate veacurile ce apuseseră până la această tristă făptură care zăcea întinsă şi frântă, ultimul vlăstar al unei viţe străvechi.

Îşi plimbă privirea prin cameră în căutare de indicii, însă nu găsi niciunul. Ieşi în coridor şi rămase pe gânduri, preocupată de ce ar trebui să facă în continuare.

DOISPREZECE:
În care se fac încă şi mai multe descoperiri

Lady Beatrice hotărî cu relativă repeziciune că nu putea face mare lucru în ţinuta-i sumară, aşa încât se duse în bucătărie. Acolo focul încă ardea, radiind o căldură plăcută. Puse apă la încălzit, suficient pentru a se îmbăia după pofta inimii.

Odată ce îşi găsi cufărul, se îmbrăcă la lumina focului şi ieşi pe uşa laterală, traversând curtea spre grajduri. Găsi camera doamnei Corvey şi bătu încet, gata să-i raporteze ce descoperise. Când nimeni nu răspunse, deschise uşa şi găsi patul gol. Întoarsă în bucătărie, Beatrice dădu de Dora, care tocmai cobora scările într-o stare de nuditate năclăită, târând după sine resturile costumului ei.

– Aha, grozav, e aprins focul! exclamă Dora, aruncându-şi

costumul şi îndreptându-se spre chiuvetă să-şi pompeze apă. Dacă nu fac o baie, am să-mi pierd minţile. Şi al tău sforăie?

– Nu, m-a dat afară.

– Of! Mai fac asta uneori, nu-i aşa? Paşa m-a luat ca un mistreţ în călduri până a adormit şi apoi a început să sforăie atât de tare, că draperiile patului au început să fluture.

– N-ai apucat să-i strecori o pastilă?

– Cu năsturaşii mei? Nu. În primul rând, nici nu se atinge de vin şi, oricum, ce rost ar fi avut să-l droghez? Nu ştie mai multe decât *noi.* Dacă vrem să aflăm mai multe despre aparatul de levitaţie, cel pe care ar trebui să-l drogăm este lordul Basmond.

– Mi-e teamă că ar fi cam greu acum, rosti Beatrice şi-i povesti ce găsise când intrase în odaia lordului.

Dora făcu ochii mari.

– Nu se poate! Eşti sigură?

– Recunosc un mort când văd unul.

– Pe toţi sfinţii! Cât de convenabil să omori pe cineva când ai târfe împrejur pe care să poţi da vina. Bănuiesc că acum va trebui să dăm fuga ţipând cât ne ţine gura la majordom şi să-i dăm de ştire. Măcar Jane şi Maude au alibiuri de necontestat. Totuşi, mai întâi trebuie să-i spunem doamnei.

Dora aşeză o găleată de apă pe foc.

– Nu-i în camera ei, o înştiinţă Beatrice.

– Nu? Atunci se poate ca *ea* să-i fi făcut de petrecanie lordului.

– Ar face aşa ceva?

– Nu ştii niciodată. Nu ţi s-a părut că miroase a trădare să oferim asemenea invenţie imperiilor străine? Poate că s-a hotărât să se scape de el şi să confişte drăcia aia pentru Societate. Dacă a făcut-o, poate că s-a dus să ia măsuri să ne acopere urmele.

– Atunci să nu dăm încă fuga la Pilkins, spuse Beatrice. Ce s-a întâmplat cu restul desertului?

– Bună întrebare. Să fie în cămară?

Părăsiră bucătăria în tăcere şi, urmând dâra de firimituri şi stropi de cremă, găsiră resturile tortului în cămară, aşa cum se aşteptau. În deplină ruină, desertul zăcea împrăştiat acum pe dalele de piatră, iar targa pe care fusese cărat era proptită de perete.

– Încă o dată, pe toţi sfinţii! făcu Dora. Unde-i minunăţia aia de drăcovenie zburătoare? În cutia sau ce era aia în care a adus-o Pilkins?

– În orice caz, aici nu este, rosti Beatrice.

– Nu crezi că a luat-o doamna?

– Tot ce se poate, dar…

O bufnitură prelungită se auzi de deasupra. Cele două schimbară o privire şi porniră la fugă în sus pe scară. Beatrice îşi ridică fustele, ca să se mişte mai în voie. Dora, mai iute de picior fiind dezbrăcată, ajunse prima în sala mare. Beatrice o auzi scoţând o sudalmă cam colorată şi, când o ajunse din urmă, înţelese motivul. Arthur Fitzhugh Rawdon, lord de Basmond, zăcea grămadă la baza scării.

Cele două doamne rămaseră o clipă locului, cu ochii aţintiţi asupra cadavrului.

– Un accident minunat de convenabil, rupse Beatrice tăcerea.

– Cred că ar da mai bine dacă tu ai fi cea care începe să ţipe, spuse Dora, cu un gest prin care îşi sublinia nuditatea.

– Foarte bine.

Dora se retrase în bucătărie. Lady Beatrice îşi drese glasul şi, după o gură adâncă de aer, slobozi un zbieret asurzitor de femeie îngrozită.

Doamna Corvey se opri doar pentru a pune în funcţiune viziunea de noapte a ochilor, înainte de a înainta prin tunel. Pereţii şi podeaua acestuia deveniră de îndată vizibile, întinzându-se într-o obscuritate verzuie. Se aşteptase să găsească aceeaşi structură ordonată din cărămidă proprie laboratorului pe care tocmai îl părăsise, însă tunelul părea să fie destul de vechi: presărat la întâmplare cu bucăţi de cremene şi peticit cu mortar, susţinut ici-colo de butuci şi înţesat de rădăcini, unele albe, ca nişte fire de aţă, altele ca nişte braţe subterane, negre şi încovoiate.

Pe măsură ce înainta, observă urme de pantofi în câteva locuri. Majoritatea erau mici, cu puţin mai mari decât ai ei, dar de două ori văzu urme mult mai mari, cu siguranţă ale unui bărbat. În plus simţea curenţi de aer stranii şi neregulaţi ce străbăteau tunelul. După ce parcurse o sută de metri le zări sursa: un al doilea tunel se deschidea într-un loc unde cremenea şi mortarul se prăbuşiseră, creând o gaură îngustă în perete.

Doamna Corvey cercetă podeaua tunelului dinaintea deschizăturii. Din felul în care pământul era răscolit, deduse că cineva intrase nu demult pe acolo. Se întoarse şi se gândi să urmeze tunelul principal, care se sfârşea înaintea unei scări. Dându-şi însă ascultare intuiţiei, se răsuci şi se strecură prin

gaura ce dădea în al doilea tunel.

Aici pereţii păreau încă şi mai vechi. Abia dacă păreau săpaţi de mâna omului, mai degrabă de ghearele unui animal uriaş. O miasmă stătută, de pământ reavăn străbătea aerul, iar în depărtare răsunau picuri de apă. Doamna Corvey miji ochii în adâncimea tunelului şi observă ceva stacojiu în semiîntunericul verzui, o masă neregulată proptită de un perete.

Îşi ridică bastonul la umăr şi înaintă cu precauţie, cinci paşi, zece paşi, când fu surprinsă de o explozie bruscă de lumină şi un… răsunet? Nu, nu era sunet. Doamna Corvey nu-şi dădu seama ce anume îi afectase atât de dureros nervii. Se clătină pentru o clipă, înainte de a-şi restabili echilibrul. Îşi recăpătă stăpânirea de sine după câteva guri de aer, apoi auzi un geamăt în beznă. Apoi:

– Ştii, se auzi o voce de bărbat, dacă tot e să mor aici, prefer să fiu împuşcat. M-am cam plictisit să fiu orbit şi înlănţuit de pereţi.

TREISPREZECE:
În care domnul Ludbridge relatează o poveste stranie

Maldărul stacojiu se urni şi luă forma unui bărbat lipit de peretele tunelului, cu un braţ ridicat într-o poziţie incomodă. Când se apropie, doamna Corvey observă că era încătuşat, ţinut în loc de un lanţ trecut pe după una dintre rădăcinile străvechi.

– Domnul Ludbridge? întrebă ea.

Bărbatul ridică fulgerător capul şi-şi întoarse faţa în direcţia ei.

– Vorbesc cu o doamnă?

– Da, domnule. William Reginald Ludbridge?

– Poate, răspunse el.

Femeia se afla acum la câţiva paşi depărtare de el şi, deschizând un compartiment al bastonului, scoase un chibrit şi-l aprinse. Spre bucuria ei, nimbul pâlpâitor de lumină îi confirmă că acela era într-adevărat bărbatul dispărut.

– Cu cine am de-a face?

– Domnule Ludbridge, sunt Elisabeth Corvey. Vin din partea lui Nell Gwynne's.

– Chiar aşa? Ce se întâmplă cu iluziile?

– Le spulberăm, răspunse ea, bucuroasă că-şi amintise parola

pe care arareori era nevoită să o dea.

– Şi suntem pretutindeni. Dacă vă întrebaţi de ce chibritul dumneavoastră nu produce lumină, este din cauza nenorocitului – mă scuzaţi – de aparat de care tocmai v-aţi împiedicat. Va trece cel puţin o oră până să putem vedea din nou.

– De fapt, eu pot să văd, domnule Ludbridge.

Suflă şi stinse flăcăruia.

– Poftim? Oh! Doamna Corvey. Sunteţi doamna cu… Îmi cer iertare, doamnă, dar nu mă aşteptam ca Societatea Speculativă să-mi trimită în ajutor tocmai departamentul doamnelor. Deci fulgerarea nu v-a afectat, ăăă, ochii?

– Se pare că nu, domnule.

– Asta e ceva, oricum. Ăăă… să îndrăznesc să sper că nu aţi fost trimisă de una singură?

– Nu, domnule. Câteva dintre fetele mele sunt sus, întreţinându-se, haide să spunem, cu lordul Basmond şi oaspeţii lui.

– Aha! Ingenios. Bănuiesc că nu se întâmplă să aveţi un firiz cu dumneavoastră, doamnă Corvey?

– Nu, domnule, dar să văd ce pot face cu un glonţ.

Lipi vârful bastonului de rădăcină, exact acolo unde se găsea lanţul, şi apăsă pe trăgaci. Lanţul se desprinse cu un pocnet şi fulgi mici de rădăcină începură să plutească în jos ca neaua. Braţul lui Ludbridge căzu, parcă fără viaţă.

– Vă sunt recunoscător, rosti el, icnind în vreme ce îşi masa membrul amorţit. Ce aţi aflat?

– Ştim despre aparatul de levitaţie.

– Bine, dar asta nu este totul. Nici pe departe. Mai este şi lucrul acesta din tunel – o foarte eficientă capcană pentru musafirii nepoftiţi şi bănuiesc că mai sunt şi altele.

– Ce anume, domnule Ludbridge?

– Al naibii să fiu dacă ştiu, scuzaţi-mi limbajul. Aţi văzut laboratorul, nu?

– Da, domnule Ludbridge. Pe acolo am intrat.

– Şi eu. M-am furişat înăuntru şi am cercetat locul pe îndelete. Am luat notiţe şi am făcut schiţe, pe care încă le am undeva.

Ludbridge se căută în interiorul hainei.

– Da, să mă asigur. Eram în celălalt tunel când am auzit trapa de deasupra deschizându-se şi pe cineva coborând scara. Am stins repede lumina şi m-am adăpostit în ceea ce presupuneam că era o firidă în perete, sperând să nu fiu observat. Dar

nenorocitul de perete s-a prăbuşit sub greutatea mea şi am căzut aici. Am auzit paşi grăbiţi trecând pe lângă mine, în tunelul principal. Când m-am simţit în siguranţă, am reaprins lumânarea şi am explorat locul. Aceasta e doar intrarea într-o reţea mare de tuneluri. E aproape un muşuroi de furnici; de mirare că Basmond Hall încă nu s-a prăbuşit în interiorul dealului. Auzeam plescăitul apei şi am simţit un curent de aer, aşa că m-am gândit să mai explorez şi să văd dacă pot găsi o ieşire discretă. Asta s-a întâmplat acum două săptămâni, cred. Nu am mai găsit o ieşire, deşi am descoperit multe alte lucruri, unele de-a dreptul bizare. Există un lac subteran alimentat de izvoare… şi ceea ce par a fi mormintele strămoşeşti ale familiei Rawdon… cel puţin, asta sper că sunt. O mulţime de lucruri dintre cele mai ciudate. Cineva a trăit aici cu mult înainte ca Rawdonii să vină cu William Cuceritorul, vă asigur de asta! Mi-e ruşine să recunosc că m-am rătăcit nu o dată. Dacă nu erau izvoarele şi raţiile pe care le luasem cu mine, aş fi murit aici. După ce am găsit într-un sfârşit calea de întoarcere, mă îndreptam triumfător spre ieşirea din pasaj, când am dat peste… orice-ar fi chestia aceea care face asemenea bubuit şi fulgeră. Prima oară mi-am pierdut cunoştinţa. M-am trezit înlănţuit, aşa cum m-aţi găsit. Asta se întâmpla… ieri? Mi-e teamă că am cam pierdut noţiunea timpului.

– Cu siguranţă lordul Basmond şi-a dat seama că un intrus i-a încălcat proprietatea, rosti doamna Corvey.

– Aveţi perfectă dreptate. Deşi nu l-am văzut. Nici măcar nu a coborât aici, să îmi facă în ciudă, ceea ce, sincer, aş fi preferat. Măcar aş fi avut ocazia să încerc să-l conving să se alăture Societăţii. Poate că este mai bine că m-aţi găsit dumneavoastră.

– Şi ce facem acum, domnule Ludbridge?

– Oare ce? Sunt întru totul la dispoziţia dumneavoastră, doamnă.

Doamna Corvey se întoarse şi examină cu atenţie podeaua tunelului. Acum observă firul împletit pus de-a curmezişul în calea lor şi cutia metalică de care era conectat.

– Cred că am face bine să scăpăm de-aici, domnule Ludbridge.

PAISPREZECE:
În care lordul Basmond este jelit cu aparentă sinceritate

– Trebuie să fi căzut, afirmă sir George Spiggott.

– Un accident tragic, rosti Ali Paşa, care nu-l scăpa din privire pe Sir George.

La fel şi Jane, care veni în urma lui, strângându-şi chitonul la piept.

– Acum ce se întâmplă cu licitaţia? întrebă prinţul Nakhimov.

– Avea oasele ca sticla, se tângui Pilkins printre lacrimi.

Era în genunchi lângă trupul lui Basmond.

– Aşa a fost dintotdeauna. Şi-a rupt braţul de trei ori când era copil. Doamne ajută-ne, ce ne facem? Era singurul care avea... vreau să spun...

– Singurul care avea planurile pentru aparatul de levitaţie? îl completă Beatrice.

Pilkins ridică ochii la ea, speriat, însă apoi chipul i se întunecă de mânie.

– M-am săturat de limba ta ascuţită! strigă el. Nu vreau să vă găsească poliţia aici! La parter cu voi, curvelor, imediat! Coborâţi acolo şi staţi în linişte, dacă ştiţi ce-i bine pentru voi!

Se răsuci şi-i trimise o privire înveninată Dorei, care tocmai apăruse din bucătărie, îmbrăcată respectabil.

– Cum vrei, plecăm, spuse ea.

Privi împrejur şi adăugă:

– Dar unde-i Maude?

– Unde este contele de Mortain? Nu se poate să nu-l fi trezit asemenea ţipete, spuse prinţul Nakhimov.

– Poate ar fi mai bine s-o aduc aici, spuse Beatrice, începând să urce scările.

– Nu! Am spus să... să... of, ce soartă, rosti Pilkins, cu un şuvoi de lacrimi proaspete. Bine, urcă la ei şi trezeşte-i. Şi-apoi nu mai vreau să dau ochii cu voi.

– Cu mare plăcere, spuse Jane, trecând cu paşi mari pe lângă el să coboare scările.

Între timp, Beatrice urcă în fugă scara principală şi traversă galeria, unde chipurile membrilor familiei Rawdon o petrecură. Deşi lumina lunii nu mai bătea pe portretul ei, Hellspeth Rawdon încă părea să radieze o aură nepământeană.

Ciocăni de două ori la uşa dormitorului care fusese rezervat contelui de Mortain, dar nu primi răspuns. În sfârşit, când

deschise uşa şi aruncă o privire înăuntru, descoperi o lumânare arzând pe măsuţa de toaletă şi pe Maude singură în pat, cufundată în somn.

– Maude!

Beatrice se grăbi lângă ea şi o zgâlţâi de umeri.

– Trezeşte-te! Unde-i contele?

În ciuda eforturilor sale, Maude nu se trezi. Beatrice adulmecă ce mai rămăsese în paharul de vin de pe noptieră şi i se păru că simte un iz medicinal. În dormitor nu era nici urmă de contele de Mortain.

Când cei de jos aflară cele întâmplate, Sir George Spiggott exclamă revoltat:

– Broscoiul ăla nenorocit! Pun rămăşag pe o mie de lire că *el* i-a dat brânci lordului Basmond pe scară!

– Ai face bine să trimiţi după poliţie acum, decât să aştepţi până dimineaţa, îi spuse Ali Paşa lui Pilkins.

– Între timp, mă poate ajuta cineva să o aduc pe Maude jos? întrebă Lady Beatrice.

Prinţul Nakhimov se oferi şi o coborî pe Maude, moale ca o cârpă, până în sala principală. De acolo, Beatrice şi Dora o cărară în bucătărie.

– Ce jenant... Noi trebuia să fim cele care administrează droguri, rosti Jane de pe covoraşul dinaintea vetrei, pe care se îmbăia.

– Ar fi trebuit să ne aşteptăm la aşa ceva, spuse Beatrice cătrănită.

Se duse la chiuvetă şi pompă apă rece, umplând o găleată.

– Cel mai probabil, dragul de conte a drogat-o şi apoi l-a ucis pe lordul Basmond, cu intenţia de a-i fura aparatul.

– Ce? făcu Jane şi se opri din săpunit. Crezusem că Excelenţa Sa a căzut pe scări.

Dora îi povesti că Beatrice îl găsise pe Basmond mort în dormitorul său înainte ca trupul să-i fi fost aruncat pe scări. Jane miji ochii.

– Nu fiţi atât de sigure că ucigaşul e contele, spuse ea. Al meu a fost într-o dispoziţie proastă. Am făcut-o o singură dată şi a fost dur şi grosolan, îmi spunea încontinuu că-i al naibii de bine că sunt englezoaică. În cele din urmă s-a sculat din pat şi a plecat. L-am întrebat unde se duce şi mi-a zis să-mi văd de treaba mea. N-a lipsit mai mult de zece minute. Când s-a întors, părea alt om. Era alb la faţă şi tremura. M-am prefăcut că dorm, fiindcă eram

sătulă de prostiile lui, dar n-a încercat să mă trezească să ne mai distrăm. S-a foit în pat încă vreo douăzeci de minute, apoi s-a sculat brusc şi a fugit din cameră. De data asta, a lipsit doar cinci minute şi s-a întors gâfâind. A sărit în pat şi a tras aşternuturile peste el. Mi s-a părut că au trecut doar câteva clipe până să te aud ţipând.

– Ai avut vreun moment impresia că încearcă să ascundă ceva în dormitor? întrebă Beatrice, deşertând găleata cu apă pe Maude, care gemu şi încercă să se ridice.

– Nu, niciodată.

– Poate că el l-a ucis pe Excelenţa Sa, dar asta nu înseamnă că aparatul a fost furat, rosti Dora, ghemuindu-se lângă Maude şi fluturându-i sub nas o sticluţă cu săruri mirositoare.

Maude tuşi încet şi deschise ochii.

– Pe toţi dracii, murmură ea.

– Trezeşte-te, scumpo.

– Nemernicul ăla mi-a strecurat un praf în vin!

– Da, scumpo, ne-am dat seama.

– Şi ne-am simţit atât de bine în pat, rosti Maude şi se aplecă înainte, masându-şi tâmplele. Un bărbat atât de vesel şi amuzant... Dar e falit. Mi-a spus c-a fost încântat să accepte o noapte de mâncare şi copulaţie gratuite, dar că n-are cum licita pentru aparatul de levitaţie.

– Ai vreo idee unde s-a dus?

– Niciuna. Ce s-a mai petrecut?

Celelalte doamne îi povestiră pe scurt cele întâmplate. Tocmai atunci doamna Duncan coborî scara înlăcrimată, strângând un sfeşnic în mâini.

– Vai, e o soartă prea crudă, se tângui ea. Ce se va-ntâmpla cu noi acum? Şi cu familia Basmond! Ce se va-ntâmpla cu familia Basmond?

– La naiba cu familia Basmond, spuse Maude, care încă se simţea destul de rău.

– Cum îndrăzneşti, femeiuşcă fără ruşine! Este una dintre cele mai vechi familii de pe insulă! strigă doamna Duncan. Şi este ruinată acum, ruinată! Şi-a mai cheltuit şi fondul de economii. Ce se va-ntâmpla acum?

Se aruncă pe un scaun şi izbucni într-un plâns furios.

– Fond de economii? întrebă Beatrice.

– Nu-i treaba voastră. E sfârşitul familiei Basmond şi atât.

– Nu are veri care să-l moştenească? se interesă Dora cu

simpatie.

Doamna Duncan îşi suflă nasul.

– Nu. Şi sărmanul conaş Arthur nu s-a căsătorit niciodată, din cauză că era… ei bine…

– O zânişoară? întrebă Jane, care tocmai se ştergea cu un prosop.

Beatrice tresări, întrucât nu fusese o remarcă tocmai politicoasă, însă doamna Duncan sări ca arsă.

– Ai citit în bibliotecă? N-aveai voie să intri acolo!

– Nu, n-am citit nimic. Nu ştiu la ce te referi, răspunse Jane.

– E scris într-o carte din bibliotecă, spuse doamna Duncan. Că familia Rawdon se trage din zâne. Că bătrânul Sir Robert a găsit o fată stând pe un deal la lumina lunii şi că ea a aruncat o vrajă asupra lui. Şi din cauza asta, încă de-atunci…

Începu din nou să bocească.

– Fermecătoare poveste, rosti Beatrice. Acum, dacă mă ierţi că schimb subiectul: am observat că aparatul de levitaţie nu mai e sub tort. Ştii cumva unde a fost dus?

– N-a fost dus nicăieri. Am pus drăcovenia aia în cămară, unde încă era azi-dimineaţă. Vrei să spui c-a dispărut?

CINCISPREZECE:
În care eroina noastră este obligată să trudească

Cercetând cutia de pe podeaua tunelului, doamna Corvey găsi un întrerupător la un capăt al ei. Cu multă precauţie, împinse întrerupătorul pe poziţia opusă folosindu-se de baston. Un zumzet încetă; fusese imperceptibil până nu se mai auzise.

– Cred că acum putem trece în siguranţă, domnule Ludbridge.

– Mă bucur s-o aud, rosti Ludbridge, gâfâind când dădu să se ridice în picioare. Oh-ho-ho, mii de draci, sunt pe jumătate schilod.

– Te poţi sprijini de mine, spuse doamna Corvey, prinzându-l de mână şi trăgându-i braţul în jurul umerilor ei. Nu te teme, scumpule, sunt mai voinică decât par.

– Deocamdată nu am habar în ce fel aţi putea arăta, replică Ludbridge. Ha! Oarba conduce orbul, deşi în cazul nostru, este perfect raţional. Conduceţi-mă, dragă doamnă.

Ieşiră din nou în tunelul principal şi se grăbiră către laborator. Ludbridge se putu strecura cu destulă uşurinţă prin gaura din

fereastră, însă după aceea fu silit să se aşeze şi să-şi tragă răsuflarea.

– Parc-ar fi trecut o viaţă de când am intrat acolo, icni el. Dumnezeule, cât de dulce miroase aerul nopţii! Pe de altă parte mi se pare oarecum ciudat că în tot acest timp nimeni n-a observat ochiul de geam lipsă.

– De fapt, cineva l-a observat, zise doamna Corvey. În noaptea aceasta, când l-am găsit, fusese înlocuit.

– Cu adevărat? Ei bine, asta ar fi îndeajuns să dea puteri noi membrelor mele vlăguite, spuse Ludbridge şi se ridică, clătinându-se. Haide să plecăm naibii de-aici, nu credeţi?

Doamna Corvey îl conduse prin gardul viu şi în jurul şanţului de apărare. Încercă o clipă de grijă în privinţa trecerii prin poarta culisantă, fiindcă Ludbridge era un bărbat respectabil de corpolent. Însă tocmai ieşeau pe drumul pietruit, când poarta mobilă se ridică zăngănind. Cineva dădu bice cailor de la trăsură, care goni înainte în grabă; poarta rămase deschisă în urma sa. Doamna Corvey privi după trăsură cu interes neascuns, părându-i-se că l-ar fi recunoscut pe Ralph care ţinea hăţurile. Se întrebă ce anume s-ar fi putut întâmpla, pentru a-l împinge la un asemenea zor.

– Ar fi bine să ne grăbim, domnule Ludbridge, zise ea.

– Mă grăbesc pe cât sunt în stare, doamnă, răspunse el, urmând-o de-a buşilea.

Când ajunseră în curtea interioară, doamna Corvey fu descumpănită să vadă lumini strălucind în sala mare. Se strădui să-l tragă pe Ludbridge după ea şi simţi o uşurare uriaşă când se rostogoliră împreună în odaia ei.

– Patruzeci de-ani am muncit aici, rosti doamna Duncan, oarecum indistinct, deoarece se afla de acum la al treilea pahar de gin.

Toate slujnicele, în cămăşi de noapte, se strânseseră în jurul ei ca puicuţele în jurul unei găini, în diverse măsuri de tulburare.

– Păi, spuse Jane căutând să fie de ajutor, acum te poţi bucura de libertatea de a călători.

Doamna Duncan îi aruncă o căutătură întunecată şi două slujnice izbucniră din nou în plâns.

– Tocmai mi-am amintit, zise Lady Beatrice. Am lăsat ceva în odaia prinţului Nakhimov. Nu aş dori să fiu atât de indiscretă, încât să merg pe scara din faţă, când poliţia poate sosi dintr-o

clipă în alta… Doamnă Duncan, există o scară prin spate?

Bucătăreasa indică o uşă dincolo de oficiu.

– Ai grijă să fii iute.

– Îmi voi da toată strădania, încuviinţă Beatrice.

Azvârlind o căutătură încărcată de înţelesuri spre surorile Devere, se grăbi în sus pe scara din spate.

– Pentru numele Domnului şi toate cele…, bolborosi doamna Duncan şi mai trase o duşcă de gin.

Lady Beatrice fugi cât putu de iute şi ajunse în cele din urmă în galerie. Se opri pentru o clipă, trăgându-şi răsuflarea, şi ascultă. Îl auzi pe prinţul Nakhimov povestind o anecdotă lungă, pe care o ascultau Sir George, Pilkins, Ali Paşa şi câţiva valeţi. Furişându-se către marginea scării mari, îi întrezări printr-o ceaţă de fum de ţigări de foi, aşezaţi în jurul cadavrului lordului Basmond.

Se întoarse, traversă galeria şi sui spre odăile pentru oaspeţi. Deschise uşa contelui şi păşi înăuntru. Lumânarea continua să ardă în încăpere. La lumina ei, căută în grabă, dar amănunţit, aparatul de levitaţie.

Deschise cufărul contelui şi scotoci prin veşmintele împăturite. Când dădu peste o carte, o trase afară şi o examină. Era doar un roman popular, dar înăuntrul lui fuseseră vârâte o sumedenie de hârtii. Una dintre ele purta un sigiliu oficial şi părea să fi fost iscălită de Metternich. Lady Beatrice avea o cunoaştere imperfectă a francezei, totuşi îndeajuns pentru a desluşi câte o frază ici şi colo. *Veţi încerca prin orice mijloace posibile să vedeţi dacă Excelenţa Sa ar fi de acord… nu este necesar să vă reamintesc asupra consecinţelor; dacă veţi da greş…*

– Nu ştiusem că curvelor le place să citească.

Lady Beatrice ridică ochii. În pragul antecamerei care făcea legătura cu odaia contelui de Mortain se afla un bărbat. Avea un accent aspru, germanic; părea să fie valetul contelui. În mână ţinea un cuţit. Lady Beatrice îţi examină opţiunile şi erau puţine.

– Nu ne place defel, replică ea. Îl căutam pe conte; ştiai c-a fost un accident? Lordul Basmond a murit.

Valetul pornise către ea, cu ochi sclipind ameninţători, dar la auzul veştii se opri uluit.

– A murit?!

Lady Beatrice se năpusti spre el şi-l îmbrânci către îndărăt.

Căzură peste pat. Valetul repezi cuţitul spre ea. Beatrice avu atunci un simţământ straniu de îndepărtare de propriul corp şi văzu cum varianta animalică şi răbdătoare a trupului ei îşi dezveleşte dinţii şi se luptă pentru propria-i viaţă. Lupta fu sălbatică, aşa cum sunt toate luptele între lighioane. Beatrice observă cu încântare că nu pierduse nimic din puterile pe care le câştigase în Trecătoarea Khyber. Fu mai cu seamă încântată să se vadă smulgând cuţitul din mâna valetului şi ameţindu-l pe acesta cu o lovitură violentă de sus în jos cu mânerul.

Bărbatul se lăsă moale pe spate, pierzându-şi cunoştinţa pentru moment.

Până în clipa aceea instinctul pur o apărase; acum Lady Beatrice se ridică, umplu un pahar cu apă din carafa de pe noptieră şi aruncă înăuntru un nasture rupt de la bluza ei. Nasturele se dizolvă cu un fâsâit lin. Ridică apoi capul valetului, murmurând cu glas liniştitor, şi-i duse paharul la buze. El bău fără să gândească, înainte de a deschide ochii.

– *Danke, mutter...,* şopti. Deschise ochii, o zări pe Lady Beatrice şi tresări. Căţea-mpuţită! O să te-omor...

– Căţea, din păcate, da. Împuţită? Cu siguranţă, nu. (Îl apăsă, ţinându-l pe pat fără mare efort, pe când drogul îşi făcea efectul rapid.) Şi, cu siguranţă, nu felul de căţea care să-şi îngăduie să fie omorâtă de bărbaţi ca tine. Da, te simţi inexplicabil de somnoros acum, nu-i aşa? Abia dacă te mai poţi clinti. Închide ochii şi-ntoarce-te pe tărâmul viselor, scumpule. Va fi mult mai uşor.

Când bărbatul îşi pierdu în cele din urmă cunoştinţa şi după ce verificase, ridicându-i o pleoapă, că-şi pierduse, într-adevăr, cunoştinţa, Lady Beatrice se sculă şi-l examină cu răceală. Îi ridică picioarele în pat, îi scoase pantofii, după care întreprinse anumite aranjamente ale veşmintelor sale pentru a sugera episodul cel mai deocheat pentru oricine l-ar fi descoperit ulterior. Apoi recuperă hârtiile pe care le scăpase pe podea şi le tăinui în corsaj.

Părăsi odaia şi închise uşa încetişor.

ŞAISPREZECE:
În care este introdusă o făptură ciudată

– Ştii, spuse Ludbridge clipind din ochi şi frecându-i, cred că

mi-a revenit vederea.

Doamna Corvey, care tocmai îşi terminase de schimbat straiele în timp ce explica situaţia prezentă, se întoarse şi arcui o sprânceană spre el.

– Felicitări, domnule Ludbridge. Un simţământ minunat, nu-i aşa?

– Cu adevărat aşa este, doamnă Corvey.

– Acum, domnule Ludbridge, cred că mă voi duce să văd ce fac doamnele mele. În acelaşi timp mi-ar face plăcere să aflu de ce ard toate luminile în sala de banchete. Îţi sugerez să te foloseşti de săpun şi de lighean şi să te ferchezuieşti niţeluş, da? Aşa încât să nu mai arăţi de parcă ţi-ai fi petrecut ultimele două săptămâni în peşteri. Pe masă vei găsi de asemenea un pieptene şi o perie pe care le poţi întrebuinţa.

– Mulţumesc, doamnă. Cu siguranţă aşa voi proceda.

Doamna Corvey îşi strânse şalul în jurul umerilor şi ieşi în curte. Se îndreptă cu pas vioi spre sala mare, privind ferestrele luminate, şi de aceea fu luată prin surprindere când călcă pe ceva neaşteptat. Coborî privirea. Rămase uitându-se timp îndelungat la ceea ce zăcea în curte. Apoi se întoarse şi reveni la odaia dinapoia grajdurilor. Deschise uşa şi-l surprinse pe Ludbridge, care se spăla pe faţă. Când, pufăind şi suflând ca o morsă, el se întinse către un prosop, doamna Corvey spuse:

– Domnule Ludbridge, afară este un francez mort. Mă întreb dacă poţi să fii atât de amabil ca să vii şi să-i arunci o privire.

– Încântat să pot fi de folos, rosti Ludbridge şi o urmă în curte.

Când ajunseră la cadavru, bărbatul scoase din buzunar un tubuleţ şi mişcă un bumb de pe el. O rază subţire de lumină strălucitoare ţâşni printr-un capăt al tubuleţului, provocând un strigăt de admiraţie din partea doamnei Corvey.

– Ah, sper ca domnul Felmouth să-mi construiască şi mie câteva din acestea!

– Noi le numim lumânări electrice şi sunt foarte folositoare. Ia să-l vedem pe sărman…

Ludbridge aţinti lumina pe chipul mortului şi se schimbă la faţă. Trăsăturile contelui de Mortain puteau fi încă recunoscute, în ciuda faptului că erau deformate şi îngheţate într-o grimasă de spaimă; şi erau literalmente îngheţate, albăstrii de frig şi sclipind de chiciură. Braţele îi erau ridicate deasupra capului, aidoma unui săritor în apă, cu degetele chircite în gheare.

– În numele Domnului! Acesta este Emile Frochard!

– Nu este contele de Mortain?

– Nici pe departe. Individul acesta este spion în simbria austriecilor! Dar ei l-au şantajat pe adevăratul conte. Nu m-ar surprinde dacă n-ar fi interceptat invitaţia la licitaţia aceasta. Măi să fie! Al naibii de straniu. Mă-ntreb cum a murit...

– Cred că am o idee, zise doamna Corvey privind către casă. O să aflu în curând.

– N-ar trebui să facem ceva cu el?

– Nu. Deocamdată lasă-l să zacă aici, domnule Ludbridge.

Lady Beatrice rămase nemişcată pentru o clipă pe coridorul dormitoarelor, ascultând cu urechile ciulite. Se părea că prinţul Nakhimov se lansase în altă anecdotă, despre o vânătoare de lupi. O pală de vânt îngheţat străbătu podeaua, atât de neaşteptat, încât Lady Beatrice tresări. Dacă n-ar fi fost o femeie crud de pragmatică, şi-ar fi putut imagina o origine spectrală pentru frigul acela. Câteva clipe de examinare atentă a holului îi dezvăluiră că în capătul său atârna o tapiserie, care se mişca de parcă ar fi fost fluturată de vânt. Beatrice întrezări în perete partea de jos a unei uşi.

Se apropie precaut şi trase tapiseria în lături. Uşa dinapoia ei era întredeschisă. După ea urma un coridor scurt, luminat de razele lunii prin ferestrele ca nişte fante cu geamuri simple; în capătul lui exista alt coridor.

Aventurându-se pe el, Beatrice privi printr-o fereastră şi văzu că se afla sus deasupra pământului; practic era o punte închisă care făcea legătura între partea din spate a casei şi turnul de deasupra şanţului cu apă. Se grăbi peste scândurile simple din lemn negeluit şi încercă uşa din capătul opus. Se deschise cu uşurinţă, deoarece încuietoarea îi era spartă.

Lady Beatrice rămase clipind în lumina strălucitoare a odăii de dincolo de uşă. Lumina nu provenea de la lumânări sau opaiţe, ci de la un fel de baterie uriaşă din lămpi de vid de la Rue; iar asta o uimi, deoarece, din câte ştiuse ea, nimeni, cu excepţia Societăţii Speculative, nu fusese în stare să construiască lămpi de vid practice.

Uimirea ei nu se compara însă nici pe departe cu cea a ocupantului încăperii acelea. El se răsuci, o văzu şi pentru o clipă încremeni. Putea să fie stafia lordului Basmond, într-atât de mult îi semăna; dar mai mică, mai palidă, cu aspect infinit mai fragil. Mâinile şi picioarele-i desculţe erau albe precum creta şi prea

lungi ca să pară graţioase. Nu era îmbrăcat decât în pantaloni cu bretele şi o cămaşă, ale cărei mâneci fuseseră mult suflecate, iar în jurul capului aproape spân purta o bandă din piele. De banda aceea erau prinse câteva perechi de ochelari de diverse feluri, pe braţe pivotante, şi o lampă de vid minusculă, care-i revărsa o lumină spectrală pe chipul îngrozit.

El zbieră ascuţit, ca un şoarece prins în cursă, şi dispăru iute.

Lady Beatrice înaintă în odaia rotundă. De peretele opus era lipit un pat mic, o măsuţă de toaletă şi un lavoar. În mijlocul încăperii se găsea o trapă, închisă şi zăvorâtă. Alături se afla un soi de banc de lucru, pe care zăcea un fel de ceasornic demontat, iar după uneltele împrăştiate în jurul său părea limpede că acolo lucrase făptura când intrase ea. Aspectul cel mai remarcabil al camerei îl reprezentau însă decoraţiunile. De jur împrejurul tencuielii albe, ajungând până la înălţimea de zece-douăsprezece picioare, se vedeau desene în cărbune de maşinării: angrenaje, scripeţi, pistoane, arcuri, sârme. Ici-colo existau note explicative, scrise într-o stenografie neinteligibilă pentru Lady Beatrice. De asemenea, nu era în stare să discearnă vreun scop sau plan al lucrurilor descrise.

Ocoli bancul de lucru, căutându-l pe locuitorul odăii. Nu se mai zărea nicăieri acum, însă lângă trapă exista un cufăr de mărimea şi forma unei prese de călcat pături. Lady Beatrice îngenunche acolo.

– Nu trebuie să te temi, domnule Rawdon, zise ea.

Dinlăuntrul cufărului se auzi un ţipăt incoerent, care se opri brusc.

– Lasă-l în pace, spuse alt glas care părea că vorbea din văzduh. (Iluzia era atât de completă, încât Beatrice scrută cu atenţie peretele, aproape aşteptându-se să zărească un tub pentru vorbit.) Nu vezi că nu poţi vorbi cu Hindley? Du-te mai bine şi stai de vorbă cu Arthur.

– Mă tem că Arthur este mort, Hindley.

– Eu nu sunt Hindley! Eu sunt Jumbey! Arthur nu-i mort. Ce ridicol! Acum pleacă şi lasă-l în pace pe sărmanul Hindley. El este mult prea ocupat ca să-şi piardă timpul cu distrageri.

– Pot atunci să stau de vorbă cu tine, Jumbey? Dacă făgăduiesc să-l las pe Hindley în pace?

– Trebuie să făgăduieşti. Şi să-ţi respecţi făgăduiala!

– Făgăduiesc. Şi o să mi-o respect. Spune-mi, Jumbey: Hindley construieşte fel de fel, aşa-i?

– Bineînţeles! El este un geniu.

– Da, îmi pot da seama că trebuie să fie. El a construit aparatul de levitaţie, nu-i aşa?

– L-ai văzut, da? Da. Arthur l-a luat, dar lui Hindley nu-i pasă. El poate construi altul oricând.

– Arthur i-a cerut lui Hindley să construiască un aparat de levitaţie pentru el?

– Arthur? Nu! Arthur este un netot. El n-ar fi avut niciodată o asemenea idee din propriul lui cap. Hindley era ţinut în odăiţa cu şifonierul. Jucăriile lui se rostogoleau întruna sub şifonier şi bietul Hindley nu putea să ajungă la ele, iar afurisitul de Pilkins nu mai voia să vină şi să i le aducă.

De aceea Hindley a construit ceva pentru ca şifonierul să plutească – înţelegi? –, şi după aceea îşi putea recupera şi singur jucăriile. Apoi Artur a venit acasă şi servitorii i-au spus lui Hindley şi el a fost atât de speriat, sărmanul, fiindcă era sigur că-l va aştepta din nou odăiţa întunecată şi apa rece. Dar Arthur i-a zis lui Hindley că-i va da o încăpere mare şi frumoasă, şi propriul lui laborator, dacă Hindley putea să construiască lucruri pentru el. Şi Hindley putea să aibă toată vata de zahăr pe care şi-ar fi dorit-o. Iar Arthur avea să-i ţină departe pe toţi străinii. Dar el n-a făcut-o!

Ultimele cuvinte fuseseră scuipate cu un venin remarcabil.

– N-a făcut-o, Jumbey?

– Nu! Hindley n-a gustat nici măcar o fărâmă de vată de zahăr. Apoi a venit un ins voinic care-şi băga nasul peste tot şi-l iscodea pe Hindley, în tunelele de jos. Hindley a trebuit să se descurce cu el de unul singur, ceea ce a fost greu pentru bietul Hindley, pentru că el nu poate fi văzut de oameni, înţelegi?

– Îmi pare foarte rău s-aud asta, Jumbey.

– Arthur *ar trebui* să aibă grijă de Hindley şi să-l protejeze! Aşa a spus mami. Mereu.

– Ei bine, dragul meu Jumbey, mă tem că Arthur nu mai poate face asta. Va trebui să facem alt aranjament pentru Hindley.

– Arthur s-a dus din nou la şcoală?

Lady Beatrice se gândi cu multă atenţie înainte de a răspunde:

– Da. S-a dus.

– Ş-şi sărmanul Hindley va rămâne din nou cu Pilkins. (Glasul încrezător tremură.) Hindley nu vrea asta. Lui Hindley nu-i plac odăiţa şi apa rece!

– Jumbey, cred că-l putem ajuta pe Hindley.
– Cum?

ŞAPTESPREZECE:
În care doamnele triumfă

– Mii de draci! exclamă doamna Corvey.

Dora, care abia terminase de explicat evenimentele din ultimele două ore, tresări la auzul limbajului acela. Privi în jur, recunoscătoare că doamna Duncan aţipise turtită de băutură şi că toate fetele reveniseră în paturile lor, şi spuse:

– Sunt convinsă că am făcut tot ce am putut mai bine, doamnă.

– Sunt sigură de asta; totuşi este o complicaţie, iar acum va urma o anchetă. N-am pus mâna nici pe chestia aia care levita; bănuiesc că de acum este bine pornită pe drumul ei spre Lună. Cel puţin nimeni dintre cei de sus nu va pune mâna pe ea. Vai, vai, ce mai puzzle! Unde-i Lady Beatrice?

– Aici, rosti ea, grăbindu-se pe scara din spate, iute ca o pisică. Mă bucur să văd că eşti bine, doamnă. Ai descoperit ceva?

– Întâmplător, chiar am descoperit.

– Ca şi mine.

Beatrice îşi trase un scaun de bucătărie şi, aplecându-se înainte, povesti o mulţime de lucruri într-un răstimp admirabil de scurt. Doamna Corvey îi întoarse după aceea favoarea. Jane, Dora şi Maude ascultară cu atenţie, exclamând la răstimpuri de uimire sau neîncredere.

– Ei bine, rosti în cele din urmă doamna Corvey, cred că văd o cale prin dificultăţile noastre. Jane, scumpo, du-te până la odaia dinapoia grajdului şi ciocăneşte la uşă. Întreabă-l pe domnul Ludbridge dacă ar fi atât de amabil încât să vină şi să-l aducă cu el pe francezul mort.

Pilkins ridică ochii cu o grimasă, când Lady Beatrice intră în sala mare.

– Nu v-am spus, curvelor, să rămâneţi la locul vostru de sub scară? strigă el. Poliţia va fi aici dintr-o clipă în alta!

– Cu voia dumneavoastră, domnule, rosti Lady Beatrice, un gentleman tocmai a sosit în curte, dar nu este poliţaiul. Şi mă întrebam, domnule, dacă n-am putea pleca la Londra în noaptea

asta, pentru a evita scandalul?

– Din partea mea, vă puteţi duce drept la..., începu Pilkins, după care o ciocănitură solemnă răsună la uşă.

Se ridică şi o deschise. Domnul Ludbridge stătea în prag cu o expresie gravă pe chip.

– Bună seara. Sunt Sir Charles Haversham, Anchetator Special din Biroul Maiestăţii Sale de Fraude şi Imposturi. Am un mandat de arestare pe numele Arthur Rawdon, lord Basmond.

Pilkins icni.

– E... e mort, rosti el.

– O poveste greu de crezut. Solicit predarea lui imediată.

– Ba nu, este cu adevărat mort, spuse prinţul Nakhimov, sculându-se şi ridicând un colţ al păturii care fusese aruncată peste cadavrul lordului Basmond.

Ludbridge, care intrase plin de îndrăzneală în sala de banchete, privi cu atenţie chipul mortului.

– Vai, vai, ce convenabil! În sfârşit, sper că niciunul dintre dumneavoastră, domnilor, nu i-a plătit sume considerabile de bani.

– Ce vreţi să spuneţi? întrebă Sir George Spiggott.

– Vreau să spun, domnule, că Biroul meu a petrecut ultimele şase luni punând la punct un dosar împotriva răposatului lord. Deţinem mărturiile prestate sub jurământ a nu mai puţin de trei conspiratori, dintre care cea mai notabilă îi aparţine lui dr. Marvello, de la Teatrul Regal, Drury Lane, potrivit căreia Excelenţa Sa i-a plătit pentru a-l învăţa scamatorii care să producă iluzia levitaţiei. Am interceptat de asemenea corespondenţă care ne-a făcut să credem că Excelenţa Sa intenţiona să folosească respectivele cunoştinţe pentru a înşela una sau mai multe persoane necunoscute.

– Dar... dar..., zise Pilkins.

– Pe bunul Dumnezeu! exclamă Sir George. Un şarlatan care se bizuia pe câştigarea încrederii! Ştiam eu! I-am spus-o în faţă că era un blestemat de parvenit ne-englez...

– Vreţi să spuneţi că v-aţi certat cu Excelenţa Sa, domnule? întrebă încetişor Lady Beatrice.

– Ăăă, spuse Sir George. Nu! Nu tocmai. Am dat de înţeles. Vreau să spun că voiam să-i spun asta. Dimineaţă. Pentru că eram... ăăă, suspicios, da, al naibii de suspicios, în privinţa propunerii lui. Da. Recunosc un mincinos când îl văd!

– Ca şi mine de altfel, rosti Ludbridge aruncându-i o privire

încruntată care îl cutremură pe Sir George. Să înţeleg aşadar că Excelenţa Sa a decedat ca urmare a unui eveniment nefericit?

– Aşteptăm sosirea poliţiei voastre, dar *s-ar părea* că lordul Basmond a căzut pe scară şi şi-a frânt gâtul, spuse Ali Paşa azvârlindu-i o privire lui Sir George.

– Neplăcut, comentă Ludbridge. Providenţa are totuşi propriul ei fel de a împărţi dreptatea. Sper că niciunul dintre voi n-a fost înşelat.

– Nici măcar n-am început licitaţia, spuse prinţul Nakhimov.

– Perfect! Atunci aţi scăpat ca prin urechile acului. Bănuiesc că activitatea mea s-a încheiat, zise Ludbridge. Oricât de mult aş fi dorit să-l aduc pe răufăcător într-o curte de judecată, actualmente el se află înaintea unui tribunal mult mai aspru.

– Cu voia dumneavoastră, domnule, spuse Pilkins cu glas tremurător, Excelenţa Sa n-a fost un răufăcător…

Ludbridge ridică o mână cu un gest imperios.

– Sigur că da, este demnă de laudă loialitatea dumitale faţă de o familie veche care a fost afectată de timpurile grele, dar este zadarnică, bunul meu om. Avem dovezi că Excelenţa Sa era afundat în datorii. Negi lucrul acesta?

– Nu, domnule.

Umerii lui Pilkins se gârboviră. Zgomot de roţi şi copite răsună din curtea interioară.

– Aha, presupun că acela este Ralph care-l aduce pe poliţist.

– Perfect! Ludbridge îi privi pe toţi pe rând. Domnilor, ţinând seama de tragicele circumstanţe ale serii acesteia, şi ţinând seama de trecutul nobil al familiei Rawdon – ca să nu mai amintesc despre propriile dumneavoastră reputaţii ca oameni de lume –, cred că nu se va câştiga nimic prin răspândirea acestui scandal peste hotare. Poate că ar trebui să mă retrag discret.

– Dacă doriţi, domnule…, spuse Pilkins revenind brusc la viaţă.

– Bucătăriile sunt pe-aici, domnule, rosti Lady Beatrice conducându-l.

Pe când coborau scara, îl auziră pe poliţist ciocănind şi pe Ali Paşa spunând:

– N-ar trebui să se ducă cineva şi să-l trezească pe conte?

– O splendidă combinaţie de minciuni, domnule, spuse Beatrice pe când coborau.

– Mulţumesc. Poate că ar trebui să iuţim pasul, zise Ludbridge.

Aş dori să fiu cât mai departe de casa aceasta înainte de a începe căutarea francezului.

– Unde l-aţi pus, domnule, dacă-mi permiteţi întrebarea?

– În patul lui, unde altundeva? Şi trebuie să spun că cineva i-a făcut o trebuşoară frumuşică partenerului său. Să-i lăsăm pe austrieci să facă ei curăţenie!

– Mulţumesc, domnule.

– Ne-a auzit cineva? întrebă Dora când intrară în bucătărie. A trebuit s-o rog pe Jane să mă ajute să-l ridic – n-a fost greu, să ştiţi, dar neplăcut.

– Ei n-au auzit nimic, spuse Beatrice îngenunchind lângă cufăr. Jumbey? Jumbey, dragule, sărmanul Hindley se simte bine?

– Este speriat, răsună vocea stranie. Îşi dă seama că în jur există străini.

– Spune-i că nu trebuie să-şi facă griji. Nimeni nu-l va tulbura şi în curând va avea un laborator mai mare şi mai bun în care să se joace.

– Maude, du-te şi prinde-l pe Ralph al tău înainte să deshame caii, zise doamna Corvey şi Maude părăsi încăperea strigând:

– Ralph, iubirea mea, vrei să ne faci o mare favoare? Trebuie neapărat s-ajungem în sat.

Tragedia morţii lordului Basmond a stârnit o sumedenie de zvonuri în Little Basmond, dar ceea ce a scandalizat cu adevărat satul a fost uciderea contelui francez de către valetul său austriac; o crimă pasională, aparent, deşi nimeni n-a putut determina în mod precis felul în care valetul izbutise să sfarme toate oscioarele contelui. Magistratul local a fost recunoscător în secret când un emisar al guvernului austriac a apărut cu o cerere de extrădare şi l-a ridicat pe valet în lanţuri. Mai mult încă: într-un gest elegant, austriecii au achitat expedierea trupului contelui înapoi în Franţa.

Ali Paşa şi prinţul Nakhimov au revenit vii şi mai înţelepţi în ţările lor. Sir George Spiggott s-a întors pe vastul său domeniu din Northumberland, unde s-a apucat de băut şi a sfârşit-o prost.

Când avocaţii lordului Basmond i-au cercetat documentele şi au descoperit dimensiunea datoriilor sale, au clătinat din capete cu tristeţe. Personalul a fost plătit şi eliberat; toate bucăţelele de mobilier au fost scoase la licitaţie în încercarea de a-i mulţumi pe creditori, iar când până şi măsura aceea s-a dovedit inadecvată, Basmond Park a fost declarat insolvabil. Aici au apărut

complicaţii, întrucât principalii doi creditori s-au confruntat legal în privinţa precedenţei revendicărilor. Până la urmă cazul a fost blocat în arhivă pentru treizeci de ani.

OPTSPREZECE:
În care asistăm la o încheiere

– Doamnelor, doamnelor! Herbertina îşi lăsă scaunul pe spate şi-şi odihni picioarele pe suport. Am o noutate pentru voi: Basmond Hall s-a prăbuşit.

– Ce groaznic de trist, spuse Jane ridicând ochii de la pianoforte.

– Cu adevărat, zise domnişoara Otley. A fost un loc de mare interes istoric.

– Aici scrie că s-a prăbuşit în urma colapsului câtorva puţuri de mină anterior necunoscute care se întindeau pe sub proprietate, spuse Herbertina.

– Nu mă-ndoiesc, remarcă doamna Corvey cu un fior. Sunt surprinsă că locul ăla n-a căzut pe când eram şi noi înăuntru.

– Şi în curând, neîndoios, va fi un gorgan mucegăit şi acoperit de muşchi, bântuit de spectrele neliniştitei familii Rawdon, rosti Lady Beatrice tăind un fir de aţă stacojie pentru broderii. Apropo, s-a mai auzit ceva despre dragul şi sărmanul de Jumbey?

– Nimic oficial, răspunse doamna Corvey. Şi nici n-ar fi avut cum, nu-i aşa? Însă domnul Felmouth a lăsat să se înţeleagă că actualul lord Basmond realizează mai multe elemente utile pentru Fabricaţie.

– Şi este fericit, bănuiesc.

– Atâta vreme cât îşi primeşte cu regularitate vata de zahăr, da.

– Minunat atunci! Maude cântă pe concertina ei câteva note cu titlu de experiment. Cine vrea să cânte cu mine? Ce părere aveţi despre „Adio, griji plictisitoare”, doamnelor?

Kage Baker (1952–2010) a fost o fiică a Hollywoodului. A crescut în Hollywood Hills, pe cât de mult se poate apropia lumea modernă de Hotarul Tărâmului Zânelor; Hoarda Nebună sosea la cocteilurile din grădina cu trandafiri a mamei ei şi Kage obişnuia să le mănânce fructele din pahare.

Toate acestea i-au oferit o viziune unică asupra realului şi irealului şi asupra felului în care se contopesc numeroasele realităţi ale lumii. Era

fascinată de straturile de realitate şi de modul cum stranietatea se strecoară din ele pentru a încâlci existenţa cotidiană. Ba chiar, de multe ori, stranietatea se ridică, strigă şi flutură din braţe pentru a ne atrage atenţia... şi atunci viaţa devine cu adevărat foarte bizară. Acelea erau momentele care-i plăceau cel mai mult lui Kage: coliziunea dintre mundan şi fantastic. Felul în care prinţii elfi trebuie să-şi facă griji despre plata chiriei, cum până şi cetatea unui Lord întunecat are nevoie de instalaţii sanitare funcţionale, cum nemurirea poate fi suportată doar agăţându-te de dorinţele muritorilor. Cum să-ţi faci o casă locuibilă pe Marte. Kage a început să scrie despre toate acestea pe când avea nouă ani şi a scris până cu o săptămână înainte de moartea ei, cauzată de cancer, în ianuarie 2010. Ceea ce a făcut ea *cel mai mult* a fost să scrie. Toate celelalte activităţi – interpretările dramatice, pictura, călătoriile de câte o mie cinci sute de kilometri prin California în fiecare weekend – i s-au revărsat direct în proze. După ce povestirile şi romanele au început să i se publice, Kage şi-a reconstruit viaţa în jurul scrisului – extaziată de posibilitatea de a-şi câştiga existenţa făcând ce-i plăcea cel mai mult. Până în ultimul an al vieţii, n-a putut scrie suficient de repede pentru a ţine pasul cu cererile; multe însemnări şi idei pentru texte continuă să aştepte în fişierele ei. Timpul vieţii i s-a sfârşit înainte să i se fi sfârşit ideile. Kage a fost norocoasă, şi a ştiut-o. Spunea că scrisul n-o dezamăgea niciodată, că nu exista nimic mai satisfăcător decât să se aşeze la masa de scris şi să pătrundă în lumea dinapoia tastaturii. Avea o imagine foarte clară a muzei ei – a muzei foarte masculine – şi spunea că-i putea simţi mereu mâna pe ceafă, îndemnând-o în timp ce scria. Poate că acela a fost motivul pentru care a scris atât de constant, cu asemenea viteză ameţitoare – ca o alergătoare care urmăreşte soarele ce a răsărit, ca o femeie care aleargă spre iubitul ei. Şi în cele din urmă cred că ea l-a prins.

– *Kathleen Bartholomew*

Traducerea:
Alexandru Maniu şi Mihai-Dan Pavelescu

Premiile Rhysling

PREMIILE RHYSLING

Din anul 1978, când Suzette Haden Elgin a înfiinţat Science Fiction Poetry Association, membrii acesteia au răsplătit realizările în domeniul poeziei speculative prin decernarea Premiilor Rhysling, numite aşa după bardul orb, eroul povestirii „The Green Hills of Earth” de Robert A. Heinlein. Anual, fiecare membru SFPA poate să nominalizeze pentru Premiul Rhysling două poezii publicate în cursul anului anterior: una în categoria „lungă” (peste 50 de versuri) şi una în categoria „scurtă” (1–49 de versuri). Deoarece este practic imposibil ca toţi membrii să fi citit toate poeziile nominalizate în diversele publicaţii în care au apărut acestea, nominalizările sunt adunate într-un volum intitulat *Antologia Rhysling.* Exemplare din antologie sunt expediate tuturor membrilor, care le citesc şi-şi votează favoritele. Poeziile care cumulează cele mai multe voturi în fiecare categorie devin câştigătoarele Rhysling. Printre autorii care au obţinut premiul acesta în trecut se numără Michael Bishop, Bruce Boston, Tom Disch, Joe Haldeman, Alan P. Lightman, Ursula K. Le Guin, Susan Palwick, Lucius Shepard, Jeff VanderMeer, Gene Wolfe şi Jane Yolen. În anul 2006, SFPA a creat un trofeu nou, Premiul Dwarf Stars, care să răsplătească poeziile cu mai puţin de 10 versuri.

CÂNTEC PENTRU O CETATE ANTICĂ

Amal El-Mohtar

Neguţătorule, păstrează-ţi uleiul de roze,
chihlimbarul, lăuta,
mirul şi santalul. Nu-mi trebuie
nimic decât colbul acesta
ţinut în căuşul palmei mele
ca o monedă, ca o sămânţă de muştar,
ca o cheie ruginită.
Nu-mi trebuie
decât atât, pământul acesta
care nu este pământ, ci răsuflare,
expiraţia unei cetăţi vii, cântecul
unei femei cu oase subţiri,
aer şi esenţă pe buzele-i. Colbul acesta,
scuturat de pe o darabană, de pe o uşă care se deschide, de pe călcâiul unei fete
pe trepte de piatră, colbul acesta
ca scorţişoara măcinată, îl voi purta
cum alte fete poartă iasomie şi crini,
ca un copil cu ochi din spuma mării
şi piele oacheşă să poată striga, *Iată*
o fată ce poartă şapte mii de ani
la gât, iată
o fată ce deschide gura pentru a revărsa
caravane, mameluci, o hoardă mongolă
de pe buze care ştiu mai puţin despre roze
decât despre templele din soare-răsare!

Damasc, Dimashq
este un cântec ce mi-l îngân. Voi afla
unde-şi ţine gura, o voi întâlni cu-a mea,
îmi voi lipi palma de-a ei
şi voi vedea dacă degetele ni se potrivesc. Ea
este sunetul, zornăitul de
monede scuturate-ntr-un pahar, de zaruri,
pocnetul de alabastru al calului ce capturează o tură,

de regi încastelaţi – ea este răpăitul
de tamburine şi dairele,
naiuri oftând, ţambale reflectând, plângerea
neguţătorilor voştri cu palme vrâstate de mirodenii,
şi-n râsul ei e colb.

Îl voi bea, îmi voi seca limba
cu sunetul acesta, cu uliţele acestea strâmte,
până ce ea-mi va fi o durere pârjolită-n beregată, o roză spinoasă
ce-mi răsare din adâncul măruntaielor, împlântându-şi mireasma
în plămânii mei. Nu-mi trebuie alta. Voi
revărsa ulei de roze din ochi,
îi voi contopi colbul cu sarea mea,
îmi voi întrepătrunde degetele în piatra ei
şi le voi ridica la buze.

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu

CĂUTARE

Geoffrey A. Landis

Jeremiah stă într-o cameră din Cornell
Iluminată de tuburi fluorescente
Urechile îi sunt acoperite de căşti şi murmură-n timp ce caută
(Nu seamănă deloc cu Jodie Foster)
Nu ascultă telescopul – căştile lui zbiară Queen
Telescopul nu-i trimite decât un şir de cifre
Degetele lui fac căutarea
Scriu un algoritm nou de implementare a filtrării domeniului de frecvenţe
Scotocind după un semnal micuţ de inteligenţă
(inteligenţă ipotetică)
din miile de mii de mii de surse de zgomot din cer
Este ora patru, ceasul lui favorit din noapte
Fără distrageri
Afară, stelele sunt strălucitoare
Înăuntru, stelele cântă doar pentru el.

La nouă sute de ani-lumină depărtare
În direcţia lui Perseu
Creaturi inteligente se-ntreabă de ce n-aud nimic din ceruri
Ele trimit mesaje,
Au trimis mesaje de sute de ani
Una dintre ele, renumită pentru gândirea-i clară,
Are un receptor electromagnetic pe cap
(sau ceea ce ar fi echivalentul unui cap)
Ea gândeşte gânduri limpezi, simple
1 + 1 = 2
1 + 2 = 3
1 + 3 = 4
Şi semnalele electromagnetice ale creierului său
(sau ceea ce ar fi echivalentul unui cap)
Sunt amplificate şi emise în cer în direcţia Pământului
Este semnalul cel mai simplu pe care-l cunosc ele
Un creier gânditor
1 + 1 = 2
2 + 2 = 4

Jeremiah a căutat de ani
Are o barbă ca Moise
Ochelari ca Jerry Garcia
Ţeastă pleşuvă ca Jesse Ventura
Răbdare ca Iov
Ei sunt acolo
Dacă doar reţelele de telescoape ar fi mai mari…
dacă doar ar putea scotoci mai departe…
Dacă doar algoritmii lui de filtrare ar fi mai incisivi

La nouă sute de ani-lumină depărtare în direcţia lui Perseu
Extratereştrii sunt răbdători
Ei îşi trimit gândurile spre stele
Gânduri limpezi, simple
Noi suntem aici
Noi suntem aici
Noi suntem aici
Unde sunteţi voi?

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu

LICURICI

Geoffrey A. Landis

fulgerând într-un câmp de vară pe fundalul cerului întunecat de-amurg. Fulgerări plutitoare, mişcătoare, scânteietoare, şabloane mereu schimbătoare de scriere într-un grai incognoscibil de dâre şi scăpărări, constelaţii aprinzându-se şi stingându-se. Licurici dansează sub noi, licurici înaintea noastră, licurici deasupra noastră; chemările lor tăcute de-mperechere o simfonie de lumină. Un milion de fulgere pe minut, noi suntem imersaţi într-un ocean de lumină scăpărătoare.

Tot aşa, nemuritorii privesc peste univers, când stele şi galaxii
se aprind în viaţă
se sting în beznă.

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu

ALTE PREMII

PREMIUL NEBULA PENTRU CEL MAI BUN ROMAN
The Windup Girl de Paolo Bacigalupi

DIN PARTEA AUTORULUI: The Windup Girl *a însemnat pentru mine un experiment în risc. M-am întins mai mult decât îmi era plapuma, cu numeroasele lui personaje şi culturi, cu lumea sa distorsionată şi o structură a intrigii care mi s-a părut permanent un pic prea complicată ca s-o ţin minte. Faptul că figurează pe lista nominalizărilor la Premiul Nebula, alături de atâtea alte romane excelente, de autori pe care-i respect atât de mult... Este un dar. Doresc să-i mulţumesc redactorului meu Juliet Ulman, care m-a condus peste gheaţa subţire, echipei lui Charles Coleman Finlay de la Blue Heaven pentru ajutorul său şi lui Jeremy Lassen, editorul meu de la Night Shade, care a fost de acord să-şi asume riscul pentru o carte cu potenţial atât de nesigur. Aş dori de asemenea să-i mulţumesc lui Maureen McHugh, care mi-a dat brânciul de care aveam nevoie pentru a începe ceva ce mă speria. Mă îndoiesc că ea mai ţine minte conversaţia, dar a fost decisivă.*

PREMIUL ANDRE NORTON PENTRU SCIENCE-FICTION ŞI FANTASY YOUNG ADULTS

Premiul acesta răsplăteşte romanele science-fiction şi fantasy remarcabile ce se adresează pieţei adolescenţilor („Young Adults”). Premiul a fost numit aşa în onoarea răposatei Andre Norton, Grand Master SFWA, şi autoare a peste o sută de romane, inclusiv a aclamatei serii Witch World, dintre care multe se adresau adolescenţilor. Opera doamnei Norton a influenţat generaţii de adolescenţi, creând fani noi pentru genurile fantasy şi science-fiction şi stabilind standardul pentru excelenţă în literatura fantasy.

Câştigătorul 2009:

***The Girl Who Circumnavigated Fairyland in a Ship of Her Own Making,* de Catherynne M. Valente**

PREMIUL RAY BRADBURY PENTRU PREZENTARE DRAMATURGICĂ DE EXCEPŢIE

Premiul Ray Bradbury este oferit de SFWA la ceremoniile de decernare a Premiilor Nebula, ca semn de recunoaştere a excelenţei în scrierea de scenarii.

Câştigătorul 2009:
***District 9,* Neill Blomkamp şi Terri Tatchell**

PREMIUL SOLSTICE

Premiul Solstice al SFWA a fost creat în anul 2008 pentru persoanele care au avut un impact important asupra peisajului science-fiction sau fantasy şi-i răsplăteşte în mod special pe cei care au contribuit în mod consecvent la schimbări majore şi pozitive în domeniul ficţiunii speculative.

Laureaţii 2009:
Tom Doherty
Terri Windling
Donald A. Wollheim

PREMIUL SFWA SERVICE

Premiul SFWA Service este decernat persoanelor care au adus servicii de mare valoare organizaţiei.

Laureaţii 2009:
Vonda N. McIntyre
Keith Stokes

DESPRE SCIENCE-FICTION AND FANTASY WRITERS OF AMERICA

SFWA este o organizaţie nonprofit a scriitorilor profesionişti de science-fiction, fantasy şi genuri asociate. Înfiinţată în anul 1965 de către Damon Knight, organizaţia cuprinde actualmente peste o mie cinci sute de autori, artişti plastici, editori şi profesionişti asociaţi. SFWA decernează prestigioasele Premii Nebula, acordă asistenţă juridică membrilor săi în disputele legale cu editurile şi găzduieşte bine-cunoscutul site Writer Beware. SFWA administrează mai multe fundaţii de binefacere, printre care Emergency Medical Fund, Legal Fund şi Literacy Fund, menite să încurajeze lectura SF-ului şi a literaturii în general. Forumurile online de discuţii, cataloagele de membri şi convenţiile private îi ajută pe membrii săi să ţină legătura între ei şi să fie la curent cu ultimele noutăţi din domeniu.

DESPRE PREMIILE NEBULA AWARDS

Începând cu anul 1965, Premiile Nebula au fost decernate anual celor mai bune lucrări de science-fiction sau fantasy publicate în Statele Unite ale Americii. Câştigătorii sunt aleşi prin vot de către membrii activi ai SFWA; premiile sunt acordate pentru categoriile roman, nuvelă, nuveletă, povestire şi scenariu. Trofeul în sine a fost conceput iniţial de Judy Blish. De-a lungul anilor, premii suplimentare au fost atribuite la ceremonia decernării Premiilor Nebula, onorându-i pe cei care au contribuit în alte moduri la domeniul science-fiction şi fantasy. Dintre premiile respective fac parte Grand Master, Solstice şi Autor Emerit.

LISTA COMPLETĂ A PREMIATELOR NEBULA

2008

Roman: *Powers,* de Ursula K. Le Guin *(Puteri,* Ed. Leda, 2012)

Nuvelă: *The Spacetime Pool,* de Catherine Asaro

Nuveletă: *Pride and Prometheus,* de John Kessel

Povestire: *Trophy Wives,* de Nina Kiriki Hoffman

Scenariu: *WALL-E.* Scenariu de Andrew Stanton, Jim Reardon, subiect original de Andrew Stanton, Pete Docter

Premiul Andre Norton: *How a Girl of Spirit Gambles All to Expand Her Vocabulary, Confront a Bouncing Boy Terror, and Try to Save Califa from a Shaky Doom (Despite Being Confined to Her Room),* de Ysabeau S. Wilce

Premiul Solstice: Kate Wilhelm, A.J. Budrys şi Martin H. Greenberg

Premiul SFWA Service: Victoria Strauss

Premiul Bradbury: Joss Whedon

Grand Master: Harry Harrison

Autor emerit: M.J. Engh

2007

Roman: *The Yiddish Policemans Union,* de Michael Chabon

Nuvelă: *Fountain of Age,* de Nancy Kress

Nuveletă: *The Merchant and the Alchemist's Gate,* de Ted Chiang

Povestire: *Always,* de Karen Joy Fowler

Scenariu: *Pans Labyrinth/ Labirintul lui Pan,* de Guillermo del Toro

Premiul Andre Norton: *Harry Potter & the Deathly Hallows,* de J.K. Rowling *(Harry Potter şi talismanele morţii,* Ed. Egmont, 2007)

Grand Master: Michael Moorcock

Autor emerit: Ardath Mayhar

Premiul SFWA Service: Melisa Michaels şi Graham P. Collins

2006

Roman: *Seeker,* de Jack McDevitt *(Exploratorul,* Ed. Nemira, 2007)

Nuvelă: *Burn,* de James Patrick Kelly *(Foc,* în *The Year's Best*

Science Fiction vol. 3, Ed. Nemira, 2008)

Nuveletă: *Two Hearts,* de Peter S. Beagle

Povestire: *Echo,* de Elizabeth Hand

Scenariu: *Howl's Moving Castle/ Castelul umblător al lui Howl,* de Hayao Miyazaki, Cindy Davis Hewitt şi Donald H. Hewitt

Premiul Andre Norton: *Magic or Madness,* de Justine Larbalestier

Grand Master: James Gunn

Autor emerit: D.G. Compton

Premiul SFWA Service: Brook West şi Julia West

2005

Roman: *Camouflage,* de Joe Haldeman *(Camuflaj,* Ed. Nemira, 2007)

Nuvelă: *Magic for Beginners,* de Kelly Link *(Magia pentru începători,* Ed. Tritonic, 2006)

Nuveletă: *The Faery Handbag,* de Kelly Link *(Geanta fermecată* în *Magia pentru începători,* Ed. Tritonic, 2006)

Povestire: *I Live with You,* de Carol Emshwiller

Scenariu: *Serenity,* de Joss Whedon

Premiul Andre Norton: *Valiant: A Modern Tale of Faerie,* de Holly Black

Grand Master: Harlan Ellison

Autor emerit: William F. Nolan

2004

Roman: *Paladin of Souls,* de Lois McMaster Bujold *(Paladinul sufletelor,* Ed. Tritonic, 2008)

Nuvelă: *The Green Leopard Plague,* de Walter Jon Williams

Nuveletă: *Basement Magic,* de Ellen Klages

Povestire: *Corning to Terms,* de Eileen Gunn

Scenariu: *The Lord of the Rings: The Return of the King/ Stăpânul inelelor: Întoarcerea regelui,* de Fran Walsh & Philippa Boyens & Peter Jackson; bazat pe *Stăpânul inelelor,* de J.R.R. Tolkien

Grand Master: Anne McCaffrey

Premiul Service to SFWA: Kevin O'Donnell, Jr.

2003

Roman: *The Speed of Dark,* de Elizabeth Moon *(Viteza întunericului*, Ed. Millennium Press, 2008)

Nuvelă: *Coraline,* de Neil Gaiman (Ed. Tritonic, 2008)
Nuveletă: *The Empire of Ice Cream,* de Jeffrey Ford
Povestire: *What I Didn’t See,* de Karen Joy Fowler
Scenariu: *Stăpânul inelelor: Cele două turnuri,* de Fran Walsh & Philippa Boyens & Stephen Sinclair & Peter Jackson; bazat pe *Stăpânul inelelor,* de J.R.R. Tolkien
Grand Master: Robert Silverberg
Autor de distincţie: Charles Harness
Premiul Service to SFWA: Michael Capobianco & Ann Crispin

2002

Roman: *American Gods. A Novel,* de Neil Gaiman *(Zei americani,* Ed. Tritonic, 2006)
Nuvelă: *Brontes Egg,* de Richard Chwedyk
Nuveletă: *Hell is the Absence of God,* de Ted Chiang *(Iadul e acolo unde nu există Dumnezeu* în *Împărţirea la zero,* Ed. Nemira, 2011)
Povestire: *Creature,* de Carol Emshwiller
Scenariu: *Stăpânul inelelor: Frăţia inelului,* de Fran Walsh & Philippa Boyens & Peter Jackson; bazat pe *Stăpânul inelelor* de J.R.R. Tolkien
Grand Master: Ursula K. Le Guin
Autor emerit: Katherine MacLean

2001

Roman: *The Quantum Rose,* de Catherine Asaro
Nuvelă: *The Ultimate Earth,* de Jack Williamson
Nuveletă: *Louise’s Ghost,* de Kelly Link
Povestire: *The Cure for Everything,* de Severna Park
Scenariu: *Crouching Tiger, Hidden Dragon/ Tigru şi dragon,* de James Schamus, Kuo Jung Tsai şi Hui-Ling Wang; după cartea lui Du Lu Wang
Premiul President’s: Betty Ballantine

2000

Roman: *Darwin’s Radio,* de Greg Bear
Nuvelă: *Goddesses,* de Linda Nagata
Nuveletă: *Daddy’s World,* de Walter Jon Williams
Povestire: *macs,* de Terry Bisson
Scenariu: *Galaxy Quest,* de Robert Gordon şi David Howard

Grand Master: Philip Jose Farmer
Premiul Bradbury: *2000 X-Tales of the Next Millennia,* de Yuri Rasovsky şi Harlan Ellison
Autor emerit: Robert Sheckley

1999

Roman: *Parable of the Talents,* de Octavia E. Butler
Nuvelă: *Story of Your Life,* de Ted Chiang *(Povestea vieţii tale* în *Împărţirea la zero,* Ed. Nemira, 2011)
Nuveletă: *Mars is No Place for Children,* de Mary A. Turzillo
Povestire: *The Cost of Doing Business,* de Leslie What
Scenariu: *The Sixth Sense/ Al şaselea simţ*, de M. Night Shyamalan
Grand Master: Brian W. Aldiss
Autor emerit: Daniel Keyes
Premiul Service to SFWA: George Zebrowski şi Pamela Sargent

1998

Roman: *Forever Peace,* de Joe Haldeman *(Pace eternă*, Ed. Teora, 1999)
Nuvelă: *Reading the Bones,* de Sheila Finch
Nuveletă: *Lost Girls,* de Jane Yolen
Povestire: *Thirteen Ways to Water,* de Bruce Holland Rogers
Grand Master: Hal Clement (Harry Stubbs)
Premiul Bradbury: *Babylon* 5, de J. Michael Straczynski
Autor emerit: William Tenn (Phil Klass)

1997

Roman: *The Moon and the Sun,* de Vonda N. McIntyre
Nuvelă: *Abandon in Place,* de Jerry Oltion
Nuveletă: *The Flowers of Aulit Prison,* de Nancy Kress
Povestire: *Sister Emily’s Lightship,* de Jane Yolen
Grand Master: Poul Anderson
Autor emerit: Nelson Slade Bond
Premiul Service to SFWA: Robin Wayne Bailey

1996

Roman: *Slow River,* de Nicola Griffith
Nuvelă: *Da Vinci Rising,* de Jack Dann
Nuveletă: *Lifeboat on a Burning Sea*, de Bruce Holland

Rogers

Povestire: A *Birthday,* de Esther M. Friesner

Grand Master: Jack Vance

Autor emerit: Judith Merril

Premiul Service to SFWA: Sheila Finch

1995

Roman: *The Terminal Experiment,* de Robert J. Sawyer *(Alegerea lui Hobson,* Ed. Nemira, 2008)

Nuvelă: *Last Summer at Mars Hill,* de Elizabeth Hand

Nuveletă: *Solitude,* de Ursula K. Le Guin

Povestire: *Death and the Librarian,* de Esther Friesner

Grand Master: A.E. Van Vogt

Autor emerit: Wilson „Bob” Tucker

Premiul Service to SFWA: Chuq Von Rospach

1994

Roman: *Moving Mars: A Novel,* de Greg Bear

Nuvelă: *Seven Views of Olduvai Gorge,* de Mike Resnick

Nuveletă: *The Martian Child,* de David Gerrold

Povestire: *A Defense of the Social Contracts,* de Martha Soukup

Grand Master: Damon Knight

Autor emerit: Emil Petaja

1993

Roman: *Red Mars,* de Kim Stanley Robinson *(Marte roşu,* Ed. Nemira, mai multe ediţii)

Nuvelă: *The Night* We *Buried Road Dog,* de Jack Cady

Nuveletă: *Georgia on My Mind,* de Charles Sheffield

Povestire: *Graves,* de Joe Haldeman

1992

Roman: *Doomsday Book,* de Connie Willis (Editura Pygmalion, 2004)

Nuvelă: *City of Truth,* de James Morrow

Nuveletă: *Danny Goes to Mars,* de Pamela Sargent

Povestire: *Even the Queen,* de Connie Willis

Grand Master: Frederik Pohl

1991

Roman: *Stations of the Tide,* de Michael Swanwick
Nuvelă: *Beggars in Spain,* de Nancy Kress
Nuveletă: *Guide Dog,* de Mike Conner
Povestire: *Ma Qui,* de Alan Brennert
Premiul Bradbury: *Terminator 2: Judgment Day/ Terminator 2: Ziua judecăţii,* de James Cameron

1990

Roman: *Tehanu: The Last Book of Earthsea,* de Ursula K. Le Guin *(Tehanu*, Ed. Alexandria, 2010)
Nuvelă: *The Hemingway Hoax,* de Joe Haldeman
Nuveletă: *Tower of Babylon,* de Ted Chiang *(Turnul din Babilon* în *Împărţirea la zero,* Ed. Nemira, 2011)
Povestire: *Bears Discover Fire,* de Terry Bisson
Grand Master: Lester Del Rey

1989

Roman: *Healer's War,* de Elizabeth Ann Scarborough
Nuvelă: *The Mountains of Mourning,* de Lois McMaster Bujold
Nuveletă: *At the Rialto,* de Connie Willis
Povestire: *Ripples in the Dirac Sea,* de Geoffrey Landis

1988

Roman: *Falling Free,* de Lois McMaster Bujold
Nuvelă: *The Last of the Winnebagos,* de Connie Willis
Nuveletă: *Schrödinger's Kitten,* de George Alee Effinger
Povestire: *Bible Stories for Adults, No. 17: The Deluge,* de James Morrow
Grand Master: Ray Bradbury

1987

Roman: *The Falling Woman,* de Pat Murphy
Nuvelă: *The Blind Geometer,* de Kim Stanley Robinson
Nuveletă: *Rachel in Love,* de Pat Murphy
Povestire: *Forever Yours, Anna,* de Kate Wilhelm
Grand Master: Alfred Bester

1986

Roman: *Speaker for the Dead,* de Orson Scott Card *(Vorbitor în numele morţilor*, Ed. Nemira, mai multe ediţii)

Nuvelă: *R&R,* de Lucius Shepard
Nuveletă: *The Girl Who Fell Into the Sky,* de Kate Wilhelm
Povestire: *Tangents,* de Greg Bear
Grand Master: Isaac Asimov

1985

Roman: *Ender's Game,* de Orson Scott Card *(Jocul lui Ender*, Ed. Nemira, mai multe ediţii)
Nuvelă: *Sailing to Byzantium,* de Robert Silverberg
Nuveletă: *Portraits of His Children,* de George R.R. Martin
Povestire: *Out of All Them Bright Stars,* de Nancy Kress
Grand Master: Arthur C. Clarke

1984

Roman: *Neuromancer,* de William Gibson (*Neuromantul*, mai multe edituri)
Nuvelă: *Press Enter,* de John Varley
Nuveletă: *Bloodchild,* de Octavia Butler
Povestire: *Morning Child,* de Gardner Dozois

1983

Roman: *Startide Rising,* de David Brin
Nuvelă: *Hardfought,* de Greg Bear
Nuveletă: *Blood Music,* de Greg Bear
Povestire: *The Peacemaker,* de Gardner Dozois
Grand Master: Andre Norton

1982

Roman: *No Enemy But Time,* de Michael Bishop
Nuvelă: *Another Orphan,* de John Kessel
Nuveletă: *Fire Watch,* de Connie Willis *(Cei care pândesc focul* în *Vânturile de la Marble Arch,* Ed. Nemira, 2011)
Povestire: *A Letter from the Clearys,* de Connie Willis *(O scrisoare de la familia Cleary* în *Vânturile de la Marble Arch,* Ed. Nemira, 2011)

1981

Roman: *Claw of the Conciliator,* de Gene Wolfe *(Gheara conciliatorului,* Ed. Leda, 2009)
Nuvelă: *The Saturn Game,* de Poul Anderson
Nuveletă: *The Quickening,* de Michael Bishop

Povestire: *The Bone Flute,* de Lisa Tuttle (premiu refuzat)

1980

Roman: *Timescape,* de Gregory Benford (*Timperfect*, Ed. Nemira, mai multe ediţii)

Nuvelă: *The Unicorn Tapestry,* de Suzy McKee Charnas

Nuveletă: *The Ugly Chickens,* de Howard Waldrop

Povestire: *Grotto of the Dancing Bear,* de Clifford D. Simak

Grand Master: Fritz Leiber

1979

Roman: *The Fountains of Paradise,* de Arthur C. Clarke (*Fântânile paradisului*, Ed. Multistar, 1993)

Nuvelă: *Enemy Mine,* de Barry Longyear (*Duşmanul*, Ed. Orion, 1991)

Nuveletă: *Sandkings,* de George R.R. Martin (*Regii nisipurilor,* în *Regii nisipurilor,* Ed. Nemira, 2010)

Povestire: *giANTS,* de Edward Bryant

1978

Roman: *Dreamsnake,* de Vonda N. McIntyre

Nuvelă: *The Persistence of Vision,* de John Varley

Nuveletă: *A Glow of Candles, a Unicorn's Eye,* de Charles L. Grant

Povestire: *Stone,* de Edward Bryant

Grand Master: L. Sprague de Camp

1977

Roman: *Gateway,* de Frederik Pohl *(Poarta,* mai multe edituri)

Nuvelă: *Stardance,* de Spider and Jeanne Robinson

Nuveletă: *The Screwfly Solution,* de Raccoona Sheldon

Povestire: *Jeffty is Five,* de Harlan Ellison

Premiul Special: *Star Wars*

1976

Roman: *Man Plus,* de Frederik Pohl *(Proiectul Omul Plus,* Ed. Pygmalion, 2003)

Nuvelă: *Houston, Houston, Do You Read?,* de James Tiptree, Jr.

Nuveletă: *The Bicentennial Man,* de Isaac Asimov

Povestire: *A Crowd of Shadows,* de Charles L. Grant
Grand Master: Clifford D. Simak

1975

Roman: *The Forever War,* de Joe Haldeman *(Războiul etern,* mai multe edituri)
Nuvelă: *Home Is the Hangman,* de Roger Zelazny
Nuveletă: *San Diego Lightfoot Sue,* de Tom Reamy
Povestire: *Catch That Zeppelin!,* de Fritz Leiber
Scenariu: Mel Brooks şi Gene Wilder pentru *Young Frankenstein/ Tânărul Frankenstein*
Grand Master: Jack Williamson

1974

Roman: *The Dispossessed,* de Ursula K. Le Guin *(Deposedaţii;* Ed. Nemira, 1995)
Nuvelă: *Born with the Dead,* de Robert Silverberg
Nuveletă: *If the Stars Are Gods,* de Gordon R. Eklund and Gregory Benford
Povestire: *The Day Before the Revolution,* de Ursula K. Le Guin
Prezentare dramatică: *Sleeper/ Adormitul,* de Woody Allen
Grand Master: Robert A. Heinlein

1973

Roman: *Rendezvous with Rama,* de Arthur C. Clarke *(Rendez-vous cu Rama,* mai multe edituri)
Nuvelă: *The Death of Doctor Island,* de Gene Wolfe
Nuveletă: *Of Mist, and Grass, and Sand,* de Vonda N. McIntyre
Povestire: *Love is the Plan, the Plan is Death,* de James Tiptree, Jr.
Prezentare dramatică: *Soylent Green/ Hrana verde,* Stanley R. Greenberg pentru scenariu (bazat pe romanul *Make Room! Make Room!* de Harry Harrison)

1972

Roman: *The Gods Themselves,* de Isaac Asimov *(Zeii înşişi,* Ed. Teora, mai multe ediţii)
Nuvelă: *A Meeting with Medusa,* de Arthur C. Clarke *(Întâlnire cu Meduza,* în *Lumina întunericului,* Ed. Teora, 2002)

Nuveletă: *Goat Song,* de Poul Anderson
Povestire: *When it Changed,* de Joanna Russ

1971

Roman: *A Time Of Changes,* de Robert Silverberg
Nuvelă: *The Missing Man,* de Katherine MacLean
Nuveletă: *The Queen of Air and Darkness,* de Poul Anderson
Povestire: *Good News from the Vatican,* de Robert Silverberg *(Vatican, ultimul conclav,* în *Vatican, ultimul conclav*, Ed. Nemira, 2006)

1970

Roman: *Ringworld,* de Larry Niven *(Lumea inelară,* Ed. Teora, 1997)
Nuvelă: *I'll Met in Lankhmar,* de Fritz Leiber
Nuveletă: *Slow Sculpture,* de Theodore Sturgeon
Povestire: nu s-a acordat

1969

Roman: *The Left Hand of Darkness,* de Ursula K. Le Guin *(Mâna stângă a întunericului,* Ed. Nemira, mai multe ediţii)
Nuvelă: *A Boy and His Dog,* de Harlan Ellison
Nuveletă: *Time Considered as a Helix of Semi-Precious Stone,* de Samuel R. Delany
Povestire: *Passengers,* de Robert Silverberg *(Pasagerii*, în *Pasagerii,* Ed. Nemira, 1994)

1968

Roman: *Rite of Passage,* de Alexei Panshin (*Ritual de trecere,* Ed. Multistar, 1992)
Nuvelă: *Dragonrider,* de Anne McCaffrey
Nuveletă: *Mother to the World,* de Richard Wilson
Povestire: *The Planners,* de Kate Wilhelm

1967

Roman: *The Einstein Intersection,* de Samuel R. Delany
Nuvelă: *Behold the Man,* de Michael Moorcock
Nuveletă: *Gonna Roll the Bones,* de Fritz Leiber
Povestire: *Aye, and Gormorrah,* de Samuel R. Delany

1966

Roman: *Flowers for Algernon,* de Daniel Keyes *(Flori pentru Algernon,* Ed. Humanitas, 2003) şi *Babel-17,* de Samuel Delany

Nuvelă: *The Last Castle,* de Jack Vance

Nuveletă: *Call Him Lord,* de Gordon R. Dickson

Povestire: *The Secret Place,* de Richard McKenna

1965

Roman: *Dune,* de Frank Herbert (Ed. Nemira, mai multe ediţii)

Nuvelă: *The Saliva Tree,* de Brian W. Aldiss şi *He Who Shapes,* de Roger Zelazny

Nuveletă: *The Doors of His Face, the Lamps of His Mouth,* de Roger Zelazny

Povestire: *Repent, Harlequin! Said the Ticktockman,* de Harlan Ellison

2

Epsilon

Textele nominalizate de SFWA (Asociația Scriitorilor de SF) reprezintă un eșantion de excepție al literaturii science-fiction și fantasy contemporane.

• SALADIN AHMED • MICHAEL A. BURSTEIN
• N. K. JEMISIN • JAMES PATRICK KELLY
• WILL MCINTOSH • **KIJ JOHNSON**
• NEAL BARRETT, JR.
• PAOLO BACIGALUPI • MICHAEL BISHOP
• RICHARD BOWES • TED KOSMATKA
• RACHEL SWIRSKY • **EUGIE FOSTER**
• JOE HALDEMAN
• **KAGE BAKER**

ISBN 978-973-707-661-8

www.edituratrei.ro